

**STEPHEN
KING**

A TŰZGYŰJTŐ

**Európa Könyvkiadó
Budapest, 1996**

[Az első kiadás impresszuma]
A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Stephen King: Firestarter
A Signet Book. New American Library, New York, 1981
© Stephen King, 1980

Fordította
Boris János, Gáspár András és Jeszenszky Zita

A címlapon *Helényi Tibor* festménye

Ezt a könyvet a Maecenas Kiadó előzetes engedélye nélkül Magyarországon
kívül terjeszteni tilos.

*

This book is sold outside Hungary subject to the condition that it shall not, by
way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, copied, re-bound or
otherwise circulated without the Hungarian publisher's prior consent.

Maecenas Publishers, Budapest, Hungary,
1365 P. O. B. 742

Hungarian edition by
© Maecenas International, 1990
Hungarian translation
© Boris János, Gáspár András, Jeszenszky Zita, 1990

[Az második kiadás impresszuma]
First published in the United States under the title
FIRESTARTER by Stephen King.

Copyright © Stephen King, 1980.
Published by arrangement with Dutton Signet,
a division of Penguin Books USA, Inc.

Hungarian translation ©
Boris János, Gáspár András, Jeszenszky Zita, 1990

Alapkiadás Maecenas Könyvkiadó, 1990

FELELŐS KIADÓ OSZTOVITS LEVENTE IGAZGATÓ
A TÖRDELÉS AZ OSIRIS KIADÓ MUNKÁJA
MŰSZAKI VEZETŐ ZSÉLIJÁNOSNÉ NYOMTA A KAPOSVÁRI NYOMDA KFT.
FELELŐS VEZETŐ MIKE FERENC
KÉSZÜLT KAPOSVÁRON, 1996-BAN
A NYOMDAI RENDELÉS TÖRZSSZÁMA 160071
FELELŐS SZERKESZTŐ GY. HORVÁTH LÁSZLÓ
A FEDÉLTERV ÉS A TIPOGRÁFIA SZ. BODNÁR ÉVA MUNKÁJA
MŰSZAKI VEZETŐ NÉVERY TIBOR
KÉSZÜLT 26,97 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN

ISBN 963 07 5876 8

EZ A KÖNYV A
FŰZFŐI PAPÍR RT.
60 GR KAPOSPRINT PAPÍRJÁN KÉSZÜLT

Tartalom

NEW YORK, ALBANY
(Boris János fordítása)

LONGMONT, VIRGINIA, A MŰHELY
(Gáspár András fordítása)

INCIDENS A MANDERS-FARMON
(Gáspár András fordítása)

WASHINGTON, D. C.
(Gáspár András fordítása)

TASHORE, VERMONT
(Gáspár András fordítása)

CAP ÉS RAINBIRD
(Gáspár András fordítása)

DOBOZBAN
(Jeszenszky Zita fordítása)

AZ ÁRAMKIMARADÁS
(Jeszenszky Zita fordítása)

APRÓ TÜZEK, NAGY TESTVÉR
(Jeszenszky Zita fordítása)

VÉGJÁTÉK
(Jeszenszky Zita fordítása)

A TŰZVARÁZSLÓ
(Jeszenszky Zita fordítása)

CHARLIE EGYEDÜL MARAD
(Jeszenszky Zita fordítása)

UTÓSZÓ
(Jeszenszky Zita fordítása)

*Shirley Jackson emlékére,
akinek sohasem kellett felemelnie a hangját.*

Égetni: gyönyörűség volt.

RAY BRADBURY:
FAHRENHEIT 451
(*Loránd Imre fordítása*)

NEW YORK, ALBANY

1

– Apu, fáradt vagyok – mondta félénken a piros nadrágos, zöld blúzos kislány. – Nem pihenhetnék?

– Még nem, édes.

Magas, erős, széles vállú férfi volt. Agyonhordott kordbársony zakót és vászonnadrágot viselt. Kézen fogta a kislányt, és sietve, már-már futva igyekeztek felfelé a New York-i Harmadik sugárúton. A férfi hátralesett. A zöld kocsi változatlanul vagy egy fél háztömbnyi távolságból lassan követte őket a járdaszegély mellett.

– Kérlek szépen, apu! *Szépen* kérlek!

A férfi a kislányra nézett. Láta, hogy holtsápadt, s a szeme körül sötét karikák húzódnak. Felkapta hát, és a karjára ültette, de nem tudta, meddig bírhatja így. Maga is fáradt volt, és Charlie sem volt már éppen pehelykönnyű.

Délután fél hat volt, és az utcát előzönlötték a járókelők. A kereszutcák sötétebbek és jóval kihaltabbak voltak... Csakhogy a férfi éppen ettől félt.

Nekimentek egy asszonynak, aki teli bevásárlókocsit tolt maga előtt.

– Nem lát a szemétől?! – kiáltotta a nő, aztán elnyelte a rohanó sokaság.

A férfi karja egyre jobban elfáradt, ezért átültette Charlie-t a másikra. Lopva ismét hátrapillantott, de a zöld kocsi nem tágitott. Tartotta a távolságot, és a sebességén sem változtatott. Két férfi ült elöl, és talán egy harmadik a hátsó ülésen.

Most mit tegyek?

Nem tudott válaszolni. Fáradt volt, félt, nem fogott az agya. A legrosszabb pillanatban kapták el, és ezt valószínűleg nagyon is jól tudták a rohadékok. Legszívesebben leült volna a koszos járdaszélre, hogy kisírja magából a kétségbeesést és a félelmet. De ez nem válasz. Ő a felnőtt. Két ember helyett kell gondolkodnia.

Most mit tegyünk?

Nincs pénzük. Talán ez a legnagyobb baj, eltekintve a zöld autóban ülő férfiaktól. Pénz nélkül az ember New Yorkban tehetetlen. Ha nincs pénzed, New Yorkban még a járda is megnyílik alattad, és mindörökké nyomod vész.

Hátranézett, és látta, hogy a zöld autó már egy kicsit közelebb van hozzájuk, és ettől jobban kezdett folyni a verejték a hátán és a karján. Ha azok valóban annyit tudnak, mint gondolja, akkor azt is tudják, mennyire fogytán már az ereje, és esetleg itt és most próbálják meg elkapni őket. Mit számít az, hogy mindenütt emberek veszik körül? New Yorkban mindenki valami különös vakságban szenved. "Lehet, hogy részletes feljegyzéseik vannak

rólam?" – kérdezte magától elkeseredetten Andy. Mert ha így van, akkor lényegében mindennek vége. Akkor ismerik a menetrendet. Mihelyt Andy egy kis pénzhez jut, azok a furcsa dolgok egy ideig szünetelnek. Azok, amelyek annyira érdeklik őket.

Tovább, tovább!

Igenis, főnök! Parancsára, főnök! De merre?

Andy délben bement a bankba, mert riasztotta a radar, az a titokzatos érzés, hogy ismét a nyomában vannak. Pénz volt a bankban, elegendő ahhoz, hogy Charlie és ő megszökjenek, ha kell. És mi történt? Nem érdekes? Kiderült, hogy Andrew McGee-nek már nincs folyószámlája a New York-i Allied Chemical Banknál, sem személyes számla, sem üzleti számla, sem takarékbetétkönyv. Mindez úgy eltűnt, mintha sohasem lett volna, és ez volt az, amitől Andy számára világossá vált: ezúttal véglegesen vérré megy a dolog. Lehet, hogy mindez tényleg csak öt és fél órája történt?

De talán még maradt benne egy cseppnyi abból az erőből. Csak egy cseppnyi. Alig egy hét telt el az utolsó eset óta, amikor az a depressziós, az öngyilkosság küszöbén álló férfi eljött a szokásos csütörtök esti csoportterápiás foglalkozásra, és valami döbbenetes nyugalommal beszélt Hemingway öngyilkosságáról. Kifelé menet Andy könnyedén átfogta a férfi vállát, és egy egészen kis lökést adott neki. Most – keserű szívvel – csak azt remélte, hogy meg is érte. Mert most minden jel arra mutatott, Charlie és ő fizetik meg az árát. Már-már remélte, hogy némi visszhang...

Nem! Eltaszította magától ezt a gondolatot. Undorodott magától. *Senkinek sem szabad ilyet kívánni!*

Imádkozott. Csak egy cseppnyit! Ó, Uram, éppen csak egy cseppnyit, annyit, hogy Charlie meg én kijussunk a bajból!

Meg fogod fizetni az árát, Úristen, de még mennyire! Nem szólva arról, hogy utána legalább egy hónapig használhatatlan leszel, mint egy kiegészített csövű rádió. Vagy hat hétig. Még az is lehet, hogy tényleg behalsz, s a füledből szivárog kifelé a haszontalan agyvelő. És mi lesz akkor Charlie sorsa?

A Hetvenedik utcához értek, és piros lámpát kaptak. Csak úgy ömlött elöttük keresztbe a forgalom, a gyalogosok hada pedig egyre jobban duzzadt a járdán. Andy hirtelen megérezte, hogy ez az a hely, ahol megpróbálják elfogni öltét. Nyilván élve, ha lehet... de ha nem megy... és nyilván Charlie-ról is tudják, amit tudniuk kell.

De talán nem is kellünk már élve. Lehet, hogy elhatározták, maradjon a status quo. És mit tesznek egy hibás egyenlettel? Letörlik a tábláról.

Kés a hátában, hangtompítós pisztoly, vagy meglehet, valami elegánsabb, például egy kevés ritka méreg egy tű hegyén... Egy férfi görcsökben fetreng a

Harmadik és a Hetvenedik utca sarkán... Biztos úr, kérem, itt egy ember szívrohamot kapott!

Meg kell próbálkoznia, hátha maradt egy cseppnyi. Ez az utolsó remény.

Elérték a sarkon várakozó gyalogosokat. Odaát még mindig égett a piros lámpa. "ÁLLJ!" – mutatta a felirat, mintha egy örökkévalóságra szórna. Andy hátranézett. A zöld autó megállt. Nyíltak a járda felőli ajtók, és két sötét öltönyös férfi szállt ki. Fiatalok voltak, az arcuk simára borotvált. Jóval kiphintebbek voltak, mint amilyenek Andy McGee érezte magát.

Kézzelel-könyökkel verekedte át magát a tömegben, a szeme kétségbeesetten járt ide-oda. Taxit keresett.

– Hé, ide figyeljen!

– Mit csinál, maga örült?!

– Bácsi, kérem, rálépett a *kutyámra*...

– Bocsánat... bocsánat... – motyogta Andy tehetetlenül. Sehol egy taxi! Máskor mindig teli van velük az utca. Érezte, közelednek a férfiak, hogy markukba kaparintsák Charlie-t és őt, hogy isten tudja, hová vigyék őket, tán a Műhelybe vagy valami más rohadt helyre, vagy valami még ennél is szörnyűbb dologra készülnek...

Charlie a vállára hajtotta a fejét, és nagyot sóhajtott. Andy megpillantott egy taxit.

– Taxi! Taxi! – kiabálta, és közben szabad karjával vadul integetett.

A két férfi a háta mögött feladta a látszatot, és nyíltan futásnak eredt. A taxi fékezett a járdánál.

– Álljon meg! – kiáltotta az egyik férfi. – Rendőrség! Rendőrség!

Andy kinyitotta a kocsis hátsó ajtaját, berakta Charlie-t, és utánaugrott.

– A La Guardia reptérre – mondta. – Sürgős!

– *Taxi, állj! Rendőrség!*

A taxisofőr a hang kányába fordult, és Andy egy kis lökést adott neki, szinte gyengéden. A fájdalom törként hasított a homloka közepébe, aztán gyorsan visszahúzódott, enyhe fájdalomközpontot hagyva maga után, valami olyat, mint a reggeli fejfájás, amit az ember akkor érez, ha elfekszi a nyakát.

– Az hiszem, azt a kockás sapkás négert akarják elcsípni – mondta a taxisofőrnek.

– Biztos – hagyta rá az, és könnyedén elkormányozta a kocsit a járdaszéltől. Lefelé indult a Hetvenedik utcán.

Andy visszanézett. A két férfi magányosan állt a járdaszélen. A többi gyalogos szándékolatlan tudomást sem vett róluk. Az egyikük egy walkietalkie-t kapcsolt le az övéről, és beszélni kezdett bele. Aztán eltűntek.

– Mit csinálhatott az a fekete, nem tudja? – kérdezte a taxis. – Tán kirabolt egy üzletet?

– Nem tudom – felelte Andy. Azon tűnődött, miként hozhatná ki a legtöbbet ebből a taxisofőrből a legkisebb erővel. Vajon lejegyezték-e a taxi rendszámát? Abból kell kiindulnia, hogy igen. De az biztos, hogy nem fognak a városi vagy az állami rendőrségtől segítséget kérni, és legalább egy időre megzavarodnak.

– Mind narkós – mondta a sofőr –, ahány fekete csak van ebben a városban. Ha én mondom, elhiheti.

Charlie már kis híján aludt is. Andy levette a kordzakóját, összehajtotta, és a kislány feje alá tette. Halványan reménykedni kezdett. Ha ezt most nem szűrja el, lehet, hogy bejön. Fortuna istenasszony – ezt érezte – olyasvalakit küldött az útjába, aki viszonylag könnyen befolyásolható. Különbben is ezt a fajtát a legkönnyebb meglökní. A sofőr fehér ember volt (valami érthetetlen okból az ázsiaiak voltak a legellenállóbbak); elég fiatal (az öregekkel szinte lehetetlen elbánni), és az intelligenciája közepes (a nagyon okos emberekre volt a legkönnyebb nyomást gyakorolni, a butákra nehezebb, a gyengeelméjúekre pedig egyenesen képtelenség).

– Meggondoltam magam – szólt Andy. – Vigyen minket Albanybe, kérem!

– Hogy *hová?!* – A sofőr döbbenten bámult rá a visszapillantó tükörből. – Elment az esze? Hogyan vihetnék Albanybe bárkit is?

Andy előhúzta a tárcáját, amelyben egyetlen egydolláros lapult. Hálát adott az égnek, hogy ebben a kocsiban nem választja el golyóálló üveg az utasteret a vezetőtől, és nemcsak egy pénznyíláson át lehet kontaktust teremteni. A közvetlen érintkezés megkönnyítette a dolgot. Mindeddig nem tudott rájönni, hogy ez egyszerű pszichológiai kérdés-e, e pillanatban pedig mi sem lehetett lényegtelenebb.

– Nézze! – mondta Andy csendesen. – Ha elvisz minket a lányommal Albanybe, ez az ötszázás a magáé. Rendben?

– Te jószágos Isten, uram, én...

Andy a taxis markába nyomta a pénzt, és amint az lenézett a bankóra, Andy lökést adott... méghozzá minden erejével. Egy szörnyű pillanatig rémület töltötte el, hogy nem sikerül, hogy elmarad a hatás, hogy minden ereje elfogyott, hogy a végső maradékot is felhasználta, amikor egy nem létező kockás sapkás négert láttatott a taxisofőrrel.

De aztán megjött az ismerős érzés. Mint mindig, a fájdalom acéltörévével érkezett. Ugyanakkor gyomra mintha ólomsúlyúvá vált volna, és beleit gyötrő, facsaró kín szorította össze. Reszkető kezét az arcához emelte, és arra gondolt, hányni fog-e... vagy meghal. Ebben a pillanatban *meg akart* halni, mint mindig, amikor a végsőkig erőltette a dolgot – *élni kell vele, nem visszaélni*, visszhangzott az agyában valami egykori lemezlovas szavajárása –, bármi is az a "dolog". Mintha pontosan abban a pillanatban pisztolyt csúsztatott volna a

kezébe valaki...

De aztán oldalvást Charlie-ra pillantott, az alvó Charlie-ra, aki bízik benne, hogy most is kimenti a bajból, mint eddig mindig, Charlie-ra, aki abban a biztos tudatban aludt el, hogy az apja ott lesz mellette, amikor felébred. Igen, a bajból, mint minden bajból eddig, csakhogy mindig is ugyanarról az *egyetlen* bajról volt szó, s ők most sem tesznek mást, mint mindig: menekülnek. Andy szeme mögött a kétségbeesés gyászfeketesége ült.

Az érzés lassan elmúlt... de a fejfájás megmaradt. Tudta: a fejfájás egyre erősebb és erősebb lesz, amíg szörnyű súllyá válik, és vörösen izzó fájdalmat lövell a fejébe és a nyakába, ahányszor csak megdobban a szíve. Minden erősebb fénytől csak úgy ömlik a könny a szeméből, és a kín nyilai fúródnak a szegmődrébe. Az orrmelléküregei eldugulnak, és csak a száján át kap levegőt. Fúró tép a halántékába. Felerősödnek az apró neszek, a közönséges zajok úgy sújtanak rá, mint a gőzkalapács, s az erős hangokat nem lehet elviselni. A fejfájás pedig addig erősödik, amíg már úgy érzi, az inkvizíció szorításatujába fogták a fejét, és rögvést összezúzzák. Aztán ezen a szinten megáll és úgy marad, hat, nyolc vagy akár tíz óra hosszat. Most nem sejtette, meddig. Még sohasem használta ekkora lökésre az erejét akkor, amikor már-már a végsőkéig kimerítette. Mindaddig, amíg a fejfájás a hatalmában tartja, szinte teljesen tehetetlen lesz. Charlie kell hogy a gondját viselje. Ami azt illeti, ez már máskor is előfordult... de hát akkor szerencsájük volt. És hányszor lehet az embernek szerencséje?

– Nézze, uram, én őszintén szólva nem is tudom...

Ami azt jelentette, hogy a taxisofőr arra gyanakszik, a rendőrség elől menekülnek.

– Egyetlen feltétele van az üzletnek: nem árulja el a kislányomnak – mondta Andy. – Az elmúlt két hetet velem töltötte. Holnap reggel már az anyjánál kell lennie.

– Persze, láthatás. Tudom, hogy van ez – mondta a taxis.

– Szóval az az igazság, hogy repülnünk kellett volna.

– Albanybe?

– Oda. Én viszont, bevallom, halálosan rettegek a repüléstől. Hülyén hangzik, tudom jól, de ez az igazság. Általában kocsival szoktam hazavinni a gyereket, de most a feleségem előlről kezdte a régi nótát, és... hát szóval nem is tudom. – Így volt. Andy tényleg nem tudta, mit is mondjon. Vaktában agyalta ki ezt a mesét, és most fogalma sem volt, hogyan folytathatná. Különben is teljes kimerültség ült rajta.

– Szóval tegyem le magukat az albanyi repülőtéren, anyu meg csak higgye, hogy repülővel jöttek, igaz?

– Pontosan. – Andy agya lüktetett.

– Öt darab százas... csak azért, hogy ne kelljen repülnie! – tűnődött hangosan a taxisofőr.

– Nekem megéri – szólt Andy, és még egy kicsi, utolsó lökést adott. Nagyon halkan, nyugodt hangon, szinte a taxis fülébe súgta: – És azt hiszem, magának is megéri!

– Még szép! – mondta álmatag hangon a taxis. – Hülye lennék ötszáz dollárt visszautasítani. És én nem vagyok hülye, nekem elhiheti.

– Akkor jó – szólt Andy, és hátradőlt; A sofőr elégedett volt. Nem gondolkodott Andy zavaros meséjén. Nem akadt fenn azon, hogy vajon mit keres az apjánál egy hétéves gyerek két héten át októberben, iskolaidőben. Az sem zavarta, hogy egyiküknek sem volt semmiféle csomagja, még egy sportszatyra sem. Semmi sem izgatta. Lökést kapott.

Most pedig Andyn a sor, hogy megfizesse az árát.

Charlie térdére tette a kezét. A kislány mélyen aludt. Egész délután mozgásban voltak, amióta csak Andy bement az iskolába, hogy valami ürüggyel, amire már maga sem emlékezett, elkérje az órától... megbetegedett a nagymama... muszáj hazamenni... sajnálja, hogy a tanítás kellős közepén kell elvinnie. És közben a hatalmas, túlaradó megkönnyebbülés! Mennyire rettegett, hogy üresen találja Charlie helyét az osztályteremben, a könyvei szépen bepakolva az asztalfiókba: *Nem, Mr. McGee... vagy két órája hazavitték már az ön barátai... írásos üzenetet mutattak öntől... talán helytelenül tettem?* Hirtelen visszatért Vicky emléke, az üres ház rettenete azon a szörnyű délutánon. Az örült hajsza Charlie után. Mert egyszer már a kezükben volt, ott bizony!

De Charlie a helyén ült. Vajon mennyivel sikerült megelőznie őket? Tizenöt perccel? Még annyival sem? Nem szívesen gondolt bele. Gyorsan bekaptak valamit egy vendéglőben, aztán nekiindultak, és egész délután csak *mentek és mentek* – Andy most már bevallotta magának, hogy valamiféle vak pánik kerítette hatalmába –, hol metróval, hol buszon, de többnyire gyalog. Nem csoda, hogy Charlie kimerült.

Hosszan, szeretettel nézte a kislányt. Vállig érő szőke haja maga volt a tökély, s az álom valami különös, nyugodt szépséggel ruházta föl. Annyira hasonlított most Vickyre, hogy szinte fájt. Andy lehunyta a szemét.

A vezetőülésein a taxis bámulattal nézte az ötszáz dollárost, amit a pasas a kezébe nyomott. Gondosan eldugta az övzsebébe, ahol a borraivalókat tartotta. Nem gondolt rá, milyen furcsa, hogy az az ürge ott hátul egy kislánnyal meg egy ötszázassal a zsebében csak úgy fel-alá kóvályog New Yorkban. Nem tűnődött azon, hogyan fogja majd ezt az egészet elrendezni a diszpécserrel. Csak arra gondolt, hogy fel lesz majd dobva Glyn, a barátnője. Glynis, akitől mást sem hallott, mint azt, hogy taxizni unalmas, lélekölő robot. Vajon mit

szól majd ehhez az unalmas, lélekölő ötszázashoz?

Andy hátrahajtott fejjel és csukott szemmel ült a hátsó ülésen. A fejfájása nőttön-nőtt, megállíthatatlanul, mint valami lovas nélküli, koromfekete ló a közelgő gyászmenetben. A halántékában érezte a patkódobogását. *Bumm... bumm... bumm!*

Szökésben. Ő és Charlie. Andy harmincnégy éves volt, és egy évvel azelőtt még angol irodalmat tanított Ohióban, a Harrisoni Állami Egyetemen. Harrison álmos kis egyetemi városka Amerika szívében. Az a kedves kis Harrison! És az a derék Andrew McGee, a kitűnő fiatal tanár, a becsület és tisztesség mintaképe!

Bumm, bumm, bumm! A lovasát vesztett, tűzvörös szemű fekete táltos dübörögve vágatott az agya termein át, a vasalt patkók körül csak úgy röpködött a szürkeagy szövete, s a patkónyomokat feltöltötte a titokzatos piros vér.

A taxissal könnyű dolga volt. Hát persze. Ő is a becsület és a tisztesség mintaképe.

Andy már szunyókált, és Charlie arcát látta maga előtt. Aztán Charlie arcából Vicky arca lett.

Andy McGee és a felesége, a csinos Vicky. Egyenként tépték ki a körmeit. Négyet. Aztán beszélt. Legalábbis Andy erre a következtetésre jutott. Hüvelykujj, mutatóujj, középső ujj, gyűrűsujj. És akkor: "Hagyják abba! Elmondom! Mindent elmondok, amit csak akarnak, csak a fájdalomnak vessenek véget! Kérem!" És elmondott mindent. Aztán... talán baleset volt... aztán a felesége meghalt. Hát... vannak dolgok, amikhez képest mi mindketten semmik vagyunk, és olyanok is, amikhez képest mindenki semmi.

Olyan dolgok, mint például a Műhely.

Bumm, bumm, bumm! Jön a fekete ló, üres a nyerge, csak jön, jön; nézzétek: itt a fekete ló!

Andy aludt.

És emlékezett.

2

A kísérletet dr. Wanless irányította. Dr. Wanless kövér volt, kopaszodott, és volt egy bizarr szokása (lehet, hogy több is, de erről az egyről mindenki tudott).

– Ifjú hölgyek és urak! – mondta, miközben lassan belemorzsolta egy cigarettát az előtte álló hamutartóba. – Önök mind a tizenketten kapnak egy injekciót. – A kis, kövérkés, rózsaszín ujjak morzsolta a vékony

cigarettapapírt, és szabályos, apró, aranybarna dohánydarabkák hullottak alá. – Hátuknak tiszta vizet adunk be. A másik hat injekcióban, vízzel keverve, egy cseppnyi lesz abból a kémiai vegyületből, amelyet mi Hatos készítménynek hívunk. E vegyület pontos összetétele hadititok, de lényegében egy enyhe, hipnotikus hallucinogénről van szó. Kétszeres biztosítással dolgozunk, vagyis egy későbbi időpontig sem önök, sem mi magunk nem fogjuk tudni, ki kapott csupán tiszta vizet. Az injekciót követően negyvennyolc órán át önök mind a tizenketten szigorú ellenőrzés alatt maradnak. Van kérdésük?

Volt egynéhány. A legtöbbjük a Hatos készítmény közelebbi összetételére vonatkozott; azzal, hogy kimondta a "hadititok" szót, Wanless olyasmit tett, mintha vérebeget uszítana egy szökött fegyenc nyomába. Egyébként rendkívül ügyesen kerülte meg a válaszadást. Senki sem tette fel viszont azt a kérdést, amely a huszonkét éves Andy McGee-t a legjobban érdekelte. Egy pillanatra meg is fordult a fejében, hogy felteszi a kezét, amikor csend támadt a harrisoni egyetem pszichológia-szociológia tanszékének közös épületében lévő, félig üres előadóteremben, és megkérdi: "Mondja, miért kell önnek ezeket a kifogástalan állapotban lévő cigarettákat apró darabokra szaggatnia?" De aztán meggondolta magát. Inkább ne. Inkább szabadon járhatja a képzeletét, amíg véget nem ér ez az unalom. Wanless így próbál leszokni a dohányzásról. Aki orálishan fixált, elszívja, aki análisan fixált, elmorzsolja. (Ez utóbbi elmélet akaratlan vigyort varázsolt Andy arcára, amit kénytelen volt a kezével eltakarni.) Wanless fivére tüdőrákban halt meg, s a professzor most így áll szimbolikus bosszút a dohányiparon. De lehet, hogy ez is csak ama különleges és látványos rossz szokások egyike, amelyeknek az egyetemi professzorok előszeretettel hódolnak, ahelyett hogy elfojtanák őket. Elsőéves korában Andynek volt egy tanára az angol szakon, aki – miközben William Dean Howellsről és a realizmus fejlődéséről szónokolt – folyton a nyakkendőjét szorgolagta (az illető azóta végre nyugdíjba ment).

– Ha nincs több kérdésük, akkor legyenek szívesek kitölteni ezeket a kérdőíveket, és legközelebb jövő kedden találkozunk, pontban reggel kilenckor.

Két végzős asszisztens fénymásolt lapokat osztott szét közöttük, amelyeken huszonöt ostoba kérdés állt. Igennel vagy nemmel kellett válaszolni rájuk. *Állt már pszichiátriai kezelés alatt? (8.) Tudomása szerint volt-e már valódi parapszichológiai jellegű élménye? (14.) Vett már be életében hallucinogén drogot? (18.)* Némi gondolkodás után Andy beírta a "nem"-et, miközben arra gondolt, *van-e egyáltalán, aki nem vett be hallucinogén drogot ebben a szép 1969-es évben.*

A szobatársa, Quincey Tremont beszélt rá erre az egésze. Quincey tudta, hogy Andy anyagi helyzete korántsem fényes. Május volt, Andy utolsó éve.

Negyvenedik helyen állt az ötszázhatos évfolyamban, angolból pedig ő volt a harmadik. De ebből még nem lehet krumplit venni, mondta Quinceynek, aki pszichológia szakos volt. Andy bent maradhatott az őszi szemeszterre, hogy tovább tanuljon, és be is ígérték neki az ösztöndíjat, de az legfeljebb a kosztra lesz elég, és addig még a nyarat is ki kell húznia valahogy. Az egyetlen pénzkereseti lehetőség, amit addig sikerült összeszednie, az volt, hogy beáll éjszakai műszakba az Arco benzinállomásra. Felelősségteljes és roppant izgalmas beosztás.

– Mit szólnál, ha pillanatok alatt kereshetnél egy kétszázast? – kérdezte Quincey.

Andy kisimította hosszú barna haját zöld szeméből, és felnevetett.

– Melyik férfvécében kellene felütnöm a főhadiszállásomat?

– Ugyan! Egy pszichológiai kísérletről van szó – felelte Quincey. – Igaz ugyan, hogy Örült professzor vezeti. Szóval azért vigyázni kell.

– Hát az meg ki?

– Wanlessnek hívják. Ő a fősámán a pszichológia tanszéken.

– Miért nevezik Örült professzornak?

– Hát mert Skinner meg a patkányok híve – mondta Quincey. – Más szóval, behaviorista. A behavioristák pedig manapság nem örvendenek közszeretnek. Nem jellemző.

[A behaviorizmus elmélete megbukott. Akár áltudománynak is lehet tekinteni. – V. T.]

– Aha! – mondta Andy, aki mindebből semmit sem értett.

– Továbbá vastag, kicsi, keret nélküli szemüveget hord, amitől úgy néz ki, mint az a pasi, aki a *Dr. Cyclops*ban összezsugorította az embereket. Láttad?

Andy sokat nézte a késő éjjeli műsorokat, s így látta a szóban forgó filmet, amitől valamivel biztosabb talajon érezte magát. Ettől függetlenül nem volt meggyőződve arról, hogy szívesen részt venne-e egy olyan pszichológiai kísérletben, amelynek az irányítója a) a patkányok híve, b) a csúfneve "Örült professzor".

– Csak nem akarnak embereket zsugorítani? – kérdezte.

Quincey nagyot nevetett.

– Dehogy. Ezzel csak a horrorfilmesek trükkmesterei foglalkoznak. A pszichológia tanszék alacsony hatásfokú hallucinogénekkal kísérletezik. A hírszerzésnek dolgoznak.

– Szóval a CIA? – kérdezte Andy.

– Nem. Sem a CIA, sem a DIA és nem is a NASA. Ezeknél kevésbé ismert, szigorúan titkos társaságról van szó. Hallottál már arról a cégről, amelyet Műhelynek neveznek?

– Rémlik. Tán valamelyik újság vasárnapi mellékletében olvastam róla. De

nem vagyok biztos benne.

Quincey pipára gyűjtött.

– Ezek a dolgok minden területen nagyjából egyformán folynak – mondta. – A fizikában, a kémiában, a biológiában, a pszichológiában... még a szociológusoknak is leesik néhány zöldhasú. Mindenütt vannak bizonyos programok, amelyeket az állam finanszíroz. Bármiről szó lehet: a cecelégypárosodási szokásaitól a használt plutóniumdarabok megsemmisítéséig. Egy olyan társaságnak, mint a Műhely, muszáj elköltenie az éves keretét, hogy a következő évben is megkapja ugyanazt az összeget.

– Ez engem nagyon is nyugtalanít – mondta Andy.

– Minden épelméjű embert nyugtalanít – mondta nyugodt, zavartalan mosollyal Quincey. – De a kocsi attól még fut tovább. Mit akarhat a hírszerzés az alacsony hatásfokú hallucinogénekkal? Ki tudja? Én biztosan nem. Te sem. Valószínűleg ők maguk sem. De a jelentések jól hatnak, amikor a következő évi keretet osztják. És mindenütt megvannak a kedvenceik. A harrisoni pszichológiai tanszéken Wanless a kedvencük.

– Az egyetem vezetőségét ez nem zavarja?

– Ne légy naiv, kisfiam! – A pipa jól szelelt, és bodor füstfelhőket eregetett a piszkos kis szoba mennyezete felé. Ezzel együtt Quincey hangja is teltebb, zengzetesebb lett. – Ami jó Wanlessnek, az jó a harrisoni pszichológia tanszéknek, amely egyébként jövőre önálló épületbe költözik, nem kell tovább együtt szorongani a szociológusokkal, s ami jó a pszichológia tanszéknek, az jó a Harrisoni Állami Egyetemnek is. Meg Ohiónak. És így tovább.

– És szerinted az az izé nem ártalmas?

– Ha ártalmas volna, nem próbálnák ki egyetemi hallgatókon – felelt Quincey. – Ha a legkisebb kétségük is van, akkor patkányokon próbálják ki, aztán elítélteken. Biztos lehetsz benne, hogy amit kapsz, azt már legalább háromszáz ember megkapta előtted, és mindegyiküket alaposan megfigyelték.

– Azért nem tetszik nekem, hogy a CIA benne van.

– A Műhely.

– Nem mindegy?! – kérdezte mogorván Andy. Quincey plakátjára nézett, amelyen Richard Nixon állt egy összeviessza tört használt autó mellett, s mindkét kezével a győzelem V jelét mutatta. Andy még mindig alig tudta felfogni, hogyan választhatták ezt az embert elnökké nem egészen egy évvel ezelőtt.

– Nos, én csak arra gondoltam, hátha jól jön neked a kétszáz dollár, ennyi az egész.

– Miért fizetnek ilyen jól? – kérdezte gyanakodva Andy.

Quincey széttárta a karját.

– Andy, az állam nagylelkű! Hát nem érted? Két évvel ezelőtt a Műhely

háromszázezer dollárt fizetett ki csak arra, hogy megvizsgálják egy robbanó bicikli tömeggyártásának lehetőségét. Ezt még a *Sunday Times* is megírta! Vietnamra gondolhattak, bár ezt senki sem tudja biztosan. Ahogy mondani szokás, "akkoriban jó ötletnek tűnt". – Quincey gyors, rángó mozdulatokkal verte ki a pipáját. – Ezeknek a paliknak Amerika összes egyeteme egyetlen nagyáruház. Vesznek egy kicsit itt, valami mást ott, amott csak megnézik a kirakatot... Nézd, ha nem akarod...

– De, lehet, hogy igen. Te is benne leszel?

Quincey nem állta meg, hogy el ne mosolyodjék. Az apja egy igen sikeres férfidivatüzlet-lánc tulajdonosa volt, amely Ohión kívül Indianára is kiterjedt.

– Nekem nem kell annyira az a kétszáz dollár – mondta. – Különben is utálok, ha szurkálnak.

– Ja, vagy úgy.

– Nézd, nekem eszem ágában sincs, hogy agitáljak, az isten áldjon meg! Egyszerűen éhesnek láttalak valahogy. Különben is ötvenszázalékos az esély, hogy a kontroll-csoportban leszel. Ami kétszáz dollárt jelent egy adagnyi víz fejében. És még csak nem is csapvízről van szó. *Desztillált* vízről!

– El tudod intézni?

– Wanless egyik végzős asszisztensnőjével járok – mondta Quincey. – Lesz vagy ötven jelentkező, a nagy részük seggnyaló, aki be akar vágódni Őrült professzornál.

– Nem bánám, ha nem neveznéd így.

– Jó, akkor Wanlessnél. Maga fogja kiszűrni az ilyeneket. A barátnőm gondoskodni fog róla, hogy a jelentkezési lapod eléje kerüljön. Aztán a többi már a te dolgod, öregem.

Így hát amikor az önkénteseket toborzó felhívást kifüggesztették a pszichológia tanszéken, Andy kitöltötte a jelentkezési ívet. Alig egy héttel azután, hogy beadta, telefonon felhívta őt egy fiatal asszisztensnő (nyilván Quincey nője, gondolta Andy), és feltett neki néhány kérdést. Andy elmondta, hogy a szülei nem élnek, hogy a vércsoportja nullás, hogy eddig sohasem vett részt pszichológiai kísérletben, s hogy jelenleg valóban a Harrisoni Állami Egyetem nappali szakos hallgatója. Továbbá igen, valóban elmúlt huszonegy éves, tehát az amerikai törvények értelmében jogában áll, hogy szerződést kössön, bármilyen természetű legyen is az.

Egy újabb hét múlva levélben értesítették, hogy a jelentkezését elfogadták, és kérték, írja alá a mellékelt nyomtatványt, amely szerint hozzájárul a kísérlethez. Kérjük, az aláírt nyomtatványt hozza magával május 6-án a 100-as szobába.

És most itt ül – a nyomtatványt benyújtotta, a cigarettamorzsoló Wanless már eltávozott –, és a vallási élményeire vonatkozó kérdésekre válaszol

tizenegy hallgatótársával együtt. Van epilepsziája? Nincs. Az apját hirtelen szívroham vitte el, amikor Andy tizenegy éves volt. Amikor tizenhét éves lett, az anyja is meghalt. Autóbaleset áldozata lett. Szörnyű, traumatikus dolog volt. Az egyetlen közeli rokona Cora néni, az anyja nővére, ő viszont már jócskán benne volt a korban.

Lefelé haladt a kérdések mentén, és szinte mindenütt a NEM, NEM, NEM mellé rakta a jelet. Csak egy IGEN volt a válaszai között: *Volt-e már törése vagy súlyosabb zúzódása?* Andy tizenkét évvel azelőtt futballozás közben eltörte a bal bokáját.

Még egyszer ellenőrizte a válaszait, ezúttal alulról felfelé. Ekkor valaki gyengén megérintette a vállát, és egy lány kedves, kicsit mély hangját hallotta:

– Kölsönadnád a golyóstolladat? Az enyém kifogyott. Látom, végeztél.

– Hát persze – felelte Andy, és hátrafordult, hogy odanyújtsa a tollat. Csinos. Magas. Világos vörösesbarna haj, gyönyörű, makulátlan bőr. Jó lábak. Harisnya nélkül. A jövődöbéli nej könnyed szemrevételezése ezzel megtörtént.

Atnyújtotta a tollat, s a lány egy mosollyal megköszönte. A haja vöröses fénnel csillogott a mennyezetvilágításban. Széles, fehér szalag kötötte hátra könnyedén. Újra a kérdőív fölé hajolt.

Andy a terem végében ülő asszisztensnőhöz vitte a maga kitöltött kérdőívét.

– Köszönöm – mondta a nő olyan hangon, mint egy programozott robot. – Hetvenes szoba, szombat reggel kilenc óra. Legyen pontos, kérem!

– Jelszó? – suttogta rekedt hangon Andy.

A végzős asszisztensnő udvariasan nevetett.

Andy kilépett az előadóteremből az előcsarnokba, és a kettős üvegajtó felé indult. Odakint a közeledő nyár zöldje uralta a kertet, amelyben fel-alá sétáltak a diákok. Hirtelen eszébe jutott a tolla. Már-már rálegyintett; csak egy tizenkilenc centes BIC volt, neki pedig a legközelebbi vizsgára kellett volna készülnie. De a lány csinos volt, és talán érdemes volna beszédbe elegyedni vele. Andynek nem voltak illúziói a saját küllemét vagy a szövegét illetően. Ezt is, azt is elég jellegtelennek vélte. A lány is biztosan jár valakivel, ha nem éppen menyasszony vagy asszony. De kellemes nap volt, és Andynek jókedve volt. Úgy döntött, vár. Ha mást nem, legalább még egyszer megnézheti azokat a lábakat.

Három-négy perc múlva jött is a lány. Néhány könyv és füzet volt a hóna alatt. Tényleg nagyon csinos volt, a lába pedig minden várakozást megért. Nem egyszerűen jó volt, hanem látványosan gyönyörű.

– Ó, szóval itt vagy – mosolygott rá a lány.

– Itt – mondta Andy McGee. – Te mit szóltál ehhez az egészhez?

– Nem is tudom – vont vállat a lány. – A barátnóm azt mondja, az efféle kísérletek rendszeresen folynak. Ő is benne volt az egyikben tavaly. Ötven dollárt kapott érte. Így hát úgy gondoltam... – Befejezés helyett újra megvonta a vállát, és egyetlen mozdulattal hátravetette rézvörös csillogó haját.

– Így voltam én is – bólintott Andy, és visszavette a tollat. – A barátnőd pszichológia szakos?

– Igen – felelte a lány. – Sőt a srácom is az. Dr. Wanless egyik szemináriumára jár, ezért maga nem vehet részt a kísérletben. Nem összeegyeztethető vagy valami ilyesmi.

A srácom! Még szép, hogy egy ilyen magas, vörösésbarna hajú szépségnek van udvarlója! Ez a világ rendje.

– És te? – kérdezte a lány.

– Hasonló történet. Van egy pszichológia szakos haverom. Különbö Andy vagyok. Andy McGee.

– Én meg Vicky Tomlinson. És egy kicsit ideges vagyok ettől az egésztől, Andy McGee. Mi lesz, ha szörnyű látomásaim lesznek? Egy rosszul sikerült "utazás" vagy valami ilyesmi?

– Amennyire én tudom, elég enyhe dologról lehet szó. De még ha LSD lenne is... nos, a laboratóriumi LSD nem olyan, mint amit az utcán vehet az ember, legalábbis úgy mondják. Simább és finomabb, és megnyugtató körülmények közt adják az embernek. Biztos a Cream vagy a Jefferson Airplane szól majd közben – mosolygott Andy.

– Te sokat tudsz az LSD-ről? – kérdezte a lány egy félmosollyal a szája sarkában, ami nagyon tetszett Andynek.

– Nagyon keveset – ismerte be a fiú. – Kétszer próbáltam, egyszer két éve, egyszer meg tavaly. Valahogy jobban éreztem magam tőle. Kitisztította a fejemet... vagy legalábbis úgy éreztem. Mintha a sok régi üledék részben eltűnt volna utána. De nem szívesen fogyasztanám rendszeresen. Nem szeretem, ha annyira nem vagyok ura önmagámnak. Meghívhatlak egy kólára?

– Kösz – mondta a lány, és együtt átsétáltak a központi büfébe.

Andy végül nem is egy, hanem két kólát fizetett, és aztán az egész délutánt együtt töltötték. Este pedig megittak egykét sört a helybeli szórakozóhelyen. Kiderült, hogy Vicky szakítófélben van a fiújával, bár nem egészen tudja, hogyan intézze a dolgot. A srác egyre inkább úgy bánik vele, mintha legalábbis a férje volna, mesélte Andynek. Kifejezetten megtiltotta például, hogy Vicky részt vegyen a Wanless-féle kísérletben. Éppen ezért határozott úgy, hogy mégis végigcsinálja, és aláírja a hozzájárulási nyilatkozatot, még ha fél is egy kicsit a dologtól.

– Ez a Wanless tényleg úgy néz ki, mint egy örült professzor – mondta Vicky, és nedves köröket nyomott az asztalra a söröspoharával.

– Na és hogy tetszik a cigarettatrükkje? Vicky nevetett.

– Tán így akar leszokni a dohányzásról. Elég hülye módszer!

Andy megkérdezte, hogy érte mehetne-e a kísérlet reggelén. A lány hálásan fogadta az ajánlatot.

– Jó lenne, ha olyasvalakivel mennék, akit ismerek! mondta, és őszinte kék szemével a fiú szemébe nézett. Mert tényleg félek egy kicsit, az az igazság. George annyira... hogy is mondjam?... annyira *hevesen* ellenezte.

– Miért? Mit mondott?

– Hát éppen ez az! – felelte Vicky. – Nem akart mondani semmit, csak azt, hogy nem bízik Wanlessben. Állítólag senki sem bízik benne a tanszéken, mégis sokan jelentkeznek a kísérleteire, mert ő intézi a továbbképzési programot. Azonkívül tudják, hogy semmi kockázat, mert úgylis kiszűri őket utólag.

Andy átnyúlt az asztal fölött, és megérintette a lány karját.

– Nyugi, kislány! – mondta. – Biztos, hogy te meg én úgylis csak desztillált vizet kapunk. Minden a legnagyobb rendben lesz, hidd el!

Csakhogy amint később kiderült, semmi sem volt rendben.

3

Albany.

Ez itt az albanyi repülőtér.

– Hé, uram, megérkeztünk!

Egy kéz rázogatta. A feje ide-oda billegett. Iszonyatosan fáj. Úristen! A fájdalom lüktetve áradt szét az agyában.

– Hé, uram, itt a reptér!

Andy felnyitotta a szemét, aztán gyorsan újra lehunyta, hogy ne lássa a felülről világító nátriumlámpa fehér fényét. Iszonyú, visító süvítést hallott, amely nőtt és nőtt. Andy összerándult. Mintha acél kötőtűket döftek volna a fülébe. Repülőgép. Felszállni készül. A kín vörös ködén át kellett visszatérni az emlékezete. Igen, doktor úr, most már minden az eszembe jut.

– Uram? – a taxis hangja nyugtalan volt. – Uram, jól van?

– Csak a fejem fáj. – Távolról hallotta a saját hangját. Elnyomta a hajtómű zaja, amely azért – s ez valami enyhülést hozott – végre halkulni kezdett. – Mennyi az idő?

– Majdnem éjfél van. Hosszú az út idáig, nekem elhiheti. A buszok már nem járnak, ha arra gondolt. Nem volna jobb, ha hazavinném magukat?

Andy lázasan kutatott az emlékezetében, mit is mondhatott a taxisnak. Fontos, hogy emlékezzék, bárhogy is fáj a feje. A visszhang miatt. Ha

bármilyen módon is ellentmond a korábban leadott mesének, egyfajta gellerhatás keletkezhet a taxis agyában, ami lehet, hogy elmúlik, de lehet, hogy nem. A taxis esetleg belekapaszkodik a dolog egyetlen pontjába, fixációt fejleszt ki ezzel kapcsolatban, s nemsokára nincs már hatalma fölötte. Már nem tud másra gondolni, s ez hamarosan szétzilálja az agyát. Volt már példa rá.

– A kocsim a parkolóban van – mondta. – Minden a legnagyobb rendben.

– Akkor jó – mosolygott megkönnyebbülten a taxis. Esküszöm, Glyn egyszerűen el sem fogja hinni ezt az egészet. Komolyan! Igazán, én...

– Dehogynem fogja elhinni! Maga is elhiszi, nem? A taxis szája széles mosolyra húzódott.

– Már hogyan hinném? Nálam az ötszáz, ami bizonyítja. Köszönöm, uram.

– Én köszönöm. – Igyekezz udvarias lenni! Harcolj! Harcolj, hogy folytatni tudd! Charlie-ért. Ha egyedül van, Andy már régen végzett volna magával. Az ember nem arra született, hogy ilyen fájdalmakat kelljen kiállnia.

– Biztos, hogy jól van, uram? Szörnyű sápadt.

– Kösz, semmi bajom. – Rázni kezdte Charlie-t. – Hé, gyerek! – Vigyázott, ki ne ejtse a nevét. Nem mintha ez igazán számított volna, de ez a fajta óvatosság szinte már magától jött. – Ébredj, itt vagyunk!

Charlie halkan dűnnyögött, és megpróbált elfordulni tőle.

– Gyere, kicsikém! Ébredj fel, édes!

Charlie szempillája megrebbent, majd kinyílt a szeme az az őszinte kék szem, amelyet az anyjától örökölt. Felült, és megdörgölte az arcát.

– Apu? Hol vagyunk?

– Albanyben, édes. A reptéren. – Andy közel hajolt a kislányhoz, és úgy súgta: – Még ne szólj semmit!

– Oké. – Rámosolygott a taxisofőrre, az meg visszamosolygott. Kisiklott a kocsiból, és Andy követte. Kűszködött, nehogy támolyogjon.

– Hát akkor még egyszer köszönöm – mondta a taxis. Komolyan mondom, Glyn nem fogja elhinni. De ez nagy fuvar volt. Nekem elhiheti!

Andy megrázta a felé nyújtott kezét.

– Vigyázzon magára!

– Vigyázok én! – A taxis visszaült a kocsiba, és elkormányozta a sárgára festett járdaszél mellől. Újabb gép szállt fel. Addig pörgette fel a hajtóművét, amíg Andy már úgy érezte, hogy a feje kettéhasad, és úgy hull az aszfaltra, mint valami üres dísztk. Megtámolyodott, és Charlie a karjára tette a kezét.

– Jaj, apu! – mondta. A hangja távolról jött.

– Menjünk be! Le kell ülnöm.

Bementek. Egy piros nadrágos, zöld blúzós kislány és egy magas, erős,

fekete sörényű férfi. A válla hajlott. Az egyik repülőtéri hordár utánuk nézett. "Gyalázat – állapította meg magában. – Egy ekkora ember éjfél után holtrészegen egy ilyen kis gyerekkel, aki úgy irányítja, mint valami vakvezető kutya. Az ilyen szülőket sterilizálni kéne!", gondolta a hordár.

A férfi és a kislány áthaladtak a fotocellás ajtókon, a hordár pedig azonnal el is felejtette őket, legalábbis negyven percre, amíg az a zöld kocsis meg nem állt a járdaszélnél, és ki nem szállt belőle az a két férfi, hogy megszólítsa.

4

Éjfél múlt tíz perccel. A repülőtéri váróterem kora hajnali figurákkal volt tele, katonákkal, akiknek lejárt a szabadsága, nyűgös, álmos gyerekeiket terelgető, agyonnyúzott asszonyokkal, csizmás, hátizsákos, hosszú hajú fiatalokkal, akik partnert kerestek, meg ott ült egy házaspár is, mindkettőjüknél teniszütő, tokban. A hangosanbeszélő sorolta az indulásokat és érkezéseket, és úgy osztályozta az embereket ide-oda, mint valami mindenható, álombéli hang.

Andy és Charlie egymás mellett ültek, két, az asztalhoz láncolt tévékészülék előtt. A készülékek doboza karcolt, sérült volt, és koromfekete. Andy afféle baljós, futurisztikus kobráknak látta őket. A két utolsó huszonöt centesét nyomta be a tévébe, nehogy felállítsák őket a székből. Charlie készülékén egy sorozat huszonötödik ismétlése látszott. Andyén meg Johnny Carson szövegeit Sonny Bonóval és Buddy Hackett-tel.

– Muszáj, apu? – kérdezte Charlie már másodszor. Közel állt a síráshoz.

– Kicsikém, nekem már semmi erőm – felelte az apja. Nincs pénzünk. Itt meg nem maradhatunk.

– Jönnek a rossz emberek? – kérdezte a kislány. A hangja suttogássá halkult.

– Nem tudom. – Puff, puff, puff! az agyában. Ez már nem a lovas nélküli ügető fekete ló patkódüörgése volt. Vasforgáccsal teli postaszákok zuhantak rá egy ötödik emeleti ablakból. – Fel kell tételeznünk, hogy jönnek.

– Hogyan szerezzek pénzt?

A férfi egy pillanatig habozott. Aztán így válaszolt:

– Tudod, hogyan.

A könnyek megindultak, és máris ott folydogáltak a kislány arcán.

– De hiszen nem szabad! Lopni csúnya dolog.

– Azt én is tudom – mondta Andy. – De nekik sem volna szabad folyton üldözni minket. Az még csúnyább dolog. Ezt már megmagyaráztam neked, Charlie. Vagy legalábbis megpróbáltam.

– Hogy van kisebb rosszaság meg nagyobb?

– Igen. Kisebbik rossz és nagy gonoszság.

– Igazán fáj a fejed?

– Hát elég pocsekul vagyok – felelte Andy. Nem sok értelme volna megmagyarázni Charlie-nak, hogy egy, legfeljebb két óra múlva már arra sem lesz képes, hogy összefüggően gondolkodjék. Mire jó, ha még ennél is jobban megijed? Vagy tán mondja el azt is, hogy attól tart, ezúttal nem menekülhetnek?

– Megpróbálom – mondta a kislány, és felállt. – Szegény apu – tette hozzá, és megcsókolta Andyt.

A férfi lehunyta a szemét. A tévéműsor tovább szólt az előtte lévő készülékből, de a folytonosan növekvő fejfájás kódén át csak valami távoli, értelmetlen lotyogás hangja jutott el hozzá. Amikor újra kinyitotta a szemét, Charlie alakja már távoli figurává vált. Pici volt, piros meg zöld, mint valami karácsonyfadísz, hol eltűnt, hol felbukkant a szétszóródó emberek között.

Kérlek, Istenem, ne engedd, hogy baja essék!, imádkozott magában Andy. *Senki se bántsa, és senki se ijessze meg még jobban, mint amennyire már úgyis fél! Kérlek, Istenem, és köszönöm! Rendben?*

Ismét lehunyta a szemét.

5

Egy piros nadrágos, zöld blúzós kislány. A haja szőke, válláig ér. Már rég ágyban volna a helye. A jelek szerint egyedül van. Egy repülőtér azon kevés helyek közé tartozik, ahol egy kislány egyedül is elsetálgathat, anélkül hogy ez bárkinek is feltűnne. Charlie a legkülönbözőbb emberek mellett haladt el, de igazán senki sem látta. Talán ha sír, valamelyik biztonsági őr odamegy hozzá, és megkérdi, nem vészett-e el, tudja-e, melyik járatra szól a papája és a mamája jegye, hogy meg lehessen keresni őket. De nem sírt, sőt határozott léptekkel haladt, mint aki tudja, hová tart.

Nem tudta pontosan, azt viszont elég jól tudta, mit keres. Pénz kell, apu azt mondta. Jönnek a rossz emberek, és apu nincs jól. Amikor ilyen baja van, nehezen tud gondolkodni. Le kell feküdni, és a lehető legteljesebb csendre van szüksége. Aludnia kell, míg a fájdalom el nem múlik. Csakhogy most lehet, hogy már jönnek is a rossz emberek... a bácsik a Műhelyből, akik szét akarják szedni őket, hogy megtudják, mitől olyanok, amilyenek, hogy aztán mindenféle dolgokat csináltassanak velük.

Megpillantotta a szemétkosár tetején heverő papír bevásárlózacskót, és elvette. Egy kissé távolabb a csarnokban meglátta, amit keresett: egy sor telefonautomatát.

Charlie megállt, és nézte őket. Félt. Félt, mert apu mindig azt ismételte azelőtt, hogy ezt nem szabad... pici gyerek kora óta ez volt a Rosszaság. Nem mindig tudott uralkodni a Rosszaságon. Hol maga sérült meg miatta, hol mások, néha többen is. Amikor *(jaj, mami, úgy sajnálom, jaj, fáj neki, a kötés, a sikolyok, mami sikított, én tehetek róla, hogy fáj neki, és sikít, és soha többé... soha... mert ez borzasztó Rosszaság!)* a konyhában, amikor még kicsi volt... de még belegondolni is fáj! Ez volt a Rosszaság, de ha szabadjára engedte, akkor csak ment... akárhová. És ez ijesztő volt.

Voltak másfajta dolgok is. Például a lökés; apu hívta így: a lökés; csakhogy Charlie sokkal erőteljesebb lökésekre volt képes, mint apu, és neki sohasem fáj a feje utána. De néha, utána... tüzek támadtak.

A Rosszaság igazi neve csengett-kongott az agyában, ahogy ott állt, és nyugtalanul nézte a telefonokat: *pirokinézis*. "Ne törődj velem! – mondta apu, amikor még Port Cityben voltak, és bolond módjára azt hitték, biztonságban vannak. – Tűzgyújtó vagy. Mint egy nagy, hatalmas öngyújtó." És akkor ez viccesen hangzott, Charlie nevetett is rajta sokat, csakhogy most egy cseppet sem tűnt viccesnek.

A másik dolog, amiért nem volt szabad lökést csinálnia, az volt, hogy esetleg *ők* rájönnek, a rossz emberek a Műhelyből.

– Sejtelmem sincs, hogy pillanatnyilag mennyit tudnak rólad – mondta akkor apu –, de nem akarom, hogy még többre is rájöjjenek. A te lököerőd nem pontosan olyan, mint az enyém. Te nem tudod az embereket rávenni, hogy... hogy meggondolják magukat, igaz?

– Nem... nem!

– De meg tudod mozgatni a tárgyakat. De ha ők rájönnek, hogy ez sorozatosan előfordul, és a dolgot összekapcsolják veled, akkor még nagyobb bajban leszünk, mint amiben már amúgy is vagyunk.

Azonkívül pedig ez lopás, és a lopás csúnya dolog.

Nem számít. Apunak nagyon fáj a feje, és el kell jutniuk valami nyugodt, meleg helyre, mielőtt annyira romlik a dolog, hogy szegény már gondolkodni sem tud. Charlie elindult.

Összesen vagy tizenöt telefonfülke lehetett a csarnokban, gömbölyű tolóajtókkal. Ha valaki bement, úgy érezhette magát, mintha egy telefonos kapszulában lenne. Charlie, amint végigvonult előttük, látta, hogy a legtöbb sötétben áll. Nadrákosztűmös, kövér hölgy gyömöszölődött be az egyikbe, és most hadarva, nevetve beszélt. A sor végétől számított harmadik fülkében egy katona-egyenruhás fiatalember ült a zsámolyon. Lábát kinyújtotta a nyitott

ajtón, úgy telefonált. Gyorsan beszélt:

– Nézd, Sally! Megértelek, és igazad van, de nem magyarázhatok meg mindent. Hát hogyan. Tudom... tudom... csak arra kérek, engedd... – Felnézett, látta, hogy egy kislány nézi őt, mire egyetlen mozdulattal behúzta a lábát, és berántotta az ajtót, mint a páncéljába húzódó teknősbéka. Összeveszett a barátnőjével, gondolta Charlie. Biztos ígért neki valamit, és átrázta. Ha nagy leszek, sosem fogom engedni, hogy az udvarlóm átrázzon.

A visszhangzó hangosanbeszélő. A félelem patkányként rágcsálta belülről. Csupa idegen arcot látott maga körül. Magányosnak és kicsinek érezte magát, és még mindig tele volt szomorúsággal az anyja miatt. No és, ha ez lopás, mit számít? Ők az anyja életét rabolták el!

Besiklott a sor végén lévő telefonfülkébe. A papírzacskó zörgött. Leakasztotta a kagylót, és úgy tett, mintha beszélne – szia, nagy, igen, papa és én most érkeztünk, jól vagyunk –, és közben azt figyelte, nem leselkedik-e valaki. Senki sem figyelt. Egyetlen fekete asszony volt a közelben, aki éppen légibiztosítást vett egy automatából, és háttal állt Charlie-nak.

Charlie a pénzbedobós telefonautomatára nézett, és hirtelen *lökést* adott neki.

Halkan felnyögött az erőfeszítéstől, és beharapta az alsó ajkát, de azt inkább csak azért, mert jólesett. Nem, fájdalomról szó sem volt. Sőt nagyon *is jó érzés* volt meglökni a dolgokat. Ettől meg is ijedt egy kicsit. Mi lesz, ha *megszereti* ezt a veszedelmes dolgot?

Még egyszer nagyon könnyedén meglökte a telefonautomatát, mire hirtelen ezüstpatak ömlött ki a visszaadó nyíláson. Charlie megpróbálta gyorsan alátenni a zacskót, de mire sikerült, az aprópénz nagy része már a földre hullott. A kislány lehajolt, és amennyit csak tudott, besöpört a zacskóba. Közben újra meg újra az ablakra pillantott.

Amikor összeszedte az aprópénzt, átment a szomszédos fülkébe. A katona a mellette lévő fülkében még mindig beszélt. Újból kinyitotta az ajtót, és cigarettázott. "De Sál! Esküszöm az élő Istenre, hogy így van! Kérdezd meg a bátyádat, ha nekem nem hiszel! Majd ő..."

Charlie behúzta az ajtót. A férfi kissé nyafogó hangja elhalkult. Charlie még csak hétéves volt, de nagyon is jól tudta, milyen szövegekkel szokták lerázni a lányokat. A készülékre nézett, amely egy pillanat múlva kiadta magából az aprót. Ezúttal pontosan a megfelelő helyre tette a zacskót, és a fém pénz szinte zenei csilingeléssel patakzott belé.

Amikor kijött, a katona már nem volt a szomszéd fülkében. Charlie belépett. Az ülés még meleg volt, és a levegőt a ventilátor ellenére betöltötte a cigarettafüst kellemetlen szaga.

A pénz csörömpölve hullott a zacskóba, Charlie pedig ment tovább.

Eddie Delgado a kemény műanyag kagylószekben ült, a plafont bámulta, és cigarettázott. "A szajha! – gondolta. – Legközelebb majd meggondolja, nem jobb-e széttenni a lábát. – Eddie így és Eddie úgy, és Eddie, látni se akarlak többé, meg Eddie, hogy lehetsz ilyen *kegyetlen!*? De ez a látni-sem-akarlak-többé dolog már úgysem érvényes, Eddie gondoskodott róla. Harminc nap szabadságot kapott, és most indul a nagy New York városába, hogy mindent megnézzon, és minden mulatót végigjárjon, ahol ismerkedni lehet. Amire pedig visszajön, Sally maga is olyan lesz, mint az érett gyümölcs, ami magától lehullik. Eddie Delgado a floridai Marathon városából nem vevő az ilyen "te-nem-tisztelsz-engem-eléggé"-féle szövegekre. Sally Bradford igenis le fog feküdni neki, és ha tényleg beveszi azt a hülye szöveget, hogy Eddie műtétilag sterilizáltatta magát, hát úgy kell neki! Aztán menjen csak panaszra ahhoz a hülye tanító fivéréhez, ha akar! Eddie addigra már rég Nyugat-Berlinben fogja vezetni a hadtápkocsit. Addigra...

Eddie-t ebből a félig sértett, félig kellemes álmodozásból valami furcsa érzés térítette magához: meleget érzett a lábánál, mintha hirtelen vagy tíz fokkal felmelegedett volna a padló. Emellett pedig valami különös, de nem egészen ismeretlen szagot érzett... nem égésszagot... de mintha valami *pörkölődne*, vagy nem?

Amikor kinyitotta a szemét, azt a kislányt látta, aki a telefonfülkék körül kóválygott. Hét-nyolcévesforma lehetett, fáradtnak látszott. Egy nagy papírzacskót cipelt magával, alul fogta, mintha tele volna élelmiszerrel vagy valami mással.

De Eddie figyelmét a saját lába kötötte le. Nem csupán meleg volt már, hanem *tűzforró*. Eddie Delgado lenézett, és felüvöltött:

– *A rohadt, kurva hétszentségit!* A cipője lángokban állt.

Eddie talpra ugrott. A fejek hirtelen felé fordultak. Egy nő látta, mi történt, és rémülten felsikoltott. Két biztonsági őr egy lánnyal fecserészett. Egyszerre megfordultak.

Eddie Delgardót mindez a legkevésbé sem érdekelte. Sally Bradford és az édes szerelmi bosszú gondolata úgy eltűnt az agyából, mintha soha ott sem lett volna. A kincstári cipője vígan égett, és már a nadrághajtókája is tüzet fogott. Vágtatott a csarnokon át, füstcsíkot húzva maga után, mintha katapultból lőtték volna ki. A női vécé volt közelebb, és Eddie, aki igen kifinomult öfenntartási érzékkel rendelkezett, egy másodpernyi habozás nélkül, előrenyújtott karral rontott az ajtónak.

Egy fiatal nő lépett ki az egyik fülkéből, a szoknyája derékig feltörve. Az alsóneműjét igazgatta. Megpillantotta Eddie-t, az égő fáklyát, és hatalmasat sikoltott. A mosdó csempézett falai felnagyítva visszhangozták a sikolyt. A többi foglalt fülkéből zavart karattyolás hangzott: "Mi volt ez? Mi történt?" Eddie elkapta a pénzbedobós vécéfülke ajtaját, mielőtt az még visszacsukódhatott volna. Belekapaszkodott a fülke két oldalába, felhúzódkodott, és a lábával egyenesen a vízzel teli kagylóba ereszkedett. Sistergés hallatszott, és jókora gőzfelhő szállt a magasba.

A két biztonsági őr berobbant az ajtón.

– Állj! Maga ott! – kiáltotta az egyik. A pisztolya már a kezében volt. – Tegye a kezét a tarkójára, és azonnal jöjjön elő!

– Megengedi, hogy előbb eloltsam a lábamat?! – kérdezte dühtől vicsorogva Eddie Delgado.

7

Charlie visszajött. És megint sírt.

– Mi történt, kicsikém?

– Megvan a pénz, de... megint nem tudtam uralkodni rajta... volt ott egy katona, és én... nem tehetek róla...

Andy érezte, hogyan lopakodik szívébe a rettegés. Valamelyest tompította a fájdalom a fejében és hátul a nyakában, de azért ott volt.

– És... tűz is volt, Charlie?

A kislány nem bírta szólni, csak bólintott. Folytak a könnyek az arcán.

– Uramisten! – suttozta Andy. Összeszedte magát, és talpra állt.

Charlie ettől végleg összeomlott. A kezébe temette az arcát, és ide-oda himbálódzva, kétségbeesetten zokogott.

A női vécé ajtaja előtt kisebb csoportosulás támadt. Az ajtó felpattant, de Andy először semmit sem látott... aztán már igen. A két őr, aki az előbb arra rohant, egy vagány képű, katonaruhás fiatalembert vezetett ki a mosdóból, és kísért az iroda felé. A fiatalembernek be nem állt a szája, főként káromkodások ömlöttek belőle, mégpedig nagy hévvel. A térde alatt szinte teljesen hiányzott az egyenruhája nadrágszára, és két, víztől csöpögő, megfeketedett valamit vitt a kezében. Ezek alighanem a cipői lehettek valamikor. Aztán eltűntek az iroda becsapódó ajtaja mögött. Izgatott hangzavar uralkodott a csarnokban.

Andy visszaült, és átölelte Charlie-t. Egyre nehezebben ment a gondolkodás. Gondolatai apró ezüsthalkak voltak, amelyek a fájdalom lüktető tengerében úszkáltak. De igyekezett megtenni, amit csak lehetett. Szüksége

volt Charlie-ra, ha ki akartak jutni a csapdából.

– Semmi baja annak az embernek, Charlie. Jól van. Most vitték a biztonságiak irodájába. Szóval mi történt?

Lassan apadó könnyein át Charlie beszámolt a történekről. Elmondta, hogy meghallotta, hogy beszél a katona a telefonba. Egy kicsit gondolt is rá, és az volt az érzése, hogy be akarja csapni a lányt, akivel beszél.

– Aztán amikor visszafelé tartottam, megint láttam őt... és mielőtt megállíthattam volna a dolgot... megtörtént. Elszabadult tőlem ez a... micsoda. Baja is eshetett volna, apu! Nagy bajt okozhattam volna szegénynek! Meg is *gyulladhatott* volna!

– Halkan, kislányom! – mondta Andy. – Kérlek, figyelj rám! Azt mondd, elszabadult az a dolog, nem tudtál uralkodni rajta – folytatta, nagy erőlködéssel préselve ki magából a szavakat. – És ez igaz is. De nem úgy, mint azelőtt. Csak egy kicsi szabadult el. Ami történt, az veszélyes volt, szívem, de... mégis ez a legbiztatóbb dolog, ami régóta történt. Hiszen akár a haját is meggyújthattad volna. Vagy az arcát.

A kislány iszonyodva megborzongott a gondolattól. Andy megfogta az arcát, és gyengéden maga felé fordította.

– Tudat alatti dolgról van szó, amely mindig valaki olyan ellen lép működésbe, akit nem szeretsz – mondta. De azt az embert most... nem érte igazi baj. És te... – De a maradék mondanivalója egyszerre csak eltűnt, elnyelte a fájdalom. Egyáltalán még beszél? Egy pillanatig nem is tudta.

Charlie még mindig érezte, hogy az a dolog, az a Rosszaság ott szaladgál a fejében, szabadulni akar, és még valamit csinálni. Olyan volt, mint valami kis, gonosz, de tudatlan állat. Ki kellett eresztenie a ketrecéből, hogy kiszedje a pénzt az automatákból... csak hogy ennél sokkal rosszabb dolgokra is képes, ha egyszer kiszabadult (*mint a mami a konyhában, jaj, mami, ne haragudj*), mielőtt újra vissza lehetne kényszeríteni valahogy. De ez most nem számít: Nem fog gondolni rá, nem fog gondolni (*a kötések, a kötések, amiket anyunak azért kell viselnie, mert én bántottam őt*) az egészre. Most csak az apja számít. Magába roskadtan ült a tévészékben, az arcán a fájdalom bélyege. Az arca krétafehér. A szeme véres.

(Ó, apu – gondolta Charlie –, én úgy cserélnék veled, ha tudnék! Benned van valami, ami fájdalmat okoz neked, de sohasem szabadul ki a ketrecéből. Bennem valami nagyobb van, ami nekem sosem fáj, de jaj, néha úgy félek tőle...)

– Nálam van a pénz – mondta. – Nem mentem el az összes telefonhoz, mert nehéz volt a zacskó, és féltem, hogy kiszakad. – Nyugtalanul nézett fel a férfira. – Hová mehetnének, apu! Neked le kell feküdnöd.

Andy a zacskóba nyúlt, és marékkanal rakta át az aprópénzt a kordzakója

zsebébe. Vajon véget ér-e valaha ez az éjszaka? Csak egyre vágyott: újra taxiba ülni, és betérni az első motelbe vagy szállodába, amely az útjukba kerül... de ettől félt. Mi sem könnyebb, mint egy taxit lenyomozni. És nagyon az volt az érzése, hogy a zöld autó most is a sarkukban van.

Megpróbálta összeszedni, hogy mit is tud az albanyi repülőtéréről. Megyei reptér, és valójában nem is Albanyben van, hanem Colonie városában. A Shaker-szekta földje... vagy nem valami ilyesmit mondott egyszer a nagyapja? Lehet, hogy azóta már mind kihaltak? Milyen utak vannak erre? Fizető autópályák? A válasz lassan merült fel az emlékeiből. Van valami út... valami Déli pálya... vagy Északi...

Kinyitotta a szemét, és Charlie-ra nézett.

– Tudsz még gyalogolni egy kicsit, kislány? Egy-két mérföldnyit, ha kell?

– Hát persze. – Charlie aludt egyet a taxiban, és viszonylag frissnek érezte magát. – És te?

Ez volt a nagy kérdés. Andy maga sem tudta.

– Meg fogom próbálni – mondta. – Azt hiszem, ki kellene mennünk a főútvonalra, és lestoppolni egy kocsit, szívem.

– Stoppolni? – kérdezte Charlie.

A férfi bólintott.

– Egy stoposnak nagyon nehéz a nyomára akadni. Ha szerencsénk van, kifogunk valakit, aki reggelre Buffalóban lesz. – "Ha meg nincs – gondolta –, reggel is a padkán állunk, a hüvelykujjunk kinyújtva, és közben megjelenik a zöld kocsi."

– Hát ha gondolod – suttogta kétkedő hangon Charlie.

– Akkor gyere! – mondta Andy. – Segíts!

Hatalmas villámként hasított bele a fájdalom, ahogy talpra állt. Egy kicsit megingott, lehunyta a szemét, majd újra kinyitotta. Az emberek valószínűtlennek látszottak. A színek túl élénknek. Egy nő csattogott végig a csarnokon magas sarkú cipőben, és minden lépése úgy hangzott, mintha pinceajtók csapódnának be.

– Apu, biztos, hogy tudsz menni? – Charlie hangja fojtott volt és nagyon riadt.

Charlie. Csak ő nézte úgy, mint amilyen a valóságban volt.

– Azt hiszem, igen – felelte. – Indulunk!

Egy másik ajtón léptek ki, mint amelyiken bementek, és a hordár, aki felfigyelt az érkezésükre, most éppen csomagokat rakott ki egy autóból. Észre sem vette őket.

– Merre, apu? – kérdezte Charlie.

Andy körülnézett. Meglátta az Északi pályát, amely kanyart írt le odalent, kicsit jobbra a váróépülettől. De hogyan jutnak oda? Ez volt a kérdés. Amerre

csak nézett, utak voltak mindenütt, aluljárókés felüljárók, többszintes fordulók, tiltó táblák: JOBBRA FORDULNI TILOS, BALRA FORDULNI TILOS, STOP, SÁVOT TARTS, PARKÍROZNI TILOS! Az éjszakai sötétségben úgy villogtak a közlekedési lámpák, mint nyugtalan szellemek.

– Erre! – mondta a férfi, és végigmentek az épület mentén a rakodóul mellett, amely KI- és BERAKODÁS ITT jelzésekkel volt tele. Az épület végénél a járda is véget ért. Egy nagy, ezüstsínű Mercedes suhant el mellettük közömbösen, s a tetején megcsillanó lámpavisszfénytől Andy összerándult.

Charlie kérdő pillantást vetett rá.

Andy bólintott.

– Maradj az út szélén, olyan távol, amennyire csak bírsz! Nem fázol?

– Nem, apu.

– Hála istennek, enyhe az éjszaka. Ha az anyád...

De inkább mondat közben összezárta a száját.

És mentek tovább, míg bele nem vesztek a sötétségbe, a magas, erős férfi és a piros nadrágos, zöld blúzos kislány, kézen fogva, de mintha a gyerek vezette volna a felnőttet.

8

Vagy tizenöt perc múlva befutott a zöld kocsí, és leparkolt a sárga járda mellett. Két férfi szállt ki belőle, ugyanaz a kettő, aki a taxiig üldözte Andyt és Charlie-t Manhattanben. A vezető a volán mögött maradt.

Az egyik reptéri rendőr a kocsihoz lépett.

– Itt nem szabad parkolni, uram – mondta. – Legyen szíves, húzódjon...

– Nekem szabad – felelte a gépkocsivezető. Megmutatta az igazolványát a rendőrnek. Az megnézte, a sofőrre nézett, aztán az igazolványképre.

– Ja? – álmélkodott. – Bocsánat, uram! Olyasmiről van szó, amiről tudnunk kéne?

– Nem olyasmi, aminek köze volna a repülőtér biztonságához – felelte a férfi a vezetőülésben –, de talán segíthet. Nem látta e két személy valamelyikét ma éjjel? – Egy képet adott át Andyról és egy elmosódottabb fotót Charlie-ról. A kislány haja hosszabb volt, amikor a kép készült, és copfba fonták. Akkor még élt az anyja. – A kislány most már egy-két évvel idősebb – mondta a vezető. – A haja is rövidebb. Úgy a válláig ér.

A rendőr alaposan megszemlélte a képeket, váltogatva őket, mint a kártyakeverő.

– Hát azt hiszem, hogy a kislányt, azt láttam – mondta.

- Szőke, igaz? A képről nehéz megmondani.
- Úgy van. Szőke.
- A férfi az apja?
- Ne kérdezzen, és akkor nem kell hazudnom.

A repülőtéren hirtelen felébredt az ellenszenv a jellegtelen zöld kocsis kormánykereke mögött ülő, közönyös arcú fiatalember iránt. Ha csak érintőlegesen is, de akadt már dolga az FBI, a CIA, sőt a Műhely nevű társaság embereivel korábban is. Mind ilyenek voltak. Kifejezéstelen arcúak, arrogánsak, leereszkedők. Ezek azt hiszik, aki egyenruhát hord, az játékrendőr. De a géprabláskor, öt évvel ezelőtt, a "játékrendőrök" kapták el és szedték le a gépről a gránátokkal megpakolt fickót, és az "igaziak" őrizetében lett öngyilkos, úgy, hogy a saját körmével hasította fel a nyaki ütőerét. Ennyit erről, fiúk! Ügyes!

– Nézze... uram! Én csak azért kérdeztem, hogy a férfi az apja-e, hogy megtudhassam, van-e köztük valami családi hasonlóság. Ezekről a vacak képekről egy kissé nehezen lehet megállapítani.

– Egy kicsit hasonlítanak. De a hajszínük eltér.

"Azt én is látom, te seggféj!" – gondolta a repülőtéren rendőr.

– Mindkettőjüket láttam – mondta a zöld kocsis sofőrjének.

– A férfi magas, nagydarab, nagyobb, mint amilyennek ezen a képen látszik. Mintha rosszul lett volna, vagy beteg.

– Tényleg? – Úgy tűnt, a zöld autó vezetője ezt örömmel hallja.

– Eseménydús éjszakánk volt ma különben is. Egy örültnek sikerült meggyújtania a saját cipőjét.

A férfi hirtelen felült, és szálfegyenessé merevedett a volán mögött.

– *Mit* beszél?

A reptéri rendőr csak bólintott. Örült, hogy sikerült áttörnie a pasas unott közönyén. Korántsem lett volna akkora az öröme, ha tudja, ezzel a bejelentéssel egy hosszas kihallgatást szerzett magának a Műhely manhattani irodájában. Eddie Delgado pedig alighanem hülyére verte volna őt, mert ahelyett hogy a bárokat (meg a masszázsszalonokat és a Times Square-i pornóboltokat) járta volna New Yorkban, a szabadsága legnagyobb részét azzal töltötte, hogy gyógyszerek által a végsőkig fokozott emlékezettel újra meg újra felidézte és elmondta, mi is történt, mielőtt és miután meggyulladt a cipője.

A zöld autó másik két utasa a repülőtéri dolgozókat faggatta. Az egyikük rátalált a hordárra, akinek feltűnt Andy és Charlie, amint kiszálltak a taxiból, és bementek az épületbe.

– Láttam hát! Disznóság, gondoltam, hogy egy pasas, aki ilyen részeg, egy kisgyerekekkel kószáljon éjnek idején.

– Tán gépre szálltak – mondta az egyik férfi.

– Az meglehet – helyeselt a hordár. – Kíváncsi volnék, mit szól ehhez a kislány anyja. Vajon egyáltalán tud-e az egészről?

– Azt kétkem – felelte az elegáns, kék öltönyös férfi. Elbűvölően őszinte volt a tekintete. – Nem látta elmenni őket?

– Nem, uram. Amennyire én tudom, még most is itt lehetnek valahol... persze csak ha nem szólították a járatukat azóta.

10

A két férfi gyorsan átfésülte a főépületet, aztán a beszállókapukat. Az igazolványukat a kezükben tartották, hadd lássák a biztonsági őrök. A United Airlines jegykiadópultjánál talákoztak újra.

– Hideg – mondta az egyik.

– Gondolod, hogy repülőre ültek? – kérdezte a másik. Ő volt az, aki az elegáns kék öltönyt viselte.

– A palinak talán még ötven dolcsija sincs. De lehet, hogy sokkal kevesebb.

– Azért ezt ellenőrizni kell.

– Persze. De siessünk!

United Airlines. Allegheny. American. Braniff. Az ingajáratok. Egyikre sem vásárolt jegyet egy széles vállú férfi egy kislánnyal. Az Albany Airlines csomagkezelője viszont emlékezett egy piros nadrágos, zöld blúzos kislányra. Szép hosszú, szőke haja van, igaz?

A tévészékeknél talákoztak újra, ott, ahol nemrég még Charlie és Andy ült.

– Nos, mi a véleményed? – kérdezte az egyik. A kék öltönyös izgatottan látszott.

– Azt hiszem, át kell fésülnünk a környéket – mondta. Szerintem gyalog mentek tovább.

Futólépésben igyekeztek vissza a zöld autóhoz.

11

Andy és Charlie továbbgyalogoltak a repülőtéri bevezetőút mentén, ahol már földes volt az út. Néha el-elsuhant mellettük egy autó. Majdnem egy óra volt már. Egymérföldnyire mögöttük, az épületnél, a két férfi csatlakozott a zöld kocsiban ülő harmadikhoz. Andy és Charlie most az Északi autópályával párhuzamosan haladt, amely tőlük jobbra, alattuk húzódott, a nátriumélgök mélység nélküli fényétől megvilágítva. Lehet, hogy le tudnának jutni valahogy a töltésen, és a leállósávból megpróbálhatnának stoppolni, de ha arra téved egy zsarú, akkor az utolsó menekülési kísérletnek is befellegzett. Vajon meddig kell még gyalogolniuk, amíg a megfelelő helyre érnek, tűnődött Andy. Minden lépés tompa puffanászként, gorombán visszhangzott a fejében.

– Apu? Még jól vagy?

– Eddig még igen – felelte, de már nem volt valami jól. Magát nem csaphatta be, és alighanem Charlie-t sem.

– Milyen messze van?

– Fáradt vagy?

– Nem... de, apu...

A férfi megállt, és komolyan a kislányra nézett.

– Mi a baj, Charlie?

– Érzem, hogy azok a rossz emberek megint a közelben vannak – suttogetta a kislány.

– Jól van – mondta Andy. – Azt hiszem, meg kell próbálnunk lerövidíteni az utat. Mit gondolsz, le tudsz menni ezen a dombon, anélkül hogy elesnél?

Charlie a halott októberi fűvel borított lejtőre pillantott.

– Talán igen – mondta némi kétellyel a hangjában. Andy átlépte a védődrótokat, és Charlie-t is átsegítette. Mint

máskor is, amikor túl nagy volt a kín és a feszültség, a lelke megkísérelte, hogy a múltba szökjék előre. Volt egypár jó évük és boldog napjuk, mielőtt fokozatosan fölējük borult az árnyék – először csak Vicky és Andy fölé, aztán mindhármuk fölé, aztán apránként és könnyörtelenül, mint a holdfogyatkozás, minden boldogságukat kioltotta. Volt, amikor...

– Apu! – kiáltotta rémülten Charlie. Kicsúszott alóla a talaj. Becsapósan síkos volt a száraz fű. Andy a kislány csapkodó karja után kapott, és elvesztette az egyensúlyát. A zuhanás, ahogy a talajnak ütközött a teste, olyan fájdalomhullámot keltett a fejében, hogy hangosan felkiáltott. Aztán mind a ketten gurultak-csúsztak lefelé a töltésen az Északi autópálya felé, ahol az autók túl sebesen robogtak ahhoz, hogy megállhassanak, ha valamelyikük – ő vagy Charlie – az úttestre gurulna.

Az asszisztensgyakornok gumikötelet csavart Andy karjára, valamivel a könyöke fölött, és így szólt:

– Szorítsa ökölbe a kezét, legyen szíves! – Andy ökölbe szorította. Az ütőere szófogadóan kiugrott. Andy félrenézett. Egy cseppet émelygett a gyomra. Kétszáz dollár ide vagy oda – nem szívesen nézte volna, ahogy az infúziót bekötik.

A mellette lévő heverőn Vicky Tomlinson feküdt, ujjatlan fehér blúzban és galambszürke nadrágban. Idegesen Andyre mosolygott. Milyen gyönyörű a haja, gondolta ismét Andy, és milyen jól áll ahhoz a nyílt, kék szeméhez... aztán egy kis, fájdalmas szúrást érzett a karjában, amit tompa melegség követett.

– Ennyi az egész! – mondta megnyugtatóan az asszisztens.

– Magának! – felelte Andy. Nem nyugodott meg.

A 70-es szobában voltak a Jason Geameigh Hall emeletén. Tizenkét heverőt szállítottak ide az egyetemi rendelő jóvoltából, s a tizenkét önkéntes ott feküdt rajtuk – a fejük steril habszivacs párnán –, hogy megszolgálják a pénzüket. Dr. Wanless nem maga indította el egyikük infúzióját sem, de felalá sétált a heverők között, és mindenki számára akadt egy-két szava és egy jeges mosolya. "Mindjárt kezdünk zsugorodni" – gondolta egy kissé morbid módon Andy.

Wanless kurta beszédet tartott, amikor mindannyian összegyűltek. A mondanivalója lényege voltaképpen csak ennyi volt: *Nyugalom! Nincs mitől félniük. Önök a modern tudomány gyengéden ölelő karjai közt vannak, teljes biztonságban.* Andynek nem sok bizodalma volt a modern tudományban, amely a Salk-vakcinán és a penicillinen kívül a hidrogénbombával, a napalmmal és a lézerágyúval is megajándékozta az emberiséget.

Az asszisztens újabb munkaszakaszhoz érkezett: összecsíptette az infúziós vezetékét.

Az infúziós oldat összetétele víz és öt százalék szőlőcukor volt, ahogy dr. Wanless mondta. A csíptető alatt egy kis nyúlvány türemkedett ki a vezetékből. Ha Andynek úgy hozza a sorsa, hogy a Hatos készítményből kap, akkor azt a nyúlványon keresztül fogják injekciós tűvel beadagolni. Ha a kontrollcsoportba kerül, közönséges konyhasóoldatot kap. Fej vagy írás. Újra Vickyre pillantott.

– Hogy vagy, kislány?

– Kösz, jól.

Odaért Wanless. Megállt kettejük között. Előbb Vickyre nézett, aztán Andyre.

– Most egy cseppnyi fájdalmat éreznek, igaz? – kérdezte. – Nem volt semmi akcentusa, még kevésbé valamilyen amerikai táj szólása, mégis valahogy úgy rakta össze a mondatokat, hogy Andynek az volt a benyomása, nem anyanyelve az angol.

– Inkább nyomást – felelte Vicky. – Enyhe nyomást.

– Igen? El fog múlni. – Wanless jóindulatúan mosolygott le Andyre. Fehér köpenyében nagyon magasnak látszott. A szemüvege meg egészen kicsinek. A hosszú meg a kicsi.

Andy is megszólalt:

– És mikor kezdünk zsugorodni? Wanless rendíthetetlenül mosolygott tovább.

– Az az érzése, hogy összezsugorodik?

– Már zsugorodom is. Megyek összefelé! – mondta Andy, és hülyén vigyorgott. "Valami történt. Úristen! – gondolta –, egészen rendesen be vagyok löve!" Jól érezte magát. Sőt istenien!

– Minden rendben lesz – mondta Wanless, és a szája még szélesebb mosolyra húzódott. Továbbment. "Ügess csak tovább, te Apokalipszis lovasa!" – gondolta Andy, félig mulatva az egészen. Aztán megint Vickyre pislantott. Hogy ragyog a haja! Valami érthetetlen okból egy vadonatúj motor armatúráján lévő rézdrót ragyogására emlékeztette. Motor... generátor... alternator... alternogenerátor-motor...

Hangosan felnevetett.

Az asszisztens, enyhe mosollyal az ajkán, mint aki érti a viccet, újra összecsíptette a vezetéket, és még egy keveset beadagolt Andy karjába a fecskendő tartalmából. Aztán továbbhaladt. Andy most már rá bírt nézni az infúzióra. Már nem zavarta a tű a karjában. *Fenyőfa vagyok*, gondolta. *Látjátok, milyen gyönyörű tűim vannak?* Megint nevetett. Vicky mosolygott rá. Atyám, de szép is volt! Andy szeretne volna elmondani neki, milyen szép, hogy olyan a haja, mint a lánggra lobbant réz.

– Köszönöm – mondta a lány. – Ez igazán kedves bók. És rendkívüli.

"Micsoda? – gondolta Andy. – Tényleg megszólaltunk volna mind a ketten? Vagy csak képzelődünk?" Összeszedte, ami még a józan eszéből megmaradt.

– Vicky, én azt hiszem, nekem a fejembe szállt a desztillált víz!

– Nekem is – mondta szelíden a lány.

– De jó érzés, nem?

– Jó – felelte álmatag hangon Vicky.

Valahol valaki sírt. Zagyva, hisztérikus karattyolás hallatszott. Fura ciklusokban erősödött és halkult. Némi gondolkodás után – évmillióknak tűnt – Andy odafordította a fejét, hogy megtudja, mi az. Érdekes volt. Minden

érdekes lett. Mintha lassított mozgással történt volna körülötte minden. Lassított felvétel, mint a moziban. *Lassítás!* Micsoda érdekes szó! Olyan, mint egy fékező lokomotív hangja.

Az asszisztensgyakornokok közül többen lassítva rohantak az egyik heverő felé, amely a 70-es előadóterem táblájának közelében volt. A srác, aki ott feküdt, valami fura dolgot művelt a szemével. Igen, biztos, hogy csinálni akart vele valamit, mert az ujjai bele voltak akasztva, és úgy látszott, ki akarja tépni a szemgolyóit a fejéből. A keze karommá görbült, és a szeméből fröcskölt a vér. Lassított mozgással fröcskölt. A tú lassítva kibillent a karjából. Wanless lassítva rohant felé. A heverőn fekvő srác szeme most olyan volt, mint a kilyukasztott, bevert tojás. Andy ezt afféle klinikai közönnel állapította meg. Igen, pont olyan.

Az összes fehér köpenyes a heverő köré gyűlt, és eltakarták a srácot. Egy nagy ábra függött éppen mögötte, amely az emberi agy részeit mutatta. Andy ezt is mély érdeklődéssel vette szemügyre, el is nézegette egy darabig. "Érdekes, *nagyon* érdekes!" – gondolta.

Ekkor egy véres kéz nyúlt a magasba az összeboruló fehér köpenyek közül, mint egy fuldokló keze. Az ujjakat vér és váladék csíkozta, és elrongyolt gézdarabkák tapadtak hozzá. A kéz nekiütődött az ábrának, és olyan nyomot hagyott rajta, mint egy nagy, írott vessző. Az ábra nagy csattanással felszakadt, és visszagöngyölődött a hengerére.

Aztán a heverőt felemelték (a srácot, aki kikaparta a saját szemét, sehogy sem lehetett látni), és gyorsan kivitték a teremből.

Néhány perccel (órával?, nappal?, évvel?) később az egyik asszisztensgyakornok odament Andy fekhelyéhez, megnézte az infúzióját, és még egy kis Hatos készítményt nyomott Andy agyába.

– Hogy vagy, haver? – kérdezte az asszisztens, aki persze nem volt sem asszisztens, sem gyakornok; egyikük sem volt az. Ez a pasas egyrészt legalább harmincöt évesnek látszott, vagyis egy kissé túl öreg volt gyakornoknak. Másrészt pedig a Műhelynek dolgozott. Andy egyszerre csak tudta ezt. Képtelenség, de tudta. És úgy hívták, hogy...

Andy kutatott egy kicsit az agyában, aztán megtalálta. Ralph Baxternek hívták.

Elmosolyodott. Szóval Ralph Baxter. Ez jó!

– Én jól vagyok – mondta. – De hogy van az a másik srác?

– Miféle srác, Andy?

– Hát aki kikaparta a szemét – mondta nyugodtan Andy. Ralph Baxter mosolygott, és megveregette Andy kezét.

– Ijesztő, de látomásnak nem rossz, mi, haver?

– De ez nem az volt – szólt közbe Vicky. – Én is láttam.

– Csak azt hiszi, hogy látta – mondta a végzős asszisztens, aki nem volt sem végzős, sem asszisztens. – Egyszerűen csak egy közös hallucinációról van szó. Volt ott egy srác a táblánál, aki izomgörcsrel reagált. Afféle merevedéssel. De nem kaparta ki a szemét. Nem is vérzett.

Újra távolodni kezdett. Andy megszólalt:

– Kedves barátom! Előzetes tanácskozás nélkül aligha oszthatnánk egymás érzéki csalódását, nemdebar? Ez lehetetlenség. – Rendkívül elmésnek érezte magát. A következtetés logikája briliáns volt, kikezdhetetlen. Sarokba szorította vele Ralph Baxtert.

Ralph rezzentelen nyugalommal mosolygott vissza.

– Ezzel a droggal nagyön 4s lehetséges – mondta. Nemsokára visszajövök, rendben?

– Rendben, Ralph – felelte Andy.

Ralph erre hirtelen megállt, és visszajött Andy fekhelyéhez. Lassítva jött vissza. Elgondolkodva nézte Andy-t. Andy visszamosolygott rá, széles, ostoba, kábítószeres mosollyal. Most elkaptalak, Ralph, öreg fiú! Meglepődtél, mi? Hirtelen szinte elárasztotta a Ralph Baxterrel kapcsolatos információk tömege. Tonnaszám jött. Baxter harmincöt éves, hat éve dolgozik a Műhelynél, azelőtt két évig az FBI-nál volt, és...

Pályafutása során eddig négy embert ölt meg, három férfit és egy nőt. A nőt meg is erőszakolta, amikor már nem élt. A nő szabadúszóként az AP-hírügynökségének dolgozott, és tudott róla, hogy...

Ez a részlet nem volt teljesen tiszta. De nem is számított. Andy hirtelen nem is akarta tudni. A mosoly eltűnt az ajkáról. Ralph Baxter még mindig őt bámulta, és Andy-t elöntötte ugyanaz a sötét paranoia, amire jól emlékezett az előző két LSD-s "utazásáról"!... csakhogy ez most sokkal mélyebb volt, és sokkal rémisztőbb. Fogalma sem volt, honnan tudhat ilyeneket Ralph Baxterről – és egyáltalán honnan ismeri a nevét –, de ha Ralph rájön, hogy tudja, akkor féltő, hogy ő is ugyanolyan hirtelen eltűnik a 70-es szobából, mint az a fiú, aki kikaparta a szemét. Vagy mégis hallucináció volt az egész? Most annyira valótlannak tűnt.

Ralph még mindig őt nézte. Aztán lassanként újra elmosolyodott.

– Látod? – kérdezte halkán. – Fura dolgok történnek ezzel a Hatos készítménnyel.

Elment. Andy megkönnyebbülten sóhajtott fel. Vicky felé fordult, aki tágra nyílt szemmel, rémülten nézett vissza rá. *Veszi az érzéseidet!* – gondolta Andy. – *Mint a rádió. Csak nyugodtan, ne izgasd fel! Ne feledd, "utazik" ő is, bármi légyen is ez a különös ízé, amit kaptunk!*

Rámosolygott a lányra, és néhány pillanat múlva Vicky egy kissé bizonytalanul visszamosolygott. Azt kérdezte Andytól, mi a baj. Nem tudom, felelte Andy. Alighanem semmi.

(De hiszen meg sem szólaltunk! Nem is mozog a szája!)

(Tényleg nem?)

(Vicky? Te vagy az?)

(Ez a telepátia, Andy? Ez az?)

Andy nem tudta. Mindenesetre valami történt. Lehunyta a szemét.

"Te, ezek tényleg asszisztensgyakornokok? – kérdezte nyugtalanul a lány. Valahogy megváltoztak. Vagy csak a drog teszi, Andy?" "Nem tudom – felelte még mindig hunyt szemmel a fiú. – Nem tudom, kik ezek. De mi lett azzal a sráccal? Azzal, akit elvittek?" Andy kinyitotta a szemét, és a lányra nézett, de Vicky a fejét rázta. Nem emlékszik. Andy meglepetten és elkeseredetten jött rá, hogy maga is alig emlékszik már. Mintha csak évekkel ezelőtt történt volna az egész. "Merevgörcsöt kapott az a fiú, nem igaz? Valami izomrángást, ennyi az egész. Csak..."

Kikaparta a szemét!

"De végül is mit számít az egész?"

Az a kar, ahogy kinyúl a fehér köpenyek tengeréből, mint a fuldokló karja!

"De ez olyan régen volt. Tán a tizenkettedik században."

A véres kéz, amint az ábrának ütődik. Az ábra felszalad, és nagyot csattanva összezsavarodik.

"Engedd el magad inkább! Vicky megint nyugtalannak látszik."

Egyszerre csak zene kezdett áradni a mennyezeti hangszórókból, és ez jó volt... sokkal jobb, mint izomgörcsökre meg véres kezekre gondolni. Lágy volt ez a zene, és mégis méltóságteljes. Jóval később Andy meggyőződött róla (miután Vickyvel is megtárgyalták), hogy Rahmanyinov írta. Ettől fogva, ha Rahmanyinovot hallott, Andy mindig erre a lebegő, álomszerű, végtelen és időtlen időre emlékezett vissza, amelyet akkor a Jason Gearneigh Hall 70-es szobájában töltöttek.

Mennyi volt mindebből a hallucináció és mennyi a valóság? Erre a kérdésre Andy McGee tizenkét évnyi rendszeres töprengés után sem tudott válaszolni. Volt egy pillanat, amikor úgy röpködtek a különféle tárgyak a levegőben, mintha láthatatlan vihar söpört volna végig a termen: papírpoharak, törülközők, egy vérnyomásmérő gumidudája, tollak és ceruzák valóságos nyílzápora. Egy másik ponton meg, valamivel később (vagy előbb?, egyszerűen nem álltak időrendbe a dolgok), az egyik kísérleti alany rángógörcsöt kapott, amely szívgörcsbe ment át – legalábbis így látszott. Kétségbeesetten igyekeztek életre kelteni, először szájból szájba lélegeztetéssel, aztán valami injekcióval, amit közvetlenül a mellkasba adtak,

legvégül pedig valami magas hangon sívító géppel, amely két vastag dróthoz kapcsolt félgömbbel volt ellátva. Andy valami olyasmire is emlékezett, mintha az egyik asszisztensgyakornok ordított volna: "Adj neki! Adj neki! Ó, te állat, akkor inkább majd én!"

Volt, amikor aludt, hol elszunnyadt, hol visszaúszott a félálomszerű ébrenlétbe. Beszélgettek Vickyvel, és mindent elmondtak magukról egymásnak. Andy mesélt az autóbalesetről, amelynek az anyja áldozatul esett, és arról, hogy a következő esztendő gyásztól sújtottan, félig-meddig idegösszeomlásban töltötte a nagynénjénél. Vicky meg elmondta, hogy hétéves korában molesztálta egy kamasz, akinek vigyáznia kellett volna rá, és most szörnyen fél a szextől, de talán még annál is jobban fél attól, hogy frigidde lett, és ez a legfőbb oka annak, hogy szakított az udvarlójával. A fiú folyton... sürgette.

Olyan dolgokat mondtak el egymásnak, amikről férfi és nő egymásnak nem beszél, hacsak sokéves ismeretség után nem... amiről sokszor még a hitvesi ágyban sem esik szó, még évtizedes házasságok után sem.

De megszólaltak-e egyáltalán?

Ezt Andy már sohasem tudta eldönteni.

Megállt az idő, és valahogy mégis folyt tovább.

13

Apránként tért magához a révületből. Már nem szólt a Rahmanyinov-zene... ha egyáltalán tényleg szólt valamikor. Vicky békésen aludt a szomszéd fekhelyen, a keze összekulcsolva a mellén, mint a gyermeké, akit az esti imádság közepén nyomott el az álom. Andy nézte a lányt, és teljes biztonsággal tudta, hogy egy bizonyos ponton, valahol, valamikor, beleszeretett. Mély és tökéletes szerelem volt, amit érzett, kikezdhetetlen, megkérdőjelezhetetlen.

Egy idő múlva körülnézett. A heverők közül több gazdátlanul állt. Talán öt kísérleti alany maradt a teremben. Egyesek aludtak. Az egyik ült az ágyán, és egy asszisztensgyakornok – egy egészen normális, legfeljebb huszonöt éves asszisztensgyakornok – kérdéseire válaszolgatott, aki a válaszokat lejegyezte. A kísérleti alany valami vicceset mondhatott, mert mind a ketten nevettek halkan, tapintatosan, ahogy akkor szokás, amikor mások alszanak.

Andy felült, és mintegy leltárt készített önmagáról. Jól volt. Megpróbált egy mosolyt, és úgy találta, tökéletesen illik hozzá. Az izmai békésen pihentek. Frissnek és ébernek érezte magát – mint akinek minden érzékszerve élesre van állítva –, és valahogy mégis ártatlannak. Gyerekkorában érezte

magát így néha, amikor szombat reggel felébredt, s tudta: ott vár rá a biciklije a garázsban, és előtte az egész hosszú-hosszú hétvége, mint valami álomringlispíl, amire jegyet sem kell váltania.

Az egyik asszisztens odajött hozzá, és megszólította:

– Hogy van, Andy?

Andy ránézett. Ugyanaz a fickó volt, aki beadta neki az injekciót – mikor is? Egy éve? Végighúzta tenyerét az arcán, és hallotta a borosták sercegését.

– Ugy érzem magam, mint Rip van Winkle – mondta. Az asszisztens felnevetett.

– Pedig csak negyvennyolc óra telt el, nem húsz év. De tényleg, hogy érzi magát?

– Remekül.

– Normálisan?

– Nem tudom, mit ért ezen, de gondolom, igen. Normálisan. Hol van Ralph?

– Ralph? – Az asszisztensgyakornok felhúzta a szemöldökét.

– Igen. Ralph Baxter. Harmincöt év körüli fickó. Jól megtermett. Hirtelenszőke a haja.

A gyakornok mosolygott.

– Csak álmodta, Andy.

Andy bizonytalanul nézett az asszisztensre.

– Hogy mit csináltam?

– Álmodta. Hallucináció volt. Egyetlen Ralphot ismerek, akinek köze van ezekhez a kísérletekhez, a Dartan gyógyszergyár képviselőjét, Ralph Steinhamet. Megvan vagy ötvenöt éves.

Andy hosszan, szótlánul nézte az asszisztensgyakornokot. Ralph csak látomás lett volna? Hát meglehet. Megvolt benne a kábítószeres álom minden paranoid eleme, az biztos. Andy emlékezett rá, hogy azt hitte: Ralph valamilyen titkos ügynök, aki mindenféle emberrel végzett. Elmosolyodott. Az asszisztens visszamosolygott rá... talán egy kicsit túlon túl készségesen, gondolta Andy. Vagy ez is pusztá paranoia? Biztosan.

A srácot, aki az ágy szélén ülve beszélgetett, amikor Andy felébredt, kikísérték a teremből. Narancsszörpöt ivott egy papírpohárból.

Andy óvatosan megkérdezte.

– Senkinek sem esett baja, igaz?

– Miféle baj?

– Szóval senkinek sem volt izomrángása, ugye? Vagy me...

Az asszisztensgyakornok aggódó tekintettel a szemébe hajolt előre.

– Remélem, nem akar ilyesmiket terjeszteni az egyetemen, Andy. Sokat ártana vele dr. Wanless kutatási programjának. A jövő szemeszterben jön a

Hetes készítmény, aztán meg a...

– Történt valami?

– Az egyik fiúnál kisebb, de meglehetősen fájdalmas izomreakció következett be – mondta az asszisztens. – Nem egészen tizenöt perc alatt elmúlt, nyom nélkül. De itt most valóságos boszorkányüldözési hangulat van kialakulóban. A háborúellenes tüntetések, az egyetemi hadikutatások beszüntetésére meg az önkéntes katonai kiképzés betiltására vonatkozó követelések... meg, hogy tiltsák ki a Dow Chemicals vegyi konszern munkaerő-toborzóit az egyetemről, mert ők gyártják a napalmot... Elefántot csinálnának a bolhából, én pedig személy szerint is meg vagyok győződve ennek a kísérletsorozatnak a fontosságáról.

– Ki volt az a srác?

– Nem mondhatom meg, különösen most, hogy már tud róla. Nem kérek mást, csak azt, hogy ne feledje: egy enyhe hallucinogén hatása alatt állt. Ne keverje össze a drog okozta képzelgéseket a valósággal, és ne kezdjen kombinálni ezen az alapon.

– Miért, tán hagynák? – kérdezte Andy. Az asszisztens meglepetten nézett rá.

– Nem tudom, hogyan akadályozhatnánk meg. Végző soron minden egyetemi kísérleti program az önkéntes résztvevők kezében van. Ki vagyunk szolgáltatva. Rongyos kétszázért aligha várhatnánk el maguktól, hogy titoktartási fogadalmat írjanak alá.

Andy megnyugodott. Ha ez a pasas hazudik, egészen kitűnően csinálja. Szóval hallucinációsorozat volt az egész. Közben a mellette lévő heverőn Vicky is mocorogni kezdett.

– Akkor elkezdhetjük? – kérdezte mosolyogva az asszisztensgyakornok. – Az a helyzet, hogy nekem kell kérdéseket feltennem magának.

Volt is kérdése, elég. Mire Andy végzett a válaszadással, Vicky már teljesen éber volt. Kipihentnek látszott és nyugodtnak. Sugárzó mosollyal nézett Andyre. A kérdések igen részletezőek voltak. Sok volt köztük, amit Andy maga is megkérdezett volna.

De akkor miért volt az az érzése, hogy ez az egész csupán kirakat?

14

Aznap este, egy kisebb helyiség heverőjére telepedve, Andy és Vicky a hallucinációikról beszélgettek.

A lány nem emlékezett rá, hogy valaha látta volna azt, ami a leginkább zavarta a fiút: a véres kezét, amely ernyedten lógott a fehér köpenyek közt, az

ábrának ütődött, azután eltűnt. Andy sem emlékezett arra, amit a lány említett, vagyis hogy egy hosszú, szőke hajú férfi egy összecsucskható kisasztalt állított a fekhelye mellé, pont szemmagasságban. Egy sor jókora dominót rakott az asztalra, azután azt mondta: "Döntse el őket, Vicky! Döntse el mind!" A lány pedig felemelte a kezét, hogy megtegye, ám a férfi gyengéden, de határozottan visszanyomta. "A kezére nem lesz szüksége, Vicky – mondta. – Döntse el őket szépen!"

A lány akkor a dominókra nézett, azok pedig egymás után eldőltek – lehetett belőlük vagy egy tucat.

– Nagyon kifárasztott a dolog – vallotta be most Andynek féloldalasan mosolyogva. – Aztán arra is emlékezni vélek, hogy Vietnamból beszélgettünk, és hogy valami ilyesmit mondtam: "Igen, ez azt bizonyítja, hogy ha Dél-Vietnam elvész, elvész a többi is!" A pasas erre megveregette a kezemet, és megkérdezte: "Nem aludna egyet, Vicky? Biztos nagyon fáradt..." Úgyhogy aludtam. – A lány a fejét ingatta. – De most már egyáltalán nem tűnik valószínűnek az egész. Azt hiszem, mindez csak képzelgés vagy valami hétköznapi tesztet követő hallucináció. Te nem láttad azt a pasast, igaz? Magas volt, szőke, a haja vállig ért, az állán egy kis sebhely...

Andy a fejét rázta.

– Még mindig nem értem, hogy lehetnek közös fantáziaképeink – mondta. – Azaz, ha az a szer nem közönséges hallucinogén volt, hanem valami telepatikus lötyty... Igen. Az utóbbi néhány évben többször is volt szó ilyesmiről. Azt tartják, hogy a hallucinogén anyagok fokozzák a tudat befogadóképességét... – Vállat vont, aztán elvigyorodott. Hol vagy most, Carlos Castenada? Szükségünk lenne rád!

– Nem valószínűbb, hogy egyszer már beszélgettünk a képzeleteinkről, csak elfelejtettük? – kérdezte Vicky.

Andy elismerte, hogy ez bizony elég valószínű, a dolog mégis nyugtalanította. Ahogy mondani szokás, fejbe kólintotta az eset. Összeszedte a bátorságát, és azt mondta:

– Csak egy dologban vagyok egészen biztos, Vicky: kezdek beléd esni...

A lány idegesen elmosolyodott, s megcsókolta a fiú szája sarkát.

– Drága vagy, Andy de...

– De egy kicsit félsz tőlem, igaz? Nagy általánosságban: tartasz a férfiaktól.

– Lehet – mondta a lány.

– Csak annyit kérek, hogy adj esélyt...

– Megkapod – bólintott Vicky. – Tetszel, Andy. Nagyon. De ne felejtse el, hogy néha megrémülök. Néha... csak úgy... megrémülök... – Könnyedén akarta megvonni vállát, de olyan borzongásféle lett belőle.

– Nem fogom elfelejteni – nyugtatta meg Andy, aztán magához ölelte és megcsókolta. A lány egy pillanatilag tétovázott, mielőtt kezét erősen megszorítva visszacsókolta.

15

– Papa! – sikoltotta Charlie.

A világ tótágast állt Andyvel: az Északi pályát bevilágító ívlámpák alatta ragyogtak, a talaj ellenben felülre került, s lerázta magáról. Fenékre ült, lefelé szánkázott a lejtőn, mint valami kölyök. Előtte Charlie bucskázott tehetetlenül.

– Ó, ne, egyenest a kocsik elé gurul...! – Charlie! – kiáltotta rekedten; a torka ugyanúgy fájt, mint a feje. – Vigyázz!

A kislány leért, elterült a leállósávon, ott pityergett az elhúzó kocsik vakító reflektorfényében. Pár pillanattal utóbb jókora puffanással Andy is melléje huppant: úgy megütötte magát, hogy beleszédült. Kettőt-hármat látott mindenből, aztán lassan kitisztult a tekintete.

Charlie ott kuporgott az oldalán, két kezét tarkóján összekulcsolva.

– Charlie... – szólalt meg Andy, megérintve a karját. Vége már, kicsim...

– Bár estem volna az autók elé! – kiáltotta vadul a kislány, olyan féktelen önutálattal, hogy Andy szíve belesajdult. Megérdemeltem volna, amiért felgyújtottam azt az embert!

– Csssst! – súgta Andy. – Már nem kell ezen rágódnod, Charlie...

Átölelte a kislányt. Mellettük csapatostul húztak el a kocsik. Bármelyik rendőrautónak bizonyulhat, és akkor vége. A jelenlegi helyzetben a lebukás már-már megkönnyebbülés volna.

Charlie lassanként megnyugodott. "Legalább felerészből a kimerültségtől sír – gondolta Andy. – Ettől fáj ennyire az én fejem is, ettől hatalmasodnak el felettem ezek a nemszeretem emlékek. Ha találnánk egy helyet, ahol lepihenhetünk..."

– Fel tudsz állni, Charlie?

A kislány lassan talpra állt, elmázolta könnyeit. Sápadt arca szinte fehérlett a sötétben. Andybe, ahogy rápillantott, belehasított a büntudat. Az ágyban volna most Charlie helye, ott kéne feküdnie az ágyában, valami rendes házban, Teddy mackóval a hóna alatt, hogy másnap reggel iskolába mehessen, harcba szállhasson Istenért, a hazáért és az év végi bizonyítványért... Ehelyett itt áll a leállósávon, New York állam valamelyik országútja mentén, negyed kettőkor, üzönten, büntudattól gyötörve valami miatt, amit az apjától és az anyjától örökölt – valami miatt, amiről éppoly kevésbé tehet, mint arról, hogy a szeme olyan áttetsző kék. Ugyan, hogy lehet elmagyarázni egy hétéves

gyerekek, hogy a papa és a mama egyszer régen keresni akart két-kétszáz dollárt; hogy akikhez fordultak, azt ígérték, minden a legnagyobb rendben lesz, csak épp hazudtak?

– Megpróbálunk stoppolni – jelentette ki Andy, miközben maga sem tudta, azért ölelte-e át a kislányt, hogy megnyugtassa, vagy hogy rátámaszkodjon. – Keresünk egy hotelt vagy egy motelt, és kialusszuk magunkat, aztán kigondoljuk, mihez fogjunk legközelebb, jó?

Charlie némán bólintott.

– Remek – mondta Andy, és hüvelykujját felemelve jelezni kezdett. A kocsik tovább száguldoztak mellettük, s nem egész kétmérföldnyire újra nekiindult a zöld autó. Andy azonban nem tudta ezt; elkínzott elméjében az egyik, Vickyvel töltött este emléke kísértett. A lánynak volt egy kis hálószobája az egyetemi főépületben, és Andy egész odáig kísértte, megcsókolta még egyszer a jókora, kétszárnyú ajtó előtt, a lány pedig tétován átölelte a nyakát tétován, hisz akkortájt szűz volt még. Fiatalok voltak mindketten, úristen, milyen fiatalok...!

A kocsik megállás nélkül haladtak el mellettük, a légvonatok meg-meglebbentették Charlie haját, Andy pedig csak állt és emlékezett, mi történt még azon a tizenkét évvel korábbi éjszakán.

16

Miután Vickyt a diákothonig kísértte, Andy a műút felé indult, remélve, akad majd egy kocsis, amelyik beviszi a városba. Bár nemigen érezte, erősen fűjt a májusi szél, rázta a sétányt szegélyező fák ágait – akárha egy láthatatlan folyó zúgott volna Andy feje felett, egy folyó, melynek csak aprócska hullámai érték az arcát.

A Jason Gearneigh Hall épp útba esett, megállt hát, szemközt az épület sötét tömbjével. Körös-körül a fák friss hajtásai suhogtak-surrogtak a láthatatlan szélfolyam nyomása alatt. Andy hátgerincén valami hidegség kúszott végig, befészkelte magát a gyomrába, onnét kisugározva megborzongatta. Borzongott, noha meleg este volt. Nagy ezüstdollárnyi holdtányér ragyogott a sűrűsödő felhők – széltől hajtott, a sötét légfolyam hátán ringatózó bárkák – között. A holdfény meg-megcsillant az épület ablakain, melyek így fel-felszikkasztak, mint valami ostoba, ellenséges lény szemei.

"Valami történt odabent – gondolta Andy. – Több annál, amit elmondtak vagy sejteni engedtek. Mi lehetett az?"

Lelki szemei előtt ismét megjelent az a lehanyatló, véres kéz – ezúttal azt is

látta, ahogy az ábrának csapódik, és vesszőforma véryomot hagy rajta... Az ábra ekkor csattanva feltekeredett.

Andy megindult az épület felé. Bolond! Tíz óra elmúlt; úgysem engednek be. Meg aztán...

Meg aztán félek is.

Igen, erről van szó. Túl sok bennem a nyugtalanító emlékfoslány. És túlságosan könnyű volna meggyőzőnöm magam arról, hogy az egész nem egyéb képzelgésnél; Vicky máris bebeszélte magának ezt. Az egyik kísérleti alany kivájja a saját szemét. Egy másik, egy nő, azt rikoltozza, hogy bár meghalna, hogy még az is jobb volna ennél, még ha a pokolban kéne is égnie, örökkön-örökké... Még valaki, akinek megáll a szíve, és akit vérfagyasztó profizmussal nyomban eltüntetnek. Mert nézzünk szembe a tényekkel, Andy, öregfiú, az, hogy a telepátiára gondolsz, önmagában még nem rémisztő. Ami rémisztő, az az, hogy az iménti dolgok bármelyike megtörténhetett.

Sarka kopogott, ahogy felszaladt a nagy, kétszárnyú ajtóig. Óvatosan próbált benyitni. Zárva. A résen át belátott a kihalt előcsarnokba. Andy bekopogott, s mikor észrevette, hogy a homályból valaki feléje indul, csaknem elrohant. Csaknem elrohant, mert úgy érezte, az árnyak közül kibontakozó arc lehetne Ralph Baxteré vagy azé a válláig érő szőke hajú, sebhelyes állú, magas férfié is.

Csak hogy nem volt egyiké sem; a férfi, aki az ajtóhoz lépett, kinyitotta, és mogorván körülmélt, egyszerű, hétköznapi portás volt, vagy hatvankét éves, arca, homloka csupa ránc, kék szemei véresek, elárulva, hogy a férfi gyakorta néz a pohár fenekére. Övén jókora óra fityegett.

– Zárva vagyunk má'! – közölte.

– Tudom – mondta Andy –, de a helyzet az, hogy egy kísérletben vettem részt ma reggel, itt a 70-esben, és...

– Az nem számít! Hétköznapi este kilenckor van zárás! Jöjjön vissza holnap!

– ...és azt hiszem, benn felejtettem az órát – fejezte be Andy, pedig nem is volt órája. – Jaj, hát mi az magának? Gyorsan körülnézek, azzal kész.

– Nem megy – mondta az éjjeliőr, de mintha furcsán elbizonytalanodott volna egyszerűben.

Andy bele se gondolt a dologba, egész halkan folytatta:

– Dehogyan. Csak épp körülnézek, aztán megyek innét. Arra se fog emlékezni, hogy egyáltalán itt jártam, stimmt?

Hirtelen valami furcsát érzett, bent a fejében; olyan volt, mintha kinyúlt és meglökte volna ezt az idős éjjeliőrt, csak épp nem a kezével, hanem... a fejével. És az ő két-három bizonytalan lépést tett hátrafelé, már nem állta el a bejáratot.

Andy magabiztosan azonnal benyomult. Váratlanul éles fájdalom hasított a fejébe, ám egykettőre sajjgássá tompult, s alig fél óra múltán abbamaradt az is.

– Mondja csak, jól van? – kérdezte a portást.

– Mi? Ja persze, minden oké... – Az öreg gyanakvása eloszlott, barátságosan mosolygott Andyre. – Menjen csak fel, és keresse meg az óráját, még sietnie se kell. Valószínűleg még arra se fogok emlékezni, hogy itt járt...

Azzal odébbállt.

Andy hitetlenkedve bámult utána, aztán szórakozottan megdörgölte a homlokát, hátha kiáll belőle az enyhe fájdalom. Mi az istent művelt ezzel a vén szivarral? Mert VALAMIT művelt, az egyszer biztos!

Sarkon fordult, a lépcsőhöz ment, felfelé indult. A felső szint aulája nagyon sötét volt, és szűk; Andyt hatalmába kerítette a bezártság érzése, nehezebben szedte a levegőt, mintha egy láthatatlan nyakörvet csatoltak volna rá egyszerűben. Az épület emeleti része belenyúlt a szélfolyamba, a levegő halk sziszegéssel áradt be a réseken. A 70-esnek is kétszárnyú ajtaja volt, az ajtószárnyak felső részébe szemcsés tapintású üvegtáblákat foglaltak. Andy ott állt, hallgatta, hogyan füttyül a szél, hogy rázza az ódon ereszt, hogy hajtja az évek során összegyűlt, *száraz* leveleket. Szíve a torkában dobogott.

Megint majdnem odébbállt, hirtelen könnyebbnek tetszett, hogy semmit se tudjon, és simán elfelejtsen mindent. Aztán kinyúlt, megragadta a kilincset, úgy gyözködött magával, hogy nincs mitől tartania, hisz a nyavalyás termet nyilván bezárták, jól el is retesztették.

Persze nem volt bezárva. A kilincs elfordult, az ajtó kinyílt.

A terem üres volt, csupán a kinti vén fák lombján átszűrődő holdfény világította be valamelyest. Ahhoz mindenestre elég világos volt, hogy Andy láthassa: a heverőket már elvitték. A táblát letörölték, le is mosták. Az ábrát feltekerték, mint holmi redőnyt, csak a zsinórja lengedezett, végén a karikával. Andy elindult feléje, s egy pillanatnyi tétovázás után, enyhén remegő kézzel lehúzta.

Az agy féltekéi; az emberi elme, felszeletelve, feliratozva, akár egy hentesek számára készült bontási rajz. Most, hogy újra megpillantotta, Andynek ismét furcsa érzése támadt, mint a fejében vaku villant volna. Nem volt tréfádolog: émelyegni kezdett, felnyögött, de nem hangosabban, csak mintha egy ezüstös pókháló hasadt volna meg.

A vérfolt ott sötétlett a hold sápadt fényében. A felirat, mely a hétvégi kísérlet előtt nyilván CORPUS CALLOSUM volt, most így szólt: COR...SUM, a többit elfedte a vesszőforma paca.

Egy apróság.

De mekkora!

Andy állt, állt a sötétben, nézte, s most már amúgy istenigazában remegni kezdett. Ennek alapján mennyi lehet igaz a dologból? Egy és más? Több? Netán az egész vagy még annál is több?

A háta mögül hangot hallott, vagy legalábbis úgy hitte, hangot hall: mintha cipő nyikordult volna.

Andy kezei megmoccantak, az egyik az ábrába ütközött: az a szörnyű csattanás hallatszott megint. A papiros feltekeredett, a nesz iszonyatos visszhangot vert a fekete üregnek rémlő teremben.

Hirtelen koccanás az egyik, holdfényben úszó ablakon; egy ág, netán egy halott csupa alvadt vér és szikkadt húsú ujjja: eressz be, a szemeimet itt felejtettem, ó, eressz be, eressz...

Sarkon fordult, mint valami lassított felvételnél pergő álomban. Biztos volt benne, hogy az a fiú lesz az, egy kísértet fehér lepelben, egy-egy vérző fekete üreggel a két szeme helyén... Torkában dobogó szíve mintha önálló életet élt volna.

Nem volt ott senki.

Nem volt ott semmi.

Idegrendszere azonban nem állta tovább, s mikor az az ág újra kezdte a kiállhatatlan kopogtatást, megfutamodott: még az ajtót is elfelejtette becsukni maga mögött. Végigfutott a szűk folyosón, s hirtelen valóban futó léptek üldözték, saját lépteinek visszhangja. Kettesével vette a lépcsőket, így ért vissza az előcsarnokba. Jócskán zihált, pulzusa csak úgy dörömbölt két halántékán, tüdejéből sípolva tört elő a levegő.

A portást nem látta sehol, kiment tehát, ezúttal becsukta maga mögött a nagy, üvegezett ajtót, aztán futásnak eredt az ösvényen – arra az üldözöttre emlékeztetett most, akivé csak jóval később vált.

17

Öt nap múlva Andy újra a Jason Gearneigh Hallhoz cipelte az ellenkező Vicky Tomlinsont. A lány ekkorra már eldöntötte, soha többé nem akar a kísérletre gondolni. Felvette kétszáz dolláros csekkjét a pszichológiai intézettől, beváltotta, s igyekezett elfelejteni, honnét származik a pénz.

Andy végül rábeszélte a dologra – nem is sejtette, hogy ilyen meggyőző erővel bír. A kettő-ötvenes szünetben mentek oda; a Harrison-kápolna harangja messze hangzón csengett-bongott a langyos májusi légben.

– Mi történhetne velünk odabent fényes nappal – érvelt Andy, aki még magának se igen akarta bevallani, mitől is tart valójában –, többtucatnyi szemtanú előtt?

– Nem akarok menni, Andy; egyszerűen nem akarok! ismételte a lány, de azért ment.

Az előadóteremből két-három srác jött ki, a hónuk alatt könyvek. Napvilágnál a helyiség jóval bizalomgerjesztőbb volt, mint a hold sápadt fényében, amelyre Andy olyan élénken emlékezett. Ahogy most Vickyvel az oldalán belépett, beszállingóztak még páran, hogy itt várjanak háromig, a biológiaszeminárium kezdetéig. Egyikük halkán, ám annál izgatottabban mesélni kezdett valami hétvégén esedékes felvonulásról. Andyre és Vickyre ügyet sem vetett senki.

– Na jó – mondta a fiú idegességtől rekedt hangon. Láss, amit akarsz!

A zsinórt megragadva lehúzta az ábrát. Meztelen ember tűnt elő – bőre lenyúzva, szervei megjelölve; izmait egymásba gabalyodott vörös fonalak tömegének ábrázolták. Valami kedélyes fickó jónak látta azt is feltüntetni, hogy ő Oscar, a Fantom.

– Jézusom... – suttogta Andy.

A lány megragadta a karját. Keze meleg volt, s a félelem verítékétől nyirkos.

– Andy! – könyörgött. – Menjünk, kérlek, mielőtt valaki felismer minket!

Igen, Andynek sem volt kifogása az ellen, hogy eltűnjenek. A tény, hogy az ábrát kicserélték, valami okból minden eddiginél jobban megrémítette. Megrántotta a zsinórt, azután eleresztette. Ahogy az ábra feltekeredett, megint az a csattanás hallatszott.

Új ábra, ugyanaz a nesz. Andy még tizenkét esztendő múltán is hallotta, ha fejfájása engedte. Soha nem lépte át többé a Jason Gearneigh Hall 70-es előadótermének küszöbét, a nesz azonban egyre kísértette. Olykor-olykor felhangzott álmaiban... s olyankor mindig látta a rángatózó, majd lehanyatló véres kezét is.

18

A zöld autó a repülőtéri bekötőúton az Északi pálya felé suhant. Norville Bates vezetett, biztosan markolta a volánt. A rádióból halk, lágy klasszikus zene áradt.

Bates haja most rövid, hátrafésült volt, ám az állán éktelenkedő, félkör alakú sebhely mit sem változott – egy törött kólásüveggel vágta meg magát még kissrác korában. Vicky, ha még életben lett volna, nyomban felismeri.

– Egy egységünk úton van – mondta a Botany-500 márkájú öltönyt viselő pasas. John Mayo volt a neve. Szabadúszó a fickó. A DIA-nak is melózik, nemcsak nekünk.

– Szóval közönséges kurva – mondta a harmadik pasas, mire mindhárman idegesen felnevettek. Tudták, hogy közel járnak prédájukhoz, már-már a vérszagot is érezni vélték. A harmadik pasas Orville Jamieson volt, de jobb szerette, ha O. J.-nek vagy simán Juice-nak szólítják. Minden hivatalos papírt O. J.-ként szignált, és az a nyavalyás Cap egyszer meg is róttá emiatt. Nemcsak szóban, írásban, az pedig az ember dossziéjába is belekerül.

– Gondoljátok, hogy északnak mentek? – kérdezte most O. J. Norville Bates vállat vont.

– Vagy erre, vagy Albanynek – mondta. – Az ottani hoteleket a helyi pasasra bízom; mégiscsak az ő városa, hát nem?

– Dehogynem – bólított John Mayo. Jól megértették egymást Norville-lel. Régóta melóztak együtt. Együtt melóztak már a Jason Gearneigh Hall 70-es előadójában is, az pedig, ha bárki kérdezné, testvér, rázós meló volt nagyon. John nem kívánt magának még egyszer ilyen rázós melót. Ő sokkolta a srácot, akinek leállt a szíve. A háború kezdetén orvos volt Vietnamban, tudta, mit kezdjen a defibrillátorral – legalábbis elméletben. A gyakorlatban már nem boldogult valami jól, a srácot elvesztették. Azon a napon tizenketten kaptak a Hatos készítményből. Ketten meghaltak az a srác, akinek leállt a szíve, meg az a lány, akit hat napra rá találtak meg a hálószobájában, vele alighanem egy váratlanul jött agyembólia végzett. Két másik reménytelenül becsavarodott – az egyik, a srác megvakította magát, a csaj meg később teljesen lebénult, nyaktól lefelé. Wanless azt mondta, ezek a tünetek pszichés okokra vezethetők vissza, de hát a fasz tudja... Szép kis meló volt, annyi szent!

– Az emberünk magával viszi a feleségét is – mondta Norville. – Az a mese, hogy az unokáját keresi. A fia tudniillik lelépett a kicsivel. Csúnya válási céció meg ilyesmi. Nem akarják értesíteni a rendőrséget, ha nem muszáj, de félnek, hogy megbolondult a fiú. Ha jól játsszák a szerepüket, nem lesz a városban olyan portás, aki nem szól, ha azok ketten egyszer bejelentkeznek.

– Ha jól játszanak – fanyalgott O. J. – Ezeknél a nyavalyás szabadúszóknál sose tudhatja az ember.

– A legközelebbin megyünk fel? – kérdezte John.

– Ja – mondta Norville. – Már csak három-négy perc.

– Volt elég idejük, hogy leérjenek?

– Ha kicsit csipkedték magukat, volt. Lehet, hogy ott stoppolnak valahol a felhajtón, vagy a rövidebb utat választották, és kimentek a leállósávra. Ha így, ha úgy, addig megyünk, míg beléjük nem botlunk valahol.

– Merre mentek, haver? Ugorjatok be! – mondta Juice, aztán felröhögött. A bal hónaljja alatti tokban egy 357-es Magnum lapult. Szélkiáltónak nevezte.

– De ha valaki már felvette őket, nagy szarban vagyunk, Norv – jegyezte meg John.

Norville vállat vont.

– Az nem túl valószínű. Végtére is hajnali negyed kettő. A forgalom a korlátozás miatt gyéreb, mint valaha. Mit gondolhat Mr. Üzletkötő, ha meglát az út szélén egy nagydarab pasast egy kislánnyal?

– Azt fogja gondolni, hogy itt valami nincs rendjén! vágta rá John.
– Tied a pont.

Juice megint felröhögött. Szemközt feltűnt egy villogó közlekedési lámpa: az Északi főközlekedési felhajtójának elejét jelezte. O. J. a Szélkiáltó diófa agyán nyugtatta kezét. Biztos, ami biztos.

19

A furgon hűvös fuvallat kíséretében haladt el mellettük... aztán felvillantak féklámpái, s hozzávetőleg ötvenyardnyira megállapodott a leállósávbán.

– Hála istennek! – suttogta Andy. – Én beszélek, Charlie!

– Rendben, papa... – mondta a kislány egykedvűen. Szemei alatt ismét megjelentek a sötét karikák. Ahogy nekiindultak, a furgon visszatolatott. Andy úgy érezte, a feje nem egyéb lassanként felfűvódó, ólomhéjú léggömbnél.

A furgon oldalán az *Ezeregyéjszaka* fantáziavilága terpeszkedett – voltak ott kalifák, arcukat lenge fátyol mögé rejtő szüzek, s akadt egy titokzatosan lebegő szőnyeg. Nyilván vörösnek szánták, ám a csatlakozást bevilágító ívlámpák fényében színe sötétebbnek tűnt, az alvadtt vérét idézte.

Andy kinyitotta az elülső ajtót, beemelte Charlie-t, aztán maga is utánamászott.

– Kösz, miszter – mondta. – Az életünket mentette meg...

– Örvendek – felelte a sofőr. – Szia, kis idegen!

– Szia! – mondta vékonyka hangon Charlie.

A sofőr a külső tükörbe pillantott, sebességét egyfolytában növelve hajtott egy darabig a leállósávon, majd visszatért a forgalomba. A Charlie lehajtott feje felett őt méregető Andynek hirtelen lelkifurdalása támadt: a sofőr pont az a fajta fiatalember volt, akit ő, valahányszor az útfélen, felemelt hüvelykujjai megpillantott, mindig faképnél hagyott. A figura magas volt, inas, fekete szakáll a melléig ért, széles karimájú kalapja láttán az embernek kentuckybeli széltolókról szóló filmek jutottak az eszébe. Szája sarkában házilag sodort cigaretta füstölt. A szagból ítélve hétköznapi cigaretta volt. Andy nyomát se érezte a levegőben a "fű" édeskés illatának.

– Hová-hová, jó haver? – kérdezte most a sofőr.

– Két várossal feljebb – vágta rá Andy.

– Hastings Glenbe?

– Oda.

A szakállas bólintott.

– Ahogy elnézem, menekültök valahonnan.

Charlie teste megfeszült. Andy a hátára tette kezét, és addig simogatta gyöngéden, míg el nem ernyedte megint. A sofőr hangjából nem érződött fenyegetés.

– Volt egy kis zűr a reptéren – mondta neki.

A sofőr elvigyorodott – vigyora alig látszott a torzonborz szakáll alatt –, kivette szájából a cigarettát, s a félig nyitott szellőzőablakhoz tartotta, ahonnan nyomban elragadta a huzat.

– Gondolom, a kis idegen körül van valami hézag mondta.

– Valahogy úgy – hagyta rá Andy.

A sofőr elcsendesedett, hát Andy is hátradőlt, próbált úrrá lenni fejfájásán. Az egy újabb iszonyú csúcspont után alábbhagyott. Volt-e ilyen komisz valaha is? Fogalma sem volt róla. Valahányszor kilábolt belőle, a legutóbbit érezte a legkomiszabbnak. Legalább egy hónap kell, mire újra lökést mer adni bárkinek. Tudta persze, hogy két várossal feljebb se lesznek még elég messze, de úgy érezte, ezen az éjszakán nem győzi tovább. Ereje végén járt. Be kell érniök Hastings Glennel.

– Jól vagy, haver? – érdeklődött a sofőr. – Sápadtak látszol!

– Fáj a fejem – mondta Andy. Saját hangját jókora távolságból hallotta, mint afféle víz alatt konduló harangot. Migrén.

– Sok volt a stressz – mondta a sofőr. – Látom én. Hotelben szálltok meg? Egy kis pénz nem kell? Tudok adni ötöt. Lehetne több is, de hát ugye Kaliforniába megyek, vigyáznom kell a dohányra, így voltak ezzel Joadék is, abban a Steinbeck-regényben.

Andy hálásan mosolygott.

– Boldogulunk, azt hiszem.

– Akkor jó. – A sofőr Charlie-ra pillantott, aki elszenderedett időközben. – Szép kislány ám, haver. Vigyázol rá, ugye?

– Ahogy csak bírok – mondta Andy.

– Remek – mormolta a sofőr. – Ez az egészben a lényeg.

20

Hastings Glen nemigen volt több egy út menti kisvárosnál; ezen a kései órán valamennyi közlekedési lámpája sárgán villogott. A szakállas, nagy kalapos sofőr lehajtott a főközlekedésiről, át az alvó városkán, végig a 40-esen, egész a Slumberland Motelig. A motel vörösfenyőből épült, tömbjén túl

már learatott kukoricaföld nyújtózott, elől pedig a vörös neonbetűs SZABAD SZO ÁK felirat parázlott a sötétségben. Ahogy mind mélyebb álomba merült, Charlie mindinkább baka dőlt, míg nem feje megpihent a sofőr kék farmeres combján. Andy rögtön mondta, hogy ha kell, odébb teszi, ám a sofőr a fejét rázta.

– Minden oké, haver. Hadd aludjon!

– Megtenné, hogy egy kicsivel távolabb tesz ki minket? – kérdezte Andy. Nehezére esett a gondolkodás, ám ez az óvatossági intézkedés szinte ösztönösen adódott.

– Nem akarod, hogy az éjszakai portás lássa, hogy nincs kocsid? – mosolygott a sofőr. – Persze, haver. Bár egy ilyen helyen azt se igen bánnák, ha egykerekűn jönnétek. – A furgon kerekei kavicsos csikorogtak. – Biztos, hogy nem kell az ötös?

– Azt hiszem, jól jönne – mosolygott Andy félszegen. Leírná nekem a címét? Amint lehet, visszaküldöm.

A sofőr újból elvigyorodott.

– Momentán tranzitban vagyok – mondta, és a brifkójáért nyúlt. – De láthatod még a boldog, mosolygós arcomat, világos? Ki tudja... No, fogd Abe-et, ember... – Odaadott ötöt, mire Andy hirtelen elsírta magát. Nem nagyon, de azért sírt.

– Ezt ne, haver – mondta a sofőr kedvesen, s könnyedén megérintette Andy nyakszirtjét. – Az élet rövid, csak a bánat sok; az a legkevesebb, hogy segítsünk egymáson, ha már egyszer itt vagyunk, íme Jim Paulson képregény-filozófiája, dióhéjban. Vigyázz a kis idegenre, rendben?

– Vigyázok, persze – mondta Andy a szemét törölgetve. Az ötdolláros bankót kordbársony zakója zsebébe süllyesztette. – Charlie... Kicsim... Ébredj! Nem tart már soká...

21

Három perc múlva, míg Charlie álmosan nekidőlt, Andy figyelte, ahogy Jim Paulson végighajt az úton egy bezárt vendéglőig, ott visszafordul, és eltűz az államközi gyorsforgalmi felé. Intett neki, Paulson meg visszaintett – régi Ford furgonjának oldalán az *Ezeregyéjszaka* csodái, dzsinnek, nagyvezírek és egy titokzatos repülő szőnyeg...

"Remélem, jól elleszel Kaliforniában, haver" – gondolta Andy, és a kislánnyal együtt visszaindult a Slumberland Motelhez.

– Várj idekint, és ne mutakozz – mondta Charlie-nak. Oké?

– Oké, apu... – ígérte nagyon álmosan.

Andy otthagya egy örökzöld bokor mellett, aztán a recepcióhoz ment, és nyomni kezdte a csengőt. Vagy két perc múltán fürdőköpenyes, középkorú pasas jött elő, a szemüvegét törölgetve. Ajtót nyitott, egy szó nélkül beeresztette Andyt.

– Megkaphatnánk a bal oldali sor végén lévő bungalót? – kérdezte Andy. – Amellett parkolok.

– Ilyenkor magáé lehetne az egész sor, ha akarná mondta az éjszakai ügyeletes. Elmosolyodott, kivillantak elsárgult műfogai. Nyomatott bejelentőlapot nyújtott át Andynek, meg egy tollat, amelyet irodaszerek reklámozására szántak. Odakint egy kocsi húzott el, reflektorai felizzottak, azután elhalványultak.

Andy a Bruce Rozelle nevet írta a bejelentőre. Bruce egy 1978-as Vegát vezetett, New York-i vezetői engedélyének száma LMS 240 volt. Egy pillanatig elidőzött a FOGLALKOZÁS/MUNKÁLTATÓ rovatnál, aztán egy hirtelen ötlettől vezérelve (már amennyire szaggató feje egyáltalán töprengeni engedte), azt írta be, hogy AMERIKAI ÁRUSÍTÓAUTOMATA TRÖSZT. A FIZETÉS MÓDJA rovatban a KÉSZPÉNZ kockáját pipálta ki.

Odakint újabb autó söpört el.

Az ügyeletes aláírkantotta, aztán elrakta a bejelentőt.

– Tizenhét dollár ötven cent lesz...

– Nem baj, ha aprót adok? – kérdezte Andy. – Sosincs időm beváltani: már vagy húsz font ezüstöt cipelek. Nem bírom ezeket a vidéki kiküldetéseket...

– Nálam elmegy bármi, adja csak!

– Kösz... – Andy a kabátzsebébe kotort, félretolta az ötdolláros bankjegyet, kivett egy maroknyi negyed-, fél- és egydolláros gurigát. Kiszámolt tizennégyet, ismét a zsebébe nyúlt, kiegészítette az összeget. Az ügyeletes takaros tornyokat rakott az érmékből, aztán a pénztárfiók megfelelő rekeszébe söpörte őket.

– Tudja – mormolta a fiókot betolva, s reménykedve pillantott Andyre –, szívesen levonnék a számlájából ötöt, ha megcsinálná a cigarettaautomatát. Már egy hete nem működik.

Andy odalépett a sarokban álló géphez, úgy tett, mintha megvizsgálná, aztán visszament a pulthoz.

– Nem a mi gyártmányunk – közölte.

– Aha! Ó, a nyavalyába... Na jó, szép álmokat, haver! A szekrényben talál még egy pokrócot, ha netán kell.

– Remek.

Andy kiment. Talpa alatt csikorgott a kavics, fülében iszonytatóan felerősödött a nesz: mintha holmi kőgörgöteg robajlott volna. Az örökzöld bokorhoz ment, ahol Charlie-t hagyta. Charlie nem volt ott.

– Charlie?

Semmi válasz. Andy egyik kezéből a másikba vette át a hosszúkás zöld műanyag lapon lógó kulcsot. Hirtelenjében mindkét tenyere izzadni kezdett.

– Charlie?

Még mindig semmi válasz. Most, hogy belegondolt, úgy rémlett neki, hogy az a kocsi, amelyik akkor jött, mikor ő a bejelentőt töltögette, lassított a motel előtt. Lehet, hogy a zöld autó volt...

Szívverése gyorsulni kezdett, feje meg-megsajdult minden egyes dobbanásra. Megpróbálta végiggondolni, mihez fogna, ha kiderülne, hogy Charlie-t elvitték, de nem tudott gondolkodni – túlságosan fájt a feje. Valósággal...

A bozotos felől mély hangú hortyogás jutott a füléig. Nagyon jól ismerte ezt a hangot. Odaugrott, cipőtalpa alól messzire röpködtek a kavicsok. Lábát az örökzöldek szívós ágai csapkodták, a gallyak kordbársony zakója szárnyaiba akadtak.

Charlie az oldalán feküdt, a motel pázsitjának szélén. Két térdét majdnem az álláig húzta, kezei ott voltak közöttük. Mélyen aludt. Andy egy pillanatig lehunyt szemmel állt felette, aztán felrázta. Remélte, utoljára tesz ilyet ezen a hosszú-hosszú éjszakán.

A kislány szemhéja megrebbent. Felmeredt az apjára.

– Apu – mondta álomittasan, rekedt hangon. – Elbújtam, ahogy akartad...

– Hát persze, szívem – mormolta Andy. – Okosan csináltad. Na gyere, lefekszünk!

22

Hús perccel később már mindketten a 16-os bungaló dupla ágyán heverték. Charlie egyenletesen lélegezve, mélyen aludt, Andy szeme is majd leragadt, állandó fejfájása meg a kérdések azonban egyelőre nem hagyták nyugodni.

Úgy egy év óta menekülnek. Nehéz volt elhinni, talán azért, mert amit műveltek, nem mindig tűnt menekülésnek. Ott van például az az időszak, melyet a pennsylvaniabeli Port Cityben töltöttek, azzal a fogyókúra programmal. Charlie iskolába járt, és hát micsoda menekülés az, ha az ember dolgozik, a lánya meg elsőbe jár? Port Cityben kis híján elkapták őket. Nem mintha az üldözők különösebben ügyesek lettek volna (bár kitartásuk jócskán megrémítette Andy-t), hanem mert Andy súlyos hibát követett el: arra vetemedett, hogy ha időlegesen is, de megfeledkezzenek arról, hogy ők ketten voltaképp mégis üldözöttek.

Ilyen hibát nem követhet el soha többé.

Vajon hol járhatnak most az üldözők? Még mindig New Yorkban vannak? Bárcsak hinni tudna ebben – hogy még nem tudják a taxi rendszámát, hogy még mindig azt keresik! Valószínűbb, hogy már Albanyben vannak, úgy árasztják el a repteret, mint nyúvek a döghúst. Hastings Glen? Reggelre talán itt lesznek. Esetleg nem. Hastings Glen jó tizenöt mérföld a reptértől. Nem engedheti, hogy a paranoia úrrá legyen a józan észen!

Megérdemlem! Bár kerültem volna a kocsik elé, amiért felgyújtottam azt az embert!

A saját hangja, amint azt feleli: "Lehetett volna rosszabb is. Ha az arca gyullad meg..."

Fantomhangok a sötét szobában.

Eszébe jutott még valami. Az, hogy állítólag Vegája van. Reggel, ha az ügyeletes nem lát Vegát a 16-os előtt, vajon mit gondol majd? Hogy az automatás pasas már odébbállt? Utánanézi vajon? "Mindegy, Andy, úgysem tehetsz semmit... Túlságosan fáradt vagy hozzá."

Volt a fickóban valami fura. Sápadt volt, mintha beteg lenne. Apróval fizetett. Azt állította, hogy árusítóautomata trösztnek dolgozik, de nem tudta megjavítani a cigaretaautomatámat...

Fantomhangok egy sötét szobában.

Andy az oldalára fordult, Charlie lassú, egyenletes légzésének neszére fülelt. Már azt hitte, elkapták, pedig csak behúzódott a bozótba. Hogy ne legyen szem előtt. Charlene Roberta McGee, Charlie... mióta is? Hát, kezdettől fogva. Ha elvittek volna, Charlie, istenemre, nem tudom, mihez kezdek...!

23

Még egy hang hat esztendő távolából: szobatársa, Quincey hangja.

Charlie egyéves volt akkor, s persze tudták már, hogy nem... hétköznapi. Erre már akkor rájöttek, mikor csak egyhetes volt, és Vickynek magával kellett vinnie őt a nagy ágyba, mert ha a bölcsőben hagyta, a párna nyomban... szóval, füstölni kezdett. Azon az éjszakán egyszer s mindenkorra lemondtak a bölcsőről – és féltek persze, rémületük túl nagy, az ok túlságosan különös volt ahhoz, semhogy szavakba öntsék, mert a párna akkor utoljára úgy átforrósodott, hogy megégette Charlie arcát, aki egész álló éjszaka sírt, pedig Andy még Solarcaint is talált a gyógyszeres dobozban... Micsoda bolondokháza volt az az első év! Alig aludtak, rettegetek folytonosan. A

papírkosarakban rendre tűz ütött ki, ha a cumisüveg késett; egyszer még a függöny is lángra lobbant, s ha Vicky épp nincs odabent...

Andy azután szólt Quinceynek, hogy a gyerek legurult a lépcsőn. Akkoriban már mászott, tűrhetően tudott a lépcsőkön is négykézláb fel-le közlekedni. Aznap Andy vigyázott rá; Vicky Senterhez ment vásárolni egy barátnőjével. Hosszan tétovázott, menjen-e. Andynek úgy kellett kitaszigálnia az ajtón: Vicky olyan törődöttnek, fáradtnak tűnt már az utóbbi időben. A tekintetében volt valami, ami a háborús időkben sokat emlegetett harctéri apátiát juttatta Andy eszébe.

Ott ült a nappaliban, nem messze a lépcsőtől; olvasott, Charlie meg fel-le mászkált. Az egyik lépcsőfokon egy Teddy mackó üldögélt. Andy persze elrakhatta volna, de mert Charlie felfelé másztában mindig kikerülte, megfedkezett róla – eltompult valamelyest, ugyanúgy, ahogy később Port City-beli "normális" életük során.

Charlie, ahogy harmadszor jött lefelé, megbotlott a mackóban, és egész a lépcső aljáig bucskázott – puff-dang-paff! –, sivalkodott dühében és félelmében. A lépcső szerencsére kárpitozva volt, úgyhogy nem esett baja, "Isten őrökdi a részegek és a kisgyerekek felett" – mondogatta mindig Quincey, és ez volt aznap az első alkalom, hogy Andy tudatosan gondolt rá, de persze Andy odarohant, felkapta, magához ölelte, gügyögött neki, s közben gyorsan szemrevételezte, nem vérzik-e, nem tört-e el a lába, nem kapott-e agyarázkódást. És...

És ÉREZTE, ahogy kislánya elméjéből útnak indul az a láthatatlan, hihetetlen, halálos löket: meglegyintette, akár a forró levegő nyáridőben, ha az ember túl közel áll a földalatti peronjához, miközben szerelvény közeleg... Lány, hangtalan, meleg légvonat – s a mackó lángra lobbant. A mackó bántja Charlie-t, Charlie bántja a mackót... A lángok magasra csaptak; Andy a tűzfüggöny ön át pár pillanatig látta még a mackó fekete gombszemét, aztán észrevette, hogy a tűz áterjed a kárpitra is, ahol a mackó tanyázott az imént. Lerakta hát Charlie-t, és a tévé mellett a falra erősített tűzoltó készülékhez ugrott. Sosem beszélgetett Vickyvel arról, mire képes a lányuk – vagyis, ami azt illeti, néha megpróbált, ám Vicky hallani se akart róla; hisztérikus makacssággal kerülte a témát, állítva, hogy Charlie-val nincs semmi baj, SEMMI BAJ, szép csendben mégis megjelentek a háztartásban a tűzoltó készülékek, majdhogynem ugyanolyan természetességgel, mint a tavasz és a nyár határmezsgyéjén kihajtó pitypangok. Nem beszéltek Charlie képességéről, ám a házban mindenütt akadtak tűzoltó készülékek...

Andy most megragadta a tévé mellett, leemelte, s orrában az égő kárpit bűzével a lépcsőhöz rohant... mégis, volt ideje eszébe idézni azt a sztorit, melyet még sráckorában olvasott. Egy Jerome Bixby nevű pasas írta, az volt a

címe, hogy *Az élet CSUDASZÉP*. Egy kisfiúról szólt, aki lelkierejével terrorizálja szüleit, ezer és ezerféle halállal fenyegeti őket, ők pedig sosem tudhatják... sosem tudhatják, mikor haragszik meg a kisgyerek, és...

Charlie ott ült a lépcső alján, és sivalkodott.

Andy erősen megcsavarta a tűzoltó készülék csapját, habbal árasztotta el, habba fojtotta a terjedő tüzet. Felkapta a csupa hab bundájú mackót, s lecipelte a lépcső aljára.

Bár már előre gyűlölte magát érte, tudta, mit kell tennie: meg kell húznia a határt, bele kell vernie a gyerekebe a leckét! Odatolta a mackót a síró, rémült, könnyű áztatta arcú Charlie elé.

"Ó, te rohadt gazember! – gondolta közben. – Miért nem mégy mindjárt a konyhába, hozol egy kést, és vágod meg kétoldalt az arcát? Hisz úgy is megjelölhetnéd!"

Elméje belekapaszkodott a gondolatba. Sebek. Igen! Ezt kell tennie: meg kell sebeznie a gyereket. Bélyeget kell sütnie a lelkére.

– Tetszik így Teddy?! – ordította. A mackó összeégett, a mackó megfeketedett, és ahogy fogta, még mindig áradt belőle a meleg, mint valami lassan hűlő széntömbből. Jobb most, hogy úgy megégett, hogy nem játszhat vele többet, Charlie?

Charlie hangosan sírt, bőrén tűzfoltok vöröslöttek, máskülönben halálsápadt volt, szemei könnyben úsztak...

– Paaaaaa! Ted! Ted!

– Az, az, Teddy! – sziszegte gonoszul Andy. – Teddy megégett, Charlie. Te égetted meg. És ha Teddyt meg tudod égetni, megégetheted a mamit is... vagy a papát. Ne csinálj többé ilyet! – hajolt közelebb. Nem vette fel a lányát, hozzá se ért. – Ne csinálj többé ilyet, mert ez csúnya, ROSSZ DOLOG!

– Paaaaaaaa!

Eddig állta csak, hogy szívfájdalmat, rettegést kellett okoznia: karjába kapta Charlie-t, fel-alá járt vele, míg jóval később – a zokogás szipogássá nem szelidült. Mire lepillantott, Charlie, állat az ő vállán nyugtatva, aludt már.

Andy vigyázva lefektette a heverőre, aztán a konyhai telefonhoz ment, és felhívta Quinceyt.

Quincey nem akart beszélni. Akkor, 1975-ben egy nagy repülőgépgyár alkalmazásában állt, s a McGee-éknek küldött karácsonyi üdvözlőlapokra rendre azt írta, hogy ő a "pasasok nyugtatgatásával megbízott". Azok tudniillik, akik a gépeket csinálták, hozzá fordulhattak problémáikkal, Quincey feladata pedig az volt, hogy segítsen megoldani őket – az elidegenedés érzését, az identitászavarokat kellett valahogy feloldania, mert azok az emberek bizony gyakorta érezték úgy, hogy munkájuk közben személytelenné válnak. Miután kipakoltak, rendszerint visszatértek a helyükre,

és tették a dolgukat annak érdekében, hogy a gépek ne zuhanjanak le, s hogy a világ továbbra is szabad és demokratikus maradjon. Quincey harminckétezer dollárt keresett évente, pont tizenhétzezerrel többet, mint Andy. "De egy cseppnyi büntudatot sem érzek – írta. – Sőt szerintem ez csekély ellenszolgáltatás azért, hogy szinte egymagamban pátyolgatom az országot!"

Ilyen volt az örökké gunyoros, örökké viccelődő Quincey. Csak aznap nem volt kedve viccelődni, mikor Andy orrában a megégett mackó és szőnyeg bűzével – ohiói háza konyhájából felhívta, miközben lánya a heverőn aludt a szomszéd szobában.

– Hallottam egyet-mást – bökte ki végül, belátva, hogy Andy nem hajlandó semmiségekkel beérni. – Csakhogy megesik, hogy a telefonokat lehallgatják, öreg haver...! A Watergate-érában vagyunk.

– Félek – közölte Andy –, és Vicky is fél, nem beszélve Charlie-ról. Mit hallottál, Quincey?

– Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kísérlet, amiben tizenketten vettek részt – mondta Quincey. – Úgy hat éve történt. Emlékszel, ugye?

– Emlékszem hát! – vágta rá Andy.

– Nem sokan maradtak meg abból a tizenkettőből. Ahogy legutóbb hallottam, csak négyen. A négyből ketten összeházasodtak.

– Igen... – nyugtázta Andy növekvő rémülettel. Csak négyen maradtak volna? Mi ez az egész?

– Úgy tudom, a négy közül egy képes kulcsokat meghajlítani, ajtókat becsukni úgy, hogy hozzájuk se ér... – Quincey vékonyka hangja kétezer mérföldnyi telefonkábelén, alállomáson, relén és csatlakozási ponton, Nevadán, Idahón, Coloradón, Iowán át érkezett, a beszélgetést millió pontról lehallgathatták.

– Igen...? – Andy igyekezett megőrizni nyugalmát. Közben Vickyre gondolt, aki néha bekapcsolta a rádiót, kikapcsolta a televíziót, anélkül hogy a közelükbe ment volna. Vicky szemmel láthatólag nem volt tudatában önnön képességének...

– Az a pasas tényleg tud – mondta épp Quincey. – Ő egy igazi... hogy is mondják... szóval dokumentált eset. Ha túl sokat csinálja a dolgot, megfájdul a feje, de azért tud. Egy kis szobában tartják, aminek az ajtaját nem tudja kinyitni, és a zárral se boldogul. Vizsgálják, próbáknak vetik alá. Kulcsokat hajlítgat, ajtókat csapkod. Úgy tudom, félig-meddig bolond.

– Ó, istenem... – mormolta Andy.

– A világbéke a tét, úgyhogy talán nem is baj, ha megbolondul – folytatta Quincey. – Azért bolondul meg, hogy a többi kétszázhuszmillió amerikai nyugalomban, szabadon élhessen. Érted, ugye?

– Igen – suttopta Andy.

– Hát az a házaspár? Velük, úgy hírlík legalábbis, minden rendben. Békésen élnek egy olyan békés középnyugati államban, mint például Ohio. Lehet, hogy évente ellenőrzik őket, nem hajlítgatnak-e kulcsokat, nem csapkodnak-e ajtókat, anélkül hogy a közelükbe mennének, vagy nem csinálnak-e fura kis trükköket a helybeli üzletközpontban. Jó is, hogy ők semmi ilyesmire nem képesek, igaz, Andy?

Andy lehunyta a szemét, érezte az égett szövet szagát. Charlie olykor-olykor kinyitotta a frizsider ajtaját, belesett, aztán odébb mászott. Vicky meg, ha épp vasalt, csak rápillantott a frizsiderajtóra, s az becsukódott. Vickynek persze fel se tűnik, milyen különös dolgokat művel. Néha sikerül, néha nem; ha nem megy, Vicky odalép a frizsiderhez, és becsukja (olykor a rádiót, a tévét is kézzel kapcsolja be és ki) – kulcsot hajlítgatni, mások gondolataiban olvasni, repülni, tüzeket gyújtani vagy a jövőbe látni sosem tudott. Néha sikerül a szoba másik végéből becsuknia egy-egy ajtót, de ez minden. Andy megfigyelte már, hogy ilyen esetek után fejfájásra panaszodik, vagy a gyomra kavarodik fel hirtelen – hogy ez valódi fizikai reakció-e vagy a tudatalatti csöndes figyelmeztetése, Andy nem tudta. Vicky képessége a menstruációs időszakban mintha kissé felerősödött volna, ám a jelenségek olyan mellékesek, olyan szórványosak voltak, hogy Andy már-már hajlott rá, hogy hétköznapiak minősítse őket. Ami pedig őt magát illeti... Nos, ő képes volt lökést adni az embereknek. Lökés találóbb elnevezést nem sikerült kiagyalnia, bár meglehet, az autohipnózis lett volna a legtalálóbb.

Ő sem csinálhatta gyakran, mert belefájdult a feje. Ideje legnagyobb részében akár figyelmen kívül is hagyhatta a tényt, hogy nem teljesen hétköznapi ember – hogy megszűnt annak lenni, ott, a Jason Gearneigh Hall 70-es termében.

Lehunyta szemét, s a benti sötétségben ismét látni vélte a vesszőforma vérfoltot meg a szótöredéket: COR...OSUM.

– De még mennyire jó – folytatta Quincey, mintha Andy helyeselt volna. – Máskülönből talán őket is egy-egy kis szobába zárnák, ahol éjt nappallá téve azon ügyködhetnének, hogy a többi kétszázházmillió amerikai nyugodt és szabad lehessen.

– Jó, csakugyan – helyeselt most Andy.

– Az a tizenkét ember – mondta Quincey – talán valami szert kapott, anélkül hogy gyanította volna. Elképzelhető, hogy valaki, mondjuk, egy örült tudós, szántsándékkal félrevezette őket. Esetleg csak hitte, hogy félrevezeti őket, s közben őt magát is félrevezették. Mindegy.

– Az.

– Elég az hozzá, hogy azok tizenketten megkapták azt a szert, ami egy kicsit megváltoztatta a kromoszómáikat. Vagy nem is kicsit – ki tudja? Ketten

közülük összeházasodtak, gyerekük született, aki valamivel többet örökölt a mama szeménél, a papa szájánál. A kísérlet szervezőit nyilván érdekelné ez a gyerek, nemde?

– De még mennyire... – Andy azon kapta magát, hogy a rémülettől elfül a hangja. Úgy döntött, nem szól Vickynek arról, hogy beszélt Quinceyvel.

– Olyan ez, mintha fognál egy jó kis citromot meg egy legalább olyan jó habcsókot, és a kettő kombinációjából egész új ízhatást érnél el. Fogadok, hogy azok az emberek látni akarnák, mire képes a kicsi. Megpróbálnák elcsaklizni, hogy berakhassák őt is egy olyan kis szobába, hátha segíthet valamit a demokrácia megvédésében.

Azt hiszem, ennél többet nemigen mondhatok, öreg haver, hacsak azt nem, hogy... húzzátok meg magatokat, és vigyázzatok!

Fantomhang a sötét szobában.

Húzzátok meg magatokat...

Andy a motel párnáján fekve Charlie felé fordította fejét. A kislány mélyen aludt. "Charlie, kicsim, mihez kezdhetnénk? Hová menjünk, hogy nyugtunk legyen? Mikor lesz már vége ennek?"

Ezekre a kérdésekre azonban nem talált választ.

Végül elnyomta az álom, s eközben, nem is túl messze, a zöld autó tovább cirkált az éjszakában – utasai még mindig reménykedtek, hogy rátalálnak a nagydarab, széles vállú, kordbársony zakós férfira meg a szőke lánykára, aki piros nadrágot és zöld blúzt visel.

LONGMONT, VIRGINIA. A MŰHELY

1

A két takaros, déli ültetvényes ház egymással szemben emelkedett a kerékpárnyomokkal szabdaltnak, hullámzó gypeszöngy két oldalán. Kétsávos, döngölt kavics kocsi felhajtó kötötte össze őket a domb túloldalán húzódó országúttal. Az egyik ház oldala mellett élénkpirosra és fehérre mázolt csűr, a másik mellett ugyanolyan istálló állt: a déli államok legjobb lovai közül éldegélt itt egy pár. A csűr és az istálló közt széles, sekély vizű kacsasztató csillogott, tükrözte az eget.

A két ház első lakói még az 1860-as években odébbálltak, elestek a háborúban, s mostanra mindkét család leszármazottai is elhaltak. A két

ingatlant 1954-ben összevonva állami tulajdonba vették. Ez a birtok lett a Műhely központja.

Egy napsütéses októberi napon – egy nappal azután, hogy Andy és Charlie New Yorkból Albany felé indultak a taxival –, reggel kilenc után tíz perccel egy idősebb, barátságos tekintetű, angol gyapjúból készült sofőrsapkát viselő férfi kerekedett az egyik épület felé. Mögötte lassanként elmaradt az ellenőrző pont, melyen csak az imént haladt át, miután a számítógépes azonosítórendszer "leokézta" hüvelykujja lenyomatát. Az ellenőrző pont mindkét oldalán szögesdróttal megfajelt kerítés húzódott. A külső hét láb magas volt, s egymástól hatvanlábnyi távolságban több tábla is viritott rajta: VIGYÁZAT! A KORMÁNY TULAJDONA! A KERÍTÉS KISFESZÜLTSGŰ ÁRAMMAL FELTÖLTVE! – ez állt mindegyiken. Napközben a feszültség valóban alacsony volt, ám éjszakánként a telep generátora halálos erejűvé növelte. Reggelenként egy öt gondnokból álló különítmény járt körbe, kis elektromos golfkocsin, felszedegették a nyulak, vakondok, madarak, földi békák elszenesedett, büzlő tetemét – olykor egy-egy szkunk vagy szarvas is akadt; két alkalommal letek a kerítés tövében halálra perzselt embert. A külső és a belső kerítés között tízlábnyi volt a távolság, ezen a szakaszon éjjel-nappal örkuttyák cirkáltak. Dobermanok voltak, úgy idomították őket, hogy elkerüljék a nagyfeszültséggel telített kerítést. A telep minden sarkában ugyancsak vörösre és fehérre mázolt gerendákból összerótt őrtornyok álltak, az őrszemélyzet igencsak járatos volt a halált hozó eszközök legkülönfélébb fajtáinak kezelésében. A környéket televíziós kamerák egész sora figyelte, a különféle észleléseket számítógép érzékelte. A longmonti létesítmény tökéletesen biztonságosnak számított.

Az idősödő férfi továbbkerekedett, rá-rámosolygott az útjába eső emberekre. Egy öreg férfi, aki kopasz fején baseballsapkát viselt, és egy vékony lábú kancacsikót járatott, intett, és odakiáltott neki:

– Hello, Cap! Szép napunk van, mi?!

– Az – helyeselt a kereköző férfi. – Jó munkát, Henry! A házakhoz érve leszállt a nyeregből, és kitámasztotta a

kerékpárt. Nagyot szippantott a hús reggeli levegőből, aztán fűgén felszaladt a vaskos dór oszlopok közti széles lépcsősoron.

Benyitott a tágas előcsarnokba, ahol egy íróasztal mögött, kezében nyitott statisztikaanalízis szakkönyvvel, fiatal, vörös hajú nő üldögélt. Egyik kezével jelölte, hol tart éppen, a másikkal a fiókba nyúlt, melyben egy 38-as Smith & Wesson lapult.

– Jó reggelt, Josie! – köszöntötte az idős úr.

– Hello, Cap! Egy kicsit késett, nem? – Szép lányoknak még ilyesmit is szabad volt mondani; ha Duane lett volna az ügyeletes, aligha viszi el szárazon, Cap füttyült a női egyenjogúságra.

– Problémám volt a váltóval, kedvesem – közölte, miközben a megfelelő nyílásba dugta hüvelykujját. A konzol belsejében valami jókorát kattant. Josie asztalán zöld fény villant, majd felizzott. – Légy jó kislány!

– Majd igyekszem – felelte a lány pimaszul, lábát keresztbe vetve.

Cap felkacagott, aztán ment tovább. A lány utánanézett. Azon tűnődött, nem kellett volna-e szólania, hogy az az undok vénember, Wanless, jó húsz perce megérkezett. Mindegy, megtudja úgyis rövidesen, gondolta, és felsóhajtott. Remekül indult Cap napja, és hogy elcseszi majd neki az az öreg trotli!

Úgy vélte azonban, hogy egy felelős pozícióban lévő embernek időnként a keserű pirulákat is le kell nyelnie.

2

Cap irodája a hátsó épületszárnyban kapott helyet. A nagy ablakon át kitűnő kilátás nyílt a hátsó udvar pázsitjára, a csűrre és a kacsausztatóra, melyet égerfák fogtak félkörbe. Rich McKeon halad el most odakint egy önjáró fűnyíró nyergében ülve. Cap pár pillanatig háta mögött összefont karral nézte, aztán a sarokban álló kávéautomatához lépett, teletöltötte USN feliratú bögréjét, porított tejszínt szórt bele, majd asztalhoz ült, és lenyomta a hírközlő gombját.

– Üdv, Rachel! – mondta.

– Halló, Cap! Dr. Wanless már...

– Tudtam! – fakadt ki Cap. – Tudtam! Megéreztem a vén marha szagát, amint beléptem!

– Mondjam meg neki, hogy ma nem ér rá foglalkozni vele?

– Ne mondjon neki ilyesmit – felelt Cap. – Hadd üldögéljen odakint egész délelőtt. Ha nem megy haza, ebéd előtt majd fogadom.

– Világos, uram!

A probléma, Rachel számára legalábbis, megoldódott, gondolta Cap kelleetlenül. Persze Wanless legkevésbé sem az ő problémája. Az az igazság, hogy a vén szivar kezd kényelmetlenséget okozni. Rég se nem hasznos, se nem befolyásos már. Eh, de hát ott van neki a Maui-részleg. Végső esetben meg Rainbird.

Cap hátgerincén ez utóbbi gondolatra végigfutott a borzongás – pedig nem tartozott a gyakran borzongó emberek közé.

Megint lenyomta a gombot.

– Kérném megint a teljes McGee-dossziét, Rachel. Tíz harmincra küldje be Al Steinowitzet. És ha Wanless itt van még, mire Alléi végzek, beküldheti őt is.

– Rendben, Cap.

Cap hátradőlt, összefonta ujjait, s a falon lógó George Patton-képre nézett. Patton féloldalasan ült egy tank lövegtornyán, mintha legalábbis Duke Wayne lett volna.

– Nem könnyű az élet, ha nem alkalmazkodunk – mondta Cap a képnek, azzal fölhajtotta a kávéját.

3

Rachel tíz perc múlva egy gumírozott görgőjű könyvtári targoncán hozta a dossziét. Hatpaksamétányi irományból és négy paksamétára való fényképből állt. Az iratok közt szép számmal akadtak telefonbeszélgetés-átiratok is: McGee-ék állomását 1978 óta lehallgatták.

– Kösz, Rachel.

– Szívesen. Fél tizenegyre itt lesz Mr. Steinowitz is.

– Hát persze. És Wanless? Felfordult már?

– Attól tartok, még nem – felelte Rachel mosolyogva. Odakint üldögél, figyeli, hogy járátja a lovakat Henry.

– Morzsolgatja-e a kurva cigarettáit?

Rachel a szája elé kapta a kezét, és felkuncogott, mint egy iskolás lány, aztán rábólintott.

– Az első csomag felénél tart.

Cap mordult egyet. Miután Rachel távozott, böngészni kezdte a dossziét. Hányszor nézte át vajon az elmúlt tizenegy hónap alatt? Egy tucatszor? Netán két tucatszor? A tartalmát szinte betéve tudta már. És ha Al nem téved, a hét végére megfigyelés alá kerül a két megmaradt McGee... A gondolatra az izgalom forráságát érezte a gyomrában.

Minden cél nélkül lapozgatni kezdte az aktákat, egy-egy lapot kihúzott, úgy szemlélte, bizonyos bekezdéseket újból elolvasott – így élte bele magát újra és újra egy-egy problémakörbe. Tudatát üresbe kapcsolta, tudatalattija magas fordulatszámra járt. Nem részletekre volt most kíváncsi: megpróbálta az ügyet a maga teljességében szemlélni. Vagy ahogy a baseballjátékosok mondják: fogást keresett rajta.

Egy feljegyzés került a kezébe. Wanlesstől, egy fiatalabb Wanlesstől származott – de hát akkoriban valamennyien fiatalabbak voltak. 1968.

szeptember 12-én kelt. Egy bekezdése felhívta magára Cap figyelmét:

"...kiemelkedő jelentőséggel bír az ellenőrizhető pszichikus jelenségek tanulmányozásának terén. A további állatkísérletektől újabb eredmények már aligha remélhetők (lásd az 1. sz. mellékletet!), elítélt és bármiféle szempontból deviáns személyekkel kísérletezni pedig, amint azt a nyáron tartott értekezlet alkalmával kifejtettem, súlyos problémákhoz vezethet, amennyiben a Hatos készítmény csakugyan olyan nagy hatású, mint gyanítjuk (lásd a 2. sz. mellékletet!), ezért hát ismételten azt javaslom..."

"Ismételten azt javaslód, hogy ellenőrzött körülmények közt, valamennyi esetleges buktatóra felkészülve, egyetemistacsoportoknak adjuk be a szert" – gondolta Cap. Az idő tájt Wanlessnek még nem voltak fenntartásai – egyáltalán nem voltak. Mottója akkoriban valahogy így hangzott: teljes gőzzel előre, a következményeket meg vigye az ördög.

A kísérletben tizenkét ember vett részt. Ketten közülük meghaltak; az egyik még ott, a kísérlet közben, a másik rövidebb idő után. Ketten menthetetlenül megháborodtak, s egyéb károsodást is szenvedtek. Az egyik megvakult, a másikat pszichés paralízis döntötte le a lábáról. Mindkettejüket a Maui-részlegbe szállították, mindkettőnek ott kell leélnie, ami nyomorúságos életéből még hátravan. Nyolcan maradtak. Egyikük 1972-ben autóbaleset áldozata lett olyan autóbaleseté, amely valójában minden bizonnyal öngyilkosság volt. Egy másik 1973-ban levetette magát a clevelandi postahivatal tetejéről, s ezzel az esettel kapcsolatban aztán végképp nem lehetett helye kétségnek. Az illető ugyanis búcsúlevelet hagyott, amelyben azt írta, nem bírja tovább az agyában megjelenő képeket. A clevelandi rendőrség a történeteket a mániákus depresszió és a paranoia számlájára írta, Cap és a Műhely ellenben – helyesen végzetes "Hatos készítmény-mérgezést" diagnosztizált. A kísérleti alanyok száma ezzel hatra csökkent.

1974 és 1977 között újabb három követett el öngyilkosságot – vagyis összesen négyen vagy öten végezték így; a csoport majd minden második tagja ehhez az eszközhöz folyamodott. A négy öngyilkos teljesen normálisnak tűnt, aztán egyszerre fegyverért nyúlt vagy felkötötte magát, netán leugrott valahonnét. Ki tudja, min mentek keresztül, míg idáig jutottak? Ki tudhatná?

Hárman maradtak. Egy James Richardson nevű, Los Angelesben letelepedett tag 1977 óta – ekkor kezdett ismét forrósodni a helyzet a Hatos készítménnyel kapcsolatos kísérletek körül – állandó, titkos megfigyelés alatt állt. 1969-ben részt vett a kísérletben, s a hatáspróbák során, a többiekhez hasonlóan, döbbenetes képességekről tett tanúbizonyságot: telekinetikus jelenségeket produkált, gondolatátvitelt, s rendelkezett a Műhely szempontjából különös jelentőséggel bíró adottsággal is: képesnek tűnt befolyásolni mások akaratát.

Ám, miként a többiek esetében történt, a szer hatásának elmúltával James Richardson is elvesztette minden adottságát. Az 1971-ben, 1973-ban és 1975-ben megismételt próbák rendre negatív eredménnyel zárultak, a kudarcot még a Hatos készítmény megszállottjának, Wanlessnek is el kellett ismernie. A szűrőpróbaszerű számítógépes ellenőrzések (a McGee-ügy kipattanása után persze már korántsem voltak szűrőpróbaszerűek) arra engedtek következtetni, hogy Richardson sem tudatosan, sem öntudatlanul nem használ pszi-képességeket. Az egyetemen 1971-ben végzett, különféle beosztásokban nyugatnak sodródott – a pasas nyilvánvalóan nem folyamodott akaratátvitelhez –, aztán a Telemyne Társaság alkalmazottja lett.

Ráadásul buzeráns a nyavalyás.

Cap felsóhajtott.

Természetesen továbbra is szemmel tartották Richardsont, bár Cap személy szerint meg volt győződve róla, hogy akár le is írhatná. Maradtak ketten, McGee meg a felesége. Házasságuk különleges érdeklődést váltott ki a Műhely berkeiben, s a hír jócskán felizgatta Wanlessst, aki feljegyzésekkel kezdte bombázni a hivatalt, mondván, egy esetleges utód megér egy gondosabb vizsgálatot – vagyis már előre dörzsölte a kezét, mielőtt azok a bizonyos tojások egyáltalán kikeltek volna. Cap többször is eljátszott a gondolattal, hogy megmondja Wanlessnek: Andy McGee vasectomián esett át – vagyis elköttette az ondózsínórját –, ezzel elhallgattathatta volna a vén marhát. Wanlessnek ekkorra összejött már a szélhűdése, azaz gyakorlatilag használhatatlanná vált, és nem kis kényelmetlenséget okozott.

A Hatos készítménnyel csak egyetlenegyszer kísérleteztek. Az eredmény olyan katasztrófális volt, hogy az ellenintézkedéseknek szerteágazóknak és igen hatékonyaknak kellett lenniök – ennek következtében nem kevés pénzbe kerültek. Magas helyről tüstént utasítás érkezett, bizonytalan időre moratóriumot hirdetett a további kísérletekre. Wanlessnek, gondolta Cap, volt oka nyavalyogni, és persze nyavalygott is annak rendje és módja szerint. Ám egyetlen jel sem utalt arra, hogy Oroszország vagy bármely más nagyhatalom érdeklődne a drogindukált pszi-erők felhasználása iránt, ezért a vezérkar úgy döntött, hogy noha egyes jelek biztatónak tünnek, a Hatos készítménnyel kapcsolatos kísérletek zsákutcába vezetnek. A hosszú távú eredmények ismeretében az ügyben részt vett szakértők egyike úgy fogalmazott, hogy hasonlóképp jártak volna, ha sugárhajtóművet szerelnek egy ócska Fordra. Száguldott volna persze, mint a fene... egész az első útakadályig. "Adjunk még vagy tízezer évet az evolúciónak – mondta a pasas –, csak akkor próbálkozzunk újra!"

A problémát nagyjából az okozta, hogy mikor a drogindukált pszi-képességek a legjobban érvényesültek, a kísérleti alanyok rendre kikészültek,

a folyamat irányítására nem volt lehetőség. Másfelől, a vezérkar tagjai majdnem összecsinálták magukat a riadalomtól. Egy akcióban részt vevő ügynök, netán bámészkodó halálát eltussolni nem nagy dolog; egy diák szívroham okozta halálát, két másik eltűnését, a többiek paranoiás és hisztériás tüneteit titokban tartani azonban merőben más lapra tartozik. Valamennyi áldozatnak voltak barátai, hozzátartozói, bár a jelentkezés egyik feltétele épp a hozzátartozók minél alacsonyabb száma volt. A költségek csillagászatnak bizonyultak, a kockázat mértéke minden várakozást felülmúlt.

Majd hétszázezer dollárt költöttek arra, hogy betömjék a kérdezősködők száját, egy embert pedig – annak a pasasnak a keresztapját, aki kikaparta a saját szemét – le is kellett kapcsolni. A keresztapa nem tágitott, ki akarta deríteni, mi is történt voltaképpen. Végül a Baltimore-árok fenekére került, és nyilván ott időzik azóta is, két cementtömbbel a két lábán – azaz a két micsodán, ami a lábából még megmaradt.

És még így is sokat – átkozottul sokat – kellett a vakszerencsére bízniuk.

A Hatos készítménnyel kapcsolatos kutatások költségvetését csökkentették. Az évenkénti támogatás összegét azontúl a túlélők megfigyelésére fordították, hátha adódik valami – valamiféle fejlemény.

Végül adódott egy.

Cap a fényképek közt kotorászott, s végül talált is a lánykáról egy nyolcszor tízes fekete-fehéret. Három éve készült, mikor a gyerek még csak négyéves volt, és a harrisoni bölcsődébe járt; A felvételt egy furgonból csinálták, teleobjektívvel, aztán felnagyították, és addig metélték, míg a játszódozó kisfiúkat és kislányokat ábrázoló kép egyetlen, mosolygó, röpködő copfokkal ugrókötelező lányka portréjává vált.

Cap egy darabig elérékenyülve nézte. Wanless a szélhűdést követően félni kezdett. Amellett kardoskodott, hogy a kislánnyal végezni kell. És bár Wanless már a kívülállók közé tartozott, a "bennfentesek" közül is sokan osztották véleményét. Cap erősen remélte, hogy erőszak alkalmazására azért nem kerül sor. Három unokája volt, ketten nagyjából annyi idősök lehettek, mint Charlene McGeek.

A gyereket persze el kell választani az apjától – meglehet, tartósan. Szinte biztos, hogy a férfival végezni kell természetesen csak ha már nem vehetik hasznát többé.

Negyed tizenegy volt.

– Megjött már Albert Steinowitz? – szólt ki Cap Rachelnek.

– Ebben a percben érkezett, uram.

– Nagyszerű. Küldje be, kérem!

- Szeretném, ha a végjátékot személyesen irányítanád, Al.
- Értettem, Cap.

Albert Steinowitz alacsony, sápadt, sárgás bőrű, fekete hajú férfi volt; a korábbi években nemegyszer összetévesztették Victor Joryval, a színésszel. Cap mindent beszámítva csaknem nyolc esztendő óta dolgozott már vele – együtt jöttek át a tengerészettől –, és mindig úgy tűnt neki, Al megérett rá, hogy egy időre kórházba vonuljon. Állandóan dohányzott, csak idebent nem – merthogy itt tilos volt.

Lassan, határozottan lépkedett, s ez furcsamód a megingathatatlanság benyomását keltette – márpedig a megingathatatlanság olyan erény, mely csak keveseknek adatik meg. Cap – aki az Egyes Szekcióhoz tartozó ügynökök mindegyikének orvosi kartotékjába betekinhetett – persze tudta, hogy Albert büszke tartása csupán a látszat; hogy Albert aranyérrel bajlódik, hogy már kétszer is műtötték, s hogy csak azért nem megy bele egy harmadikba, mert ezután esetleg vendégsegget lennének kénytelenek nyitni rajta. Ha Alt feszes tartással lépkedni látta, Capnek mindannyiszor az a mese jutott az eszébe, melyben a habléány szeretne nővé válni, s a lábakért nagy árat kell fizetnie. Úgy képzelte, hogy a habléány tartása legalább ilyen feszes lehetett.

- Mennyi idő kell, hogy Albanybe érj? – kérdezte most Alt.

– Kábé egy óra.

– Jó, akkor nem is tartalak fel soká. Mi a helyzet odafent? Albert összefonta ölében apró, enyhén sárga kezeit.

– Az állam rendőrsége szépen együttműködik velünk. Valamennyi kifelé tartó utat lezárták. Az útlezárások koncentrikus körökben csoportosulnak az albanyi reptér körül. Az akciórádiusz harmincöt mérföld.

- Felteszitek tehát, hogy nem stoppoltak?

– Kénytelenek vagyunk ebből kiindulni – mondta Al. Ha valaki felvette és vagy kétszáz mérföldnyire vitte őket, persze előről kell kezdenünk mindent. De fogadok, hogy még a körön belül vannak!

– Igazán? És miből gondolod, Albert? – Cap előrehajolt. Albert Steinowitz kétségtelenül a legjobb ügynöke volt, talán csak Rainbird bizonyult olykor még nála is különbnek. Al okos, az intuícióival sincs baj, és tud könnyörtelen lenni, ha a feladat úgy kívánja.

– Egyfelől így érzem – mondta Albert –, másfelől így vélekedik a számítógép is, miután beletápláltunk mindent, amit Andrew McGee életének utóbbi három évéről tudunk. Azt az utasítást adtuk, vázolja fel a lehetséges viselkedésformákat, melyek a pasas állítólagos képességével összeegyeztethetők.

– Rendelkezik azzal a képességgel, Al – mondta Cap halkán. – Attól olyan rettentő kényes ez az ügy.

– Jó, jó, hát rendelkezik vele – hagyta rá Al. – A számítógépes elemzés mindazonáltal arra enged következtetni, hogy csak korlátozott mértékben élhet vele. Ha megerőlteti magát, rosszul lesz.

– Úgy van. Erre számítunk is.

– Volt valami vállalkozása odaát New Yorkban. Egy olyan Dalé Carnegie-féle biznissz.

Cap bólintott. A Magabiztosság Kft. főként gátlásos ügyintézők számára szervezett foglalkozásokat. McGee nyilván eleget keresett ahhoz, hogy a lányával együtt "megéljen, többet azonban aligha.

– A legutolsó csoportját kihallgattuk – folytatta Albert Steinowitz. – Tizenhatan voltak, a foglalkozások díját mindannyian részletekben fizették: egy-egy százas előre, egy félidőben, ha úgy érzik, hogy a dolog használ nekik. Persze mind úgy érezték.

Cap megint bólintott. McGee, adottsága jóvoltából, könnyűszerrel tette magabiztosabbá az embereket. A szó szoros értelmében lökést adott nekik.

– Néhány kulcskérdésre adott választ a számítógéphe tápláltunk. A kulcskérdések ezek voltak: *Jobban érezte-e magát a Magabiztosságnál kapott kezelése hatására? A találkozókat követő munkanapokon előfordult-e olyan, hogy tigrisnek érezte magát? Volt-e...*

– Hogy tigrisnek érezte magát? – visszhangozta Cap. Jézusom, azt kérdezted tőlük, érezték-e már tigrisnek magukat?

– A számítógép ezt a megfogalmazást javasolta.

– Na jó, folytasd!

– A harmadik kulcskérdés így hangzott: *Elért-e valamely számottevő sikert munkájában a magabiztossági kurzus után?* Ez volt az a kérdés, amelyre valamennyien a lehető legobjektívebb, legmegbízhatóbb válaszokat adták az emberek szívesen emlékeznek az olyan napokra, mikor sikerült bevágódniuk a főnöküknél. Az illetők szívesen beszéltek, engem meg kilelt a hideg, Cap. Az a pasas betartotta, amit ígért. Tizenhat fickó közül tizenegyen részesültek elismerésben – tizenegyen! A maradék öt ember olyan helyen dolgozik, ahol előléptetés, fizetésemelés meg ilyesmi csak bizonyos fix időközönként lehetséges.

– Senki nem kérdőjelezi meg McGee képességeit – jegyezte meg Cap. – Már nem.

– Oké, akkor szépen a tárgyra térek. A kurzus hathetes volt. A kulcskérdésekre adott válaszok alapján a számítógép négy dátumot határozott meg. Olyan napokat, mikor McGee a szokásos "Hipp-hipp-hurrá, lám-megyez-csak-akarni kell" marhaság mellett egy jó kis lökessel is megtoldotta a

programot. Az időpontok: augusztus 17., szeptember 1., szeptember 9. és... október 4.

– Ez mit bizonyít?

– Nos, múlt éjjel McGee lökést adott annak a taxisofőrnek, mégpedig jókorát. Az a pali még mindig kóvályog. Mármost szerintünk Andy McGee is kikészült a melóban. Rosszul van, talán lábra se tud állni... – Albert higgadtan nézett Capre. – A számítógép szerint huszonhat százalék a valószínűsége, hogy meg is halt.

– Micsoda?!

– Hát, szóval megtörtént már, hogy túlhajtotta magát, és ágyának dőlt. Az agyára hat valahogy a dolog... Hogy, hogy nem, csak az Isten tudja. Talán kis bevérzésesei támadnak. Meglehet, a folyamat visszafordíthatatlan. A számítógép szerint több mint egy a négyhez a valószínűsége annak, hogy felfordult szívrohamban vagy inkább szélhűdésben.

– Használnia kellett a trükkjét, még mielőtt rendesen feltöltődött volna... – tűnődött Cap.

Albert bólintott, aztán előkotort valamit a zsebéből. Az a valami áttetsző műanyag tasakban volt. Odaadta Capnek, aki szemügyre vette, aztán eltolta.

– Hát ez meg micsoda? – kérdezte.

– Ez itt – mondta Al, miközben elgondolkodva nézte a zacskóban őrzött bankjegyet – az az egyes, amivel McGee a taxiszámláját kiegyenlítette.

– New York Cityből Albanyig furikázott egy dolcsiért, he?! – Cap ismét magához vette a bankót, és frissen támadt érdeklődéssel méregette. – Hát igen, manapság ezek a taxidíjszabások... mi az ördög?! – Az asztalra ejtette a műanyaggal védett bankjegyet, mintha az megégette volna, aztán pislogva hátradőlt.

– Szóval te is, mi? – mormolta Al. – Láttad?

– Krisztusom, tudom is én, mit láttam! – fakadt ki Cap, és a kerámiadobozka felé nyúlt, melyben szódabikarbónát tartott. – Egy pillanatra egyáltalán nem egydollárosnak látszott.

– De most már annak látszik? Cap a bankóra sandított.

– Naná, ez George Wash... Jézusom! – Ezúttal olyan hirtelen húzódott hátrébb, hogy fejét kis híján a sötétre pácolt lambériába verte. Alre bámult. – Az arc... mintha megváltozott volna az imént. Szemüvege nőtt, vagy ilyesmi. Mi ez, valami trükk?

– Na igen, pokoli jó trükk... – mondta Al, és visszavette a bankót. – Én is láttam, bár most már nem látom. Gondolom, valahogy alkalmazkodtam a dologhoz... Kutya legyen, ha tudom, hogy. Persze nincs semmi változás: az egész örült hallucináció. Sikerült felismernem azt a másik arcot. Ben Frankliné.

– Szóval ez a taxistól van? – kérdezte Cap, s ámulva nézte a bankjegyet, várta a változást, ám George Washington George Washington maradt.

Al felnevetett.

– Egen – mondta. – Elvettük tőle a dolcsit, kapott helyette egy csekket ötszázról. Még jól is járt.

– Miért?

– Mert Ben Franklin a százason van, nem pedig az ötszázason. McGee nyilván eltévesztette.

– Hadd nézzem még egyszer!

Al megint odaadta az egydollárost Capnek, aki mereven nézte vagy két percen át. Épp mielőtt visszanyújtotta volna, valami ismét megmozdult-határozatlanul. Ezúttal azonban biztosan tudta, hogy az a valami odabent moccan az agyában – nem a bankón vagy valahol másutt.

– Mondok én még valamit – mormolta. – Abban se vagyok biztos, hogy Franklin ezen a pénzes portrén szemüveget visel. De máskülönben... – Elhallgatott, nem tudta biztosan, hogy fejezze be. Az jutott eszébe, hogy "máskülönben is rohadtul különös", ám ezt a lehetőséget elvetette.

– Egen – ismételte Al. – Bármi van ezzel a micsodával, a hatása gyengül. Ma reggel vagy hat embernek mutattam meg. Némelyiknek úgy tűnt, lát valamit, de nem látták a bankót olyannak, amilyennek a taxis meg a lány, akivel él.

– Szóval szerinted McGee túl nagyot lökött?

– Igen. Nem hinném, hogy messzire jutott. Lehet, hogy az erdőben aludtak, vagy egy út menti motelben. Az sem kizárt, hogy betörték a környékbeli vikendházak valamelyikébe. Úgy érzem, a közelben bujkálnak, és azt hiszem, minden különösebb gond nélkül lekapcsolhatjuk őket.

– Hány emberre van szükség a melóhoz?

– Amennyi kell, már van is – mondta Al. – Ezen a kis bulin, az állam rendőreit is beleszámítva, több mint hétszázán vesznek részt. A-1-A=prioritás. Lakásról lakásra, házról házra járnak. Máris ellenőriztünk minden hotelt és motelt Albany tözsomszédságában, jó negyvenet. Most terjesztjük ki a kutatást a távolabbi településekre. Egy férfi egy kislánnyal... kilóg a tömegeből. Elkapjuk őket. Illetve, ha a pasas tényleg halott, csak a gyereket. – Albert felállt. Asszem, jobb is, ha megyek. Szeretnék ott lenni a végén.

– Hát persze. Hozd el őket nekem, Al!

– Ezt fogom tenni – mondta Albert, és az ajtó felé indult.

– Albert?

Az egészségtelenül sárgás bőrű kis ember visszafordult.

– Ki van az ötszázason? Utánanéztél?

Albert Steinowitz elmosolyodott.

– McKinley – mondta. – Az, akit megöltek.
Kiment, halkan behúzta maga mögött az ajtót, magára hagyta Capet gondolataival.

5

Tíz perc múlva Cap ismét a hírközlőre bökött.
– Visszajött már Rainbird Venice-ből, Rachel?
– Épp tegnap – felelte Rachel, s Cap még az ő gondosan moderált "Nagyfőnök titkárnője" hangjából is undort vélt kicsendülni.
– Itt van vagy Sanibelen? – A Műhely ugyanis pihenőhelyet tartott fenn alkalmazottai számára a floridai Sanibel-szigeten.
Szünet következett – Rachel utánanézett a dolognak a számítógépben.
– Longmontban van, Cap, tegnap tizenhét óra óta. Gondolom, alszik még.
– Ébressze fel valaki! – utasította Cap. – Beszélni akarok vele, miután Wanless-szel végzek... Jut eszembe, itt van még egyáltalán Wanless?
– Negyed órája még itt volt.
– Na, jó. Jöjjön Rainbird... mondjuk délre.
– Igen, uram.
– Maga remek lány, Rachel.
– Köszönöm, uram... – Úgy tetszett, Rachel elérzékenyült. Cap kedvelte, nagyon is kedvelte őt.
– Küldje be Wanlesst, Rachel, kérem!
Hátradólt, összefonta két kezét a hasán, és erre gondolt: ezt pedig a bűneimért.

6

Dr. Joseph Wanless ugyanazon a napon, 1974. augusztus 8-án kapott szélhűdést, amelyen Richard Nixon leköszönt. A szélhűdés meglehetősen súlyosnak bizonyult, sosem épült fel belőle igazán, ráadásul – Cap szerint legalábbis – az esze is elment tőle. Csak a szélhűdést követően kezdett mármár mániákusan érdeklődni a Hatos készítmény kísérlete és folyamányai után.

Botra támaszkodva lépett a szobába, az ablakon beáradó fény tompán csillant keret nélküli okuláréja kerek üvegén. Balja madárkarmot idéző görcsbe merevedett, szája bal sarkában fagyos, örök mosoly.

Rachel együttérző pillantást vetett Capre Wanless válla felett. Cap biccentett neki: mehet, s Rachel ment, halkán behúzva maga mögött az ajtót.

– A jó doktor – szólta Cap humortalanul.

– Hogy megy? – kérdezte Wanless, s egy horkanással leült.

– Az ilyesmi titok – mondta Cap. – Ezt maga is tudja, Joe. Nos hát, mi egyébre kíváncsi még?

– Láttam, nagy a nyüzsgés a környéken – folytatta Wanless, ügyet sem vetve a kérdésre. – Figyeltem. Egész délelőtt nem akadt jobb tennivalóm!

– Ha előzetes bejelentés nélkül jön...

– Gondoltam, most azt hiszi, rövidesen ismét a markában lesznek – mondta a doktor. – Mi másért dobná be azt a durung Steinowitzet? Meglehet, nem téved. Meglehet. De hát tévedett már nemegyszer, ugyebár...

– Mit akar, Joe? – Cap nem szerette, ha a kudarcaira emlékeztetik. A kislány egy ideig csakugyan a kezükben volt, ám azok az ügynökök, akik részt vettek az akcióban, azóta is munkaképtelenek, és talán nem is lesznek bevethek többé soha.

– Amit mindig akartam – mondta Wanless a botjára támaszkodva. "Jézusom – gondolta Cap –, a vén szaros szónokolni fog?!" – Mi másért élek még? Rá akarom venni, hogy intézze el mindkettőt, meg még azt a James Richardson is. Rádásnak azokat ott, Mauin. Intézze el őket végleg, Hollister százados! Végezzen velük! Törölje el őket a föld színéről!

Cap felsóhajtott.

Wanless karomkezelével a dokumentumtartóra bökött.

– Látom, újra áttanulmányozta a dossziékat!

– Szinte fújom már valamennyit – mondta Cap, aztán halványan elmosolyodott. Egy év óta a Hatos készítménnyel feküdt és kelt, az azt megelőző két év során is minden megbeszélés napirendjén ott szerepelt az ügy.

"Talán mégsem Wanless az egyetlen megszállott a buliban... A különbség mindössze annyi, hogy engem ezért fizetnek. Wanlessnek viszont ez lett a hobbi. Veszélyes hobbi, annyi szent."

– Olvasta a jelentéseket, mégsem okult belőlük! – korholta a doktor. – Hadd próbáljam még egyszer rávezetni a lényegre, Hollister százados!

Cap már-már tiltakozott, ám eszébe ötlött Rainbird meg a délre megbeszélés találkozó – s arca nyomban kisimult. Nyugodt volt most, tán még együttérző is.

– Rendben – mondta. – Ha kész, tűz!

– Azt hiszi, bolond vagyok, mi? Eszelős...

– Maga mondta, nem én.

– Nem ártana, ha az eszébe idézné, hogy én javasoltam elsőként a di-

liszergikus triénsavszármazék kísérleti alkalmazását!

– Vannak pillanatok, amikor azt kívánom, bár ne tette volna! – kontrázott Cap. Ha lehunyta szemét, maga előtt látta azt a bizonyos jelentést. Kétszáz oldalnál is terjedelmesebb volt, egyfajta ajzószerrel foglalkozott, melyet eleinte DLT-ként, utóbb a beavatottak "turbóspéci"-ként, legvégül Hatos készítmény gyanánt emlegettek. A programot még Cap elődje hagyta jóvá; az illető úriembert teljes katonai pompával földelték el hat éve, Arlingtonban.

– Ragaszkodom hozzá, hogy a véleményem némi súlyt kapjon – mondta Wanless. Valahogy fáradtnak tűnt ezen a délelőttön; lassan, tompa hangon formálta a szavakat. Szája bal sarkából beszéd közben sem tűnt el a vigyor.

– Figyelek – biztosította Cap.

– Amennyire meg tudom ítélni, én vagyok az egyetlen orvos, akit még meghallgat az ügyben. Magát meg az embereit egyetlenegy dolog foglalkoztatja, nevezetesen az, hogy milyen hatással lehet az a férfi és az a kislány a nemzetbiztonságra... a világ jövőbeni erőegyensúlyáról már nem is szólva! Abból, amit erről a McGee-ről összeszedtünk, úgy tűnik, a pasas amolyan Raszputyin. Képes rá, hogy...

Wanless tovább szónokolt, Cap azonban elkalandozott már. "Amolyan Raszputyin" – gondolta. Lila egy dolog volt, de azért tetszett neki. Eltöprengett, mit szólna vajon Wanless, ha megtudná, egy a négyhez az esély arra, hogy McGee New Yorkból menekülőben kiütötte magát. Biztosan örülne. Hát még ha azt a furcsa bankjegyet láthatná! Esetleg kapna egy újabb szélhűdést, vélte Cap, s elnyomott egy mosolyt.

– Elsősorban a lány nyugtalanít – szögezte le Wanless huszadjára (harmincadjára?, ötvenedjére?) is. – Hogy ez a McGee épp azzal a Tomlinsonnal álljon össze... Az eshetőség egy volt az ezerhez. Mindenáron meg kellett volna akadályozni, de hát ki sejtette volna...

– Akkortájt, ha jól emlékszem, nemigen bánta – mondta Cap, aztán szárazon hozzáfűzte: – Gondolom, még a gyertyát is tartotta volna, ha megkérik rá.

– Egyikünk sem sejtette, mi a tét – mormolta Wanless. Ennekem is egy szélhűdés kellett, hogy rájöjjenek... A Hatos készítmény szintetikus hipofizisváladék voltaképp... hihetetlenül hatékony fájdalomcsillapító hallucinogén, melynek hatásmechanizmusát nem ismertük, és nem ismerjük ma sem. Tudjuk, azaz kilencvenkilenc százalék erejéig biztosak lehetünk benne, hogy e szubsztancia természetes megfelelője idézi elő az alkalmankénti pszichés "felvillanásokat", amelyek majdnem minden ember esetében előfordulnak. A jelenségek meglepően sokfélék lehetnek: jövőbe látás, telekinézis, mentális dominancia, emberfeletti erő, átmeneti ellenőrzés a szimpatikus idegrendszer felett. Tudja-e, hogy a hipofizismirigy a biológiai

visszacsatolós kísérletek alkalmával szinte mindig a szokásosnál nagyobb aktivitást mutat?

Cap tudta. Wanless számtalanszor előadta már ugyanezt. Válaszra azonban nem volt szükség; Wanless ezen a délelőttön is tökéletesen belefedkezett mondanivalójába, Capnek csak hallgatnia kellett – utoljára. Hadd élje ki magát a vénember! Nagyobb élvezetben aligha lehet már része.

– Ez az igazság – válaszolta saját maga által feltett kérdésre Wanless. – Aktív visszacsatoláskor aktív az alvás a REM-szakaszban*, kétségbevonhatatlan továbbá, hogy a sérült hipofízisű személyek nemigen álmodnak normálisan, igen-igen fogékonyak továbbá az agytumorra és a leukémiára. A hipofízismirigy, Hollister százados. Az evolúció mércéjén mérve ez az emberi szervezet legősibb endokrin mirigye. A serdülőkorban saját súlyát sokszorosán meghaladó mennyiségű mirigy váladékot juttat a véráramba. Mérheterlenül fontos, mérheterlenül titokzatos mirigy! Ha hinnék az emberi lélekben, Hollister százados, hát azt mondanám, a hipofízisben lakozik!

[* *REM* – rapid eye movement – az alvás sebes szemmozgás jellemezte, legaktívabb szakasza, feltevések szerint az álomperiódus. (*A ford.*)]

Cap felnyögött.

– Mindezt tudjuk – folytatta Wanless. – Tudjuk továbbá, hogy a Hatos készítmény valamiképp a kísérletben részt vevő személyek hipofízismirigyének működését befolyásolta. Még a csöndesnek mondott James Richardsonét is. Ám ami fontosabb, immár abban is bizonyosak lehetünk, hogy módosítja a kromoszómastruktúrát, a McGee lány rá a bizonyíték... A hipofízis ezen átalakulása tehát igazi mutáció!

– Az X-faktor átöröklődött.

– Nem – mondta Wanless. – Ez egyike azoknak a dolgoknak, amiket mindig is képtelen volt átlátni, Hollister százados. A kísérletet követő időszakban Andrew McGee képviselte az X-faktort, Victoria Tomlinson pedig az Y-t. Őrá is hatással volt a készítmény, csak épp mást váltott ki belőle. A nő korlátozott telekinetikus erővel bírt. A férfi közepes szintű mentális befolyást tudott gyakorolni bárkire. A lány azonban... a kislány, Hollister százados... Vajon mire képes? Fogalmunk sincs. Ő a Z-faktor.

– Majd rájövünk, mit tud – szólta Cap halkán.

Erre Wanless szájának másik sarka is vigyorra görbült.

– Rájönnek – visszhangozta. – Ha erőltetik, bizonyára így lesz, megszállottak, örültek! – Lehunyta szemét, és eltakarta a tenyerével. Cap higgadtan figyelte.

– Egy valamit már tudnak – mondta Wanless. – A gyerekek tüzeket gyújt.

– Igen.

– És valószínűnek tartják, hogy örökölte az anyja telekinetikus képességét. Továbbmegyek: ez szinte biztosra vehető.

– Igen.

– Kiskorában képtelen volt kordában tartani ezt a... tehetségét, mert jobb szó aligha van rá, és...

– Egy kisgyerek még a bélműködését sem képes kordában tartani – idézte Cap a gyakorta emlegetett példát. – De ahogy idősebb lesz...

– Igen, igen, a párhuzam nyilvánvaló. Balesetek azonban még akkor is történhetnek.

– Tűzálló falú szobában tartjuk majd – közölte Cap mosolyogva.

– Tűzálló falú cellában.

– Ha így jobban tetszik... – hagyta rá Cap egyre mosolyogva.

– Tegyük fel – folytatta Wanless –, hogy nem szívesen él a képességével. Fél tőle, s ezt a félelmet szántszándékkal fokozták fel benne. Mondok egy példát: itt az öcsém gyerekének az esete. A házban mindig akadt gyufa. Freddy játszani akart velük. Meggyújtott egy-egy szálát, aztán addig rázta, míg el nem aludt. "Széép... széép..." – mondogatta. Az öcsém úgy döntött, komplexust épít ki benne. Úgy döntött, megrémíti, hogy eszébe se jusson többé gyufával játszani. Azt mondta Freddynek, hogy a gyufák feje kénből van, amitől elromlanak és kihullanak a fogak. Hogyha soká bámulja a lángot, megvakul. Végül ő maga gyújtott meg egy szálát, és megégette vele Freddy kezét.

– Az öccse remek pasas lehet – jegyezte meg Cap.

– Inkább legyen egy kis piros folt a gyerek karján, mint hogy az intenzíven végezze, a testfelülete hatvan százalékán harmadfokú égési sebekkel – mondta Wanless bőszen.

– A gyufát kellett volna úgy elrakni, hogy a gyerek ne érje el!

– Charlene McGee-től talán el lehet venni a gyufát? kérdezte Wanless.

Cap lassan bólogatott.

– Ebben igaza van, de...

– Tegye csak fel magának a kérdést, Hollister százados: milyen lehetett Andrew és Victoria McGee élete, míg az a gyerek kicsi volt? Milyen volt nekik, miután felismerték e helyzetet? Késik a cumi. A baba sír. És egyszerre egy plüssállat lánggra lobban a bölcsőben, pont mellette. Máskor becsinál. Sír. Egy pillanattal később kigyullad a szennyes. Ott vannak a jelentések, Hollister százados; tudja maga is, milyen volt a házuk. Füstérzékelők, tűzoltó készülékek minden szobában. Egy alkalommal, Hollister százados, a gyerek haja gyulladt meg; mikor a szülei berohantak, állt a járókában, bömbölt, és égett a haja!

– Igen – mondta Cap. – Nyilván alaposan kikészültek az idegeik.

– Így hát – folytatta Wanless – szobatisztaságra és tűzbiztosságra szoktatták a kicsit.

– Tűzbiztosság... – ízlelgette a kifejezést Cap.

– Vagyis, ahogy az öcsém tette Freddyvel, komplexust építettek ki benne. Idézte nekem azt a hasonlatot, Hollister százados, vegyük hát szemügyre ezt egy kicsit közelebbről. Miben áll a szobatisztaságra nevelés? Komplexus jön létre akkor is, ilyen egyszerű az ügy!

S hirtelen elképesztő dolog történt: az öregember hangja elvékonyodott, egy gyermekét feddő anyáét idézte. Cap döbbenet hallgatott.

– Rossz kölyök! – sipította Wanless. – Látod, má' megin' mit csináltál? **UNDORÍTÓ**, hát nem látod? A nadrágba nem szabad! Csak a bilibe, babuci, abba BELE!

– Kérem, kérem...! – esdekelt Cap.

– Így épül ki a komplexus – mondta Wanless. – A szobatisztaság állapotát úgy érzük el, hogy ráirányítjuk a gyerek figyelmét saját anyagcseréjére, mégpedig olyan eszközökkel, melyeket, ha másról van szó, minden bizonnyal helytelennek minősítenénk. És hogy milyen erős a gyerekekben kiépült komplexus? Richard Damon, a Washingtoni Egyetem kutatója feltette magának ezt a kérdést, s egy kísérlettel igyekezett választ találni rá. Ötven önkéntest választott ki a diákok közül. Vízrel, szódával és tejjel itatta őket, míg vizelhetnékjük nem támadt. Bizonyos idő után szólt nekik, hogy csinálják nyugodtan... bele a nadrágjukba!

– Undorító! – fakadt ki Cap. Egész meg volt rendülve. Nem kísérlet volt ez, hanem valami degenerált tombolása!

– Íme, ilyen mélyen gyökeredzik a maga pszichéjében is – mutatott rá Wanless csendesen. – Másfél éves korában korántsem találta olyan undorítóknak a dolgot. Akkoriban, ha magára jött, becsinált. A pápa ölében is becsinált volna, ha valaki történetesen odarakja. A Damon-féle kísérlet lényege pedig a következő volt, Hollister százados: a legtöbb diák képtelen volt rászanni magát. Felfogták ugyan, hogy a viselkedés hétköznapi normái – a kísérlet időtartamára legalábbis – érvényüket veszítették; egymaguk voltak, valamennyien egy-egy közönséges fürdőszobában... nyolcvan százalékuknak mégsem jött össze a dolog. Bármilyen erőteljes volt is a fizikai készítés, a szülők által kiépített komplexus erősebbnek bizonyult.

– Ez nem egyéb értelmetlen szószaporításnál! – szögezte le Cap határozottan.

– Nem szószaporítás ez! Az a célom, hogy rámutassak a szobatisztaság és a tűzbiztosság közti párhuzamra... és az egyetlen lényeges eltérésre, nevezetesen, hogy mennyivel fontosabb lehetett az utóbbi elérése az előbbinél! Mert mi van, ha a gyerek lassan tanulja a szobatisztaságot? Adódik

pár kisebb kellemetlenség. A szobája szaglik, ha nem szellőztetik elég gyakran. A mami alig mozdulhat a mosógépe mellől. És miután végül sikerül a dolog, a szőnyeget tisztítóba kell adni. A legeslegrosszabb esetben kicsit kidörzsöli a gyerek bőrét, persze csak ha túl érzékeny, ha a mami nem teszi tisztába elég gyakran. Ám egészen más a helyzet egy gyűjtogatni képes gyerek esetében... – Wanless szeme csillogott. Szája bal sarka vigyorra görbült. – Felettébb nagyra értékelem, amit a McGee szülők végeztek – mondta. Valahogy elboldogultak a kicsivel. Gondolom, jóval korábban kezdtek hozzá, mint a szobatisztaságot végcélul kitűző szülők; talán még akkortájt, mikor a gyerek mászni se tudott. "Nem szabad! A babának fáj! Neeem-nem-nem! Rossz kislány! Roosssz!" A számítógépe azonban azt bizonygatja, Hollister százados, hogy a gyerek kezdi legyűrni a komplexusát. A pozíciója a lehető legmegfelelőbb ehhez, hisz fiatal még, a komplexus nem válhatott benne cementkeménységűvé, ahhoz jó pár év kell. Ráadásnak ott van vele az apja. Tisztában van-e ennek az egyszerű ténynek a jelentőségével? Nem, dehogyis! Az apa a tekintély megtestesítője. Egy leánygyermek minden fixációjához ez adja a kulcsot. Akadnak orális, anális és genitális fixációk, ám mindegyik mögött, mint afféle fantom, az apa tekintélyt parancsoló figurája áll. A leánygyermek szemében az apa Mózes; a törvények az ő törvényei, s bár a gyermek nincs mindig tisztában természetükkel, érzi, hogy az apa dolga betartatni őket. Valószínűleg ő az egyetlen ember a világon, aki képes eltávolítani a tudati blokkot. Komplexusaink, Hollister százados, akkor kínoznak, tesznek próbára bennünket leginkább, amikor azok, akik kiépítették őket, meghalnak... és többé már nem segíthetnek rajtunk.

Cap az órájára pillantott. Wanless már negyven perce volt bent, de mintha órák teltek volna el érkezése óta.

– Befejezné? Van még egy megbeszélésem, amit...

– Egy komplexus leküzdésekor ugyanaz történik, mint egy felhőszakadás utáni gátszakadáskor – mondta halkán Wanless. – Tudok egy lányt, tizenkilenc éves, és már vagy háromszáz szeretője volt. A teste úgy tele van fertőzéssel, mint egy negyvenes prostituálté. Tizenhét éves koráig szűz volt. Lelkipásztor apja újra és újra elmondta neki, hogy a házasságon belüli szexualitás szükséges rossz, míg a házasságon kívüli maga a pokol, a kárhozat, s hogy maga a szex nem egyéb az eredendő bűn gyümölcsénél. Mikor egy ilyen komplexus megdől, az valóságos gátszakadás. Előbb egy-két repedés támad, csordogálni kezd a víz, ám ezek a vízerek olyan keskenyek, hogy észre se veszi őket senki. A számítógép információi szerint valahol itt tart most a McGee kislány. A jelek arra mutatnak, hogy apja kívánságára, kettejük érdekében többször is képességéhez folyamodott. És ha a gát egyszer átszakad, milliányi gallon víz zúdul ki, elsöpör az útjából mindent, magával

ragad mindenkit, s mindörökre átformálja a tájat!

Wanless rekedtes hangja e ponton öregesen esdeklővé vált – ám inkább sikeredett szájalmasra, mint patetikusra.

– Figyeljen ide – mondta Capnek. – Ez egyszer hallgasson énrám. Ideje, hogy tisztán lásson. A férfi önmagában nem veszélyes. A hatalma elhanyagolható, játszadozásra alkalmas csupán. Ezt ő is tudja. Még arra sem volt képes, hogy milliókat keressen vele. Nem képes uralkodni emberek, nemzetek felett. Arra használta az erejét, hogy kövér nőket szabadítson meg felesleges kilóiktól. Hogy gátlásos hivatalnokokat bátorítson. Képtelen arra, hogy rendszeresen és alaposan éljen a hatalmával... egy belső, fiziológiás faktor korlátozza. A lány azonban hihetetlenül veszedelmes! Menekül az apjával, az életéért küzd. Bizonyára rettentően fél, és fél a férfi is, épp ez teszi a szokottnál veszedelmesebbé. Nem a képessége miatt veszélyes, hanem mert maguk rákényszerítették, hogy átnevelje azt a kislányt. Rászorítják, hogy átformálja a nézeteit a képességével kapcsolatban. Rákényszerítik, hogy rákényszerítse a saját gyerekét: éljen a hatalmával! – Wanless nehezen szedte a levegőt.

Cap, aki, a forгатókönyvet ismervén, tudta, nincs már messze a végkifejlet, higgadtan tette fel a kérdést:

– Mit javasol?

– A férfit meg kell ölni, még hozzá mihamarabb. Még mielőtt tovább gyengítené a komplexust, amit ő meg a felesége építettek ki a kislányban. És azt hiszem, meg kell ölni magát a kislányt is, ha kiderül, hogy a folyamat visszafordíthatatlan.

– De hisz csak egy kislányról van szó, Wanless! Képes tüzeket gyújtani, ez igaz. A dolgot pirokinézisnek nevezzük. Maga úgy beszél róla, mintha éppenséggel a végítélet volna!

– Előfordulhat, hogy az is lesz – mondta Wanless. – Ne engedje, hogy a kora, a méretei tévútra vezessék! Ő a Z-faktor. Tegyük fel, hogy ez a gyújtogatás csak a jéghegy csúcsa. Mi van akkor, ha tovább fejlődik az adottsága!? Most hétéves. John Milton hétévesen valószínűleg csak a nevét tudta lefirkálni egy széndarabbal, és még azt se igen volt képes kislabilizálni más, mint a papa meg a mama... Gyerek volt, aztán felnőtt, és megírta az *Elveszett paradicsom*-ot!

– Fogalmam sincs, mi a nyavalyát akar ezzel – közölte Cap.

– A pusztítás képességéről beszélek. Az adottságról, melyet a hipofízismirigy táplál, a hipofízismirigy, mely egy Charlene McGee korabeli gyerekekben még alig működik. De mi lesz, ha kamaszodni kezd, ha a mirigy felébred hosszú álmából, hogy jó másfél évre a testében működő leghatalmasabb erővé válják? Hisz az elsődleges és másodlagos nemi jelleg

kialakulásától a látóbíbor-termelés felfutásáig az agyalapi mirigy felelős MINDENÉRT! Tegyük fel, hogy a gyerek idővel képessé válik arra is, hogy pusztá akaratával atomrobbanást idézzon elő!

– Ennél nagyobb képtelenséget életemben nem hallottam.

– Csakugyan? Akkor következzen a képtelenség után egy örütség, Hollister százados. Tegyük fel, hogy ma reggel egy olyan kislány ébredzik valahol, akiben benne rejlik a képesség, hogy egy szép nap az egész bolygót széttörje, akár holmi porcelántányért!

Némán meredtek egymásra. A hírközlő váratlanul felberregett.

Cap egy pillanat múlva előrehajolt, rábökött a kapcsolóra.

– Igen, Rachel? – Akármilyen legyek, gondolta közben, ha meg nem rémített a vénember. Wanless jó ideje ocsmány vészmadár volt, de Cap nemcsak emiatt utálta. Tevékeny ember lévén ki nem állhatta a pesszimiztákat.

– Befutott egy hívás – mondta Rachel. – A terepen dolgozóktól.

– Köszönöm, kedvesem. Várjunk vele még pár percet, oké?

– Igen, uram! Cap hátradőlt.

– Be kell fejeznünk a beszélgetést, dr. Wanless. De legyen egészen nyugodt, eltöprengék mindazon, amit magától hallottam.

– Valóban? – kérdezte Wanless. Szája görcsbe rándult sarkának ívelése most cinizmusról árulkodott.

– Valóban.

– Az a lány... McGee... meg az a Richardson nevű pasas... – mormolta Wanless – ők egy elrontott egyenlet utolsó számjegyei. Radírozza ki őket! Előlről kell kezdeni mindent. A lány rendkívül veszélyes!

– Elgondolkozom majd a hallottakon – ismételte Cap.

– Tegye meg... – Azzal Wanless végre feltápászkodott. A művelet jó időbe telt, de végül sikerrel járt.

– Közeleg a tél – mondta Capnek. – Az öreg csontok megérik az ilyesmit.

– Itt marad éjszakára, Longmontban?

– Nem. Washingtonba megyek.

Cap tétovázott egy darabig, aztán így szólt:

– Szálljon meg a Mayflowerben. Esetleg szükség lehet magára...

Látni vélt valamit az öregember tekintetében. Hála? Igen, valószínűleg.

– Rendben van, Hollister százados... – mondta Wanless, és az ajtóhoz vánszorgott, vénember, aki felnyitotta Pandora szelencéjét, s most a legszívesebben lelődözött volna mindent, ami onnét kiszabadult, ahelyett hogy azon töprengett volna, miképp veheti hasznukat.

Alighogy becsukódott mögötte az ajtó, Cap megkönnyebbülten felsóhajtott, és a telefon után nyúlt.

- Kivel beszélek?
  - Orv Jamieson vagyok, uram.
  - Elkapták őket, Jamieson?
  - Még nem, uram, de találtunk valami érdekeset a reptéren.
  - Mi az?
  - Minden pénzbedobós telefon üres. Némelyik fülke padlóján negyeddollárosokat meg feleseket találtunk.
  - Megpiszkálták a készülékeket?
  - Nem, uram; épp ezért hívtam fel. Nem nyúltak hozzájuk, mégis üresek. A telefontársaság emberei majdnem begolyóztak...
  - Mi következik ebből, Jamieson?
  - Könnyebb lesz a dolgunk, uram. Szerintünk az a pasas elrejtette valahová a lányát, és egyedül jelentkezett be valahová. De bármit csinált, mostantól olyasvalakit kell keresnünk, aki apróval fizetett.
  - Ha valami motelban szálltak meg! Mert bevehettek magukat valami elhagyatott nyári táborba is.
  - Az már igaz, uram.
  - Folytassák, O. J.!
  - Igen, uram. Köszönöm! – Az ügynök abszurd mód elégedettnek tűnt, hogy ismerik a becenevét.
- Cap letette a kagylót. Öt percen át félig lehunyt szemmel ült, töprengett. Az ablakon át beáradt az őszi napfény, felmelegítette kissé az iroda levegőjét. Cap előrehajolt, Rachelt hívta.
- Megjött már John Rainbird?
  - Igen, Cap.
  - Várjon még öt percet, aztán küldje be! Beszélni akarok Norville Batesszel a terepen. Míg Al oda nem ér, ő a főnök.
  - Igen, uram – mondta Rachel, hangjában árnyalatnyi kétkedéssel. – De nyílt vonal lesz, olyan walkie-talkie-kapcsolás. Nem túl...
  - Megteszi – szólt közbe Cap türelmét veszítve.
- Két percig kellett várnia. Bates hangja távoli volt, s csupa sercegés. Jó ügynök volt a pasas – nem valami nagy ész, de megbízható. Capnek Al Steinowitz odaérkezéséig pont ilyen emberre volt szüksége. Norville elmondta, hogy a kutatás már a kisebb városokban – Oakville, Tremont, Messalonssett, Hastings Glen, Looton – folyik.
- Rendben, Norville, remek – biccentett Cap, s közben Wanless szavai jártak az eszében: "Rákényszerítik, hogy átnevelje azt a kislányt!" Aztán

eszébe ötlött, amit Jamiesontól hallott: hogy a telefonkészülékeket mind kiürítették. McGee ezt nem tehetné, vagyis a lány volt. Aztán, alighanem véletlenül, lepörkölte a lábbelit arról a katonáról... Wanless bizonyára örült volna, ha tudja, hogy Cap mégis úgy döntött, felerészben megfogadja tanácsait. A vén marha különösképp szemléletesen fogalmazott ezen a délelőttön.

– Változtak a dolgok – mondta Cap. – A nagy fiúval óvatosnak kell lenni. Nagyon, de nagyon óvatosnak. Világos?

– Nagyon óvatosnak – ismételte Norville egykedvűen. Igen, uram.

– Nagyszerű, Norville – mondta Cap halkán. Letette a kagylót, és várta, hogy John Rainbird belépjen.

Egy pillanat múlva nyílt az ajtó, és megjelent egy férfi, nagy, mint maga az élet, és legalább kétszer olyan csúf. A félig cseroki természeténél fogva oly csendesen járt, hogy ha az ember az asztalánál ülve böngészett valamit, észre se igen vette, hogy már nincs egyedül. Cap pontosan tudta, milyen ritka tulajdonság ez. A legtöbb ember megérzi, ha nincs egyedül; Wanless egy ízben úgy fogalmazott, hogy nem hatodik érzék ez, hanem egy mindent átfogó, az öt érzékszerv észleleteit összesítő érzékenység. Rainbirddel azonban sose tudhatta az ember – ha ő volt jelen, az emberben semmi nem rezdült. Al Steinowitz, Cap szobájában, egy-egy pohár portói mellett furcsa dolgot mondott róla: "Ő az egyetlen, aki nem kelt légmozgást járás közben!" És Cap örült, hogy Rainbird az ő oldalukon áll, mert Rainbird volt az egyetlen a bandából, akitől félt.

Rainbird *troll* volt, egy *ork*, egy *balrog*, nem köznapi ember. Megvolt vagy két méter, haját hátul varkocsba kötve viselte. Tíz éve, második vietnami kiruccanása során egy robbanás tönkretette az arcát, mely azóta hegek és roncsolt bőr iszonytató maszkja volt. A bal szeme oda lett, csak egy barázda éktelenkedett a helyén. Nem engedte, hogy műszemet tegyenek be neki, mondván, hogy odaát, az örök vadászmezőkön meg kell majd mutogatnia csatában szerzett sérüléseit. Valahányszor ilyesmit mondott, az ember nem tudta, higgyen-e neki vagy sem; nem lehetett tudni, komolyan beszél-e, vagy valamiért ugratja az illetőt.

Mégis Rainbird meglepően jó ügynöknek bizonyult részben azért, mert senki nem nézte, még csak véletlenül se, ügynöknek. No meg azért, mert a szörnyű maszk mögött éles elme rejtőzött. Folyékonyan beszélt négy nyelven, másik hármát úgy-ahogy ismert. Hipnopedagógiai módszerrel még orosz is tanult. Hangja mély volt és dallamos, beszéde kulturált.

– Jó napot, Cap!

Rainbird mosolygott, kivillantotta hibátlan, fehér fogait. "Cápa fogak" – gondolta Cap.

– Tizennégy perce vettem egy digitális Seiko órát a venice-i feketepiacon. Lenyűgözőek azok a folyton változó kis fekete számok. A technika diadala. Gyakran eszembe jut, Cap, hogy Vietnamban nem is a saját győzelmünkért, hanem a technika diadaláért verekedtünk. Azért harcoltunk, hogy elkészülhessen az olcsó kvarcóra, a tévére kapcsolható pingpongjáték meg a zsebszámológép. Az éjszaka közepén ránézek erre az én új karórámra, és tudatja velem, pillanatról pillanatra közeleg a halál. Nemigen bánom.

– Ül le, öreg haver! – mondta Cap. Szája, mint mindig, ha Rainbirdhöz szólt, kiszáradt, s úgy kellett legyűrnie a készletét, hogy össze ne fonja ujjait a polírozott asztallapon. Mindezek ellenére hitte, hogy Rainbird kedveli – már amennyiben Rainbirdnél ilyesmiről egyáltalán szó lehet.

Rainbird leült. Régi indigófarmert és kifakult vászoninget viselt.

– Milyen volt Venice-ben? – érdeklődött Cap.

– Lelombozó – felelte Rainbird.

– Volna egy meló a számodra, ha érdekel. Nem nagy meló, de egy sokkal érdekesebb megbízatás nyitánya lehet.

– Mondjad...

– Szigorúan önkéntes alapon megy a dolog – hangsúlyozta Cap. – Még mindig szabadságon vagy!

– Mondjad! – ismételte Rainbird szelíden, s Cap kipakolt. Csak tizenöt percet beszélt, de egy órának rémlett, s mikor a nagydarab indián távozott, mélyet sóhajtott. Wanless és Rainbird egy napon – kicsit sok a jóból. De hát vége már, az eredmény pedig nem elhanyagolható, s ki tudja, mit tartogat a délután. Kiszólt Rachelnek.

– Igen, Cap?

– Idebent eszem, kedvesem. Hozatna valamit a kávézóból? Mindegy mit, akármit. Köszönöm, Rachel...

Végre egyedül! A telefon némán lapult az asztalon benne nyomtatott áramkörök, memóriachipek, és csak isten tudja, mi minden még. Ha felberreg, Albert jelentkezik majd, esetleg Norville, beszámolnak, mi történt odaát New Yorkban – elkapták-e a lányt, elintézték-e az apát. Ideje lenne már.

Cap lehunyta a szemét. Agyában gondolatok és mondattöredékek rajzoltak, mint nagy, lusta papírsárkányok. Agykontroll. A szakértők úgy vélekedtek, az ebből adódó következmények rettenetesek lehetnek. Képzeld csak el egy McGee-féle alakot Castro, netán Khomeini ajatollah oldalán! Képzeld el, hogy egy ilyen pasas annak a marha Ted Kennedynak a közelébe férkőzik, és halk hangon, ám annál meggyőzőbben bizonygatja, hogy az öngyilkosság mindent megoldana... Képzeld elegendő ilyen embert valamelyik komcsi gerillaszervezet vezetői közt! Kár, hogy meg kell szabadulni tőle. Ám... ami sikerült egyszer, sikerülhet másodszor is.

"A kislánynak – Wanless szerint – hatalma van, hogy egy szép napon az egész bolygót szétzúzza, mint valami porcelántányért..." Hülyeség persze. Wanless bolond, ugyanúgy, mint a befutó a lóversenyen. A Hatos készítmény olyan volt Wanless számára, akár az akkumulátorsav: jó pár tátongó lyukat mart a józan eszébe. Az a kislány nem a végpusztulás eszköze. Életben kell tartani, legalább míg felderítik, mire képes, s hogy mivé lehetett volna. Ez elegendő lesz ahhoz, hogy a tesztprogramot újra beindítsák. És ha sikerül rávenni a gyereket, hogy képességét az ország javára kamatoztassa – nos, annál jobb.

"Annál jobb" – ismételte Cap gondolatban.

A telefon váratlanul hosszan, élesen felberregett.

Cap pulzusa ugyancsak felgyorsult, ahogy a kagylóért nyúlt.

INCIDENS A MANDERS-FARMON

1

Miközben Cap Al Steinowitzcel a sorsáról diskurált Longmontban, Charlie McGee a Slumberland Motel tizenhatos bungalójában az ágy szélén üldögélt, ásítózott és nyújtózkodott. Az ablakon beáradt a vakító napfény, tisztán kékllett az őszi ég. Napvilágnál minden annyival reményteljesebbnek tűnt!

Charlie a papára nézett, aki még mindig mozdulatlanul feküdt a takaró alatt. Csak pár fekete hajtincs látszott belőle, semmi más. A kislány mosolygott. A papa mindig rendes volt. Ha éhesek voltak, de csak egy alma akadt, harapott belőle, a többit neki adta. Ha ébren volt, mindig így viselkedett. Álmában viszont elszajrézta az összes takarót.

Charlie a fürdőszobába ment, levette a bugyiját, kinyitotta a vizet. Míg bemelegedett, elintézte a dolgát, aztán belépett a zuhanyfülkébe. A víz forró volt. Charlie mosolyogva hunyta le a szemét. Nincs is jobb a világon a zuhany alatt töltött első pár percnél...

(Tegnap este rossz voltál.)

Összevonta a szemöldökét.

(Nem! A papa azt mondta, nem.)

(Meggyújtottad annak az embernek a cipőjét, rossz kislány, nagyon rossz, tetszik Teddy így feketén?)

Charlie homlokán elmélyült a ránc. Már nemcsak feszengett, szégyenkezett és félt is. Igazán sosem jutott eszébe a mackó, mindig csak amolyan hátsó gondolat volt; a büntudat, mint oly sok esetben, egy szagban összpontosult

abban a pörkölt-égett szagban. Égő szövet, égő tömés. S a szag halvány emlékképeket idézett fel benne: anyu és apu fölébe hajol, nagyok mind a ketten, valóságos óriások; ijedtek voltak és dühösek, a hangjuk harsány és rekedt, úgy ugrált, mint a hegyoldalon lefelé görgő kövek valami filmben.

(Rossz kislány! Nagyon rossz! Ezt nem szabad, Charlie! Soha! Soha! Soha!)

Mennyi idős lehetett akkor? Hároméves? Vagy csak kettő? Milyen idős koráig tud visszaemlékezni az ember? Egyszer megkérdezte a papától, de ő azt mondta, nem tudja. Aztán elmondta, emlékszik rá, hogy egyszer megcsípte egy méh, pedig az anyja szerint akkor még csak tizenöt hónapos volt.

Ez a fölébe hajoló két óriásarc volt Charlie legkorábbi emléke. A hangok, akár a hegyoldalon lefelé görgő kövek; meg az a kozmás szag. A szag a saját hajának a szaga volt. Meggyújtotta a saját haját, s az majdnem teljesen leégett. Aztán történt, hogy apu valami "segítség"-et említett, s ettől a mami egész furcsán kezdett viselkedni: előbb nevetett, azután sírt, aztán megint nevetett, olyan különös, magas hangon, hogy apu a végén pofon ütötte. Charlie azért emlékezett erre, mert ez volt az egyetlen eset, hogy apu ilyesmit csinált a mamával. Talán segítségért kéne fordulnunk valahová – mondta apu. A fürdőszobában voltak, és Charlie feje csupa víz volt, merthogy az előbb a zuhany alá tartották. Ó, persze, felelte a mama, menjünk, keressük fel dr. Wanlesst, ő majd "segít", ahogy azelőtt... Aztán a kacagás, a sírás, megint kacagás, végül a pofon.

(Nagyon ROSSZ voltál tegnap este!)

– Nem – mormolta Charlie a zuhany alatt. – A papa mondta, hogy nem! Azt mondta, hogy annak az embernek... lehetett volna... az arca is!

(NAGYON ROSSZ VOLTÁL TEGNAP ESTE!)

De hát kellett az apró azokból a telefonokból. A papa mondta!

(NAGYON ROSSZ!)

És Charlie-nak megint eszébe jutott a mami abból az időből, mikor ő öt-, azaz már majdnem hatéves volt. Erre nem szeretett gondolni, de hát az emlékkép felmerült, ez ellen nem tehetett semmit. A dolog valamivel azelőtt történt, hogy eljöttek a rossz emberek, és bántották a mamát...

(Megölték, ezt akartad gondolni, ugye, megölték őt.)

...na, szóval, igen, mielőtt megölték, hogy őt, Charlie-t elvihessék.

Papa az ölébe ültette, hogy meséljen neki, de a könyvek, amiket előszedett, most nem Micimackóról meg a Tigrisről, Mr. Toadról vagy Willy Wonkáról meg az ő nagy üvegliftjéről szóltak. Vastagok voltak, képek nem akadtak bennük. Charlie elhúzta az orrát, és közölte, hogy inkább a Micimackó szeretné.

– Nem, Charlie – így a papa. – Fel akarok olvasni neked pár új mesét, és

szeretném, ha figyelnel. Azt hiszem, elég nagy vagy már hozzá, és így gondolja a mama is. Lehet, hogy amit hallasz, kicsit ijesztő lesz, de mindez nagyon fontos. Mert ezek igaz történetek.

Emlékezett a könyvek címére, amikből a papa felolvasott, mivel a történetek tényleg megrémítettek. Az egyik címe *Lám!* volt, egy Charles Fort nevű ember írta. Egy másik, a *Furcsább a tudománynál* szerzője Frank Edwards volt. Akadt egy *Éjszakai igazságok* című kötet, és egy *Pirokinézis: esettanulmányok* című, mama azonban nem engedte, hogy ebből a papa bármit is felolvasson.

– Később – mondta. – Majd hajóval nagyobb lesz, Andy! – Ezt a könyvet tehát elrakták. Charlie örült neki.

A történetek ijesztőek voltak. Az egyik egy emberről szólt, aki elégett egy parkban. A másik egy nőről, aki a lakókocsija nappali szobájában égett el úgy, hogy semmi más nem égett meg, csak ő, meg a szék, amin tévénézés közben ült. A sztorik egyes részei annyira bonyolultak voltak, hogy azokat Charlie meg sem értette, egy dologra viszont emlékezett. Egy rendőr azt mondta: "Értetlenül állunk az eset előtt. Az áldozatból csak pár fog és pörkös csont maradt. Ilyesmit csak lángszóró idézhet elő, márpedig körös-körül nem égett meg semmi. Fogalmunk sincs, miért nem gyulladt ki az egész miskulancia!"

A harmadik történet egy nagyfiúról szólt – tizenegy-tizenkét éves lehetett –, aki a tengerparton égett el. Az apukája a vízbe rakta, közben csúnyán megégett ő is, de a fiú csak lángolt tovább, míg egészen el nem égett. Volt egy sztori egy tinédzser lányról, aki a gyóntatószékben gyulladt meg, míg a pappal beszélt. Charlie tudta, milyen a katolikus gyóntatószék, a barátja, Deenie mesélt neki róla. Deenie szerint az embernek ott kell elárulnia, mi rosszat tett a héten. Deenie maga még nem gyónt, mert nem volt elsőáldozó, a bátyja, Carl viszont már igen. Carl negyedikbe járt, és mindent el kellett mondania, még azt is, mikor belopódzott a mamája szobájába, hogy megdézsmálja a születésnap csokoládéját. Ha pedig az ember nem árul el valamit a papnak, akkor nem mossa tisztára KRISZTUS VÉRE, és ezért a FORRÓ HELYRE kerül.

Charlie felfogta a történetek lényegét. Mikor meghallotta, mi történt azzal a lánnyal a gyóntatószékben, úgy megijedt, hogy sírva fakadt.

– Én is el fogok égni? – hüppögte. – Meg fogok gyulladni, mint egyszer, kiskoromban? Egészen el fogok égni?

Papa és mama zavartnak tűnt. Mama sápadt volt, a szája szélét rágta, a papa viszont átölelte Charlie-t, mondván:

– Dehogy, kincsem. Nem fogsz, ha óvatos leszel, és nem gondolsz... arra a dologra. Ha nem csinálod azt, amit olyankor szoktál, ha dühös vagy, vagy megremülsz.

– Mi az?! – bögte Charlie. – Mondd, mi az, én nem tudom, de nem csinálom soha többé, ÍGÉREM!

– Úgy tudjuk, azt az izét pirokinézisnek hívják, édes mondta a mami. – Azt jelenti, hogy az ember tüzet tud gyújtani azzal, ha rágondol. Általában olyankor történik, ha az ember mérges. Néhányan születésüktől fogva rendelkeznek ilyen képességgel, de nem tudnak róla. Néhányra meg... szóval hirtelen rájön, és... – Nem tudta befejezni.

– Elégnek – mondta a papa. – Meggyulladnak, ahogy neked is meggyulladt egyszer a hajad, mikor még kicsi voltál. Csakhogy te irányítani tudod a dolgot, Charlie. Muszáj irányítanod. Isten a tudója, nem a te hibád... – Ahogy ezt mondta, a szeme találkozott a mamáéval, és úgy tűnt, valami átcikázik kettejük közt.

A papa Charlie vállára tett kézzel folytatta:

– Néha nem tehetsz róla, tudom. Csak úgy megtörténik, mint amikor kisebb korodban elfelejtettél a vécére menni, mert épp játszottál, és bepisiltél. Az ilyet balesetnek hívtuk, emlékszel?

– Már nem csinállok ilyet...

– Persze hogy nem. És hamarosan azt a másik dolgot is megtanulod elfojtani. Egyelőre azonban meg kell ígéred, Charlie, hogy soha, de soha nem teszed AZT, még akkor se, ha dühös vagy. Nem szabad tüzet gyújtanod. És ha mégsem bírod, inkább add ki magadból. Csináld a szemétkosárban vagy a hamutálban, ne tartsd bent! Ha akad víz a közeledben, igyekezz odairányítani!

– De sose fordítsd ember ellen! – mondta a mami sápadt, komoly arccal. – Az nagyon veszélyes, Charlie. Aki ilyet tesz, nagyon rossz kislány. Mert... – küszködött, aztán kényszerítette magát, hogy kimondja: – ...meg is ölheted az illetőt. – Erre Charlie hisztérikusan sírva fakadt, az iszonyat és a megbánás könnyeit hullatta, mert a mami két keze be volt kötözve, s tudta, miért olvasta fel neki a papa ezeket az ijesztő történeteket. Mert előző nap, mikor a mami megtiltotta neki, hogy átmenjen Deenie-ékhez, amíg nem csinál rendet a szobájában, Charlie nagyon, de nagyon dühös lett, és hirtelen kicsapott belőle az a tüzes izé, mint valami gonosz, dobozba zárt paprikajancsi, amely bólogat és vigyorog; olyan dühös volt, hogy kiengedte magából, egyenest a maminak, akinek meggyulladt a keze. Szerencsére nem történt nagyobb baj...

(lehetett volna rosszabb is, lehetett volna az arca)

...mert a mosogató tele volt szappanos vízzel, nem lett komoly baj, de hát ROSSZ VOLT, NAGYON, és Charlie megígérte mindkettőjüknek, hogy többé soha, soha...

A meleg víz paskolta az arcát, a mellkasát, a vállát, meleg ölelésében, mint amolyan gubóban, szertefoszlottak a kellemetlen emlékek. A papa azt mondta, semmi baj. Márpedig ha ő mondja, úgy is van. A papa a legokosabb ember a

világon.

Charlie gondolatai a múlttól a jelen felé fordultak az emberekre gondolt, akik üldözték őket. A kormány emberei, mondta a papa, de nem jó emberek. A Műhelynek nevezett szervezet szolgálatában állnak. És üldözik, egyre csak üldözik kettejüket. Bárhová mentek, egy idő után felbukkantak ott a Műhely emberei is.

Vajon mit szólnának hozzá, ha egyszer meggyűjtanám őket? – tette fel a kérdést agyának egy része hidegen –, s nyomban lehunyta a szemét az iszonyattól és a szegénytől, így nem szabad gondolkodni, ez rossz dolog!

Charlie megragadta a melegvíz-csapot, és egyetlen gyors csuklómozdulattal elzárta. A következő két percben borzongva, törekeny testét átkarolva állt a jéghideg vízsugár alatt, ki akart szállni, de visszafogta magát.

Ha csúnyákat gondolsz, fizetned kell.

Ezt Deenie-től tanulta.

2

Andy fokozatosan ébredt, távolról hallotta a víz csobogását. A hang kezdetben beépült álmába: a Tashmore-tavon járt a nagyapjával, nyolcéves volt megint, s épp egy vonagló gilisztát próbált horgára erősíteni úgy, hogy közben meg ne szúrja magát. Hihetetlenül valószínű álom volt. Láttá a csupa szálna halaskosarat, a vörös foltokat McGee nagypapa régi zöld gumicsizmáján, látta saját ócska baseballkesztyűjét, s erről eszébe jutott, hogy másnap cserkészgyakorlatra kell mennie Roosevelt Fieldre. Ám pillanatnyilag nem létezett más, csak ez a nap, a fény és a sötétség tökéletes egyensúlya a szürkületben; a víz olyan csendes volt, hogy még a krómszínű felszín felett rajzó szúnyogfelhők is tisztán látszottak. Időnként nyári villám lobbant... vagy talán igazi villámlás volt, hiszen esett. Az első cseppek penny nagyságú foltokkal sötétítették el nagypapa napszíttá csónakjának a fáját. Aztán már a tó felől is hallatszott a hang, a titokzatos surrogás, pont olyan, mint a...

...mint a...

...zuhany; Charlie biztos zuhanyozik!

Andy kinyitotta a szemét, és ismeretlennek tűnő, csupa gerenda mennyezetre bámult. Hol vagyunk?

A részletek egyenként a helyükre rázódtak, ám a köztes fázis ijesztő volt. Az okozta, hogy túl sok helyen fordultak meg az elmúlt évben, túl sokszor kényszerültek sietve odébbállni, túl sok terhet kellett cipelniük. Vágyakozva gondolt az álomra, kívánta, bár ott lehetne újra McGee nagypapa oldalán – nagypapáén, aki már vagy húsz éve nem élt.

Hastings Glen. Hastings Glenben van. Hastings Glenben vannak.

Eszébe jutott a fejfájás. Még mindig érezte, de nem volt annyira kínzó, mint előző este, mikor az a szakállas pasas felvette őket; állandó, tompa sajgássá szelídült. Ha minden az eddigiekhez hasonlóan alakul, a sajgás estére tovább szelídül, holnapra pedig teljesen elmúlik.

Charlie elzárta a zuhanyt.

Andy felült az ágyban, s az órájára nézett. Negyed tizenegy.

– Charlie?

A kislány visszajött a hálószobába, épp törülközött.

– Jó reggelt, papa!

– Jó reggelt! Hogy vagy?

– Éhes vagyok – mondta Charlie. A székhez ment, ahová a ruháit rakta, felemelte a zöld blúzt, megszagolta és fintorgott. – Át kéne öltöznöm!

– Egy darabig még be kell érned ezekkel a cuccokkal, kicsim. Majd szerzünk valahonnét tisztát.

– Remélem, enni azért hamarabb kapok.

– Stoppolunk – mondta Andy –, aztán megállunk az első vendéglőnél.

– Papa, mikor iskolába mentem, azt mondtad, sose szálljak idegen kocsiba!

– Charlie felvette a bugyiját meg a zöld blúzt, furcsán nézett az apjára.

Andy fölkel, odalépett hozzá, a vállára tette a kezét.

– Attól, akit még nem ismersz, néha több jót várhatsz, mint attól, akit már igen – mondta. – Érted, mit jelent ez, kicsim?

Charlie eltöprengett a dolgon. Akiket már ismernek ezek a Műhely emberei lehetnek, azok, akik tegnap üldözőbe vették őket New Yorkban. Azok pedig, akiket még nem ismernek...

– Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy aki kocsit vezet, nem feltétlenül dolgozik a Műhelynek – mondta.

Andy mosolygott.

– Eltrafáltad. Egyébként, amit akkor mondtam, változatlanul érvényes, Charlie; de ha bajban vagy, olyasmit is meg kell tenned, amit, ha jól mennek a dolgok, sose tennél.

Charlie mosolya lehervadt. Az arca egyszerre komorrá vált, eltöprengett.

– Ilyen dolog például pénzt kiszedni a telefonból?

– Igen – felelte Andy.

– És ez nem rosszság?

– Nem. Az adott körülmények közt legalábbis nem volt az.

– Mert ha az ember bajban van, mindent meg kell tennie, hogy kikerüljön belőle.

– Bizonyos dolgoktól eltekintve, igen.

– Mik azok a bizonyos dolgok, papa? Andy a hajába túrt.

– Hagyjuk ezt most, Charlie! Foglalkozzunk valami vidámabbal!

Charlie azonban nem akarta abbahagyni.

– Nem akartam meggyújtani annak az embernek a cipőjét. Nem szántszándékkal csináltam!

– Hát persze hogy nem...

Ettől a kislány végre megkönnyebbült, felragyogott arcán a Vickyére emlékeztető mosoly.

– Fáj még a fejed, papa?

– Kösz, már sokkal jobb.

– Jó... – Charlie közelebb hajolt. – De fura a szemed!

– Melyik?

Charlie a balra mutatott.

– Ez itt.

– Igen? – Andy a fürdőszobába ment, és egy darabon végigtörölte a bepárasodott tükröt. Hosszan nézte a szemét, jókedve egyszeriben elillant. Jobb szeme éppolyan volt, mint máskor – zöldesszürke, akár borús tavaszi napokon az óceán. Zöldesszürke volt a bal is, fehérje azonban csúnyán bevérzett, s a pupillája is kisebbnek tűnt a másikénál. A szemhéja is furcsán megereszkedett – ilyesmit azelőtt sose tapasztalt még.

Elmájában felcsendült Vicky hangja, olyan tisztán, mintha csak mellette állt volna: "Megrémítenek ezek a fejfájások, Andy. Mikor lökést adsz, vagy mit csinálsz, veled is történik valami, nemcsak azokkal az emberekkel."

A gondolat nyomában egy folyvást dagadó luftballon képe következett. A lufi csak dagadt, dagadt... végül jókora csattanással szétpukkadt.

Andy óvatosan vizsgálgatni kezdte arca bal felét, jobb keze ujjaival tapogatta végig, mint azok a tévéreklámban szereplő férfiak, akik azt ellenőrzik, elég jól borotváltak-e. Három pontot talált – egyet a bal szeme alatt, egyet a bal arcán, egyet a bal halántékán –, melyek érintésekor semmit nem érzett. Testében terjengeni kezdett a félsz, úgy szivárgott elő, mint a kora esti köd. Nem annyira magát, inkább Charlie-t féltette, arra gondolt, milyen sors várna rá, ha egyedül maradna.

Akarna hívták volna, Charlie megjelent mögötte a tükörben.

– Papa... – Látszott rajta, hogy meg van ijedve. – Jól vagy?

– Jól – felelte Andy. Hangja egész elfogadhatóan csengett, nem remegett, de nem is volt túlzottan magabiztos. Épp azon gondolkodtam, ideje volna megborotválnozni.

Charlie a szája elé kapta a kezét, kuncogott.

– Szúrsz, mint egy tűpárna. Hűű...

Andy a hálószobáig üldözte, szúrós arcát sima arcához dörzsölte. Charlie kapálódzott és nevetett.

Miközben Andy a borostájával csiklandozta a lányát, Orville Jamieson, más néven O. J., avagy a Juice és egy másik Műhely-ügynök, név szerint Bruce Cook épp kiszállt egy világoskék Chevyből a Hastings vendéglő előtt.

O. J. várt egy kicsit, végignézett a főutcán, a parkolókon, a műszaki bolton, az élelmiszerbolton, a két benzinkúton, a kocsmán, egész a fából összerótt előljárósági épületig, melynek homlokzatán emléktábla örökített meg valamely, bizonyára senkit nem érdeklő történelmi eseményt. A főutca voltaképp a 40-es út volt, s McGee-ék nem egész négymérföldnyire lehettek attól a helytől, ahol O. J. meg Bruce Cook ácsorgott.

– Nézd ezt a metropolist – mondta O. J. utálkozva. Innen nem messze nőttem föl, egy Lowville nevű koszfészekben. Hallottál már a New York állambeli Lowville-ről?

Bruce Cook a fejét rázta.

– Uticához is közel van. Ott csinálják a Utica Club sört. Azóta se voltam olyan boldog, mint aznap, mikor elhúzhattam végre Lowville-ből... – O. J. a zakója alá nyúlt, eligazította tokjában a Szélkiáltót.

– Ahol van Tom és Steve – mondta Bruce. Az út túlsó oldalán egy világosbarna Pacer parkolt be egy kisteher által épp otthagytott helyre. Két sötét öltönyös férfi szállt ki. Bankárookra emlékeztettek. Valamivel lejjebb, a lámpánál a Műhely másik két ügynöke azt a vén kurvát faggatta, aki az iskolásokat szokta ebédidőben átkísérni. Egy képet mutogattak neki, ő a fejét rázta. Itt, Hastings Glenben tíz Műhely-ügynök tartózkodott, s valamennyi kapcsolatban állt Norman Batesszel, aki Albanyben várta Cap megbízottját, Al Steinowitzet.

– Az a', Lowville! – sóhajtotta O. J. – Remélem, délre elkapjuk ezt a két szemetet. És remélem, legközelebb Karachiba küldenek, vagy mondjuk, Izlandra. Bárhová jó, csak ne New York legyen. Ez itt túl közel esik Lowville-hez, kínosan közel!

– Gondolod, hogy délre elkapjuk őket? – kérdezte Bruce. O. J. vállat vont.

– Legkésőbb mire a nap lemegy. Ebben biztos lehetsz. Bementek a vendéglőbe, a pulthoz ültek, és kávéval rendeltek. Egy jó alakú, fiatal pincérlány hozta ki nekik.

– Mióta vagy benn, hugi? – érdeklődött O. J.

– Ha van húga, hát sajnálom – mondta a pincérlány. Már hogyha hasonlít magára kicsit...

– Ne légy ilyen, hugi – mormolta O. J., és odamutatta az igazolványát. A

lány hosszan nézte. A háta mögött egy túlkoros, motoros bőrdzsekit viselő jampec nyomkodta a wurlitzer gombjait.

– Hét óta vagyok benn – mondta a lány. – Olyankor kezdek minden reggel. Szerintem Mike-kal kéne beszélniük. Ő a tulaj... – Már-már elfordult, mire O. J. keményen megragadta a csuklóját. Utálta az olyan lányokat, akik gúnyt űznek a külsejéből. Egyébként a legtöbb nő kurva, ebben az anyjának igaza volt, még ha minden másban tévedett is. Az anyja PERSZE tudta volna, mit gondoljon egy bögyös kis szukáról, amilyen ez itt.

– Mondtam, hogy akarok a tulajjal beszélni, hugi? A lány megijedt, és O. J. pont ezt akarta.

– N... nem.

– Ez az, veled akarok én beszélni, nem azzal a faszival, aki reggel óta a konyhában dekkol, tojást süt, és Alpuburgert csinál! – Előszedte a zsebéből Andy és Charlie fényképét, odaadta a lánynak, de a csuklóját nem engedte el. – Megismered őket, hugi? Előfordulhat, hogy ki is szolgáltad őket ma reggel...

– Eresszen el! Fáj! – A lány egészen elsápadt, csak az a kurvás pirosító derengett még, amit magára kent. A gimnáziumban biztos ő is ott ugrált a pálya szélén a meccsek alatt. Az olyan lányok mindig kinevették Orville Jamiesont, mikor az randevút kért tőlük, csak azért, mert történetesen a sakkklub elnöke volt, nem pedig beállós valamelyik focicsapatban. Olcsó lowville-i kurvák! Úristen, hogy utálja New Yorkot! Az ő ízlésének még New York City is közel van, kibaszottul közel...

– Mondd szépen, kiszolgáltad őket vagy nem? Aztán el is engedlek, hugi.

A lány a képre pillantott.

– Nem! Nem is láttam őket! És most én...

– Nem nézted meg elég alaposan, hugi. Nézd csak meg újra!

A lány újból megnézte a képet.

– Nem! Nem! – mondta hangosan. – Sose láttam őket! Elengedne végre?

A túlkoros, Mammoth Mart-bőrdzsekis rocker közelebb lépett. Cipzárjai csörögtek, hüvelykujját nadrágzsebébe akasztotta.

– Zavarják a hölgyet – mondta.

Bruce Cook nagy szemeket meresztett rá.

– Csak vigyázz, nehogy te légy a következő, pizzaképű! – mormolta.

– Aha... – dörmögte a bőrdzsekis hirtelenjében elerőtlenedett hangon. Gyorsan odébbállt, nyilván eszébe jutott, hogy valami sürgős dolga van odakint az utcán.

Az egyik bokszbán két idős hölgy ült. Idegesen figyelték a pultnál zajló jelenetet. Egy többé-kevésbé fehér szakácskötény és, nagydarab pasas jelent meg a konyhaajtóban nyilván Mike volt, a tulaj –, onnét figyelt. Nagy kés volt

a kezében, de nem fogta valami magabiztosan.

– Mit akarnak maguk? – kérdezte.

– Szövetségiek – szólta oda a pincérlány idegesen. – Azt...

– Biztos nem szolgáltad ki őket? – firtatta O. J. – Tuti, hugi?

– Tuti – suttogetta a lány. Már majdnem sírt.

– Legyen is tuti. Ha tévedsz, öt évre is a síttre kerülhetsz, hugi.

– Hát persze – suttogetta a lány. Szeme sarkában könnycsepp jelent meg, s végigcsordult az arcán. – Kérem, eresszen el! Ne bántson...

O. J. egy pillanatig még erősebben szorította, élvezte, ahogy a csontok engednek a keze alatt, örömmel töltötte el a tudat, hogy ha akarná, össze is roppanthatná őket – aztán engedett. A vendéglő elcsöndesedett, csak a zenegépből áradt Stevie Wonder hangja, biztosítva az ijedt vendégeket, hogy vége. A két idős hölgy felkelt és sietve távozott.

O. J. fölemelte a kávéscsészéjét, előrehajolt, kiöntötte a tartalmát, aztán ledobta a csészét is, amely összetört. Vaskos porceláncserepek röpültek szerteszét. A pincérlány sírt.

– Szar lötty – mondta O. J.

A tulaj erőtlen mozdulatot tett a késsel, mire O. J. képe láthatóan földerült.

– Gyere csak, haver! – szólta oda, majdhogynem nevetve. – Gyerünk! Lássuk, próbáld meg!

Mike a kenyérpíró mellé rakta a kést, és hirtelen felháborodottan kifakadt:

– Én Vietnamban harcoltam! A bátyám is Vietnamban harcolt! Ezt az egész disznóságot megírom a képviselőnknek! Nem viszik el szárazon, majd meglátják!

O. J. rámeredt. Egy idő után Mike megszeppenten félrenézett.

A két ügynök kiment.

A pincérlány leguggolt, és szípigva szedegetni kezdte a csésze cserepeit.

– Hány motel van? – kérdezte Bruce odakint.

– Három. Meg hat kemping, bungalókkal – mondta O. J., a villogó közlekedési lámpára bámulva. Lenyűgözte. Lowville-ban, ahol felnőtt, volt egy vendéglő, a kirakatában egy matricával, melyen ez állt: HA NEM TETSIK A VÁROSUNK, VIZSGÁLTASD MEG MAGAD. Uramisten, hányszor szeretne volna letépni onnét, hogy letömjé valakinek a torkán!

– Már ellenőrzik őket – mondta, útban a világoskék Chevrolet felé, mely a kormány tulajdona volt, s melyet az adófizetők dollárjaiból vettek és üzemeltettek. – Most már nem tarthat soká...

John Mayo egy Ray Knowles nevű ügynökkel dolgozott. A 40-es úton a Slumberland Motel felé tartottak éppen. Új típusú, tejeskávébarna Fordjuk volt, felfelé tartottak a motel előtti utolsó emelkedőn, mikor defektet kaptak.

– A kurva istenit! – fakadt ki John, ahogy a kocsi hintázni kezdett, aztán kihúzott jobbra. – Nesze neked állami tulajdon! Újrafutózott szarok! – Letért a padkára, kirakta az elakadásjelzőt. – Menj tovább! – mondta Raynek. – Én majd kicserélem ezt az istenverte kereket!

– Segítetek – mondta erre Ray. – Öt percig se fog tartani.

– Nem, menj csak tovább! Itt kell lennie a motelnak, a bukkanó mögött.

– Biztos?

– Az. Majd felszedlek. Már ha a pótkerék nem defektes. Engem má' az se lepne meg.

Egy zörgő kisteherautó haladt el mellettük. Ezt látta elmenni O. J. és Bruce Cook a Hastings vendéglő elől. Ray elvigyorodott.

– Jobban jársz, ha oké. Így is négy példányban kell benyújtanod az igénylést, hogy újat kapjunk.

John nem mosolygott vissza.

– Asszed, nem tudom? – kérdezte mogorván. Hátramentek a csomagtartóhoz, Ray kinyitotta. A pótkerék rendben volt.

– Oké – mondta John. – Menj!

– Tényleg nem kell öt perc sem, hogy kicseréljük azt a szart!

– Há persze. És azok ketten úgyszincsenek a motelban. De ha már csináljuk, csináljuk komolyan. Végeredményben valahol lenniük kell.

– Na jó, rendben.

John előkotorta a csomagtartójából az emelőt meg a pótkereket. Ray Knowles nézte egy darabig, aztán nekivágott az emelkedőnek a Slumberland Motel felé.

5

A motel mögött, a 40-es út laza padkáján ott állt Andy és Charlie McGee. Andy aggodalma, hogy valaki kiszúrja, hogy nem kocsival érkezett, alaptalannak bizonyult; a pultnál ülő nőt kizárólag a kis Hitachi tévé kínálta kép érdekelte. A készülékben egy miniatúr Phil Donahue raboskodott, a nő élénken figyelte. Átvette Andytól a kulcsot, és úgy csúsztotta egy rekeszbe, hogy közben fel se nézett.

– Remélem, jól érezte magát – hadarta. Egy dobozból kókuszos-csokoládés drazsét evett, a felét elpusztította már.

– Naná – mondta Andy, és távozott.

Charlie odakint várta. Andy egy indigómásolatot kapott a számláról, ezt a lépcsőn lefelé menet korbársony zakója oldalzsebébe gyűrte, ahol halkán megcserrentek az Albanyben szerzett érmék.

– Minden oké, papa? – kérdezte Charlie, mikor az út felé indultak.

– Úgy nézett ki – felelte Andy, kezét a kislány vállán nyugtatva. Jobbjuk felől, a dombon túl Ray Knowles és John Mayo kocsija épp akkor kapott defektet.

– Hová megyünk, papa? – érdeklődött Charlie.

– Nem tudom. Jóval előttük járunk, azt hiszem – mondta Andy. – Ne aggódj! Szerintem még mindig azt a taxist keresik, aki Albanybe vitt minket.

Persze nem hitt ebben igazán, s érezte, hogy ezt Charlie is tudja. Ahogy ott állt az út szélén, sebezhetőnek érezte magát, olyanformán, mintha valami rajzfilmből szalajtott, csikos rabruhás, szökött fegyenc volna. "Hagyd ezt! – gondolta. – Hamarosan már abban is hinni fogsz, hogy AZOK mindenütt ott vannak: minden fa mögött egy-egy, a dombon túl meg egy egész csapat. Hát nem szent igaz, hogy a tökéletes paranoia és a tökéletes éberség valójában egy és ugyanaz?"

– Charlie... – kezdte.

– Menjünk el a nagypapához! – javasolta a kislány. Andy döbbsen bámult rá. Eszébe jutott az álom, a horgászat az esőben, melynek dobolása a zuhanyból záporozó víz zajába olvadt át.

– Hogy jutott ez eszedbe? – kérdezte. A nagypapa jóval azelőtt halt meg, hogy Charlie megszületett. Egész életét a vermonti Tashmore-ban, a New Hampshife-i határtól valamivel nyugatra élte le. Mikor meghalt, a tóparti ház Andy anyjára, az ő halála után pedig Andyre szállt. A város már réges-rég kisajátította volna az adótartozások fejében, ha nagypapa idejekorán letétbe nem helyez egy kisebb összeget, hogy fedezze őket.

Andy és Vicky évente egyszer, a nyári szünetben járt fel oda, egész addig, míg Charlie meg nem született. A ház húszmértföldnyire volt a legközelebbi kétsávos úttól; erdős, lakatlan vidéken állt. Nyaranta sokféle ember megfordult a Tashmore-tónál, melynek túloldalán a New Hampshire-i kisváros, Bradford terült el. Ebben az évszakban azonban bizonyára kiürültek már a kempingek. Andy azt sem tartotta valószínűnek, hogy az utakat telente tisztítják arrafelé.

– Nem is tudom... – tétoázott Charlie. – Csak úgy... eszembe jutott. Ebben a percben! – A dombon túl John Mayo kinyitotta a Ford csomagtartóját, hogy ellenőrizze a pótkereket.

– Ma reggel nagypapával álmodtam – mondta Andy lassan. – Már vagy egy éve eszembe se jutott, azt hiszem. Csak most.

– Szép álom volt, papa?

– Igen – mondta Andy halvány mosollyal. – Szép volt.

– És mit szólsz az ötletemhez?

– Nagyszem ötlet. Odamegyünk, ott is maradunk, és átgondoljuk, hogyan tovább, hogy vessünk véget ennek az egésznek. Arra gondoltam, kereshetnénk egy lapot, ott elmondhatnánk mindent, hogy jó sokan megtudják. Akkor azok az alakok kénytelenek lennének leszállni rólunk.

Egy ócska kisteherautó közeledett pöfögve. Andy feltartotta a hüvelykujját... A dombon túl Ray Knowles feléjük tartott a padkán.

A teherkocsi lehúzódt, a vezetőfülkéből egy NEW YORK METS feliratú baseballsapkát viselő férfi kandikált ki.

– Lám, ehun egy szép kisasszony – mondta mosolyogva. – Hogy hívnak, kicsi?

– Roberta – vágta rá Charlie azonnal. Roberta volt a középső neve.

– És merre tartasz ma reggel, Bobbi? – érdeklődött a vezető.

– Vermontba megyünk – szólt Andy –, azaz hát St. Johnsburybe. A feleségem a hűgát ment látogatni, és közben egy kis baj történt.

– Csak nem? – A vezető ennyit mondott mindössze, ám a szeme sarkából gyanakodva méregette Andyt.

– De igen – bólintott Andy szélesen mosolyogva. – A lányomnak lett egy öcsikéje. Ma hajnalban, egy negyvenegykor.

– Andynek hívják – szólt közbe Charlie. – Szép név, ugye?

– Nyerő – mondta a farmer. – Na, ugorjának csak be; legalább tíz mérfölddel közelebb jutnak St. Johnsburyhez! – Ők ketten beszálltak, a kisteher pedig visszapöfögött az útra, s nekiindult a ragyogó reggeli napsütésben. Ray Knowles ugyanekkor felért a dombtetőre. Végigpillantott a Slumberland Motelig húzódo üres útszakaszon, s figyelte az őket pár perce elhagyó, most lassan távolodó járgányt.

Úgy találta, sietségre semmi ok.

6

A farmert Mandersnek, Irv Mandersnek hívták. Épp hazafelé tartott, miután egy kocsideréknyi tököt vitt a városba, az A & P helyi vezetőjének, akivel szerződésben állt. Elmondta, hogy valamikor a First Nationallal üzletelt, de az ottani pasas egy cseppet sem konyított a tökhöz. Felkapaszkodott senki volt az – summázta véleményét Irv Manders. Az A & P emberét ellenben nyerőnek találta. Elmondta, hogy a felesége nyaranta egy szuvenírboltot visz, ő meg az út mellett rakja ki a portékáit, és a kettő jövedelméből egész jól boldogulnak.

– Remélem, nem veszi tolakodásnak – fordult Andyhez –, de nem szabadna csak így stoppolnia a kislánnyal. Uramisten, de még mennyire nem! Amilyen alakok manapság furikáznak... Van egy Greyhound-terminal a vegyesboltban, odaát Hastings Glenben. Mentek volna oda.

– Hát... – kezdte Andy. Nemigen tudta, mit mondjon, Charlie azonban ügyesen kisegítette.

– Apunak nincs állása – mondta vidáman. – Ezért kellett a maminak Emmy nénihez mennie, hogy ott szülhessen. Emmy néni nem bírja aput, úgyhogy mi otthon maradtunk. Most viszont megyünk meglátogatni a mamit! Ugye, apu?

– Ezek... magánügyek, Bobbi – szólta rá Andy, némiképp feszegve. Valóban feszengett. Charlie meséje ugyancsak sántított.

– Egy szót se! – nyugtatgatta Irv. – Tudom én, hogy van az a családban. Időnként jól el bír mérgesedni a helyzet. Azt is tudom, milyen, ha valakit az utcára tesznek. Nincsen abba' semmi szégyen.

Andy a torkát köszörülte, de nem szólt egy szót sem. Nem jutott az eszébe semmi. Egy darabig csöndben utaztak tovább.

– Hé, mi lenne, ha velem jönnének hazáig? Ebédelhetnénk négyesben, a feleséggel! – mondta Irv váratlanul.

– Ó, nem is tu...

– Nagyon szívesen megyünk! – lelkesedett Charlie. Ugye apu?

Andy tudta, hogy Charlie intuíciói rendszerint megbízhatóak, amúgy pedig túlságosan kimerültnek érezte magát ahhoz, hogy ellenkezzen vele. Akaratos kislány volt, s Andy nemegyszer kényszerült már eltöprengeni, kettőjük közül vajon ki is a főnök.

– Ha biztos, hogy elég lesz a... – kezdte újra.

– Mindig elég – közölte Irv Manders, hármamba téve a sebváltót. Őszies színekben pompázó juharok, szil- és nyírfák mellett haladtak el. – Örülök, hogy találkoztunk.

– Köszönjük szépen – mondta Charlie.

– Nincs mit, kicsi – mosolygott Irv. – Fog örülni az asszony, ha meglát!

Mosolygott Charlie is.

Andy a halántékát masszírozta. Bal kezének ujjai alatt ott volt az a terület, amelyen az idegek mintha elhaltak volna. Valamiért aggasztotta a dolog. Még mindig kísértette az érzés, hogy üldözőik egyre közelednek.

A nő, aki nem egész húsz perccel korábban átvette Andy kulcsát a Slumberland Motel pultjánál, kezdett ideges lenni. Phil Donahue-ról már egész megfélekedezett.

– Biztos benne, hogy ez a férfi volt? – kérdezte Ray Knowles immár harmadszor. Az asszonynak valahogy nem tetszett ez az apró termetű, elegáns, furcsamód merev pasas. Meglehet, tényleg a kormány embere – ám ez nem sok könnyebbséget jelentett Léna Cunninghamnek. Nem tetszett neki a keskeny arc, nem tetszettek a hűvös kék szempárt övező ráncok, s legfőképp az nem tetszett, ahogy azt a fotót az orra alá dugta.

– Egen, ő volt az – ismételte. – De kislány nem volt vele. Komolyan, miszter. A férjemet is megkérdezheti. Ő éjszakázik. Nem is igen találkozunk, legfeljebb a vacsoránál. Ő majd...

Visszajött a másik férfi is, és Léna egyre növekvő riadalommal fedezte fel, hogy egyik kezében adó-vevőt, a másikban meg egy nagy fene pisztolyt szorongat.

– Ők voltak – mondta John Mayo. Majdhogynem hisztériás volt a dühtől és a csalódottságtól. – Abban az ágyban ketten aludtak. Az egyik párnán szőke hajszálakat találtam, a másikon feketéket. Az a kibaszott defekt! Isten meg ne bassza az egészet! A fürdőszobában lógó törülközők még nedvesek. Az a kibaszott zuhany még csöpög! Úgy öt perccel késtünk le róluk, Ray!

Visszalökte a pisztolyt a hónaljtaszkába.

– Szólok a férjemnek – mondta Léna halkán.

– Hagyja csak! – legyintett Ray. Karon fogta és kivezette John, aki mindegyre a defektet átkozta. – Hagyd már azt a szart, John! Beszéltél O. J-vel?

– Beszéltem vele, ő meg Norville-lel. Norville már úton van Albanyból, hozza Al Steinowitzet is. A pasas gépe nem egész tíz perce szállt le.

– Na, ez legalább oké. Figyelj, Johnny, gondoljuk át ezt a dolgot! Biztos stoppoltak.

– Egen, gondolom. Hacsak nem loptak kocsit.

– Az a pasas angoltanár. Azt se tudja, hogy lopjon egy szelet csokoládét a vakok intézetéből. Naná hogy stoppoltak! Stoppal jöttek tegnap este Albanyból, úgy is mentek tovább. Az évi jövedelmembe fogadok, hogy ott meszeltek az útszélen, míg én fölfelé caplattam a dombra!

– Ha nincs az a defekt... – John nyomorultul pillogott drótkeretes szemüvege mögött. Látni vélte az előléptetését, ahogy lustán tovaszáll.

– A faszba már azt a defektet! – fakadt ki Ray. – Mi jött el mellettünk? Mikor defektet kaptunk, mi jött el mellettünk?

John eltöprengett ezen, míg visszaakasztotta övére az adóvevőt.

– Egy kisteher – mondta.

– Én is úgy emlékszem – hagyta helyben Ray. Körülpillantott, s meglátta Lena Cunningham holdvilágképét a moteliroda ablakában. Az asszony, mihelyt rájött, hogy észrevették, visszahúzta a függönyt.

– Lomha egy járgány volt – mondta Ray. – Ha nem tér le a főúrról, hamar utolérhetjük.

– Akkor gyerünk! – mondta John. – Allel és Norville-lel O. J. adóvevőjén át kapcsolatban maradhatunk.

Visszatrappoltak a kocsihoz, és beszálltak. Egy pillanat múlva a barna Ford kirobogott a parkolóból, hátsó kerekei alól messzire röpködött a fehér murva. Lena Cunningham megkönnyebbülve nézett az ügynökök után. Hiába, már a motelüzlet se a régi...

Elindult, hogy felkeltse a férjét.

8

Míg a Ford, volánjánál Ray Knowlesszal, mellette a puskát markoló John Mayóval hetvenesnél is nagyobb tempóban, száguldott a 40-esen (és miközben egy tíz-tizenegy, hasonlóképp jellegtelen, majdhogynem új kocsiból álló karaván indult a környező területek felől Hastings Glen felé), Irv Manders a kezével bal kanyart jelzett, s lefordult a főútról egy kitáblázatlan, csupa gödör, északnyugatnak tartó makadámútra. A kisteher rázni és dobálni kezdett. Ezen felbuzdulva Charlie előadta kilenc dalból álló repertoárjának legjavát, köztük olyan slágereket, mint a *Happy Birthday to You*, a *This Old Man*, a *Jesus loves me* és a *Camptown Races*. Ez utóbbit Irv meg Andy is vele énekelte.

Az út fákkal mind sűrűbben benőtt dombok közt kanyargott, végül lejteni kezdett egy már megművelt és learatott földterület felé. Egy alkalommal fogoly röppent fel egy kazal mögül az út bal oldalán, mire Irv felkiáltott:

– Szedd le, Bobbi!

Charlie pedig célba vette a mutatóujjával, és azt kiáltotta:

– Badabamm! – Aztán vad kacajra fakadt.

Pár perc múlva Irv egy földútra kanyarodott, újabb egy mérföld megtétele után pedig egy ütött-kopott, kék-vörös-fehér levélladához értek, melynek oldalán a MANDERS felirat állt. Irv ráfordult a felhajtóra, mely legalább fél mérföld hosszú volt.

– Jó sokba kerülhet a tisztíttatása telente – vélte Andy.

– Magam csinálom – közölte Irv.

Nagy farmházhoz értek, háromemeletes volt, mentazöld színű. Andynek úgy tűnt, valaha egész normális ház lehetett, s az idők folyamán vált ilyen

különössé. A hátsó részhez két ólfélét biggyesztettek, az egyik erre, a másik amarra állt. A déli oldalt melegházzal egészítették ki, az északi oldalon pedig fedett tornác húzódott. A ház mögötti, vörösre mázolt csűr is szebb napokat láthatott valaha. A csűr és a ház között földsáv húzódott – a New England-iek ezt előkertként tisztelik –, melyen pár tucat tyúk kapirgált és kárált. A teherkocsi közeledtére hasznavehetetlen szárnyaikkal csapdosva szanaszét rebbentek. Egyetlen farönk árválkodott csak tovább az útfélen, a tetejébe ütött fejszével.

Irv behajtott a csűrbe, melynek levegője édes szénaillattal volt terhes – Andy jól emlékezett erre az illatra a vermonti nyaralások idejéből. Mikor Irv leállította a motort, mindannyian meghallották a már-már dallamos "múúúú"-t a csűr hátsó részének homályából.

– Tehén is van! – jelentette ki Charlie ragyogó arccal. – Hallom!

– Három tehén – mondta Irv. – Akit hallani, az Bossy. Eredeti egy név, nem igaz, kicsi? Úgy érzi, illene őt napjában háromszor fejni. Később megnézheted, ha a papád is megengedi.

– Szabad, apu?

– Persze – bólintott Andy megadóan. Stoppolni akartak ott az út szélén, s úgy látszik, a vártál messzebbre jutottak.

– Erre! Hadd mutatom be a feleségemet...

Átsétáltak az előkertben, olykor meg-megálltak, hogy Charlie szemügre vehesse a tyúkokat, már azokat, amelyek elég közel engedték. Nyílt az oldalajtó, a házból egy negyvenöt év körüli nő jött ki a lépcsőre. Leárnyékolta a szemét, úgy kiáltotta:

– Hé, Irv! Kiket hoztál?

Irv elmosolyodott.

– Ez a kicsi itt Roberta, a pasas meg az apja. A nevét még nem t'om, úgyhogy az se kizárt, hogy rokonok vagyunk!

Andy előrelépett.

– Frank Burton a nevem, asszonyom. A férje meghívott engem meg Bobbit ebédre; remélem, nincs ellenére a dolog. Örülök, hogy megismerhetem.

– Én is! – tódította Charlie, akit láthatólag még mindig jobban érdekeltek a tyúkok az asszonynál.

– Norma Manders vagyok – mondta a háziasszony. Kerüljenek beljebb! Szívesen látom mindkettőjüket... – Andy figyelmét azonban nem kerülte el az értetlen pillantás, amelyet a férjére vetett.

Valamennyien bementek. Az előtéren átjutottak a jókora konyhába, melyben egy pohárszék és egy piros-fehér kockás viaszosvászon térítővel letakart asztal állt. A levegőben gyümölcs- és tartósítószer-illat terjengett.

"A befőzés illata" – gondolta Andy.

– Frank és a kicsi úton vannak Vermontba – magyarázta Irv. – Gondoltam, jólesne neked útközben egy kis meleg étel.

– Úgy is van – bólintott az asszony. – Hát a kocsija, Mr. Burton?

– Nos... – kezdte Andy. Charlie-ra pillantott, ám látta, hogy ő ezúttal nem segíthet: apró léptekkel járt fel s alá a konyhában, gyermeki ámulattal szemlélte mindent.

– Franknek van pár kisebb problémája – mondta Irv a feleségére pillantva. – De hagyjuk ezt, legalábbis egyelőre.

– Jó – egyezett bele Norma. Nyílt, kedves arca volt, mint afféle szemrevaló, kemény munkához szokott asszonynak. Keze vörös volt, kérges. – Akad csirke, és majd összeütök valami finom salátát. Tej van bőven. Szereted a tejet, Roberta?

Charlie fel se nézett. Hisz nem Roberta a neve, gondolta Andy. Ó, Jézusom, ez egyre cifrább lesz!

– Bobbi! – szólt hangosan.

Charlie erre körülpillantott, és a kelleténél valamivel szélesebben mosolyogva mondta:

– Ó, persze! Imádom a tejet.

Andy látta, hogy Irv figyelmeztetően sandít a feleségére: "Csak semmi kérdezősködés! Később!" Kétségbe volt esve. Oda a meséjük maradék hitelessége is. Nincs azonban más választásuk, le kell ülniük ebédelni, aztán majd csak kiderül, mit forgat a fejében Irv Manders.

9

– Mennyire lehetünk a moteltől? – kérdezte John Mayo. Ray a napi számlálóra sandított.

– Tizenhét mérföldre – mondta, azzal lehúzódott. – Épp elég messze.

– De hátha...

– Nem, mostanra már el kellett volna kapnunk őket. Visszamegyünk, és csatlakozunk a többiekhez.

John tenyere élével a műszerfalra csapott.

– Lekanyarodtak valahol – jelentette ki. – Az a kibaszott defekt! Pechünk van ezzel a dologgal kezdettől fogva, Ray! Egy nagyfejű meg egy kislány. És nem bírjuk beérni őket!

– Nem, azt hiszem, ezúttal meglesznek – mondta Ray, előkotorva adóvevőjét. Kihúzta az antennát, és kidugta az ablakon. – Fél órán belül kordonokkal zárjuk le a környéket. És lefogadom, egy tucat házba se kell bekopognunk, hogy találjunk valakit, aki ismeri azt a teherautót. A hatvanas

évek végéről való, sötétzöld International Harvester, az elején olyan hófogó, hátul, körben farudak, hogy megtartsák a magas rakományt... Azt hiszem, sötétedésig meglesznek!

Egy perccel később már Al Steinowitzcel tárgyalt, aki épp a Slumberland Motel felé tartott. Al tájékoztatta a többi ügynököt. Bruce Cook emlékezett a kisteherre a városból, akárcsak O. J. Ott parkolt, mondták, az A & P előtt.

Al visszaküldte őket a városba, s fél óra múlva már valamennyien tudták, hogy a kisteher, mely a két szőkevényt alighanem felvette, egy bizonyos Irving Manders (RFD No. 5, Baillings Road, Hastings Glen, New York) tulajdona.

Fél egy felé járt az idő.

10

Az ebéd nagyon finom volt. Charlie emberfeletti étvággal evett: háromszor kért a csirkéből, legyűrt két Norma Manders-féle bundás kenyeret, melléje salátát, házi kaporszósszal. Almás lepénnyel fejezték be mindannyian, melyhez egy-egy szelet sajt is dukált – Irv hangot adott véleményének, miszerint almás lepény sajt nélkül olyan, mint a csók ölelés nélkül. Felesége ennek hallatán szeretettel oldalba bökte. Irv a szemét forgatta, Charlie kacagott. Andyt leginkább tulajdon étvágya lepte meg. Charlie böffentett, aztán szégyenkezve kapta a szája elé a kezét.

Irv rámosolygott.

– Nincs elég hely odabent, mi, kicsi?

– Ha többet eszem, szétpukkadok – válaszolta Charlie. – Ezt mondta a mamám is mindig... illetve, szóval ezt mondja, na.

Andy kimerülten mosolygott.

– Norma – mondta Irv, miközben felállt –, mi lenne, ha te meg Bobbi szépen kimennétek megetetni azokat a tyúkokat?

– De hisz az asztalon még szanaszét van minden! – tiltakozott Norma.

– Majd én leszedek – közölte Irv. – Van egy kis beszédem Frankkel.

– Van kedved tyúkot etetni, kedves? – fordult Norma Charlie-hoz.

– Naná! – vágta rá a kislány csillogó szemmel.

– No, akkor csak gyere! Van dzsekid? Kicsit hűvös van ám odakint...

– Ó... – Charlie Andyre nézett.

– Tudok adni egy kardigánt – szólt Norma, s ismét ÚGY pillantott Irvre. – Feltűröd kicsit az ujját, és máris jó!

– Oké!

Norma előszedett egy régi, kifakult melegítőfelsőt meg egy kibolyhosodott

fehér kardigánt, melyben Charlie szinte elveszett, pedig hármat-négyet is hajtott az ujján.

– Csípnek ezek a tyúkrok? – kérdezte némiképp nyugtalanul.

– Csak csipegetnek, kedves. És csakis az ennivalójukat. Kimentek, az ajtó becsukódott mögöttük. Charlie egyre csacsogott. Andy Irv Mandersre pillantott, aki higgadtan nézett vissza rá.

– Kér egy sört, Frank?

– Nem Frank a nevem – mondta Andy. – Ezt nyilván tudja.

– Egen, tudom. Mi ez az egész?

– Minél kevesebbet tud róla, annál jobb – sóhajtott Andy.

– Nos – töprengett Irv –, akkor legjobb lesz, ha eztán is Franknek szólítom.

Odakintről behallatszott Charlie elragadtatott kacagása. Norma mondott valamit, s a kislány helyeselt.

– Jól jönne most egy sör – szölt Andy.

– Oké... – Irv két Utica Clubot szedett elő a hűtőből, kinyitotta mindkettőt. Andyét az asztalra, a magáét a pohárszékre tette. A mosogató melletti kampóról lekasztott egy kötényt, felvette. Piros-sárga kötény volt, eléggé megviselt, valahogy mégis méltóságteljesen festett benne.

– Segíthetek? – kérdezte Andy.

– Nem, tudom én, mi hová való – mondta Irv. – Illetve hát a legtöbb vacakról tudom. Norma hétről hétre átvariálja a dolgokat. Egyetlen asszony se szereti, ha az ura otthon érzi magát a konyhában. Azt persze szeretik, ha segítenek nekik, de jobb a lelküknek, ha az ember olykor megkérdezi, hová jön ez az edény, meg hogy hová raktá a Brillót.

Andy, aki élénken emlékezett még a Vicky konyhájában szerzett tapasztalatokra, elmosolyodott és biccentett.

– Nem erős oldalam mások magánügyeiben vájkálni folytatta Irv, míg teleengedte a mosogatót vízzel, és zsiroidót csorgatott bele. – Farmer vagyok, a feleségem meg, hiszen mondtam is, egy olyan kis boltot vezet a Baillings Road és az albanyi országút kereszteződésénél. Már majdnem húsz éve élünk itt. – Andyre pillantott.

– Már akkor tudtam, hogy valami nem stimmel, mikor kiszúrtam magát a kicsivel az út szélén. Egy felnőtt ember meg egy kislány, ilyenek nemigen stoppolnak, érti, ugye?

Andy bólintott, s kortyolt a sörből.

– Meg aztán nagyon úgy tűnt, hogy a Slumberlandből jönnek, csomagjuk viszont nincsen, még egy kistáska se! Gondoltam, simán továbbmegyek. Aztán megálltam. Mert... na szóval, egy dolog nem beleavatkozni mások ügyeibe, és egészen más szemet hunyni afölött, hogy valaki bajban van.

– Úgy nézünk ki, mint akik bajban vannak?

– Ott – mondta Irv – úgy néztek ki. Itt már más a helyzet.

– Óvatosan mosta a régi edényeket, aztán sorra a csöpögtetőbe állította őket. – Nemigen tudom, mit gondoljak kettőjükről. Először arra gondoltam: na, biztos ezeket keresik a zsaruk. – Láta, hogy Andy arckifejezése megváltozik, s hogy gyorsan lerakja a sörösdobozt. – Szóval maguk azok – szólt halkán. – Persze reméltem, hogy tévedek!

– Mi van azokkal a zsarukkal? – kérdezte Andy nyersen.

– Lezárták az Albanyból kivezető összes főutat – mondta Irv. – Ha megyünk még vagy hat mérföldet a 40-esen, a kilences kereszteződésében kilyukadunk a kordonnál.

– Akkor hát miért nem hajtott tovább? – firtatta Andy. Azzal vége is lett volna, kiszállhatott volna a buliból!

Irv már a lábosoknál tartott, időnként fel-felnyúlt a mosogató feletti polcok valamelyikére.

– Na hát mit mondtam? Sehol nem találok azt a nyavalyás Brillót... Hoppá, ez az!... És hogy miért nem hajtottam tovább a zsarukig? Nos, mondjuk, hogy ki akartam elégíteni a kíváncsiságomat.

– Volna pár kérdése, igaz?

– Egy csomó – mondta Irv. – Egy felnőtt férfi meg egy kislány együtt stoppol. A kislánynak nincs holmija; a rendőrség keresi őket. Van egy elképzelésem, nem is túl valószínűtlen. Mondjuk, van egy apa, aki szeretné maga nevelni a lányát, de nem hagyják. Erre elrabolja.

– Szerintem ez mégis elég valószínűtlen!

– Előfordul rendszeresen, Frank. Na, gondoltam, a maminak nem tetszik a dolog, feljelentette a papát. Ez megmagyarázná az útlezárásokat. Csak nagy rablások... vagy egy emberrablás miatt szokás kordont vonni.

– A kislány az én lányom, de a rendőrséget nem az anyja küldte ránk – mondta Andy. – Az anyja már egy éve halott.

– Na igen, már amúgy is elvettem az ötletet – legyintett Irv. – Nem kell fenemód szemesnek lenni, hogy az ember lássa, odáig vannak egymásért a kicsivel. Bármilyen történt is, biztos, hogy szabad akaratából tart magával!

Andy hallgatott.

– Na, itt az én problémám – mondta Irv. – Felvettem mindkettőjüket, hátha a kislánynak segítségre van szüksége, de most már nem is tudom, mit gondoljak. Maga nem az a desperadotípus. És mégis álnevet használ, a lányával együtt, és egy olyan mesével áll elő, ami áttetsző, mint a klozetpapír, ráadásul szörnyen néz ki, Frank. Látni való: épp csak hogy megáll a lábán. Hát, valahogy így. Ha választ kaphatnék egyik-másik kérdésre, javulna a helyzet.

– New Yorkból jövünk. Albanyn át, stoppal érkeztünk Hastings Glenbe

múlt éjszaka – mondta Andy. – Nem túl kellemes a tudat, hogy a nyomunkban vannak, de hát számítottam rá, és azt hiszem, Charlie is. – Talán hiba volt megemlítenie Charlie igazi nevét, ám úgy érezte, az adott helyzetben ez aligha számít.

– Mit akarnak magától, Frank?

Andy jó ideig töprengett, aztán Irv komoly, sűrű szemébe nézett.

– A városból jön, ugye? – kérdezte. – Látott odabenn idegeneket? Olyan nagyvárosi típusú alakokat takaros szabványöltönyben, olyan szerelésben, amit nyomban elfelejt az ember, mihelyt elfordul tőlük? Új típusú kocsikkal közlekednek, átlagosakkal, amiket nem könnyű kiszúrni...

Most Irvén volt a töprengés sora.

– Volt két ilyen tag az A & P-ben – mondta. – Helgát, az egyik eladót faggatták. Mintha mutogattak volna neki valamit.

– A fényképünk lehetett – ingatta a fejét Andy. – Azok az alakok a kormány ügynökei. Együttműködnek a rendőrséggel, Irv. Azaz hogy pontosak legyünk, a rendőrség működik együtt velük. A zsarukat nem is érdekli, miért kellünk nekik!

– Melyik kormányügynökség emberei ezek? FBI-osok?

– Nem. A Műhely alkalmazottai.

– Mi az? A CIA valami részlege?

– Semmi közülük a CIA-hoz – mondta Andy. – A Műhely nem más, mint a TTÜ – A Titkosszolgálat Tudományos Ügyosztálya. Három éve valami cikkben olvastam, hogy a hatvanas évek elején nevezte el Műhelynek valami okosmikulás, egy science fiction sztori, az *Isthar fegyverműhelyei* nyomán. A könyvet, ha jól emlékszem, egy Van Vogt nevű pasas írta, de ez aligha számít. A Műhelynek az a dolga, hogy figyelemmel kísérjen különféle tudományos kutatóprogramokat, melyeknek jelentőségük lehet a nemzetbiztonság szempontjából. Ez a meghatározás persze tőlük származik, és a közvélemény úgy tudja, leginkább energetikai kutatásokkal foglalkoznak – elektromágnesesség, magfúzió meg ilyesmi. Valójában sokkal messzebbre mennek. Charlie-nak meg nekem közünk van egy régi kísérletükhöz. A dolog még a lányom születése előtt történt. Az anyja is részt vett a kísérletben. A Műhely emberei tavaly megölték.

Irv egy darabig hallgatott. Leengedte a mosogatóvizet, megtörölte a kezét, aztán az asztalhoz lépett, és a térítőt kezdte tisztogatni. Andy fölemelte a sörét.

– Nem mondanám, hogy egy szavát se hiszem – mondta végül a farmer. – Történt már pár mocskos dolog ebben az országban, amire csak utólag derült fény. A CIA-ügynökök LSD-vel kevert piával itatták a népeket, néhány FBI-ügynököt meg azzal vádoltak, hogy megölték pár polgárjogi aktivistát valami békemenetben, volt szó papírstanecliben dugdosott pénzekről meg más

éffélékről, úgyhogy nem mondom, hogy nem hiszem. Mondjuk inkább, hogy még nem győzött meg teljesen...

– Azt hiszem, már nem is én kellek nekik – mondta Andy. – Valaha talán én kellettem, de mostanra más lett a célpont. Charlie-t akarják!

– Azt akarja mondani, hogy a kormány nemzetbiztonsági okból hajszol egy elsős, legfeljebb másodikos kislányt?

– Charlie nem olyan, mint a többi másodikos – közölte Andy. – Engem meg az anyját beoltottak egy Hatos készítménynek nevezett anyaggal. A mai napig sem tudom, mi lehetett. Leginkább valami szintetikus mirigyváladékra gyanakszom. Megváltoztatta a kromoszómáinkat, az anyémeket meg a lányét, akit később felelőlegül vettem. A kromoszómáink némelyikét továbbadtuk Charlie-nak, és ezek őbenne egy egész új kombinációt alkottak. Ha ő is képes rá, hogy továbbadja őket, alighanem mutánsnak kell neveznünk. Ha valami okból nem képes rá, ha a benne lezajlott változás meddővé tette, inkább az öszvér név illenék rá. Bárhogyan is, a Műhely őt akarja. Tanulmányozni szeretnék, kideríteni, mi teszi képessé arra, amit csinál. Ezenkívül, gondolom, ürügyre van szükségük, hogy folytathassák a Hatos készítmény-programot.

– Mit tud a gyerek? – kérdezte Irv.

A konyhaablakon át látták Normát és Charlie-t kifelé jönni a csúrból. A fehér kardigán ide-oda lifegett, az alja a kislány térdéig ért. Charlie arca kipirult, míg Normához beszélt, aki mosolyogva bólogatott.

– Képes tüzeket gyújtani – mondta Andy halkán.

– No, ehhez én is értek – szölt Irv. Leült, és furcsán nézett Andyre, mintha az gyanítaná, megbolondult.

– Charlie úgy csinál tüzet, hogy egyszerűen rágondol – mondta Andy. – A jelenség pontos neve pirokinézis. Ez is pszi-képesség, mint a telepátia, a telekinézis vagy a jövőbe látás – Charlie egyébként ezekhez is konyít valamicskét –, de a pirokinézis sokkal ritkább... és sokkal veszélyesebb. Charlie nagyon fél tőle, és jó okkal teszi. Nem mindig tudja irányítani a folyamatot. Felégethetné a házat, a csúrt, az udvart, ha úgy akarná. Esetleg meggyújthatná a maga pipáját.

– Andy féloldalasan mosolygott. – Persze előfordulhat, hogy közben a háza, a csúr, az udvar meg a többi is elég.

Irv kiitta a sörét.

– Azt hiszem, fel kéne adnia magát a rendőröknek, Frank – mondta. – Komoly szüksége volna orvosi segítségre.

– Hülyén hangzik, mi?

– Igen – bólintott Irv. – Nagyobb hülyeséget életemben nem hallottam. – Féloldalasan, feszülten ült a széken.

"Arra számít, hogy az első adandó alkalommal kiverem a balhét" –

gondolta Andy.

– Az egész amúgy se számít – mondta fennhangon. – Az üldözőink hamarosan itt lesznek. Talán tényleg jobban járnánk a rendőrséggel. Ha ők kapják el az embert, legalább nem kezelik kísérleti állatként.

Irv válaszolni akart, ám ekkor nyílt az ajtó, Norma és Charlie visszajött. Charlie arca ragyogott, szemei csillogtak.

– Apu! – kiáltotta. – Apu, megettetem a...

Elhallgatott. Arcából kifutott a vér, ahogy összehúzott szemmel Irv Mandersre, onnét az apjára, majd megint Irvre nézett. Boldogsága elillant, elkeseredés foglalta el a helyét. "Így nézett ki tegnap este is – gondolta Andy. – Meg tegnapelőtt, mikor elhoztam az iskolából. Se vége, se hossza ennek az egésznek. Vajon lesz-e happy end, legalább az ő számára?"

– Elmondtad neki! – robbant ki Charlie-ból. – Ó, apu, miért kellett elmondanod?

Norma előrelépett, óvón Charlie vállára tette a kezét.

– Mi folyik itt, Irv?

– Nem tudom – mondta a farmer. – Ugyan, mit mondott volna a papa, Bobbi!

– Nem Bobbi a nevem! – kiáltotta a kislány. Szeme sarkában megjelentek a könnyek. – Tudja, hogy nem Bobbi a nevem!

– Charlie – szólt Andy. – Mr. Manders kezdettől fogva sejtette, hogy valami nincs rendjén. Elmondtam neki, mi a helyzet, de nem hisz nekem. Ha eltöprengsz a dolgon, megérted, miért.

– Nem akarok érteni sem... – kezdte Charlie éles s folyvást emelkedő hangon, aztán elnémult. Félrebillentette fejét, úgy fülelt, noha a többiek megesküdték volna rá, nincs mit hallani. Ahogy figyelték, Charlie elsápadt: mintha az utolsó csepp vér is kifutott volna az arcából.

– Mi a baj, kedves? – kérdezte Norma, aggodalmas pillantást vetve Irvre.

– Jönnék, apu – suttogta Charlie. Szeme egészen elkerekedett a félelemtől. – Jönnék értünk!

11

A 40-es és a kitáblázatlan, Irv által használt bekötőút kereszteződésénél találkoztak – Hastings Glen térképein ez utóbbi Old Baillings Roadként szerepelt. Al Steinowitz végre összegyűjtötte embereit, s gyorsan, határozottan intézkedett. Tizenhatan voltak, öt kocsival. Irv Manders farmja felé tartva sietős temetési menet benyomását keltették.

Norville Bates őszinte megkönnyebbüléssel adta át a parancsnokságot – no meg a felelősséget – Alnek, s csak annyit kérdezett, mi legyen az akcióba bevont helyi és állami rendőri erőkkel.

– Az utolsó leosztásból kimaradnak – felelte Al. – Ha elkaptuk a pasast meg a lányát, majd szólunk nekik, hogy vonják vissza a kordont. Ha nem sikerül, megindulhatnak a kör közepe felé. De magunk közt szólva, ha tizenhat ember nem elég, úgymint mind kevesek vagyunk, Norv!

Norv "vette" az enyhe rendreutasítást, és nem kérdezett többet. Tudta, a legjobb lenne külső beavatkozás nélkül elkapni a menekülőket, már csak azért is, mert Andrew McGee-t nyomban elfogása után sajnálatos baleset fogja érni. Végzetes baleset. Kék uniformisok nélkül annyival gyorsabban mehetne az egész...!

Az előttünk haladó O. J. kocsijának féklámpái kurtán felvillantak: a Chevy a földútra kanyarodott. A többiek követték.

12

– Nem értem én ezt – csodálkozott Norma. – Bobbi... Charlie, nyugodj meg, kicsim!

– Nem értik! – kiáltotta Charlie. Éles, magas hangon beszélt. Irv megborzongott, ha csak ránézett: a kislány tekintete a hurok fogta nyulakét juttatta eszébe. Charlie lerázta magáról Norma kezét, az apjához futott, aki átkarolta.

– Azt hiszem, meg akarnak ölni, apu!

– Micsoda?

– Meg akarnak ölni – ismételte Charlie. Tekintete merev és fátyolos volt a rémülettől. Ajka vonaglott. – Menekülnünk kell! El kell...

Meleg, nagyon meleg van idebent.

Andy baka nézett. A pohárszék és a mosogató közt hőmérő függött a falon – effélet bármelyik katalógusból megrendelhet az ember. Ennek a tetején piros műanyagból készült, vasvilláját markoló ördög vigyorgott felhúzott szemöldökkel. A patái alatti felirat így szólt: EZ MÁR CSAK ELÉG MELEG?

A hőmérő higanyszála, mint valami vádlón fölemelt ujj, lassan emelkedett.

– Igen, ezt akarják tenni – mondta Charlie. – Meg akarnak ölni, megölnék, ahogy a mamit, hogy elvihessenek, de nem, nem engedem, nem engedem meg...

Hangja egyre harsányabbá vált, úgy emelkedett, akár... egy higanyoszlop.

– Charlie! Figyelj rá, mit művelsz!

A kislány tekintete kissé kitisztult. Irv meg a felesége ösztönösen közelebb húzódtak egymáshoz.

– Irv, mi a...?

Irv azonban látta, hogy Andy a hőmérőre sandít, s hirtelen megértette. A szobában meleg volt, izzasztó meleg. A hőmérő higanyszála harmincöt fokot mutatott.

– Szentséges Úrjézus! – mondta rekedten. – EZT ő csinálta, Frank?

Andy nem törődött vele. Keze még mindig ott volt Charlie vállán. A kislány szemébe nézett.

– Mit gondolsz, Charlie, késő már? Hogy érzed?

– Igen – suttogta Charlie. Halálsápadt volt. – Már a földúton vannak. Jaj, apu, úgy félek!

– Megállíthatod őket, Charlie – mondta halkán Andy. A kislány rámeredt.

– Úgy bizony – ismételte Andy.

– De... apu... az rosszóság. Tudom, hogy az! Meg is ölhetem őket...

– Igen – mondta Andy. – Ölünk vagy megölnek: úgy látszik, ide egyszerűsödött az ügy.

– Nem... rosszóság? – kérdezte Charlie immár alig hallhatóan.

– De – mondta Andy. – De igen, az. Sose hagyd magad meggyőzni az ellenkezőjéről. És ne csináld, ha úgy érzed, nem bírsz vele, Charlie. Ne tedd, még miattam se!

Egymás szemébe mélyedtek. Andy szeme fáradt, véres és rémült volt, Charlie-é meg kerekre tágult, akár ha hipnotizálták volna.

– Ha... csinállok valamit – hebegte – ...fogsz utána is szeretni?

A kérdés lustán forogva elidőzött kettejük közt.

– Charlie – mondta Andy –, történhet bármi, én MINDIG szeretni foglak.

Irv az ablakhoz ment, aztán feléjük indult.

– Úgy néz ki, bocsánatot kell kérjek – mondta. – Egész autókaraván jön erre az úton. Segíték, ha akarja, Frank. Kéznél a szarvasölöm... – De látszott rajta, hogy fél, a rosszullét környékezi.

– Puskára nem lesz szükség – mondta Charlie. Kisiklott apja keze alól, az ajtóhoz ment. Norma Manders

fehér kötött kardigánjában még a szokottnál is kisebbnek látszott. Kiment.

Andy egy pillanat alatt összekapta magát, s elindult a nyomában.

Gyomrában hidegséget érzett, mintha épp az imént habzsolt volna fel egy jókora adag Dairy Queen jégkrémet. Mandersék maradtak. Andy még egyszer végignézett a farmer döbrent és ijedt képén, s agyán egy ide nem illő, kósza gondolat – "Így vegyél fel máskor stoposokat!" – cikázott át.

Charlie-val együtt a tornácon állt, várta, hogy az élen haladó kocsi a hosszú felhajtóra kanyarodjék. A tyúkok káráltak, a csürben Bossy bőgött, hogy

jöjjön már valaki, és fejje meg. Erőtlen októberi napfény ömlött el az erdős nyiladékok, őszi barna mezők felett. Csaknem egy éve tartott a menekülés, s Andy azon kapta magát, hogy a rettegésen túl valami furcsa megkönnyebbülésfélet érez. Hallott olyasmit, hogy néha még a nyúl is szembefordul az üldöző kutyákkal, megmutatja másik, kevésbé jámbor arcát, mielőtt szétszaggatják.

Jó érzéssel töltötte el, hogy nem kell tovább menekülnie. Ott állt Charlie oldalán, akinek szőke haját aranyba vont a napfény.

– Jaj, apu! – nyöszörgött a kislány. – Alig állok a lábamon!

Andy átkarolta a vállát, szorosan magához vont. Az előkertben fékezett az első kocsi. Két férfi szállt ki belőle.

13

– Hello, Andy – mondta Al Steinowitz, és elmosolyodott. – Szia, Charlie! – A kezében nem volt semmi, de a zakója ki volt gombolva. Mögötte a másik férfi ugrásra készen állt a kocsinál, két keze az oldala mellett lógott. Az első autó mögött fékezett a második, abból újabb négy ember kászálódott elő. Már valamennyi kocsi megállt, a férfiak sorra kiszálltak. Andy tizenkettőig jutott a számolásban, aztán abbahagyta.

– Menjenek innen! – kiáltotta Charlie, s magas hangja messze szállt a hűvös, kora délutáni levegőben.

– Jól megfuttattak bennünket – fordult Al Andyhez, aztán Charlie-ra pillantott. – Kedves, nem kell...

– Menjenek! – kiáltotta a kislány. Al lefegyverző mosollyal vállat vont.

– Attól tartok, ez nem fog menni, kicsim. Parancsot teljesítek. De se téged, se a papádat nem akarja bántani senki.

– Hazudik! Meg akarják ölni! Tudom!

Andyt kissé meglepte, hogy saját hangja tökéletesen nyugodt.

– Azt ajánlom, tegyék, amit a lányom mond. Bizonyára tudják már, miért keresik. Tudják azt is, mi történt azzal a katonával a reptéren!

O. J. és Norville Bates feszengve nézett össze.

– Ha beszálnának a kocsihoz, mindezt megbeszélhetnénk – mondta Al. – Bármire megesküszöm, semmi másról nincs szó, mint...

– Tudjuk mi, miről van szó – közölte Andy.

Az utolsó két-három kocsihoz előkerült férfiak kezdtek szétszóródni, s mintegy véletlenszerűen mind közelebb térferegtek a tornáchoz.

– Kérem! – fordult Charlie a furcsamód sárga arcú emberhez. – Ne kényszerítsenek rá, hogy AZT csináljam...

– Semmi értelme, Charlie – mondta Andy. Irv Manders jelent meg a tornácán.

– Maguk birtokháborítók – mondta a jövevényeknek. Azonnal kotródjanak a francba a földemről!

A Műhely három ügynöke már a tornác lépcsőjénél járt. Alig tízyardnyira lehettek Andytól és Charlie-tól, a bal oldalon. Charlie kétségbeesetten pillantott rájuk, mire megtorpantak – pár másodpercre.

– Kormányügynökök vagyunk, uralom – mondta Al Steinowitz Irvnek halk, tiszteletteljes hangon. – Ezt a két embert azért keressük, hogy kihallgassuk őket, mást nem akarunk.

– Engem nem érdekel, felőlem az elnököt is megölheték! – csattant fel Irv. Rekedt volt a hangja. – Mutassanak házkutatási parancsot, vagy takarodjanak a földemről!

– Nekünk nincs szükségünk semmilyen parancsra – mondta Al immár acélosan csengő, éles hangon.

– Dehogyan nincs! Hacsak nem az oroszoknál ébredtem ma reggel! – ríposztogott Irv. – Azt mondtam, tűnés, úgyhogy jobb, ha a nyakukba szedik a lábukat, miszter! Ez az utolsó szavam.

– Gyere be, Irv! – sikoltotta Norma.

Andy érezte, valami gyűlik a levegőben Charlie körül, mint afféle villamos töltés. Két karján hirtelen megmozdult, felmeredt a szőr, akár a hínár valami láthatatlan dagályban; lenézett, meglátta Charlie apró, furán eltorzult arcát.

Jön, gondolta tehetetlenül. Jön, ó, Istenem, ezúttal tényleg jön!

– El innét! – ordított Alre. – Hát nem látják, mire készül?! Nem érzi? Ne legyen hülye, ember!

– Kérem – mondta Al. A tornác végében álló három emberre sandított, alig észrevehetően biccentett nekik. – Ha megbeszélhetnénk...

– Vigyázzon, Frank! – harsogta Irv Manders.

A három férfi váratlanul feléjük lódult, kihúzta fegyverét.

– Nincs mozgás! Állj! – kiáltotta egyikük. – Ne mozduljanak! Kezeket a...

Charlie feléjük fordult. E pillanatban fél tucat ügynök, köztük John Mayo és Ray Knowles, lövésre kész fegyverrel, a túloldalról indult neki.

Charlie szemei kitértek kissé, s Andy érezte, hogy AZ a valami, mint holmi forró léglöklet, elsuhan mellette.

Az előlről támadó három férfi félúton járt, mikor a hajuk lángra kapott.

Fülsiketítően dördült egy pisztoly, s a tornác egyik tartógerendájából egy nyolchüvelykes forgács hasadt ki. Norma Manders felsikoltott, Andy összerándult, Charlie-nak azonban fel se tűnt a dolog: arca töprengőnek, már-már álmatagnak tűnt. Szája sarkán amolyan Mona Lisa-mosoly derengett fel.

"Élvezi – gondolta Andy iszonyodva. – Vajon ezért fél a dologtól annyira?"

Mert élvezi?"

Charlie ismét Al Steinowitz felé fordult. A három ügynök, akit Al az imént ellenük küldött, már megfélemedezett az Istennel, a nemzettel, a Műhellyel szembeni kötelességéről. Mindhárman a fejükön táncoló lángokat csapkodták, és üvöltöztek. A délutáni levegőt betöltötte az égett szaru dögletes büze.

Elsült még egy pisztoly. Egy ablak betört.

– A kislányt ne! – ordította Al. – A kislányt ne!

Andy durván megragadták. A tornácon férfiak tolongtak, a korlát felé kezdték vonszolni a kavarodásban, aztán valaki rángatni kezdte az ellenkező irányba is. Akár egy vonatatókötelet.

– Engedjék el! – kiáltotta teli tüdőből Irv Manders. Eresszék már...

Ismét pisztoly dörrent, s Norma hirtelen ismét felsikoltott, a férje nevét kiáltotta újra meg újra.

Charlie Al Steinowitzre meredt, akinek képéről váratlanul továtűnt a hűvösen magabiztos kifejezés, rémületnek adta át a helyét. Bőre most úgy sárgállott, akár a sajt.

– Nem... Ne... – kezdte majdhogynem társalgási tónusban. – Ne...

Lehetetlen volt megállapítani, hol fogott tüzet. Nadrágja, sportzakója lángban állt, haja úgy égett, mint a csipkebozót. Ordítva hátratántorodott, neki vágódott saját kocsija oldalának, aztán karjait széttárva, félig-meddig Norville Bates felé fordult.

Andy megint érezte azt a lágy, forró légvonatot, mintha egy tüzes, rakétasebes lövedék süvített volna el az orra előtt.

Al Steinowitz arca lángba borult.

Egy pillanatig még ott állt, hang nélkül üvöltött a lángviharban, aztán vonásai eltorzultak, szétfolytak, akár a viasz. Norville elhárált tőle. Al Steinowitz égett, mint egy madárijesztő. Vakon nekiindult a felhajtónak, hadonászott, majd arccal előre a földre zuhant a harmadik koci mellett. Már nem hasonlított emberre; olyan volt, akár egy lángoló rongycsomó.

A tornácon állók mozdulatlaná dermedtek, ostobán bámulták a nem várt, tüzes tüneményt. Az a három férfi, akit Charlie először meggyújtott, végre eloltotta a haját. Az elkövetkezőkben (bármilyen kurtára szabja is további pályafutásukat a sors) furcsán festenek majd, gondolta Andy. Előírászerűen kurtára nyírt hajuk hamuként feketéllett a fejük tetején...

– El innét! – kiáltott rájuk nyersen. – El innét, gyorsan! A lányom sose csinált ilyesmit, és NEM TUDOM, KÉPES LESZ-E ABBAHAGYNI!

– Jól vagyok, apu – mondta Charlie. Nyugodt, és meglepően közönyös volt a hangja. – Minden rendben.

Ekkor kezdtek felrobbanni a kocsik.

Mindegyik robbanás hátul kezdődött – éppen Andy, mikor utólag

visszaidézte a Manders-farmon lezajlott incidens eseményeit, tökéletesen bizonyos volt. Minden robbanás hátul kezdődött, a benzintartálnál.

Al világoszöld Plymoutha volt az első: fojtott "urrump!" kíséretében repült a levegőbe. Hátuljából tűzgolyó szakadt ki, s úgy vakított, hogy ránézni se lehetett. A hátsó ablak berobbant. Nem egész két másodpercre rá John és Ray Fordja következett. Fémrepeszek röpködtek szanaszét, csörömpöltek a tetőn.

– Charlie! – kiáltotta Andy. – Hagyd abba, Charlie!

– Nem tudom – felelte a kislány az iméntihez hasonló, nyugodt hangon.

Felrobbant a harmadik kocsis is.

Valaki futásnak eredt. Valaki követte. A tornácra rohant férfiak hátrálni kezdtek. Andyt megint ráncigálni kezdték, ő ellenállt, aztán egyszerre feltűnt neki, hogy már nem fogja senki. A Műhely ügynökei sápadtan, iszonyattól elkerekedett szemmel megfutamodtak. Az egyik megégett hajú megpróbált átugrani a korláton, de beakadt a lába, és fejével zuhant a kis konyhakertbe, ahol Norma babot futtatott. A futtatókarók még ott voltak a földben, és az egyik átdöfte a férfi torkát, a túloldalt jött ki nedves cuppanással, melyet Andy sosem volt képes elfelejteni. A férfi ott vonaglott a földön, akár egy partra vetett pisztráng, a karó úgy meredezett ki a torkából, mint valami nyílvevő, ingére, miközben erőteljesen hörgött, csörgött a vér.

Ekkor, fültépő dördülésekkel, szinte egyszerre robbantak fel a megmaradt autók, akár a tűzijáték-petárdák. A légnyomás két menekülőt rongybabaként dobott félre. Egyikük derékon alul lángra kapott, a másikba tucatszám vágódtak a biztonsági üveg szilánkjai.

Olajos, fekete füst kavargott. A felhajtó mögötti, távoli dombok és mezők hajladozni, hullámzani látszottak a hófüggönyön át, akárha nekik is jutott volna valami az iszonyatból. A tyúkok szanaszét szaladtak, eszeveszetten káráltak. Három hirtelen lángba borult, úgy rohant tovább: eleven tűzlabdákká változtak, csak az előkert végében roskadtak le.

– CHARLIE, HAGYD ABBA AZONNAL! HAGYD ABBA!

Magán az előkerten is tűz futott végig, egy vonal mentén lángra kapott a föld, mintha puskaporcsíkot hintettek volna rá. A lángok elérték a farönköt, a tetejében Irv baltájával, körbefogták, majd hirtelen belekaptak. A farönk tűzbe borult.

– AZ ÉG SZERELMÉRE, CHARLIE!

A Műhely egyik ügynökének pisztolya a gyeper szélén hevert, félúton a tornác és az égő kocsisor közt. A töltények éles csattanással kezdtek berobbanni, a fegyver bizarr táncot járt a fűvön.

Andy pofon ütötte Charlie-t, amelyen erősen csak bírta.

A kislány feje hátrabicsaklott, kék szeme kifejezéstelen volt.

Aztán egyszerre felnézett az apjára – meglepetten, sértetten, kábán –, s

Andy máris gyorsan forrósodó levegőbuborékban találta magát. Beszívta a levegőt – mintha vaskos üvegből lett volna. Úgy érezte, orrában menten megpörkölődnek a szőrszálak.

"Spontán dühkitörés, – gondolta. – Egy spontán dühkitörésben hamvadok el..."

Aztán elmúlt.

Charlie megtántorodott, az arca elé kapta a kezét. Aztán az ujjak mögül olyan iszonyodó, kétségbeesett sikoly szállt fel, hogy Andy is megrettent. Mi lesz, ha a lánya megháborodott?

– PAAAAAAEEEEEE...

Andy átölelte, magához szorította.

– Csstt – súgta. – Ó, Charlie, kicsim...

A sikoly elhalt, Charlie teste elernyed. Elveszítette az eszméletét.

14

Andy a karjába vette. Charlie feje ernyedten a mellére hanyatlott. A levegő forró volt, az égő benzin bűzével terhes. A fűvön végigfutó lángok már elérték a falakat borító repkényt, s egy szerelméhez igyekvő kamasz fiú igyekezetével felfelé kúsztak rajta. A ház kezdett kigyulladni.

Irv Manders szétvetett lábbal, a konyha szűnyoghálós ajtajának dőlve ült. Norma letérdelt melléje. A farmert a könyöke felett érte a golyó, kék vászoningének ujját élénkvörösre festette a vér. Norma letépett egy hosszú csíkot ruhája aljából, próbálta feltűrni az ing ujját, hogy beköthesse a sebet. Irv szeme nyitva volt. Hamuszürke arccal, elkékült ajakkal ült ott, szaporán szedte a levegőt.

Andy lépett egyet feléjük, mire Norma Manders összerezzen, s testével védte az urát. Fénylő szemével merőn nézett Andyre.

– Eredjen innét! – sziszegte. – Fogja azt a szörnyeteget, és menjen!

15

O. J. rohant.

Futás közben a Szélkiáltó fel-le ugrált a hóna alatt. Az utat nem is figyelte, a mezőn rohant. Elesett, feltápászkodott, és rohant tovább. Aztán valami ürgelyukba lépett, bokája megbicsaklott, nagyot ordítva elterült megint. Aztán felkelt, és rohant tovább. Olykor úgy rémlett, egyedül rohan, máskor meg, hogy vannak mellette. Nem érdekelt. Csak az számított, hogy minél

messzebbre az égő kocsisortól, meg Bruce Cooktól, aki a konyhakertben hever, a nyakában egy karóval.

El, el, el! A Szélkiáltó kiesett a tokjából, fájdalmasan nagyot koppant a térdén, aztán a gázosba hullott, immár elfeledetten. O. J. a fák közé ért. Átesett egy kidőlt fatörzsön, s végigterült a földön. Ott hevert zihálva, az egyik kezét az oldalához szorította, mert szúrt. Ott hevert, és zokogott az iszonyattól és a félelemtől. Soha többet nem dolgozom New Yorkban, gondolta. Soha, mert ez lesz belőle. Küldjenek helyettem valaki mást! Soha a lábamat be nem teszem New Yorkba, még akkor se, ha kétszáz évig élek!

Kis idő múlva felállt, és elsántikált az út felé.

16

– Vigyük le innét – mondta Andy. Charlie-t az előkert fűvére fektette. A ház oldala már égett, s a tornácra, mint lusta, nagy világítóbogarak, szikrák hullottak.

– Hagyja! – kiáltott rá Norma nyersen. – Ne érjen hozzá!

– Ég a ház – közölte Andy. – Hadd segítsen!

– Menjen! Eleget ártott már nekünk!

– Hagyd abba, Norma! – Irv merőn nézett rá. – Arról, ami itt történt, nem ez az ember tehet, úgyhogy tartsd a szád!

Norma úgy bámult rá, mint akinek volna mit mondanía, de aztán nem szólt semmit.

– Segítsetek fölállni – mondta Irv. – Nem érzem a lábamat. Asszem, összepisáltam magam. Meg se lep. Meglőtt az egyik nyavalyás. Hogy melyik, nem t'om. Add a kezed, Frank!

– Andy a nevem – mondta Andy, és Irv hóna alá nyúlt, lassan talpra segítette a farmert. – Megértem a feleségét. Jobban tette volna, ha elhajt mellettünk ma reggel!

– Ha újra kezdhetném, pont ugyanazt csinálnám – mondta Irv. – Ezek a rohadtak fegyverrel jöttek a házamhoz. Rohadt gazemberek, kibaszott kurvapecérek a korm... aaaú, Jézusom!

– Irv! – sikoltotta Norma.

– Csönd legyen, asszony, már jobb! Gyere, Frank vagy Andy, vagy akárhogy hívnak, menjünk... kezd meleg lenni itt.

Csakugyan kezdett meleg lenni. Egy széllelés egész csomó szikrát sodort a tornácra, mire lecipelte Irvöt a lépcsőn a kertbe. A farönk egész elszenesedett. A tyúkokból, melyeket Charlie meggyújtott, nem maradt több pár pörkök csontnál meg némi különös, sűrű hamunál, ami nyilván a tollakból keletkezett.

A tyúkok nem sülték meg, egyszerűen elhamvadtak.

– Tegyéél le a csürnél! – zihálta Irv. – Beszélünk kell!

– Orvosra van szüksége – mondta Andy.

– Jó, majd szólok az orvosomnak. A kislánnyal mi van?

– Elájult. – Andy leültette Irvöt, aki a csűr ajtajának vetette hátát, s felnézett rá. Arcába visszatért a szín, az ajka se volt már kék. Izzadt. A nagy, zöld farmház, mely 1868 óta állt itt, a Baillings Roadon, lángban állt.

– Emberi lénynek nem szabadna ilyen képességgel rendelkeznie – jegyezte meg Irv.

– Az biztos – mondta Andy, aztán elfordult Irvtól, s Norma Manders mogorva, haragos arcába nézett. – És agy velőgyulladás se szabadna kapniuk, se izomsorvadást, se leukémiát, mégis megkapják. Még gyerekek is.

– A lánya nem mondhatott nemet – bólintott Irv. – Tudom én!

Andy még mindig Normát bámulta, úgy mondta:

– Csak annyira szörnyeteg, mint egy vastüdőben tengődő vagy szellemileg visszamaradott kisgyerek.

– Sajnálom, amit mondtam – szólt Norma, s egyre kerülte Andy tekintetét.

– Vele voltam, míg a tyúkokat etettük. Néztem, ahogy a tehenet simogatja. De miszter, a házam mégiscsak ég, és egy csomóan meghaltak!

– Bocssásson meg!

– A ház biztosítva van, Norma – mondta Irv, és ép kezével az asszonyé után nyúlt.

– De mi van az anyám edényeivel? Azokkal, amelyeket ő is még az anyjától kapott? – firtatta Norma. – Hát a szép szekreteremmel meg a képekkel, amelyeket a Schenectady művészeti kirakodóvásáron, múlt júliusban vettünk? Könny csordult ki a szeméből, a ruhaujjával letörölte. – Hát a levelekkel, amelyeket a seregből írtál nekem?

– A kislánynak nincs baja? – kérdezte Irv.

– Nem tudom.

– Na jó, figyelj rám. Van nekem egy régi Willys dzsipem a csűr mögött, úgyhogy ha gondolod...

– Ne, Irv! Minek még jobban belekeverednünk? A farmer rámeredt az asszonyra, arca szürke, ráncos és izzadt volt. A hátuk mögött lángban állt az otthonuk. Az égő zsindegy úgy ropogott, mint a karácsonykor sült gesztenye héja.

– Azok az alakok házkutatási parancs nélkül jöttek, úgy próbálták elhurcolni a vendégeinket – mondta Irv. A vendégeinket, akiket magam Invitáltam, ahogy civilizált ország törvénytisztelő polgárához illik. Az egyik rohadék meglőtt, egy másik meg Andy-t próbálta elintézni, tán egyujjnyival vétette el a fejét! – Andynek eszébe jutott az első, fülsiketítő dörrenés meg a

tornác tartógerendájából lepattanó szilánk. Megborzongott. – Ide jöttek, és *ezt* művelték. Mit kéne szerinted csinálnom, Norma? Várjak, aztán adjam át őket a titkosrendőröknek, mikor azok összekapják magukat és visszajönnek? Legyek egy rohadt náci?

– Nem – mondta Norma rekedten. – Azt nem akarom.

– Nem muszáj... – kezdte Andy.

– Nem a fenét! – torkolta le Irv. – Aztán ha majd visszajönnek... Mert visszajönnek, igaz-e, Andy?

– Hát, igen, vissza fognak jönni. Alaposan bevásárolt velünk, Irv.

Irv szaggatottan nevetett.

– Na jó, én is így gondoltam. Szóval, ha megjelennek, csak annyit mondhatok nekik, hogy elvitted a dzsipemet. Többet nem tudok. És sok szerencsét!

– Köszönöm – mondta csöndesen Andy.

– Sietni kell! – mondta Irv. – Messze a város, de a füstöt biztosan kiszúrták már. Hamarosan itt lesznek a tűzoltók. Azt mondtad, Vermontba mégy a kicsivel. Ez legalább igaz?

– Az – bólintott Andy.

Bal felől nyögés hallatszott.

– Apu...

Charlie felült. Piros nadrágja, zöld blúza csupa piszok. Arca sápadt volt, tekintete szörnyen zavaros.

– Mi ég, apu? Érzem, hogy ég valami. Én csináltam? Mi gyulladt meg?

Andy hozzálépett, felemelte.

– Minden rendben – mondta, aztán eltöprengett, miért mond ilyet az ember a gyerekeknek, mikor az, akár ő, tudja, hogy nem így van. – Minden rendben. Hogy vagy, kicsim?

Charlie a válla felett az égő kocsisorra, a kertben heverő tetemre s a lángok koronázta Manders-házra bámult. Már a tornác is égett.

A szél az ellenkező irányba hajtotta a forróságot meg a füstöt, a levegőben mégis erősen érződött a benzin és a zsendely szaga.

– Ezt én csináltam – szólt Charlie alig hallhatóan. Arca kezdett újból eltorzulni.

– Kicsi! – dörrent rá Irv.

Charlie rápillantott, átnézett rajta.

– Én! – nyögte.

– Tedd le, Andy! – mondta Irv. – Beszélni akarok veled. Andy odavitte a kislányt, ahol a farmer ült, és letette.

– Figyelj rám, kicsi – mondta Irv. – Azok az emberek meg akarták ölni a papádat. És ezt te is tudtad, előbb, mint én, előbb, mint ő, bár akármilyen legyek,

ha tudom, hogyan. Igaz?

– Igaz – felelte Charlie, még mindig nekikeseredetten. De nem erről van szó. Olyan volt, mint azzal a katonával, csak sokkal rosszabb. Nem bírtam... irányítani, ment mindenfelé. Pár tyúkot is meggyújtottam, és... majdnem elégettem az apámat! – Szeméből megindultak a könnyek, Charlie kétségbeesett sírásra fakadt.

– A papádnak kutya baja – mondta Irv. Andy hallgatott. Élénken emlékezett még arra a fojtogató érzésre, mely a forróság buborékjában vett erőt rajta.

– Sose teszem többé – fogadkozott Charlie. – Soha!

– Rendben van – mondta Andy, vállára téve kezét. Minden rendben van, Charlie.

– Soha! – ismételte csendes eltökéltséggel a kislány.

– Ilyesmit ne mondj, kicsi! – pillantott fel rá Irv. – Ne kösd meg így magadat! Azt fogod tenni, amit tenned kell. Meg fogod tenni, ami tőled telik, és ennél többet nem is tehetsz... Hiszem, hogy az Isten legjobban azokat szereti megleckéztetni, akik azt hajtogatják, "soha". Érted, ugye?

– Nem – suttogta Charlie.

– Majd megérted – szólt Irv, és olyan sajnálkozással tekintett rá, hogy Andy torkát is keserűség szorongatta. Irv ezután a feleségére pillantott. – Add ide azt a botot onnan a lábad mellől, Norma!

Norma odaadta neki a botot, aztán megint elmondta, hogy túlerölteti magát, hogy pihennie kéne, így hát csak Andy hallotta, hogy Charlie elismétli: "Soha!" – szinte suttogva, ahogy titokban tett eskünél szokás.

17

– Ide süss, Andy – mondta Irv, és egyenes vonalat húzott a porba. – Ez a földút, amin végigjöttünk, a Baillings Road. Ha mész vagy negyed mérföldet, jobb kéz felé egy erdei utat találsz. Személykocsi nem bírja, de a Willys igen, ha jól fölpörgeted és ügyesen váltasz. Pár helyen úgy fest, mindjárt elfogy az út, de te menj csak tovább, lesz még abból. És egyetlen térképen se találni meg, érted? Egyetlen térképen se.

Andy bólintott, úgy figyelte az erdei út irányát mutató botvégét.

– Tizenkét mérföldet mégy keletnek, és ha el nem akadtok vagy el nem tévedtek közben, a 152-es útra lyukadtok ki, nem messze Hoag Cornerstől. Ott balra fordultok, északnak, és egy mérföld után még egy erdei utat találtak. A terep sík, posványos. Lehet, hogy bírja a Willys, lehet, hogy nem, én már vagy öt éve nem jártam arra. Az az egyetlen út, ami Vermontba, keletnek visz, és

nem lesz kordonnal elzárva. A 22-es úton jöttök le róla, Cherry Plaintól északra, délre a vermonti határtól. Ha eljuttok odáig, a nehezen már túl vagytok, bár, gondolom, a neveteket meg a képeteket úgyis hamarost közzéteszik. Mi mindenesetre sok szerencsét kívánunk, ugye, Norma?

– Igen – felelte sóhajtva az asszony, majd Charlie-ra pillantott. – Megmentetted a papád életét, kicsi lány. Csak erre gondolj!

– Csak? – visszhangozta Charlie olyan színtelen hangon, ami megdöbbenetett, s egy kicsit megijesztette Norma Manderst. Charlie nyomban ezután tétován elmosolyodott, s Norma megkönnyebbülten visszamosolygott rá.

– A kulcs benne van a Willysbén, és... – Irv oldalra billentette a fejét. – Halljátok?

A messzeségben szirénák bögtek szaggatottan; egyre közeledtek.

– A tűzoltók – mondta Irv. – Jobb, ha mentek!

– Gyerünk, Charlie! – mondta Andy. A kislány melléje zárkózott, két szeme vöröslött a sírástól. Mosolya lehervadt, eltűnt, ahogy felhők mögött a nap, ám Andy jócskán megkönnyebbült a gondolatra, hogy az a mosoly egyáltalán megjelent. Charlie arckifejezése egy túlélő arckifejezése volt: döbbenetet, fájdalmat tükrözött. Ebben a pillanatban Andy azt kívánta, bár rendelkezne az ő képességével. Használná, nem is akárkiken...

– Köszönjük, Irv – mondta.

– Sajnálom – szólt halkán Charlie –, amit a *házzal* meg a tyúkokkal csináltam... és... és bocsánat az összes többiért is!

– Nem a te hibád volt, kicsi – mondta Irv. – Maguknak köszönhatték. Vigyázz az apádra!

– Jó – mondta a kislány.

Andy pedig kézen fogta, hátra vitte a ponyvához, ami alatt a Willys állt.

Mire beindította a motort, s a fűvön át kihajtott az útra, a szirénák egész közel bömböltek már. A ház valóságos pokollá változott, Charlie rá se bírt nézni. Andy a vászontetejű dzsip visszapillantó tükrében látta utoljára Manderséket: Irv ott ült, csűrnek vetett háttal, sebesült karján a fehér kötést átítatta a vér, Norma mellette kuporgott, a farmer ép karjával átölelte. Andy integetett, és Irv tessék-lássék visszaintett sebesült karjával. Norma nem integetett – nyilván az anyja edényeire, a szekreterre, a szerelmes levelekre gondolt éppen. Mindarra, amit a biztosítás nem fedez, és nem fedezhet soha.

Az első erdei út éppen ott kezdődött, ahol Irv Manders mutatta. Andy négykerékhajtásra kapcsolta a dzsipet, és rákanyarodott.

– Kapaszkodj, Charlie! – mondta. – Rázós lesz!

Charlie kapaszkodott. Arca sápadt volt, kifejezéstelen, s Andyt elfogta a nyugtalanság, valahányszor rápillantott. A ház, gondolta. McGee nagyapa háza a Tashmore-tó partján. Ha eljutnánk odáig... ha megpihenhetnénk! Charlie összeszedné magát kicsit, aztán kigondolnánk, mihez fogjunk.

Holnap töprengünk. De ahogy Scarlett mondta, ma még ma van.

A Willys bőgő motorral kapaszkodott felfelé az úton, mely nemigen volt egyéb két keréknyomnál, bozótosokon át vezetett, helyenként még egy-egy csenevész fenyő is ágált rajta. Andy úgy vélte, jó tíz éve nem fordult meg erre senki, tán pár vadászt kivéve. Hat mérföld után tényleg úgy festett, vége: Andynek kétszer is meg kellett állnia, hogy elvonszolja az útból a kidőlt fákat. A második alkalommal, mikor az erőfeszítéstől sebesen verő szívvel és szaggató fejjel, émelyegve felegyenesedett, észrevette, hogy egy jókora őz bámulja merengően. Egy pillanatot várt még, aztán fehér farkát megbillentve a sűrűbe menekült, Andy pedig Charlie-ra nézett, aki ámulva figyelte a szökellve távolodó vadat, és erőt merített a látványból. Valamivel feljebb újra előkerültek a keréknyomok, s három óra tájt a Willys kibukkant a kétsávos 152-es úton.

19

A csupa karcolás, csupa sár Orville Jamieson, aki alig bírt megállni kibicsaklott lábán, a Manders-farmtól úgy egymérföldnyire, a Baillings Road szélén ült, adó-vevőjébe beszélt. Adását a Hastings Glen főutcáján parkoló, ideiglenes központként szolgáló furgonban rögzítették. A furgonnak nemcsak kódolóval felszerelt rádiója, hanem erős adóberendezése is volt. O. J. jelentését kódolták, aztán tovább sugározták New York Citybe, ahonnan egy reléállomás a virginiai Longmontba továbbította, az irodájában ülő, feszülten figyelő Caphez.

Cap képe korántsem volt már olyan vidám és gondtalan, mint reggel, amikor munkába kerekedett. Alig tudta elhinni az O. J.-től hallottakat. Tudták, hogy a kislány tud VALAMIT, ám a vérengzés s az ezt követő visszavonulás úgy érte, Capet, mint derült égből a villámcsapás. Négy-öt halott, a többiek szanaszét szaladtak, fél tucat kocsit lángokban, egy ház épp porig ég, egy civil megsebesült, és kész bárkinek kitálatni, hogy egy bandára való neonáci toladott be a birtokára, minden felhatalmazás nélkül, hogy elraboljon egy férfit meg egy kislányt, akiket ő, a gazda, meginvitált ebédre.

Mikor O. J. befejezte (igazában nem fejezte be; de egy idő után már csak önmagát ismételte hisztérikusan), Cap letette a kagylót, hátradőlt és gondolkodni próbált. A Disznó-öbölben történtek óta nem volt példa ilyen csúfos kudarcra – ráadásul ez a mostani akció amerikai területen zajlott! Az irodára homály borult, megsűrűsödtek az árnyak – a nap az épület túloldalát sütötte már –, Cap mégse gyújtotta meg a villanyt. Rachel beszólt neki a hírközlőn, ő azonban kurtán közölte, hogy senkivel, egyáltalán senkivel nem szándékozik beszélni.

Öregnek érezte magát.

Fülében csengett Wanless hangja: "A pusztítás potenciális képességére gondolok..." Nos, a lehetőség immár aligha nevezhető potenciálisnak. Lesz, ami lesz, azért elkapjuk azt a lányt, tűnődött, miközben maga elé bámult. Bizony ám, de még mennyire! Kiszólt Rachelnek:

– Beszélni akarok Orville Jamiesonnal, amint ideér mondta. – Beszélni akarok továbbá Brackman tábornokkal, Washingtonból. A-1-A sürgősségi kategória. Potenciálisan veszedelmes szituációval kell szembenéznünk New York államban, ezt nyomban intézze el!

– Igen, uram! – mondta Rachel tiszteletudóan.

– Tizenkilenc órára várom mind a hat részlegvezetőt. Szintén A-1-A fokozat. Beszélnem kell New York állam rendőrfőnökével is! – A rendőrök szinte kezdettől benne voltak a kutatásban, s Cap úgy érezte, nem árthat erre idejében rámutatni. Ha mocskolódás lesz, jusson a sárból egy jókora porció nekik is! Arra is utalni kívánt persze, hogy ha összefognak, szépen elsimíthatják a dolgot.

– És ha John Rainbird bejelentkezik – folytatta némi tétovázás után –, mondja meg neki, hogy beszédem van vele. Munkát tartogatok a számára.

– Igen, uram.

Cap elengedte a hírközlő gombját. Hátradőlt megint, úgy figyelte az árnyak játékát.

– Nem történt semmi jóvátehetetlen – mondta nekik. Ez volt a mottója, amióta az eszét tudta – nem volt berámázva és kifüggesztve, fel se véste máshová, mint a szívébe, örök igazság gyanánt.

Semmi jóvátehetetlen. Egész mostanáig, O. J. jelentésének beérkeztéig hitt ebben. Ez volt az az életfilozófia, amelynek révén a szegény pennsylvaniai bányász fia ilyen magasra jutott. És még mindig hitt benne, bár világnézete átmenetileg megingott a csapástól. Mandersnek meg a feleségének nyilván mindenütt akadnak rokonai, New Englandtól egész Kaliforniáig, s potenciálisan bármelyik alkalmas a szabályzó szerepére. Longmontban meg épp elég szigorúan titkos dosszié akad ahhoz, hogy egy esetleges, a Műhely módszereit firtató kongresszusi vizsgálat kissé... nos, mindenki számára

kellemetlen legyen. A kocsik és az ügynökök a felszerelés részei, s mint ilyenek, pótolhatók, ámbár némi időbe telik, míg hozzászokik a gondolathoz, hogy Al Steinowitz nincs többé. "Ki pótolhatná ezek közül Alt? Az a kölyök az apjával együtt fizetni fog Alért – gondolta Cap –, majd teszek róla!"

A lány. Bírnak-e majd a lánnyal?

Vannak persze módszerek. Kínálkoznak eszközök az ő kordában tartására is!

A McGee-dossziék még mindig ott voltak a kocsin. Cap felállt, odament, idegesen lapozgatni kezdett bennük, s azon töprengett, vajon merre jár éppen John Rainbird.

WASHINGTON, D. C.

1

Azokban a pillanatokban, mikor Cap Hollister rá gondolt, John Rainbird a szobájában üldögélt a Mayflower Szállóban, és a televíziót bámulta, amin a *Keresztretjévény* című játék ment éppen. Rainbird meztelen volt. Egy karosszékben ült, meztelen talpa a padlón, úgy nézte a műsort. Arra várt, hogy besötétedjen. Ha besötétedik, tovább vár, éjjelig, aztán tovább, éjfél utánig. Éjfél után, mikor a szálloda érverése a leglassúbb, nem vár tovább: felmegy az 1217-esbe, és megöli dr. Wanless-t. Utána visszajön ide, és eltöpreng azon, amit Wanless a halála előtt mond majd neki. Valamikor napfelkelte után aludni is fog egy kicsit.

John Rainbird kiegyensúlyozott ember volt. Megbékélt majd' mindenkivel – Cappel, a Műhellyel, az Egyesült Államokkal. Megbékélt Istennel, a Sátánnal, az univerzum egészével. Magával csak azért nem, mert úgy érezte, zarándoklata nem ért még véget. Sok próbát kiállt, sok dicső sebhellyel büszkélkedhetett. Hogy az emberek félnek és undorodnak tőle, mit sem számított neki. Az sem számított, hogy az egyik szeme odaveszett Vietnamban. Az sem, hogy mit fizetnek a munkájáért. Amit kapott, zsebre vágta, és nagyrészt cipőkre költötte. Rajongva szerette a cipőket. Volt egy háza Flagstaffban, s bár ő maga ritkán járt haza, minden cipőjét odaküldette. Mikor nagy néha mégis hazakeveredett, megcsodálta őket. Gucci, Bally, Bass, Adidas, Van Dohen. Cipők. Háza fura erdő volt, minden szobában cipőfák nőttek, s Rainbird szobáról szobára járva csodálta a rajtuk termett cipőgyümölcsöket. Ha egymaga volt, mégis mindig mezítláb járt. Apját, aki

tiszta vérű cseroki volt, mezítláb temették el. Valaki ellopta a temetési mokaszinját.

A cipőkön kívül John Rainbirdöt csak két dolog érdekelte. Az egyik a halál volt. Saját halála, persze; hisz húsz éve, ha nem régebben, készült már az elkerülhetetlenre. A halál volt a mestersége, az egyetlen olyan mesterség, amelyben kitűnt. Ahogy idősödött, mindjobban foglalkoztatta, ahogy a festőt is mindinkább foglalkoztatja a fény természete és minősége, s ahogy az író tapint rá a karakterek és a részletek lényegére, mint vak a Braille-írás betűire. Legjobban maga az elmúlás, a lélek eltávozásának pillanata izgatta... Az elszakadás az emberi testtől s mindattól, amit az emberek életként emlegetnek – az átolvadás valami másba. Milyen érzés tudni, hogy az embernek mennie kell? Vajon úgy érzi, álom az egész, amelyből felébredhet? Ott vár-e valahol a keresztény ördög a vasvillájával, hogy átdöfje vele a sikoltozó lelket, s úgy cipelje a pokolba, mint egy kebapálcikára tűzött húsdarabot? Van-e az elmúlásban öröm? Tudja-e az ember, hogy ez már a halál? Mit látnak vajon egy haldokló szemei?

Rainbird remélte, lesz módja személyesen utánajárni a dolognak. Az ő szakmájában ugyanis gyakorta villámgyorsan, figyelmeztetés nélkül jött a halál, s ami történt, egyetlen szemvillanás alatt játszódott le. Rainbird remélte, hogy saját halála előtt jut ideje felkészülni, megszerezni érzéseit. Újabbban figyelte azoknak az embereknek az arcát, akiket megölt, a szemükből igyekezett kiolvasni a titkot.

A halál érdekelte.

Érdekelte továbbá az a kislány, akivel mostanság annyit foglalkoztak. Az a Charlene McGee. Cap úgy tudta, John Rainbird egész keveset tud a McGee familiáról, a Hatos készítményről meg éppenséggel semmit. Ám Rainbird majdnem ugyanannyit tudott, mint Cap maga – s ezért, ha elárulja magát, bizonyára nagy árat kellett volna fizetnie. Sejtették, hogy a lány potenciális, meglehet, hatalmas erővel bír, s talán többféle képességgel is rendelkezik. Rainbird szeretett volna a közelébe férközni, hogy megtudja, miben áll a hatalma.

Tudta, hogy Andy McGee, ahogy Cap fogalmazta, "a mentális dominancia potenciális képességével" rendelkezik, de ez nem érdekelte. Őt még egyetlen ember sem volt képes dominálni.

A *Keresztrejtvény* véget ért, hírek következtek. Egyetlen jó sem akadt. John Rainbird csak ült, nem evett, nem ivott, nem dohányzott, ott ült tisztán, üresen, s várta, hogy elérkezzék a gyilkosság ideje.

Nemrégiben maga Cap is kelletlenül állapította meg, milyen csöndesen jár Rainbird. Dr. Wanless sem hallotta közeledni. Mély álomból ébredt, arra, hogy valaki csiklandozza, pont az orra alatt. Felébredt hát, s megpillantott valamit, ami lidércálm szörnyeként tornyosult fölébe. Egyik szeme halványan megcsillant a fürdőszobából kiszűrődő fényben a fürdőszobai villanyt, ha idegen helyen aludt, Wanless mindig égve hagyta. A másik szem helyén kráter sötétlett.

Wanless nyitotta a száját, hogy ordítson. John Rainbird azonban két ujjával befogta az orrát, másik tenyerét pedig a szájára tapasztotta. Wanless vonaglani kezdett.

– Psszt... – suttogta Rainbird. Kedélyes ingerültség csendült ki a hangjából: az anya duruzsol így a gyerekéhez, mielőtt tisztába tenné.

Wanless még jobban vergődött.

– Ha élni akar, maradjon nyugton és csendben – mondta Rainbird.

Wanless felnézett rá, még egyszer megfeszült, aztán elernyed a teste.

– Csendben marad? – kérdezte Rainbird. Wanless bólintott. Az arca már nagyon vöröslött. Rainbird eleresztette, s az öreg levegő után kapkodott.

Egyik orrlyukából keskeny vérpatak szivárgott.

– Kicsoda... maga... ugye... Cap... küldte?

– Rainbird vagyok – mondta Rainbird komolyan. – Cap küldött, igen.

Wanless szeme egész nagyak látszott a sötétben. Nyelve előbukkant, megnedvesítette ajkát. Az ágyban fekvé, a csontos bokájáig lerúgott takaróval úgy festett, mint a világ legöregebb gyereke.

– Van pénzem – suttogta kapkodva. – Rengeteg pénzem. Svájci bankszámlán. A magáé lehet. Ki se nyitom többé a számat, Istenre esküszöm!

– Nekem nem a pénze kell, dr. Wanless – mondta Rainbird.

Wanless csak bámult rá. Szája bal sarka vadul rángatózzott, bal szemhéja meg-megrezdült.

– Ha meg akarja érni a napfelkeltét – mondta Rainbird –, beszélnie kell, dr. Wanless. Oktasson! Én leszek a szemináriumi hallgatóság egy személyben. Igyekvő, jó tanuló leszek. Jutalmul az életét ajánlom, amelyet Captól és a Műhelytől biztonságban, valahol messze élhet le. Megértette?

– Igen – felelte rekedten Wanless.

– Belemegy?

– Igen. De mit...?

Rainbird az ajkához tartotta két ujját, mire dr. Wanless tüstént elnémult. Mellkasa szaporán emelkedett-süllyedt.

– Két szót mondok – folytatta Rainbird –, aztán kezdetét veszi a lecke. Legyen benne minden, amit tud, amit gyanít, amit gondol. Felkészült, dr. Wanless?

– Igen – bólintott az öreg.

– Charlene McGee – mondta Rainbird, és dr. Wanless beszélni kezdett. Először lassan, aztán mind sebesebben. Beszélt. Beszámolt Rainbirdnek a Hatos készítmény-tesztsorozat lefolyásáról, a végső, nagy kísérletről. Volt persze sok minden, amit Rainbird tudott már, Wanless azonban szolgált nem egy újdonsággal is. Felidézte Capnek tartott reggeli prédikációját, és ezúttal nem süket fülekre talált. Rainbird figyelt. Olykor a homlokát ráncolta, összeverte a tenyerét, kuncogott a professzor kacifántos hasonlatain. Ezen felbátorodva Wanless még gyorsabban folytatta, s mikor az öregekre jellemző módon ismételni kezdte magát, Rainbird megint lenyúlt, egyik kezével Wanless orrát, a másikkal a száját fogta be, ahogy az előbb.

– Sajnálom – mondta.

Wanless küzdött, vonaglott a súlya alatt. Rainbird fokozta a nyomást, aztán, hogy Wanless ellenállása alábbhagyott, hirtelen elvette a kezét, amivel az orrát fogta be. A jó doktor sípoló lélegzetvétele a jókora szöggel átütött gumiabroncsból távozó levegő sziszegését idézte. Szeme kiguvadt üregéből, kiguvadt, akár egy halálra rémült lóé... de nem látszott elég jól.

Rainbird megragadta dr. Wanless pizsamakabátjának gallérját, s oldalra rántotta a profot fektében, hogy a fürdőszobai lámpa hideg, fehér fénye pont az arcára essen; azután újra befogta az orrát.

Némelyik férfi kilenc percen át is bírja levegő nélkül, nem szenved tartós agykárosodást, ha teste tökéletes nyugalmi állapotban van. A nők, valamivel nagyobb tüdőkapacitásuknak és valamivel hatásosabb szén-dioxid-kiszűrő rendszerüknek köszönhetően, olykor tíz-tizenkét percig is bírják. A vergődés és a rémület természetesen jelentős mértékben csökkenti ezt az időtartamot.

Dr. Wanless elszántan küzdött vagy negyven másodpercen át, aztán lassanként felhagyott vele. Kezei erőtlenül csépelték John Rainbird elcsúfított gránitarcát. Sarkai tompán pufogtak az ágyon. Szájából, Rainbird kérges tenyere alatt, folyni kezdett a nyál.

Ez volt az a pillanat.

Rainbird előrehajolt, gyermeki kíváncsisággal figyelte Wanless szemét.

Ugyanaz, mindig ugyanaz! A szemekből eltűnt a félelem, valami nagy álmélkodás foglalta el a helyét. Nem csodálkozás, nem is a felismerés, a belátás fénye, csak álmélkodás. Az ámuló szemek egy pillanatig John Rainbird egyetlen szemébe mélyedtek, s Rainbird tudta, hogy a doktor LÁTJA még. Meglehet, homályosan, mind halványabban, ahogy távolodik, de LÁTJA. Aztán nem maradt más, csak az üveges csillogás. Dr. Joseph Wanless

nem lakott már a Mayflower Szállóban, John Rainbird egy életnagyságú bábu mellett ült az ágy szélén.

Azért csak ült mozdulatlanul, egyik keze a bábu száján, a másikkal a bábu orrát tartotta befogva. Az ember menjen biztosra, így maradt még vagy tíz percen át.

Arra gondolt, amit Wanless Charlene McGee-ről mondott. Elképzelhető vajon, hogy egy kisgyerek ilyen hatalommal rendelkezik? Minden bizonnyal. Látott egyszer Kalkuttában egy embert, aki késeket döfött a saját testébe – a lábába, a hasába, a nyakába, a mellébe –, aztán kihúzta őket, és nem maradtak utána sebek. Igen, lehetséges. És persze... érdekes.

Eltöprengett a dolgon, aztán azon kapta magát, hogy tűnődik, milyen lenne, ha egy gyereket ölné meg. Tudatosan sosem tett még ilyet – bár egyszer bombát helyezett el egy repülőgépen, ami felrobbant, megölte a fedélzetten tartózkodó mind a hatvanhét utast, akik közül páran talán gyerekek voltak, de hát ez nem ugyanaz a dolog, lévén személytelen. Munkája a legkritikább esetben követelte meg, hogy gyereket öljön. Hisz végeredményben nem egy IRA- vagy PLO-szabású terrorszervezet az övé, bármennyire is igyekeznek egyesek – példának okáért azok a szarevők a kongresszusban – annak feltüntetni!

Az övé alapján tudományos szervezet.

Egy gyerek megölésével pedig talán messzebbre jutna. A gyermeki szem esetleg mást is tükrözne az ámulaton kívül, melynek láttán akkora ürességet és olyan... igen, szomorúságot érez.

Egy gyerek megölése árán talán kiderülne végre egy s más.

Ez a Charlene McGee épp megfelelőnek tűnik.

– Az életem, akár a sivatag egyenes útja – mondta John Rainbird halkán. Merőn nézte a tompa fényű, kék márványgolyóbisokat, melyek dr. Wanless szemei voltak nemrég. De a tiéd, barátom, jó barátom, többé sehová nem vezet!

Megcsókolta Wanless egyik, majd másik orcáját, aztán visszahúzta a tetemet az ágyra, és letakarta egy lepedővel. A lepedő lassan ereszkedett alá, mint holmi ejtőernyő, síkját csak egy helyütt törte meg Wanless jókora, immár mozdulatlan orra.

Rainbird elhagyta a szobát.

Ezen az éjszakán végig a lányra gondolt, aki állítólag képes tüzeket gyújtani. Sokat gondolkodott a dolgon. Eltöprengett, merre jár, mire gondol, mit álmodik Charlene. Igen gyengéd érzelmekkel gondolt rá, kész lett volna megóvni bármitől.

Amikor valamivel hajnali hat után álomba merült, már bizonyos volt benne: a lány őt illeti.

TASHMORE, VERMONT

1

Andy és Charlie McGee két nappal a Manders-farmon történt tüzeset után érkezett a Tashmore-tó partján álló házhoz. A Willys kezdetben sem volt túl jó állapotban, s az Irv javasolta sáros erdei utak bizony nem használtak neki.

A Hastings Glenben kezdett, végtelennek tetsző nap végére húszyardnyira se voltak a második – komiszabb – út végétől. Alattuk, a sűrű bozótoson túl, ott nyújtózott a 22-es út. Bár látni nem látták, hallották az időnként rajta elhúzó kocsik és teherautók motorzaját. Ezen az éjszakán, alaposan bebugyolálva, a Willysben aludtak, a rá következő reggel pedig kevéssel előtt felkerekedtek ismét. A keleti égbolt épphogy csak derengett még.

Charlie kimerültnek, közönyösnek tűnt. Meg se kérdezte apjától, mi van, ha a kordonokat kitolták kelet felé. "Jobb is, hogy nem tette, hisz ha a kordonokat kitolták, mindenképp lebukunk – gondolta Andy –, egyszerűen nincs mit tenni." A Willystől nem szabadulhattak meg, egyikük sem volt olyan állapotban, hogy gyalog menjen tovább.

Andy kikanyarodott hát az útra, s ezen az októberi napon mindvégig másodrangú utakon zötykölődtek a piszkosfehér, esőt ígérő, ám azzal adós maradó ég alatt. Charlie sokat aludt, s ez aggasztotta Andy-t, aki tisztában volt vele, hogy a kislány nem rendeltetésének megfelelően használja az alvást, álomba menekül, ahelyett hogy szembenézne a történetekkel.

Két ízben megállt egy-egy útszéli vendéglőnél, hamburgert és szalmakrumplit vett. Másodszorra felhasználta azt az ötöst, melyet a furgon vezetője, Jim Paulson tukmált rá. A telefonokból szerzett apróból már nem sok maradt. A Manders-farmon folyt dulakodás miatt nyilván jó pár érme kiesett a zsebéből; nem emlékezett rá. Elveszett még más is: valamikor az éjszaka folyamán eltűntek arcáról azok az érzéketlen területek, amelyek annyira megrémítették. Ezeket nem sajnálta.

Charlie nemigen evett a krumpliból és a hamburgerből.

Egy órával sötétedés után beálltak egy országúti pihenőbe. Rajtuk kívül nem volt ott egy lélek se, hiszen ősz volt, s nem adott már meleget a vénasszonyok nyara.

A pihenőhelyen fatáblába égetett felirat hirdette:

KEMPINGEZNI TILOS,
TÜZET GYÚJTANI TILOS.
TARTSA PÓRÁZON KUTYÁJÁT!
A SZEMETELŐK 500 DOLLÁR
BÜNTETÉST FIZETNEK.

– Itt aztán szigorú emberek élnek... – mormolta Andy, s a kavicsos parkoló mögött kezdődő lejtőn legördülve egy csobogó patak partján állt meg a Willysszel. Charlie-val együtt kiszállt, némán a vízhez ment. Az ég még mindig borús volt, a felhőréteg azonban vékonynak rémlett, átlátszott rajta pár csillag, ettől még sötétebbnek tűnt az éjszaka. Egy darabig a vízparton üldögéltek, hallgatták a hullámok csevelését. Andy megfogta Charlie kezét, mire a kislány sírva fakadt, a zokogás szinte rázta a testét.

Andy átölelte, ringatni kezdte.

– Charlie – suttogta. – Nono, Charlie... Charlie, ne bögj!

– Ne... ne engedd, hogy újra csináljam, apu – hüppögte Charlie. – Mert ha mondanád, újra megcsinálnám, és aztán megölném magamat. Kérlek szépen... soha... soha...

– Szeretlek – mondta Andy. – És egy szót se többet arról, hogy megölnöd magadat. Ez butaság!

– Nem – mondta Charlie. – Komolyan gondoltam, ígérd meg, hogy nem mondom, apu!

Andy hosszan töprengett.

– Nem vagyok benne biztos, fog-e menni, Charlie mondta lassan. – De igyekszem nem mondani. Ez elég?

Charlie zavart hallgatása minden szónál ékesebben beszélt.

– Én is megijedek olykor – magyarázta Andy. – Az apák is félnek, ha mondom, elhiheted...

Ezt az éjszakát is a Willysbent töltötték, s másnap reggel hatkor már ismét úton voltak. A felhők felszakadoztak, s tíz órára verőfényes – szinte nyári – lett a nap. Valamivel a vermonti határ átlépése után embereket pillantottak meg, almafák törzsének támasztott létrákon, meg teherautókat, amelyeket épp ládákkal raktak tele.

Fél tizenkettőkor lekanyarodtak a 34-es útról egy szűk, egyenetlen földútra, melynek kezdetén tábla hirdette: MAGÁNTERÜLET, s Andy végre valami megkönnyebbülésfélét érzett. Eljutottak McGee nagypapa tanyájáig. Megérkeztek!

Lassan haladtak tovább a tán másfél mérföldnyire lévő tó felé. A dzsip tompa orra előtt vörös és arany színű őszi levelek sodródtak a széllel az úton át. Amint a fákon túl megcsillant a víz, az út kétfelé ágazott. A keskenyebbik

szakaszt súlyos vaslánc zárta el, a láncon rozsdafoltos sárga tábla: A MEGYEI SERIFF RENDELKEZÉSE: TILOS AZ ÁTJÁRÁS! A rozsdafoltok hat-nyolc horpadás körül sötétlettek, s Andy arra gondolt, hogy egy vakációzó kölyök unalmában biztos lövöldözött egy kicsit a táblára 22-esével. Persze évekkel ezelőtt.

Kiszállt a Willysből, előkotorta zsebéből a kulcskarikáját. A karikán bőrfityegő, rajta, már alig olvashatóan, a monogramja: A. McG. Ezt még Vickytól kapta karácsonyra, egy évvel azelőtt, hogy Charlie megszületett.

Egy percig csak állt a láncnál, a fityegőt, aztán a kulcsokat nézte. Lehetett vagy két tucat. A kulcsok fura micsodák; A karikán összegyűlve tulajdonosuk életének szakaszairól vallanak. Andy úgy vélte, hogy egyesek – nyilván azok, akik nálánál többre tartják a rendet – egyszerűen kidobják régi kulcsaikat, de hát ők azok, akik a tárcájukban is félévente selejteznek.

Andy sem erre, sem arra nem volt képes soha.

Íme a kulcs, mely a harrisoni Prince Hall keleti bejáratát nyitja, s itt az irodája kulcsa is. Az irodáé, az angol tanszéken.

Íme a harrisoni ház kulcsa, a házé, melyet azon a napon látott utoljára, mikor a Műhely emberei megölték a feleségét, és elrabolták a lányát. Kéthárom másíkról már nem is tudta, mihez valók. Az ám, fura micsodák a kulcsok...

Elhomályosult a tekintete. Hirtelen megint hiányolni kezdte Vickyt, ugyanúgy, ahogyan a menekülés legelső, gyászos heteiben. Olyan fáradt volt, annyira elkeseredett, olyan dühös! Ha most valaki felsorakoztatná előtte a Műhely valamennyi alkalmazottját, s a kezébe nyomna egy Thompson géppisztolyt...

– Apu! – Charlie hangja aggodalomról árulkodott. Nem talárod a kulcsot?

– De, megvan – mormolta Andy. Ott volt a többi közt, egy apró kulcs, melybe zsebkésével a két t betűt (Tashmore-tó) karcolta. Abban az évben jártak itt utoljára, mikor Charlie született, s Andynek most kicsit mozgatnia kellett a kulcsot, míg a lakat engedett. Mihelyt kinyílt, Andy leeresztette a láncot az avarszőnyegre, áthajtott a Willysszel a túloldalra, aztán ismét elzárta az utat.

Örömmel nyugtázta, hogy az út elhanyagolt. Abban az időben, mikor rendszeresen kijártak, s nyaranta háromnégy hetet töltöttek itt, pár napot mindig szánt az útra. Sódert hozott Sam Moore-tól, betömte a nagyobb gödröket, nyírta a bokrokat, néha magát Samet is kihívta, aki ócska földgyalujával egyengette a "pályát". Az út másik, szélesebb szakasza vagy két tucat, a part mentén elszórt vikendházhoz vitt. A vikendházak tulajdonosai évi útdót fizettek, s minden augusztusban üzleti megbeszélést tartottak (mely valójában azt a célt szolgálta, hogy a vakáció vége előtt még egyszer alaposan

elázzanak), a túloldalon azonban egyedül nagyapa háza állt, aki, még valamikor a válság idején, bagóért megvette az egész területet.

A régi időkben családi autójuk volt, egy Ford kombi. Andy nemigen hitte, hogy az út jelenlegi állapotában a házig jutna vele, mert még a jóval magasabb építésű Willys is ledöccent egyszer-kétszer. Igazában nem bánta, hisz ez azt jelentette, jó ideje egy lélek sem járt errefelé.

– Lesz villany, papa? – kérdezte Charlie.

– Nem – felelte Andy. – És telefon se lesz. Nem kapcsolhatjuk be a villanyt, az olyan lenne, mintha direkt bejelentkeznénk nekik: ITT VAGYUNK! De vannak olajlámpák, és van két nagy tartály olajunk. Már ha ki nem ürítették őket... – Egy kicsit aggódott emiatt. Mióta itt jártak, úgy fölment az olaj ára, hogy bárkinek megérhette megpróbálni.

– És lesz... – kezdte Charlie.

– Jézus atyám! – kiáltotta Andy, és a fákra taposott. Az úton keresztben egy fa feküdt, egy hatalmas, vén tölgy, melyet nyilván valami téli vihar döntött ki. – Azt hiszem, innét gyalog megyünk tovább. Már nem lehetünk egy mérföldre se. Legyűrjük! – később persze vissza kell jönnie nagyapa fűrészével, hogy szétvágja a fát. Nem volna szerencsés itthagyni Irv Willyst. Túlságosan nyílt a terep.

A hajába túrt.

– Gyerünk!

Kiszálltak a Willysből. Charlie minden nehézség nélkül átbújt a fatörzs alatt, Andy pedig óvatosan átmászott rajta, vigyázott, nehogy beverje valamijét a göcsörtökbe. Ahogy továbbindultak, talpuk alatt meghitten ropogott az avar, a fák közt az ősz lehelete érződött. Egy fa tetejéről mókus figyelte őket. A fák közt kisvártatva ismét kékesen csillámló vízfelület tűnt fel.

– Mit kezdél mondani, mikor a fához értünk? – kérdezte Andy.

– Lesz elég olajunk? Mert talán maradnunk kell télire is...

– Kezdetben elég lesz. És vágok majd fát, te meg segítesz hazahúzni.

Tíz perc múlva az út egy tisztásba torkollott a Tashmore-tó partján. Megérkeztek. Egy darabig csendben álltak mindketten. Andy nem tudta, mit érezhet Charlie, de őrá hirtelen rátörtek az emlékek, olyan hevességgel, hogy azt aligha lehetett a szelíd "nosztalgia" kifejezéssel minősíteni. Az emlékek közt ott lapult három nappal korábbi álma: a csónak, a recsegő evező, még nagyapa csizmájának foltjai is.

A ház öt szobából állt, alapozása kőből, amúgy fából készült. A tó felőli oldalon veranda, azon túl kőből rakott stég nyúlt a vízbe. A levélszőnyegek és a három tél okozta károkat leszámítva semmi sem változott. Andy szinte várta, hogy felbukkanjon a zöld-fekete kockás inget viselő nagyapa, hogy integetve,

kurjongatva beljebb tessékélje, úgy firtassa, megvan-e már a horgászengedélye, merthogy a barna pisztrángok szürkületkor még mindig szépen harapnak...

Jó hely volt ez, biztonságos hely. A tó túloldalán fenyvesek szürkészöldje látszott a napsütésben. Ostoba fák mondta egyszer a nagyapa – még a telet se tudják a nyártól megkülönböztetni. A civilizáció egyetlen nyoma még mindig a túloldali kisváros, Bradford strandja volt. Bevásárlóközpont, vidámpark azóta se épült; a szél egyre zúgott a fák közt ideát. A zöld zsindelek még mindig mohosak voltak, a tetőn, a fa ereszcatornában túlevelek halmozódtak. Andy itt gyerekeskedett, itt tanította meg nagyapa, hogyan kell csalit készíteni. Volt saját hálósobája, a fala jóféle juhar, ott, egy keskeny ágyon álmodta gyermeki álmait, s a stéget nyaldosó víz csobbanásaira ébredt reggelenként. Járt azután itt férfiként is, azon a dupla ágyon szeretkezett a feleségével, mely azelőtt nagyapáé meg az ő feleségéé volt – azé a csöndes, ám valahogy baljós tekintetű asszonyé, aki, mint az Amerikai Ateisták Társaságának tagja, készen állt rámutatni a Jakab király Bibliájában található Harminc Következetlenségre, avagy elmagyarázni, miért nevetséges a Világegyetem teremtésének elmélete – s mindezt egy eltökélt prédikátor ellentmondást nem tűrő, kissé száraz modorában,

– Hiányzik a mami, ugye? – kérdezte Charlie szomorkásan.

– Igen – felelte Andy. – Nagyon.

– Nekem is – mondta Charlie. – Jó volt itt, igaz?

– Jó volt – bólintott Andy. – Na, gyere!

Charlie azonban várt, felnézett rá.

– Apu, rendbe jönnek még a dolgaink? Mehetek majd újra iskolába meg ilyesmi?

Andy valami hazugságon töprengett, aztán rájött, hogy hazudni méltatlanság volna.

– Nem tudom – válaszolta. Mosolyogni próbált, és nem ment; azon vette észre magát, hogy még a szája se mozog meggyőzően. – Nem tudom, Charlie.

2

Nagyapa szerszámai kivétel nélkül a helyükön voltak a csónakház kis kamrájában, ezenkívül Andy talált még mást is, amit remélni se igen mert: majd' két egész ölnyi fát, szépen felhasogatva, a csónakház alatt felhalmozva. Ennek a fának a legnagyobb részét ő maga hasogatta, s rajta volt a szakadozott, koszos ponyva is, amit ugyancsak ő terített rá. Kétölnyi fa aligha

lesz elegendő télire, de mire felhasogatja a kidőlt fákat, legelőször is azt, ott az úton, már nemigen lesz okuk aggodalomra.

Fogta a motoros fűrészt, visszament a kidőlt fához, és addig bajlódott vele, míg át nem hozta a Willyst a túloldalra. Ekkorra kezdett sötétedni, Andy fáradt volt és éhes. A jól felszerelt élestárat se pakolta ki senki; ha jártak egyáltalán errefelé motoros szánon utazó tolvajok, vandálok az elmúlt hat télen, bizonyára inkább a tó sűrűbben lakott, déli partján portyáztak. Őt polc Campbell-féle leveskonzervekkel, Wyman szardíniával, Dinty Moore-féle marhahússal és különféle zöldségkonzervekkel volt megrakva. A padlón volt még egy fél láda Rival-féle kutyaeledel is – nagyapa jó öreg kutyája, Bimbó hagyatéka –, de Andy nem hitte, hogy ilyesmire kell majd fanyalodniuk.

Míg Charlie a nagy nappali polcain sorakozó könyvek címét böngészte, Andy lement a pincéhez vezető három lépcsőn, az egyik gerendán gyufát gyújtott, ujját a földpadlatú helyiséget tőle elválasztó falécek egyikének nyílásába akasztotta, s rántott egyet rajta. A léc elmozdult, Andy benézett. Egy pillanattal később elvigyorodott.

A csupa pókháló üregben négy üveg sorakozott, bennük áttetsző, süni folyadék, százszázalékos "villámcsapás", vagy ahogy nagyapa mondta, "házi lórúgás".

A gyufa Andy körmére égett. Megrázta, hogy kialudjon, és meggyújtott még egyet. A valaha élt New England-i prédikátorokhoz hasonlóan (akiknek amúgy egyenes ágú leszármazottja volt) Hulda McGee sem szerette, értette vagy túrta az egyszerű, kissé tán ostoba férfiúi kedvteléseket. Puritán ateista volt, a szeszraktár pontos helye pedig nagyapa titka, melyet csak egy évvel a halála előtt osztott meg Andyvel.

A "villámcsapás" mellett bádogkanna porosodott. Andy kihúzta, kitapogatta a fedőjét, levette, belenyúlt, és máris vékony bankóköteget tartott a kezében: tízesek, ötösök, egyesek – lehetett vagy nyolcvan dollár. Nagyapa gyöngéi közül a blatterés sem hiányzott, és ez volt a dugipénze. A második gyufa is Andy körmére égett, hát eloltotta. A sötétben matatva mindent visszatett a kannába. Azért jólesett tudni, hogy a pénz ott van... Helyrehúzta a lécet, és az éléskamrán át visszament.

– Paradicsomleves megfelel? – kérdezte Charlie-t. Csodák csodája, Charlie valamelyik polcon megtalálta a Micimackó-könyveket, és Mackóval meg Malackával lófrált éppen, valahol a Százholdas Pagonyban.

– Persze – mondta, anélkül hogy felpillantott volna.

Andy nagy fazék paradicsomlevest csinált, s mindkettőjüknek kibontott egy-egy doboz szardíniát. Miután gondosan elhúzott minden függőnyt, olajlámpát gyújtott, és az asztal közepére tette. Leültek és enni kezdtek, nemigen szóltak egymáshoz. Vacsora után Andy cigarettára gyújtott a lámpa

felett. Charlie felfedezte a kártyafiókot nagymama öltözőasztalában, volt benne nyolc vagy kilenc pakli, de egy dzsóker, filkó vagy valami más mindegyikből hiányzott. Charlie az este folyamán többször szétrakosgatta a lapokat, játszott, míg Andy bejárta a házat.

Később, mikor ágyba dugta Charlie-t, megkérdezte tőle, hogy érzi magát.

– Biztonságban – hangzott a tétovaság nélküli válasz. Jó éjszakát, apu!

Ha Charlie-nak megfelel a dolog, nincs baj. Andy elüldögélt még egy darabig, de a kislányt hamar elnyomta az álom, úgyhogy kiment, de az ajtót nyitva hagyta, hogy meghallja, ha éjszaka esetleg hánykolódni kezd.

3

Mielőtt lefeküdt volna, Andy visszament az éléstárba, előszedte az egyik üveg "villámcsapás"-t, töltött magának egy pohárával, s a tolóajtón át kilépett a verandára. Egy vászon kempingszékre telepedett (a szék penészszagú volt, s ő eltöprengett, vajon lehet-e ezzel kezdeni valamit), úgy bámulta a tó sötét, nyughatatlan vizét. Meglehetősen hűvös volt már, ám elegendő volt pár apró korty a nagyapaféle "házi lórúgás"-ból, hogy többé ne érezze. A Harmadik sugárúti szörnyű hajsza kezdete óta most először mert lazítani, biztonságban érezte magát.

Cigarettaízva bámult a Tashmore-tóra.

Biztonságban, nyugalomban van megint – de a baj nem New York Cityben kezdődött újra, hanem tizennégy hónappal korábban, azon a borzalmas augusztusi napon, mikor a Műhely ismét belenyúlt az életükbe. Azóta vagy menekültek, vagy rejtőzködtek, de nyugtuk sehogy sem lehetett.

Emlékezett a Quinceyvel folytatott telefonbeszélgetésre, orrában a megégett szőnyeg bűzére. Ő Ohióban volt, Quincey odalent Kaliforniában, melyet leveleiben csak a "Földrengések varázsbirodalma"-ként emlegetett. Igen, még jó, mondta Quincey. Mert még bezárnák őket egy-egy kis szobába, ahol egész idő alatt azon fáradozhatnak, hogy a többi kétszázhuszmillió amerikai békében élhessen, szabad maradjon... Fogadok, hogy el akarnák venni a gyereket, hogy egy olyan kis szobába dugják, hogy kideríthessék, elősegítheti-e a demokrácia elterjesztését szerte a világon.

"Azt hiszem, öreg haver, ez minden, amit mondhatok. És még csak annyit... vigyázz magadra!"

Andy úgy emlékezett, megrémült a hallottaktól, pedig akkoriban még nem tudta, mi fán terem az igazi rémület. Az ember akkor rémül meg, ha hazaér, és kitépett körmökkel, holtan találja a feleségét. Vicky körmeit azért tépték ki, hogy elárulja, hol van Charlie. Charlie akkor már két napja a barátnőjénél,

Terry Dugannél lakott. Úgy egy hónappal későbbre tervezték ugyanennyi időre áthívni Terryt. Vicky ezt a "Nagy 1980-as gyerekcseré"-nek nevezte.

A verandán ülve, cigarettázva Andy képes volt felidézni a történeteket, noha rögtön a tragédia után a fájdalom, a kétségbeesés és a düh elködösítette az agyát, s csak a vakszerencsének (talán egy kicsit több is volt, mint szerencse) köszönhette, hogy egyáltalán a nyomára bukkant a tetteseknek.

Az ügynökök megfigyelés alatt tartották őket, az egész családot. Valószínűleg már hosszabb idő óta. És amikor Charlie nem érkezett haza a nyári napközis táborból azon a szerda délutánon, sőt csütörtök estig sem került elő, nyilván úgy gondolták, Andy és Vicky felfedezte őket. Ahelyett hogy meggyőződtek volna róla: Charlie a barátnője szüleinél időzik, alig kétmérföldnyire, azt feltételezték, hogy McGee-ék a gyerekekkel együtt menekülni akarnak.

Őrütség volt, ostoba félreértés, de hát nem ez volt a Műhely első ilyen hibája – egy cikk tanulsága szerint, amelyet Andy utóbb, a *Rolling Stone*-ban olvasott, a Műhely oroszlánrészt vállalt egy vérfürdőbe torkollott gépeltérítési ügyben, melyet a Vörös Hadsereg Frakció terroristái kezdeményeztek (a beavatkozás hatvan emberéletet követelt), kábítószerrel adott el egy szervezetnek, cserébe Miami-ben élő, kubai származású amerikaiakra vonatkozó jobbra érdektelen információkért, s felelős egy kommunista hatalomátvételért is, mely addig csak egy dollármilliárdokért épült strandszállóról és vudu-hívó lakóiról nevezetes karibi szigeten zajlott.

A Műhely tarsolyában efféle kolosszális baklövésekkel valamivel érthetőbbnek tűnhet, miért tekintettek a McGee családot szemmel tartó ügynökök szökési kísérletnek egy ártatlan, kétnapos kimaradást. Ahogy Quincey mondta volna (talán mondta is): ha a Műhely ezeralahány alkalmazottja közül a legjobbak a magánszektorban próbáltak volna elhelyezkedni, már a próbaidő lejárta előtt munkanélküliségért kellett volna folyamodniuk.

Igaz, mindkét oldalon ostoba hibák történtek, emlékeztette magát Andy. És ha a gondolat okozta keserűség az idő múlásával alább is hagyott valamelyest, valaha alkalmas volt rá, hogy vért ontson; csupa túske volt ez a keserűség, s minden túske hegye a büntudat kuráremergében ázott. Csakugyan megrémült mindattól, amire Quincey a telefonon célzott aznap, amikor Charlie legurult a lépcsőn – ám nyilvánvalóan nem rémült meg eléggé. Ha eléggé megrémül, talán csakugyan menekülésre szánja el magát.

Túl későn ébredt rá, hogy az emberi elmét szinte hipnotizálja a bizonyosság, mikor az élete – vagy a családjáé kizökken a normális kerékvágásból, hogy holmi örült fantazmagóriához váljék hasonlatossá – effélével rendes körülmények közt csak tévésorozatok hatvanperces

epizódjaiban vagy *száztíz* perces adagokban, a helyi moziban találkozhatott. A Quinceyvel folytatott beszélgetés utóhatása gyanánt lassanként különös érzés vett erőt rajta: úgy tűnt neki, kezdi elveszíteni a józan eszét. Még hogy lehallgatják a telefonját! Még hogy figyelik őket! Még hogy begyűjtik, és valami pincebörtönbe suvasztják el őket egy kormánylétesítményben! Késztetést érzett, hogy ostobán mosolyogjon, ha ilyesmire gondolt; késztetést érzett, hogy az ésszerűbb utat válassza, és kigúnyolja ösztöneit...

A Tashmore-tavon hirtelen mozgolódás támadt, egy vadlúdcapat kelt szárnyra az éjszakában, indult el nyugat felé. Félhold kelt fel, beüzüstözte a távolodó madarak szárnyát. Andy újabb cigarettára gyűjtött. Tudta, túl sokat szív, de azt is, lesz még elég ideje szűkölködni, hisz alig négy-öt szál maradt.

Na igen, gyanította, hogy a telefonját lehallgatják. Néha fura, dupla kattanás hallatszott, ha az ember felvette a kagylót, és belehallózott. Egyszer-mászor, míg valamelyik diákjával vagy egy kollégájával beszélt, a kapcsolat titokzatos módon megszakadt. Azt is gyanította, hogy a házban poloskák vannak, de sose szedte szét a berendezést, hogy meggyőződjön róla (vajon attól tartott, megtalálná őket?). És bizonyos alkalmakkor úgy érezte – nem is, szinte biztosra vette –, hogy figyelik őket.

Harrison Lakeland kerületében éltek, márpedig Lakeland tipikus kertváros volt: egy-egy piás éjszaka után az ember órákig kerengett hat-nyolc háztömb körül, mire meglegelte a maga portáját. A szomszédokban lakók vagy a városon kívüli IBM-üzemben vagy a városi félvezetőgyárban dolgoztak, netán az egyetlen tanítottak. Az ember két nyílegyenes vonal közt meghatározhatta egy család átlagjövedelmét: az alsó határ tizennyolcezer-ötszáz, a felső úgy harmincezer dollár; Lakeland lakóinak túlnyomó többsége e tartományon belül keresett.

Az ember ismerte a szomszédait. Biccentéssel üdvözölte az utcán Mrs. Bacont, aki elveszítette a férjét, s azóta a vodkával élt házasságban. Mi tagadás, úgy is nézett ki, a fent említett úriemberrel töltött nászút pokolian rosszat tett az arcának meg az alakjának. Az ember V betűt mutatott a fehér Jaguárban furikázó két lánynak, akik a Jasmine utca és a Lakeland sugárút sarkán álló házat bérelték – és azt latolgatta, vajon milyen lehet az ágyban EGYSZERRE kettőjükkel.

A Laurel közben lakó Mr. Hammonddal, aki örökösen a sövényt nyírta, baseballról társalgott. Mr. Hammond az IBM-nél dolgozott ("IBM – az annyi, mint Igencsak Bunkó Mindenki" – mondogatta vég nélkül a villamos sövénynyíró zúgása és zümmögése közepette), Atlantából jött, ezért mániákus Atlanta Braves-rajongó volt. A Cincinnati Nagy Vörös Masinát ki nem állhatta, s ez nem tette közkedvelté a szomszédok körében, Hammond azonban nem törődött ezzel. Igaz, alig várta, hogy az IBM máshová helyezze.

A lényeg mégse Mr. Hammond volt. Nem is Mrs. Bacon, nem is az a két érett barack abban a fényszórók körül vörösre mázolt fehér Jaguárban.

A lényeg az volt, hogy az ember agya idővel létrehozta tudatalattijában a palettát azokból az emberekből, akik Lakelandhez tartoztak.

A Vicky meggyilkolása, Charlie-nak a Dugan-házból való elrablása előtti hónapokban aztán olyan emberek tűntek fel a környéken, akik nem tartoztak ehhez a palettához. Andy szántszándékkal figyelmen kívül hagyta a dolgot, arról győzködte magát, ostobaság volna riadalmat okozni Vickynek pusztán azért, mert a Quinceyvel folytatott beszélgetés őt paranoiddá tette.

Azok az emberek, abban a világosszürke furgonban. Az a vörös hajú férfi, akit egyik este egy AMC Matador, egy héttel később egy Plymouth Arrow volánja mögött, ezután tíz nappal meg a szürke furgonban látott. Túl sok ügynök kereste fel őket. Voltak esték, mikor kirándulásból hazatérve vagy Charlie-val a legújabb Disney-mozi után megérkezve Andynek úgy tűnt, valaki járt a lakásban, hogy valakik, alig észrevehetően bár, de elmozdítottak bizonyos dolgokat.

Úgy érezte, figyelik őket.

Nem hitte azonban, hogy AZOK a megfigyelésnél messzebbre mennek. Ez volt az ő ostoba hibája. Azóta sem sikerült elhitetnie magával, hogy a Műhely emberei pániktól indítatva cselekedtek. Lehet, hogy előre készültek Charlie és az ő elrablására és Vicky megölésére, aki relatíve használhatatlannak minősülhetett – mert ugyan kinek kell egy alacsonyrendű agycsoda, akinek legnagyobb mutatója a hűtőszekrényajtó bizonyos távolságból történő becsapása?

A munkának mindazonáltal volt bizonyos kapkodó, elsietett színezete, s ez azt sugallta Andynek, hogy Charlie váratlan "eltűnése" a tervezettnél korábbi cselekvésre sarkallta az ügynököket. Talán vártak volna, ha Andy tűnik el, de hát nem így történt. Charlie-t vesztették szem elől, márpedig a Műhelyt igazában ő érdekelte – ebben Andy immár bizonyos volt.

Felállt, kinyújtózott, hallotta gerincesigolyáinak ropogását. Ideje, hogy lefeküdjön, ideje elhessegetni ezeket a régi, fájdalmas emlékeket. Nem hajlandó egész hátralévő életében önmagát hibáztatni Vicky haláláért. Hisz végeredményben őt is váratlanul érte a dolog! Meg aztán... könnyen lehet, hogy nem él már soká. Nem felejtette az Irv Manders tornácán történeteket. El akarják intézni. Már csak Charlie-t akarják.

Andy ágyba búj, s idővel el is aludt. Álmai nem voltak valami derűsek. Újra és újra látta az előkert földjén végigfutó, a farönkök körbefogó tűzvonalat, az eleven gyújtóbombaként felrobbanó csirkéket. Álmában ismét köréje zárult az a hópalást, s csak forrósodott, forrósodott...

Charlie azt mondta, nem csinál tüzet soha többé.

Talán így lesz a legjobb.

Odakint hideg októberi holdfény ragyogott a Tashmore-tavon, ez világította meg a vízen túl a New Hampshire-beli Bradfordot s egész New Englandet. Délen a virginiai Longmontra hullt.

4

Andy McGee-nek olykor megérzései támadtak-hihetetlenül élénk megérzések – a Jason Gearneigh Hallban elvégzett kísérlet óta. Nem volt biztos benne, hogy e megérzések vajon korlátozott jövőbe látásnak minősülnek-e, de ha egyszer erőt vettek rajta, rájuk hagyatkozott.

1980-ban, azon az augusztusi napon, déltájt balsejtelem gyötörte.

A Buckeye-teremnek nevezett étkezőben, az egyetemi épület legfelső emeletén kezdődött. Andy még a pillanatot is meg tudta határozni. Tejszínes csirkeragut evett épp rizzsel, Ev O'Brian, Bill Wallace és Don Grabowski társaságában – az angol tanszék munkatársai, jó barátok valamennyien. Mint rendszeren, valaki lengyel viccet hozott Donnak, aki gyűjtötte őket. A vicc Ev vicce volt, valahogy úgy szólt, hogy a lengyel létra különbözik a világ összes többi létrájától: az utolsó fokára fel van írva: ÁLLJ! Mindannyian nevettek, mikor Andy fejében felcsendült egy vékonyka, igen-igen halk hang: "Valami baj történt odahaza."

Ennyi, és nem több, de hát nem is kellett több. Majdnem ugyanúgy vett erőt rajta, mint a fejfájás, miután lökést adott valakinek, és megerőltette magát. Ám a dolog ezúttal nem a fejében ment végbe, valamennyi érzése gombolyaggá állt össze, s idegrendszere maradványai közt mintha valami komisz macska játszadozott volna vele.

Már nem érezte jól magát. A csirkeragu még azt a kevés ízet is elvesztette; Andy gyomra remegni kezdett, szíve szaporán vert, mintha csúnyán megrémült volna az imént. Jobb kezének ujjai hirtelen lüktetni kezdtek, mintha odacsípte volna őket az ajtórésbe.

Hirtelen felállt. Homlokán kezdett kiütközni a hideg veríték.

– Figyeljetek, nem érzem túl jól magam – mondta. – Át tudnád venni az egyórát, Bill?

– Azokat a reménybeli poétákat? Naná, semmi gond! De mi bajod?

– Nem t'om. Gondolom, valami rosszat ettem.

– Elég sápadt vagy – mondta Don Grabowski. – Át kéne menned az orvosiba, Andy!

– Lehet, hogy át is megyek – felelte ő.

És ment, bár esze ágában sem volt az orvosit útba ejteni.

Negyed egyre járt az idő, a nyárutón ellustult campus az utolsó negyedév vége felé járt. Andy odaintett Evnek, Billnek és Donnak, mielőtt kiviharzott. Azóta se látta őket.

Az épület földszintjén bement egy telefonfülkébe, hazaszólt. Nem vette fel senki. Persze ennek lehetett természetes oka is: Charlie Duganéknél, Vicky talán vásárolni ment vagy fodrászhoz, átugrott Tammy Upmore-hoz, vagy Eileen Baconnel ebédel. Andy idegei mindazonáltal ismét megfeszültek, úgy, hogy már-már fájt.

Kijött az egyetemi épületből, szinte futott a Prince Hall parkolójában álló kombiig. A városon át Lakelandbe hajtott. Kapkodd, rosszul vezetett. Többször is áthajtott a sárgán, be-bevágott mások elé, egy ízben majd lelökött egy hippit a tízsebességű Olimpiájáról. A hippi odamutatta neki az ujját, de Andy észre se vette. A szíve mostanra már-már kiugrott a helyéből, úgy érezte, valami vészes sebességgel magával ragadja.

A Conifer* Place-en laktak – Lakelandben, mint az ötvenes évek során épült kertvárosi negyedek legtöbbszörében, az utcák nagy részét fákról, bokrokról nevezték el. Az utca furcsamód kihaltnak tűnt a déli hőségben, s ez erősítette a benyomást Andyben: valami baj történt. Mert oly kevés autó parkolt a járda mellett, az utca szélesebbnek rémlett a megszokottnál. A kihaltság benyomását még az itt-ott játszadozó gyerekek látványa sem ellensúlyozta: a legtöbbször ebédelték vagy a játszótérre mentek. A Lauer közben lakó Mrs. Flynn vonult el Andy mellett; kerekesebb bevásárlókocsijában egy zacskó zöldség, feneke úgy feszült szűk, avokádózöld nadrágjában, mint valami futball-labda. Az utca egész hosszában locsolók forogtak lassan, vizet permeteztek a gyepre, szivárványt bűvöltek a levegőbe.

[* *conifer* – túlevelű (*A ford.*)]

Andy a jobb oldali kerekekkel felkapaszkodott a járdára, s olyan keményen fékezett, hogy biztonsági öve egy pillanatra leblokkolt, a kocsit orra majd az aszfaltot érte. Úgy állította le a motort, hogy a váltó még sebességben volt ilyesmit azelőtt sosem tett –, s végigfutott a repedezett cementfelhajtón, amelyet már rég meg akart foltozni, de valahogy sosem jutott hozzá. Sarka értelmetlenül kopogott. Észrevette, hogy a nappali nagy franciaablakán* (faliablak, mondogatta az ingatlanügynök, akitől a házat vették, ez itten egy egyszerű faliablak) össze van húzva a függöny. Ez megint csak a zártság, a rejtelmesség nemszeretem érzését keltette Andyben. El szokta húzni Vicky a függönyt, hogy úgy-ahogy kirekessze a nyári hőséget? Nem emlékezett. Rájött, hogy nemigen tudja, mit művel a felesége, míg ő távol van.

[* A franciaablak valójában erkélyablak. – V. T.]

A kilincshez nyúlt, ám a kilincs nem fordult el, az ajtó nem engedett.

Vicky az ő távollétében bezárkózik? Andy nem tudta elhinni. Vicky sosem

tenne ilyet. Aggodalma – nem, már rémület volt – fokozódott. Mégis, akadt egy pillanat (bár ezt utóbb sem igen akarta magának beismerni), egyetlen pillanat, mikor semmi mást nem akart, csak hátat fordítani annak a bezárt ajtónak. Hagyni az egészet. Hagyni Vickyt és Charlie-t meg a későbbre várható, gyenge kibúvókat.

Menekülni.

Ehelyett a zsebébe kotort a kulcsaiért.

Idegességében elejtette őket, le kellett hajolnia értük. Kocsikulcsok, a Prince Hall keleti bejáratának kulcsa, az a fekete kulcs, mely a nagyapa házához vezető utat lezáró lánc lakatját nyitja – ezt ő maga tette fel minden nyaralás végén. Furcsa, hogy a kulcsok így összegyűlnek.

A csomóból kiválasztotta a lakáskulcsot, kinyitotta az ajtót. Bement, becsukta. A nappalit erőtlen, baljóslatú sárga fény világította be. Meleg volt. És csend. Úristen, milyen nagy csend!

– Vicky...

Semmi válasz. Hogy nincs válasz, csak annyit jelent, hogy Vicky nincs otthon. Felvette, ahogy ő maga szokta mondani, a bugizó cipőjét, és vásárolni vagy szomszédolni ment. Persze nem így történt, ezt Andy biztosra vette. És a keze... a jobb keze... Miért fájnak úgy az ujjai?

– Vicky!

A konyhába ment. Volt ott egy kisebb asztal, három székkal: ő, Vicky és Charlie rendszerint a konyhában reggeliztek. Az egyik szék most ott hevert az oldalára dőlve, akár egy döglött kutya. A sótartó felborult, az asztalon szanaszét szóródott a só. Andy önkéntelenül cselekedett: baljával felcsípett belőle, maga mögé hajította, úgy mormolta alig hallhatóan, amit apja és nagyapja azelőtt:

– Só, só, maláta, balszerencse kizárva...

A tűzhelyen egy fazék leves. Hideg. Az üres doboz a konyhaszekrényen. Ebéd egy személyre. De hol lehet Vicky?

– Vicky! – Lefelé indult a lépcsőn. Odalent sötétség. A mosókonyha meg a játékszoba, mely végigvonul a ház egész hosszában. Semmi válasz.

Andy újra körülnézett a konyhában. Minden tiszta, minden a helyén. Charlie két rajzát, amelyet júliusban, a vasárnapi iskola napközis táborában csinált, mágneses aljú kis műanyag zöldségek erősítették a hűtőszekrény ajtajához. Az EZEKET FIZESD BE UTOLJÁRA feliratú táblán a villanyszámla meg a telefonszámla. Minden a helyén, hisz helye van mindennek.

Csak a szék dőlt fel. Csak a só szóródott ki.

Andy szája kiszáradt, kiszáradt egészen. Olyan száraz volt, mint nyári napon a króm.

Felment az emeletre, benézett Charlie szobájába, kettejük szobájába, a vendégszobába. Semmi. A konyhába visszatérve meggyújtotta a lenti villanyt, és megindult a lépcsőn. A Maytag mosógép nyitva állt, a centrifuga rámeredt egyetlen üveglakszemével. A kettő közt a falon egy hímezés, Vicky vette valahol. Ez állt rajta: DRÁGÁM, MÁR MIND KIMOSÓDTUNK! Belépett a játékszobába, s úgy érezte, bármelyik pillanatban hűvös, idegen ujjak fonódnak csuklójára, hogy céljához vezessék. Aztán végre megtalálta a kapcsolót, s a mennyezetbe süllyesztett fénycsövek felragyogtak.

Jó kis szoba volt. Andy rengeteg időt töltött ide lent. Összeütött ezt-azt, s közben végig mulatott magában, hogy azzá vált, amitől az ember egyetem előtt legjobban ózdkodik. Mindhárman sok időt töltöttek ide lent. Volt itt falba épített tévé, pingpongasztal meg egy elméretezett backgammon-tábla. A falnak támasztva még jó néhány más játékasztal állt, volt pár nagyobb könyv egy alacsony asztalon, melyet Vicky készített furnérlemezből. Az egyik falat puha fedelű könyvek borították. Egy másikon, keretben, Vicky által kötött kockák tarkállottak, remek kockák, hajtogatta mindig, de egyszerűen nincs hozzá célném, hogy egy egész nyavalyás takarót összehozzak. Ott voltak Charlie könyvei is egy külön, gyerekméretű polcon, gonddal ábécérendbe rakva – erre még Andy tanította a kislányt két éve, egy unalmas, havas téli estén, s a dolog változatlanul lenyűgözte Charlie-t.

Jó kis szoba.

Üres szoba.

Próbált megkönnyebbülést érezni. Az előérzet, a benyomás, nevezzük akárhogy, félrevezette. A felesége nincs itt. Eloltotta a villanyt, és visszament a mosókonyhába.

A mosógép ajtaja – a gépet egy kiárusításon vették, hatvan dolcsiért – nyitva állt. Andy gondolkodás nélkül csukta be – ugyanúgy, ahogy azt a csipetnyi sőt hajtotta a háta mögé az imént. Az üveglakon vér. Nem sok, háromnegy csepp összesen. De mégiscsak vér.

Andy állt és bámult. Hűvös volt ide lent, túlságosan is hűvös, hűvös, akár valami halottasházban. A padlóra pillantott. Még több vér. Fel sem volt száradva. Andy torkából fojtott hang, elfülő suttogás tört elő.

Róni kezdte a mosókonyhát, mely fehérre festett falú, kis alkóv volt csupán. Kinyitotta a szennyesládát. Csak egy zoknit talált benne. Benézett a mosogató alatti szekrénybe. Lestoil, Tide és Biz és Spic 'n Span, semmi más. Benézett a lépcső alá. Pókhálók meg Charlie egy régi babájának a lába – az elveszett láb, mely tudj' isten, milyen rég hevert ott, újbóli megtalálásra várva.

Kinyitotta a szárító ajtaját. A vasalódeszka nagy csattanással zuhant le, és alatta, összekötözve, úgy, hogy térde szinte az állat érte, tágra nyílt, opálos, élettelen szemmel Vicky Tomlinson McGee hevert, szájában egy ronggyal. A

levegőben Pledge bútorfényező erős, émelyítő szaga terjengett.

Andy mély hangon hördült egyet, s hátratántorodott. Karjai oldalra lendültek, mintha el akarná hessegetni a szörnyű látványt. Az egyik nekicsapódott a centrifuga kapcsolóinak, mire a masina életre kelt, belsejében ide-oda estek a ruhák. Andy felordított, aztán futni kezdett. Felrohant a lépcsőn, a konyhai fordulónál megbotlott, végigterült a földön, homlokát a linóleumpadlóba verte. Zihálva ült fel.

És ott volt megint. Visszajött, mint a lassított felvétel, mint egy visszajátszás valami futballmeccsből, ahol a középpályást leteperik vagy valaki megszerzi a győzelmet jelentő gólt. A látvány az elkövetkező időkben gyakorta kísértette álmában.

Az ajtó kinyílik, a vasalódeszka leesik, visszhangos csattanással lezuhan, a hang valamiért a guillotine-t juttatja eszébe – és ott hever a felesége, a szájában a ronggyal, amelyet bútorfényesítésre használtak. Eszébe jutott minden, a legapróbb részletekig, s Andy érezte, ismét ordítani fog, ezért a szájához kapta a karját, és ráharapott, úgyhogy a kiáltás ugyancsak fojtottra sikeredett. Andy kétszer is kiáltott, ezzel aztán kijött belőle valami, és megnyugodott. A sokkos állapot csalóka nyugalma volt ez, ám akadtak előnyei. A körvonalazatlan félelem, a parttalan iszonyat tovatűnt. Jobb kezéből kiállt a szaggató fájdalom. S az agyába lopódzó gondolat éppoly hűvös volt, mint a nyugalom, mely erőt vett rajta, hűvös, mint maga a sokk. Ezt gondolta: CHARLIE.

Felállt, a telefonhoz indult, aztán visszafordult a lépcső felé. A lépcső tetején álldogált egy darabig, az ajkát harapdálta, erőt vett magán, aztán újra lement. A centrifuga egyre dolgozott. Nem volt benne más, csak egy farmer, a nagy rézgomb csattogott, koppant forgás közben. Andy kikapcsolta a centrifugát, és benézett a vasalódeszka alatti rekeszbe.

– Vicky – mondta halkan.

Felesége élettelen szemével visszabámult rá. Együtt sétáltak, a kezét fogta, belehatolt az éjszaka sötétjében. Eszébejutott az az este, mikor a lány túl sokat ivott egy tanszéki bulin, és ő tartotta a fejét, miközben hányt. Aztán ez az emlékkép átolvadt egy másikba: egy nap a kocsit mosta, és egy percre a garázsba ment a polírpasztáért, Vicky megfogta a locsolócsövet, utánaszaladt, és hátulról a nadrágjába dugta. Emlékezett, hogy mikor összeházasodtak, csókolódtak, ott, mindenki előtt, s örömét lelta a csókban, a lány puha, telt ajkában...

– Vicky – mormolta ismét, s hosszan, akadozva felsóhajtott.

Kiemelte onnét, kihúzta a szájából a rongyot. Vicky feje ernyedten lógott a vállára. A vér a jobb kezéből csepegett: egy-két körmét kitepték. Egyik orrlükából is apró vérpatak szivárgott, de seb nem volt rajta. Nyakcsigolyáját

egyetlen kemény csapás törte el.

– Vicky – suttogta.

"Charlie" – súgta válaszképp valami odabentről.

A tudatát betöltő nyugalom közepette felfogta, hogy most már csak Charlie, egyedül Charlie számít. A visszavágás későbbre marad.

Visszament a játékszobába. Ezúttal nem gyújtotta meg a villanyt. A szoba túlsó végében, a pingpongasztal melletti heverőn vászonhuzat volt. Leszedte, visszament a mosókonyhába, és letakarta vele Vickyt. A vászonnal takart mozdulatlan test valahogy még iszonytatóbb látványt nyújtott, csaknem hipnotizálta. Nem mozdul többé soha? Lehetséges ez?

Kitakarta Vicky arcát, szájon csókolta. Az asszony ajka hideg volt.

"Kitépték a körmeit! – ámuldozott egyre Andy. – Jézus Úristen, kitepték a körmeit!"

Azt is tudta, miért. Azt akarták megtudni, hol van Charlie. Valahogy nyomát veszítették, mikor a napközi után átment Terry Duganékhoz. Pánikba estek, és most vége a megfigyelésnek. Vicky halott – szántsándékkal ölték meg, vagy a Műhely egyik alkalmazottja túlbuzgó volt. Letérdelt Vicky mellé, és arra gondolt, hogy az asszony ijedtében esetleg valami látványosabbat művelt a szokásos frizsiderajtó-csapkodásnál. Ellökhette valamelyiküket, netán ledöntötte a lábáról... Kár, hogy nem szorult belé elég erő ahhoz, hogy ötvenmértődes óránkénti sebességgel mindannyiukat a falhoz kenje!

Az ügynökök bizonyára épp eleget tudtak ahhoz, hogy nyugtalankodjanak, gondolta. Meglehet, még ki is okították őket: "A nő igen veszedelmes lehet. Ha bármi olyat művel, ami az akció sikerét veszélyeztetheti, intézzék el, de gyorsan!"

De lehet, hogy egyszerűen nem szeretik a szemtanúkat. Hisz itt az adófizetők dollárjaiból nekik jutó összegnél jóval többről van szó...

Azám, a vér! A vér még föl se száradt, épphogy alvadozik, jutott eszébe. Nem sokkal azelőtt távozhattak, hogy ő hazaérkezett.

"Charlie!" – visszhangzott az elméjében, immár határozottabban. Ismét megcsókolta a feleségét.

– Visszajövök, Vicky – ígérte. Persze sose látta többé Vickyt.

Felment a földszintre a telefonhoz, és Vicky noteszéből kikereste Duganék számát. Tárcsázott. A kagylót Joan Dugan vette fel.

– Hello, Joan! – mondta Andy. A sokk most a kezére játszott: hangja tökéletesen nyugodt, köznapi volt. – Beszélhetnék Charlie-val?

– Charlie-val? – Mrs. Dugan hangja bizonytalanságról árulkodott. – Hát, ő elment a barátaikkal. Azzal a két tanárral. Talán... Nem tettem jól, hogy elengedtem?

Andy bensőjében valami az égisz szökkent, aztán alázuhant. Talán a szíve

volt az. Ám belátta, nem volna jó kiborítani ezt a jóra való asszonyt, akivel csak négy-öt alkalommal találkozott. Nem tenne jót vele sem magának, sem Charlie-nak.

– Ó, a fenébe! – mondta. – Reméltem, hogy még ott érem. Mikor mentek el?

Mrs. Dugan hangja kissé eltávolodott.

– Terry, mikor ment el Charlie?

Egy gyerekhang valamit felelt, hogy pontosan mit, Andy nem hallotta. Ujjai sikamlósak voltak a verítéktől.

– Terry szerint úgy negyedórája – mondta Mrs. Dugan sajnálkozva. – Mostam éppen, és nincs rajtam óra. Az egyik lejött hozzám, itt beszéltünk. Jól tettem, hogy elengedtem, ugye, Mr. McGee? Rendes embernek látszott...

Andy ostoba módon késztetést érzett, hogy könnyedén felkacagjon, és így folytassa: "Mosott? Csak nem? A feleségem is. A vasalódeszka alatt találtam meg, holtan. Magának több szerencséje volt, Joan!"

– Semmi baj – mormolta. – Mit mondtak, egyenest hazajönnek?

Joan továbbadta a kérdést Terrynek, aki azt felelte, nem tudja. "Hát ez remek – gondolta Andy. – A lányom sorsa egy másik hatéves kislány kezében van..." Az utolsó szalmaszál után kapott.

– Le kell mennem a sarki szupermarketbe – mondta Mrs. Dugannek. – Megkérdezné Terryt, a kocsival vagy a furgonnal mentek-e? Hátha összefutok velük.

Ezúttal hallotta Terry hangját.

– A furgon volt. Egy szürke furgonnal voltak, olyannal, amilyen a David Pasioco apjái!

– Köszönöm – mondta Andy.

– Szóra se érdemes – felelte Mrs. Dugan.

Andy ismét késztetést érzett, hogy kikiabálja: "A feleségem halott! A feleségem meghalt, és kíváncsi lennék, hogy moshatott nyugodtan, míg a lányom abba a szürke furgonba szállt két vadidegennel?!"

De nem ordított semmit, hanem letette a kagylót, és kiment. A hőség szinte fejbe vágta, megtántorodott. Akkor is ilyen forróság volt vajon, mikor hazaért? Úgy tűnt, azóta még melegebb lett. Időközben ott járt a postás: a levélláda nyílásából egy Woolco-szórólap kandikált ki, ez az előbb még nem volt ott. A postás akkor jöhetett, míg ő a halott feleségét dédelgette odalent. Szegény megölt Vicky: kitépték a körmeit, az egész valahogy mégis mulatságosnak rémlett, még mulatságosabbnak, mint a felfedezés, hogy a kulcsok szép lassan összegyűlnek. Mulatságos, hogy a halál mindenfelől támad. Az ember próbálja kicselezni, az egyik oldalról elbarikádozza magát, a másik oldalról a halál mégis utat talál hozzá. "A halál voltaképp futballista –

gondolta Andy –, a mi igazi anyánk. A halál Franco Harris vagy Sam Cunningham vagy a keményfejű Joe Green. És folyvást seggre ejti az embert a nagy dulakodásban.

Mozogj már! – nógatta magát. – Csak tizenöt perc az előnyük, nem is olyan sok. A nyomuk még forró. Már ha Terry Dugan képes a negyed, legfeljebb fél órát a két órától megkülönböztetni. Mindegy, hagyd ezt most. Indíts!"

Nekiindult. Visszament a kombihoz, mely féloldalasan parkolt a járdán. Kinyitotta az ajtót, aztán visszanezített napsütötte, takaros otthonára, melyet felerészben már kifizettek. A bank kívánságra évi két hónap "törlesztésmentes vakációt" engedélyezett, de Andynek még sosem kellett ezt a lehetőséget igénybe vennie. Nézte a napsütésben fürdő házat, pillantása ismét a levélládából kikandikáló Woolco-szórólapra hullt, s egyszerre puff!, a halál megint eltalálta, elhomályosította szemét, fogai megcsikordultak.

Kocsiba szállt, és elhajtott Terry Duganék utcája felé. Logikusan gondolkodva nem hihette, hogy épp ott bukkan nyomra, a vak reménység mégis erre indította. Azóta sem látta a lakelandi Conifer Place-en álló házat.

Most, hogy már tudta a legrosszabbat, a vezetés sokkal jobban ment. Bekapcsolta a rádiót. Bob Seger a *Még mindig ugyanez*-t énekelte éppen.

Olyan gyorsan hajtott, amilyen gyorsan csak mert. Egy szörnyű pillanatig úgy érezte, elfelejtette az utca nevét, aztán eszébe jutott. Duganék a Blassmore Place-en laknak. Vicky meg ő sokat viccelődtek ezen: Blassmore Place, ahol a házakat Bill Blass tervezte. Andy elmosolyodott az emlék hatására, és egyszerre puff!, Vicky halálának ténye ismét szíven ütötte, hogy beleszédült.

Tíz perc alatt odaért. A Blassmore Place amolyan zsákutca volt. A túlsó végén a szürke furgon nem juthatott ki, ott kerítés húzódott, a John Glenn Junior Középiskoláé.

Andy a Blassmore Place és a Ridge utca kereszteződésénél parkolt le a kocsival. Egy zöld-fehér ház állt ott, kertjében öntöző forgott, s két tíz év körüli gyerek, egy lány meg egy fiú játszott. A kislány sortot viselt, minkét térdén tiplik éktelenkedtek.

Andy kiszállt, feljűk indult. A gyerekek jó alaposan szemügyre vették.

– Sziasztok! – mondta. – A lányomat keresem. Jó félórája jött erre, egy szürke furgonban. Néhány pa... szóval, a barátaimmal. Láttatok erre jönni egy szürke furgont?

A fiú vállat vont.

– Aggódik érte, miszter? – kérdezte a lány.

– Láttad a furgont, ugye? – firtatta Andy türelmesen, s egy egész enyhe lökést adott neki. Nagyobbat adni céltalannak tűnt. A lány akkor úgy érezte volna, az a furgon bármerre mehetett, akár az égbe is szállhatott.

– Igen, láttam egy furgont – mondta a lány. Ráállt a gördeszkájára, a sarki

tűzcsap felé gurult, aztán leugrott róla – Arra ment, ni! – Azzal a Blassmore Place irányába mutatott. Két-három sarokkal feljebb futott a Carlisle sugárút, a Harrisont átszelő fő közlekedési utak egyike.

Andy sejtette, hogy az ügynökök arra indultak, ám meg is akart bizonyosodni róla.

– Kösz – mondta, azzal ismét kocsiba szállt.

– Aggódik érte? – ismételte a lány.

– Igen, egy kicsit – felelte rá Andy.

Megfordult, és három sarokkal feljebb hajtott, a Carlisle sugárút kereszteződéséig. Reménytelen, teljesen reménytelen! Meglegyintette a kétségbeesés, épp csak egy kicsit, de tudta, hogy fokozódni fog. Elűzte, igyekezett arra koncentrálni, hogy követnie kell őket, amíg csak lehet. Ha lökéshez kell folyamodnia, ahhoz folyamodik. Rengeteg apróbb "rásegítő" lökést tud adni, anélkül hogy kiborulna. Hálát adott az égnek, hogy egész nyáron nem kellett élnie ezzel az áldással – avagy átokkal; hisz az egész nézőpont kérdése. Teljesen feltöltődött, bármit jelentsen is ez.

A Carlisle sugárút négysávos volt, a közlekedés tempóját ezen a szakaszon lámpával szabályozták. Jobb kéz felé egy kocsimosó, balra egy lepusztult vendéglő állt. A túloldalon egy Exxon-benzinkút és Mike fotóciikkboltja. Ha az ügynökök balra indultak, a belvárosba tartottak, ha jobbra; a reptér vagy a 80-as államközi felé vitt az útjuk.

Andy bekanyarodott a kocsimosóba. Egy fiatal pasi lejtett oda hozzá. Drótmerev, vörös haja faközöld overallja gallériján alulra ért. Jégkrémet szopogatott.

– Nem fog menni, haver – mondta, mielőtt Andy kinyithatta volna a száját.

– A kefék egy jó órája bedöglöttek. Zárva vagyunk.

– Nem mosatni jöttem – mondta Andy. – Egy szürke furgon érdekelne; tán félórája jött erre. A lányom utazott benne, és egy kicsit már aggódom miatta.

– Gondolja, elrabolták? – A pasas tovább nyalta a jégkrémet.

– Á, dehogyl! – legyintett Andy. – Láttá azt a furgont?

– A szürkét? Hé, jóember, van róla fogalma, hány kocsi megy itt át egy óra alatt? Vagy egy félóra alatt? Ez forgalmas út ám, haver! A Carlisle fene forgalmas út.

Andy hátrafelé bökött hüvelykujjával a válla felett.

– A Blassmore Place felől jött. Az nem olyan forgalmas... – Felkészült, hogy lökjön egy kicsit a pasason, de nem volt rá szükség. A fiatal fickó szeme hirtelen felcsillant. Kettétörte a jégkrémet, ahogy a szárnyasok mellcsontját szokás, aztán egyetlen, valószínűtlenül nagy falással nyalta tisztára az egyik pálcikát.

– Na ja, oké, megvan! – mondta. – Láttam hát. Meg is mondom, mér'

emlékszek rá. Átvágott mifelénk, hogy a lámpát kikerülje. Engem nemigen érdekel, de a főnököt halálra BASSZANTJÁK az ilyenek. Nem mintha számítana most, hogy a gép bedöglött, most van más, amin idegeskedhet.

– A furgon a reptér felé ment?

A pasas biccentett, az egyik pálcikát maga mögé hajtotta, aztán nekilátott a maradék jégkrémnek.

– Remélem, megtalálja a lányát, jóember. Ha meg nem sértem egy tanáccsal, ha nagyon aggódik, hát ugrassza a zsarukat!

– Nem hiszem, hogy sok hasznukat venném – mondta Andy. – Tekintettel a körülményekre...

Megint kocsiba szállt, ő is átvágott a kocsimosó felhajtóján, és rákanyarodott a Carlisle sugarúira. Nyugatnak tartott. Az út mentén benzinkutak, kocsimosók, gyorsbűfék, használatú-telepek sorakoztak. Egy autószozi plakátja két filmet – a *Hullarablók*-at meg a *Halál véreskezű kalmárai*-t – hirdetett. Andy odapillantott, és megint hallani vélte a guillotineként alázuhánó vasalódeszka csattanását. Gyomra felkavarodott.

Elrobogott egy tábla alatt, melyen az állt, hogy az ember, ha úgy tartja kedve, másfél mérföld után az I-80-asra kanyarodhat. Volt ott egy kisebb tábla is, rajta egy repülő rajza. Oké, idáig eljutott. De hogyan tovább?

Nagy hirtelen egy Shakey-féle pizzakunyhó parkolójába kanyarodott. Itt megállni, kérdezősködni céltalan volna. A Carlisle csakugyan forgalmas út, ahogy a kocsimosós pasas mondta. Lökdöshetné az embereket, míg az agya folydogálni nem kezd kifelé a fülén, csak összezavarná magát. Az ügynökök az elágazásnál az I-80-asra fordultak, vagy a reptér felé mentek, ebben biztos volt. A hölgyet szeresse vagy a tigrist?

Soha életében nem akarta még, hogy sugallata támadjon. Ajándékként fogadta őket, ha jöttek, s rendszerint rájuk hagyatkozott. Most lejjebb csúszott a kombi vezetőülésében, ujjai hegyét vigyázva kétoldalt halántékához érintette, és igyekezett valamit behozni. A motor járt, a rádió is szólt. A Rolling Stones. *Dance, little sister, dance.*

Charlie, gondolta. Úgy ment át Terryhez, hogy a cuccait abba a hátizsákba gyúrte, amit mindenhová magával cipelt. Nyilván ez vezette féke a megfigyelőket. Mikor utoljára látta, farmert és lazacrózsaszín felsőrészt viselt. A haja két copfba kötve, mint szinte mindig. Egy könnyed "Szia, apu!", egy puzsi, és Uram Jézus, hol lehetsz most, Charlie?

Nem érzett semmit.

Sebaj. Üldögélj még egy kicsit! Hallgasd a Stonest! Shakey pizzája. Az ember választhat vékonyát, középest, vaskosát. Fizetsz és választhatsz, mondogatta McGee nagypapa mindig. A Stones egyre biztat: *little sister, dance, dance, dance.* Quincey azt mondja, alighanem bezárják valami

szobába, hogy a többi kétszázhuszmillió amerikai biztonságban, szabadon élhessen tovább. Vicky. Mi tagadás, a szex terén eleinte akadtak nehézségek. Vicky halálosan félt. "Szólíts Jégkirálynőnek!" – mondta könnyek közt a nyomorúságosra sikeredett első alkalom után. Csak semmi szexet, kérem, angolok vagyunk. A Hatos készítmény-kísérlet valamit lendített a dolgon, hisz az a totalitás, amit átéltek, a párzás megfelelőjének minősült voltaképp. De azért nehezen ment. Apránként. Gyöngédség. Könnyek. Vicky már-már elengedte magát, aztán megmerevedett, és felsikoltott: "Ne, fájni fog, ne, hagyd abba, Andy!" És épp a Hatos készítmény-kísérlet, az a közös élmény tette képessé Andyt a további próbálkozásra. Úgy dolgozott, mint valami kasszaőr, aki tudja, hogy mindig van megoldás, kell lennie... Aztán egy éjszaka túlestek rajta. Aztán egy következő éjszakán már rendben ment. Aztán egy éjszaka, váratlanul, csodásan sikerült. *Dance, little sister, dance.* Vicky mellett maradt, mikor Charlie érkezett. Gyors, könnyű szülés volt. Hamar kész, csupa öröm az egész...

Nem érzett semmit. A nyom egyre hül, és ő nem érez semmit. A reptér vagy az elágazás? A hölgy vagy a tigris?

A Stones végzett. A Doobie Brothers következett, azt tudakolta, mi lenne az emberrel szerelem nélkül. Andy nem tudta. Sütött a nap. A Shakey parkolójának csíkjai frissen voltak festve, tisztán, jól kivehetően fehérlettek a betonon. A parkoló jó háromnegyedérszig tele volt. Ebédidő. Charlie vajon kapott-e ebédet? Adnak-e majd rendesen enni neki? Talán.

(Talán megállnak valahol enni, tudod, az egyik olyan Hajónál, az elágazás után – elvégre nem autózhatnak, nem autózhatnak, nem autózhatnak...)

Nem autózhatnak? Hová nem autózhatnak?

(...nem autózhatnak megállás nélkül egész Virginiáig, nem igaz? Egy kislánnyal néha muszáj megállni, hogy pisilhessen, hát nem?)

Kihúzta magát, zsibbasztó hálaérzet öntötte el. Egyszerre rájött és kész. Nem a reptér felé mentek – pedig ő, ha találgatni kell, biztos amellelt dönt. Nem a reptér, az elágazás. Nem volt egész biztos benne, hogy a megérzés *bona fide*, de majdnem biztosra vette. Máris jobb így, mint teljesen tanácstalanul.

Végiggördült a kombival a parkolóból kivezető utat mutató, frissen festett nyílon, s megint kifordult a Carlisle-ra. Tíz perccel később az elágazáshoz ért, s kelet felé folytatta útját, az autópálya-belépőjegyet az utasülésen heverő, elnyűtt, összevissza jegyzetelt *Elveszett paradicsom* lapjai közé dugta. Tíz perccel ezután maga mögött hagyta az Ohio állambeli Harrisont. Elindult keletnek azon az úton, melyen tizenégy hónap múltán a vermonti Tashmore-ba jutott.

Nyugalma kitartott. Felhangosította a rádiót – segített ez is. Dal dalt

követett, de ő csak a régebbieket ismerte fel, hisz három-négy év óta nemigen hallgatott popzenét. Nem volt különösebb oka rá, egyszerűen így alakult. Az ügynököknek még mindig jókora előnyük volt, a nyugalomba maga hideg logikájával azonban azt sugallta, nem is olyan nagy az az előny – s hogy bajba kerülhet, ha végig hetvennel akar tépni a belső sávban.

Visszavett a gázból, hogy az óra úgy hatvan körül mutasson, úgy okoskodott, hogy Charlie elrablói aligha akarják túllépni az ötvenötös sebességhatárt. Nyilván az orra alá tolnák az igazolványukat a zsarunak, aki lemeszeli őket, ám a sikoltozó hatéves gyerekekkel nehezen tudnának elszámolni. Időt vesztenének, azzal pedig magukra haragítanak azt a valakit, aki az egész ügy szálaait a kezében tartja.

"Altatót is beadhattak neki, el is rejthették" – suttogta egy hang odabent. Tehát ha lemeszelik is őket hetvennél gyorsabban, csak a papírjaikat kell felmutatniuk, már téphetnek is tovább. Fel merné-e jelenteni Ohio állam bármelyik zsaruja a Műhely furgonját?

Andy, Kelet-Ohión áthaladván, mindvégig ezen rágódott. Nem, aligha mernek bármit beadni Charlie-nak. Egy gyerek elaltatása még hozzáértőnek sem veszélytelen feladat... És abban sem lehetnek biztosak, hogyan befolyásolja a szer azt a képességet, amelyet vizsgálni szándékoznak. Aztán meg, nem kizárt, hogy valamelyik zsaru mégis felírja a furgont, de legalábbis várakoztatja egy kicsit a leállósávban, míg az utasok személyazonosságát ellenőrzi. Egyébként is, miért törnék magukat az ügynökök? Hisz nem is sejtik, hogy valaki a nyomukban van. Hisz még egy óra sincs, neki pedig kettőig az egyetemen kellene lennie! A Műhely emberei biztosak benne, hogy legkorábban kettő körül ér haza, és a rendőrséget se riasztják hamarabb újabb húsz percnél, netán két óránál. Miért kéne hát sietniük?

Andy kicsit gyorsított.

Elmúlt negyven perc. Ötven, de még többnek rémlett. Andy izzadni kezdett; az aggodalom kezdett átütöni a sok eredményezett átlagos nyugalom jégrétegén. Valóban a furgon nyomában jár, vagy tévútra vezette saját magát?

A járművek csoportjai át-átrendeződtek. Andy két szürke furgont is látott, de mindkettő különbözött a Lakelandben megfigyelttől. Az egyiket egy lobogó, ősz hajú, idősebb ember vezette, a másik füvet szívó punkokkal volt tele. A vezető kiszúrta, hogy Andy figyelni őket, és beintett neki. A mellette ülő lány felemelte, gyöngéden megcsókolta a középső ujját, és odamutatta Andynek, mielőtt az lehagyta őket.

Andy feje megfájdult. A forgalom sűrű volt, a nap erősen tűzött. Minden kocsni csupa króm, minden króm alkatrész egy-egy napsugárnyilvesszőt röpített a szemébe. Elhaladt egy tábla mellett, melyen a PIHENŐ 1 MÉRFÖLD felirat állt.

Andy mindeddig a belső sávban haladt. Most jobbra indexelt, és középre húzódott. Sebességét negyvenöt, majd negyven mérföldre csökkentette.

Egy kis sportkocsi megelőzte, a vezető ingerülten rádudált.

PIHENŐHELY – jelezte a tábla. Nem volt itt út menti büfé, csak egy parkoló, egy ivókút meg mosdók. Négy-öt kocsi állt bent, meg egy szürke furgon. Az a szürke furgon – Andy ezt szinte biztosra vette. Szíve vadul kalapálni kezdett. Heves kormánymozdulattal fordult be, a kocsi abroncsai felsírtak.

Lassan hajtott a furgon felé, körül-körültekintett, igyekezett mindent egyszerre befogadni. Két piknikasztal állt ott, mindkettő körül egy-egy család üldögélt. Az egyiknél már a takarítás folyt, indulásra készülődtek – az anya rikító narancssárga táskába pakolta a maradékot, az apa meg a két srác a szemetet szedegette és cipelte a kosárhoz. A másik asztalnál egy fiatalember és egy nő szendvicset meg krumplisalátát evett.

Mellettük, kocsiban, egy baba aludt, kordbársony rugdalózdója csupa táncoló elefánt. Két gyönyörű, vén szilfa közt, a fűvön két húsz év körüli lány ült, ők is ebédeltek. Charlie nem volt sehol, olyan férfiak se mutatkoztak, akik elég fiatalnak és keménynek látszottak ahhoz, hogy a Műhely ügynökei lehessenek.

Andy leállította a kombi motorját. Most már a szemgolyói is lüktettek szívverése ütemére. A furgon üresnek látszott. Erre kiszállt.

Egy bottal járó idős asszony tipegett elő a női mosdóból, elindult lassan egy régi, burgundivörös Biscayne felé. A volán mögül vele nagyjából egykorú úr került elő, körbement, ajtót nyitott neki, és besegítette. Aztán visszament, beindította a Biscayne-t – a kipufogóból olajos kék füst tört elő –, és kitolatott.

Kinyílt a férfimosdó ajtaja, kijött Charlie. Jobb és bal oldalán egy-egy harmincas férfi sportzakóban, nyitott gallérú ingben, sötét nadrágban. Charlie arca zavart volt. Egyik férfiről a másikra pillantott, aztán vissza az elsőre. Andy gyomra menthetetlenül kavarogni kezdett. A kislány hátán ott volt a zsák. Mindhárman a furgon felé indultak. Charlie mondott valamit az egyik férfinak, aki a fejét rázta. A kislány erre a másikhoz fordult. Az vállat vont, s mondott valamit a társának Charlie feje fölött. Az első bólintott. Megfordultak, elindultak az ivókút felé.

Andy szíve sebesebben vert, mint eddig bármikor. Testében zsidbasztó, csiklandó adrenalinfolyam áramlott szét. Félt, nem is akárhogy, ám lassanként felerősödött benne valami más, a düh, az örült indulat, mely még a nyugalomnál is különb volt, édesnek érezte. Az a két ember ott megölte a feleségét, elrabolta a lányát, és Andy, tudván, hogy aligha rendezték a dolgukat Jézussal, szánta őket.

Ahogy Charlie-val az ivókút felé tartottak, a hátukat mutatták neki. Andy a

furgon mögé lépett.

A négytagú család, mely épp befejezte az ebédet, egy új, közepes Fordhoz vonult. Mindannyian beszálltak, a Ford kitolatott, nekiindult. Az anya érdeklődés nélkül nézett Andyre, úgy, ahogy az az Államok hosszú útjait sietség nélkül járó emberek esetében már szokás. A Ford elhajtott. Michigani rendszáma volt. A pihenőben Andy kombiján és a szürke furgonon kívül már csak három kocsi maradt. Az egyik a lányoké. Feltűnt azonban még két ember, s egy férfi állt a kis információs fülkében is. Kezeit farmere hátsó zsebébe dugva az I-80-as térképét böngészte.

Andynek fogalma sem volt, mit tegyen.

Charlie végzett az ivással. A két férfi közül az egyik lehajolt, és szintén kortyolt egyet. Ezután mindhárman a furgon felé indultak. Andy a furgon bal hátsó sarka mögül figyelte őket. Charlie ijedtnek, igazán ijedtnek látszott. Korábban nyilván sírt. Andy, maga se tudta, miért, megpróbálta kinyitni a furgon ajtaját, de hiába – zárva volt.

Hirtelen kilépett a közeledők elé.

A férfiak gyorsan reagáltak. Szemükben nyomban a felismerés fénye villant, még mielőtt a Charlie arcán elomló boldogság elmosta azt a tompa, rémült kifejezést.

– Apu! – kiáltotta éles hangon, hogy a gyerekekkel érkezett fiatalok felrezzentek. A szilfák alatt tanyázó lányok egyike leárnyékolta szemét, hogy láthassa, mi történik.

Charlie megpróbált odaszaladni az apjához, ám az egyik férfi vállon ragadta és visszapenderítette, csaknem letépte róla a hátizsákot. Egy másodperccel utóbb pisztoly tűnt fel a kezében. Valahonnét a sportzakó alól varázsolta elő: a dolog gonosz bűvészmutatvány benyomását keltette.

A fegyver csövét Charlie halántékához szorította. A másik férfi sietség nélkül elhúzódott társától és Charlie-től, aztán kezdett közelebb húzódni Andyhez. Keze a zakó alá vándorolt, de nem volt olyan jó varázsló, mint a másik: egy kis nehézsége támadt a pisztolyrántással.

– Lépjjen el a furgon mellől, ha nem akarja, hogy a lányának baja essen! – mondta a fegyveres.

– Apu! – kiáltotta megint Charlie.

Andy lassan ellépett a furgon mellől. A másik, korán kopaszodásnak indult pasas is előhúzta a pisztolyát. Andyre célzott. Vagy tizenöt lábnyira állt tőle.

– Nagyon komolyan azt ajánlom, ne mozduljon – mondta halkan. – Ez egy 45-ös Colt, és baromi nagy lyukat csinál.

A fiatalember, aki a feleségével ült az asztalnál, most felállt. Keret nélküli szemüveget viselt, igen szigorúnak látszott.

– Mi folyik ott, kérem? – érdeklődött egy egyetemi oktató iskolázott,

messze csengő hangján.

A Charlie-t fogva tartó férfi feléje fordult. Fegyvere csöve épp csak annyira mozdult el, hogy a fiatalember megpillanthassa.

– Hivatalos ügy – mondta. – Maradjon, ahol van, minden a legnagyobb rendben!

A feleség megragadta a fiatalember karját, lehúzta maga mellé.

Andy a kopaszodó ügynökre nézett, s halk, kellemes hangon így szólt:

– Az a pisztoly túl forró ahhoz, hogy kézben tartsák!

A ritkuló hajú értetlenül bámult rá. Aztán hirtelen felordított, és elejtette a revolvert, mely a betonra hullott és eldőrdült. A szilfák alatt ülő lányok egyike meglepett, zavart kiáltást hallatott. A ritkuló hajú a kezét markolászta, fel s alá táncolt. Tenyerén friss, fehér hólyagok jelentek meg, úgy duzzadtak, mint a kelt tészta.

A Charlie-t fogva tartó férfi a társára meredt, a fegyver egy pillanatra eltávolodott a kislány fejétől.

– Maga vak – közölte az ügynökkel Andy, és akkora lökést adott neki, amekkorát csak bírt. Nyomban hányinger tört rá a fejébe nyilalló fájdalomtól.

A férfi felordított. Eleresztette Charlie-t, két kezével a szeméhez kapott.

– Charlie – szólt halkán Andy, s a lánya máris hozzárohant, reszketve ölelte át a lábát. Az információs fülkében tartózkodó férfi előjött megnézni, mi történik.

A ritkuló hajú, még mindig megégett kezét markolászva, iszonyatosan eltorzult arccal feléjük lódult.

– Eriggyen aludni! – vetette oda neki Andy kurtán, és újra lökött rajta egyet. A ritkuló hajú összecsuklott, mintha letaglózták volna. Homloka nagyot csattant a betonon. Az ifjú feleség meg a szigorú fiatalember felnyögött.

Andynek most már szörnyen fáj a feje, s valami bizonytalan örömet érzett, hogy nyár van, és hogy lökéshez május óta még egy-egy, a tanulást jó ok nélkül elhanyagoló diákot ösztökélendő sem folyamodott. Fel volt töltve – ám akár fel volt töltve, akár nem, Isten a tudója, fizetnie kell azért, amit ezen a forró nyári délutánon elkövetett.

A vak ember ide-oda támolygott a gyepen, az arcát fogta, és bömbölt. Nekiment egy SZEMETET A HELYÉRE feliratú zöld hulladékgyűjtőnek, és szendvicspapírok, sörösdobozok, cigarettacsikkek és üres ásványvizes üvegek záporában zuhant a földre.

– Jaj, apu, úgy megijedtem! – mondta Charlie, és sírva fakadt.

– Ott a kocsink, látod? – hallotta Andy a saját hangját. Szállj be, mindjárt megyek én is!

– Itt van a mami?

– Nincs. Gyerünk befelé, Charlie! – Egyelőre nem bírt szembenézni a

dologgal. Nem, előbb a szemtanúkkal kell valamit kezdenie!

– Mi a fene történik itt? – kérdezte a fülkéből előkerült férfi ámuldozva.

– A szemem! – üvöltötte a férfi, aki előzőleg Charlie-ra fogta a pisztolyát.

– A szemem! A szemem! Mit csináltál a szememmel, a jó kurva anyádat?! – Feltápáskodott. Az egyik karjához szendvicspapír tapadt. Az információs fülke felé botorkált, mire a farmeros pasas sietősen visszahúzódott.

– Indulás, Charlie!

– Jössz te is, apu?

– Persze, rögtön. Nyomás!

Charlie nekiindult, szőke copfjai röpdöstek mögötte. A hátizsákja még mindig féloldalasan lógott. Andy elhaladt a Műhely alvó ügynöke mellett. Eszébe jutott a pisztoly, aztán úgy döntött, nincs rá szüksége. A piknikasztalnál ülő fiatal párhoz ment. Csak kicsiben, emlékeztette magát. Könnyedén. Óvatosan. Nem kell több felhajtás. A fontos az, hogy ne tégy kárt bennük...

A fiatal nő kikapta a kocsiból a gyereket, aki erre felébredt, és sírni kezdett.

– Ne jöjjön közelebb, maga örült! – sikoltotta.

Andy rájuk pillantott.

– Nem lényeges az egész – mondta, és lökést adott nekik. Tarkójára úgy telepedett a fájdalom, mint holmi pók... aztán belehasított a fejébe.

A fiatalember megkönnyebbült.

– Na, hál' istennek!

A felesége bizonytalanul elmosolyodott. Nála a lökés nem váltotta be a kívánt hatást, mert anyai ösztöne előzőleg eluralkodott felette.

– Aranyos a baba – mondta Andy. – Kisfiú, ugye?

A vak ember megbotlott a fűsáv peremén, előrebukott, fejét a két lány piros Pintójába verte, felüvöltött. Homlokából patakzott a vér.

– Megvakultam! – ordította ismét.

A fiatalasszony bizonytalan mosolya sugárzóvá vált.

– Igen, fiú – mondta. – Michaelnek hívják.

– Szia, Mike! – mondta Andy, és megcirógatta a baba kopasz fejét.

– Fogalmam sincs, miért sír – jegyezte meg a fiatalasszony. – Olyan jól aludt mostanáig! Biztos megéhezett.

– Persze, biztosan... – mondta a férje.

– Akkor nem is zavarok tovább... – Andy az információs fülke felé indult. Nem vesztegethet több időt: bármelyik percben érkezhethet még valaki.

– Na, mi van, ember? – kérdezte a farmeros pasas. Rablótámadás?

– Á, nem történt semmi – mondta Andy, és könnyed lökést adott neki. Kezdett rosszul lenni: feje zúgott és lüktetett.

– Aha... – mormolta a pasas. – Szóval arra próbálok rájönni, hogy jutok innét Chagrin Fallsba. Elnézést... – És visszahúzódott az információs fülkébe.

A két lány a pihenőt az azon túl kezdődő földektől elválasztó kerítésig hátrált. Tágra nyílt szemmel meredtek Andyre. A vak ember most körbe-körbe tántorgott a betonon, két karját mereven maga elé tartotta. Átkozódott és sírt.

Andy lassan közeledett a lányokhoz, feléjük tartotta a kezét, hogy láthassák, nincs nála semmi. Beszélt hozzájuk. Egyikük kérdezett tőle valamit, ő pedig válaszolt. Hamarosan mindkét lány megkönnyebbült mosolyra fakadt, bólogatni kezdett. Andy intett nekik, s ők visszaintettek. Andy a gyepen át sietősen a kombi felé indult. Homlokán hideg veríték ütkezött ki, gyomra vadul kavargott. Csak abban reménykedett, nem jön senki, míg el nem tűnik Charlie-val, mert aligha győzné tovább. Teljesen kikészült. Bezökkent a volán mögé, beindította a motort.

– Apu! – kiáltotta Charlie, és a karjába vetette magát, arcát a vállába fúrta. Andy megölelte, majd kitárolt a parkolóból. Minden fejmozdulat valóságos kínszenvedést jelentett. A fekete ló. Ilyen alkalmak után ez jutott az eszébe mindig. Valahol, tudatalattija sötét istállójában kiszabadult bokszából a fekete ló, s most összevissza rúgkapál az agyában. El kell rejtőzniük valahol, méghozzá gyorsan. Mert sokáig aligha győzi a vezetést.

– A fekete ló – mondta rekedten. Jön. – De nem... nem, már itt is van. Tadam... Tadam... Tadam. Igen, itt van. Elszabadult.

– Apu, vigyázz! – sikoltotta Charlie.

A vak ember egyenest eléjük botorkált. Andy fékezett. A vak dörömbölni kezdett a kombi motorházán, segítségért ordibált. Jobboldalt a fiatalasszony szoptatni kezdte a gyerekét. A férje egy puha fedelű könyvbe mélyedt. Az információs fülkéből előjött a farmeros pasas, most a piros Pintóval érkezett két lánnyal beszélgetett – esetleg azt remélte, olyan kalandban lesz része, amelyet megírhat a *Penthouse* Fórum rovatának. A ritkuló hajú ügynök a betonon hevert, aludt.

A másik a kombi motorházát csapkodta.

– Segítsenek! – üvöltötte. – Megvakultam! Az a rohadt szemét csinált valamit a szememmel! Megvakultam!

– Apu... – nyögte Charlie.

Andy egy veszett pillanatig úgy érezte, menten tövig nyomja a gázpedált. Sajgó fejében hallani vélte már az abroncsok hangját, érezte a testen átgázoló kerekek zökkenését. Ez az ember elrabolta Charlie-t, pisztolyt szorított a fejéhez. Talán ő tömte azt a rongyot Vicky szájába, hogy ne sikoltozzon, míg a körmeit kitépik. Olyan jó lenne megölni... csakhogy akkor vajon miben különbözne tőlük?

Inkább dudált tehát. A bömbölésre újra belehasított fejébe a fájdalom. A

vak ember elugrott a kocsitól, mintha marás érte volna. Andy jócskán alászedte a kormányt, elhajtott mellette. A visszapillantó tükörben, míg a felhajtósávon végighaladt, a betonon ülő, dühtől és réműlettől eltorzult arcú vak embert látta... meg a fiatalasszonyt, aki nyugodtan a vállára emelte Michael babát, hogy megböfiztesse.

Úgy tért vissza a forgalomba, hogy körül se nézett. Duda bömbölt, fék csikorgott. Egy nagy Lincoln megelőzte a kombit, a vezető az öklét rázta Andy felé.

– Jól vagy, apu?

– Mindjárt jobban leszek – mondta ő. Hangja valahogy messziről hallatszott. – Charlie, nézd meg az autópálya-belépőn, hogy a legközelebbi kijárat...

A kocsifolyam elmosódott a szeme előtt. Megkétszereződött, remegett, ismét összeállt a kép, aztán széttöredezett megint: ragyogó krómon csillant a napfény mindenütt.

– Csatold be a biztonsági övedet, Charlie!

A kő vetkező kijárat Hammersmithnél, húsz mérföldnyire volt. Andy valamiképp eljutott odáig. Utólag az a meggyőződés alakult ki benne, hogy csupán Charlie jelenléte, rászorult volta tartotta benne a lelket. Charlie segítette át mindazon is, ami ezután következett – azzal, hogy érezte, szüksége van rá. Charlie McGee, akinek a szülei valaha keresni akartak *kétszáz* dollárt.

A hammersmithi elágazásnál volt egy Best Western motel. Andynek sikerült valahogy bejelentkeznie, olyan szobát kért, amelynek ablakai nem az útra néznek. Hamis nevet adott meg a recepciónál.

– A nyomokban lesznek, Charlie – mondta a lányának. – Muszáj aludnom, de csak sötétedésig fogok, tovább nem lehet, nem is merek. Kelts fel, amint besötétedett!

Charlie mondott valamit, de akkorra ő már az ágyra zuhant. A világ egyetlen szürke ponttá szűkült, aztán még ez a pont is eltűnt, minden sötétségbe merült, sötétségbe, ahová nem ért el a fájdalom. Nem létezett fájdalom, s nem akadt álmok. Mikor Charlie ezen a forró augusztusi estén, negyed nyolc tájban felrázta, a szobában fülledt meleg volt, s Andy ruhája verítékben ázott. Charlie próbálta ugyan bekapcsolni a légkondicionálót, de nem boldogult vele.

– Semmi baj – vigasztalta Andy. Felült, két kezét kétoldalt a halántékára szorította, hogy a feje szét ne robbanjon.

– Jobban vagy már, apu? – firtatta aggodalmasan Charlie.

– Egy kicsivel – mondta ő. S valóban jobb lett... de csak egy kicsivel. – *Később* majd még megállunk, harapunk valamit. Segít az is.

– Hová megyünk?

Andy lassan ingatta a fejét. Csak annyi pénz volt nála, amennyit reggel magához vett – úgy tizenhét dollár. Nála volt a Master Charge meg a Visa hitelkártya, ám a szobáért azzal a két húszassal fizetett, amelyet mindig a tárcájában tartott (ha netán menekülnöm kéne, mondogatta tréfásan Vickynek, s pokoli módon végül milyen igaza lett!) – egyelőre nem használta őket. Ha felhasználja, voltaképp útjelzőt helyez ki: **ERRE MENEKÜLT KISLÁNYÁVAL AZ EGYETEMI OKTATÓ**. A tizenhét dollár elég lesz pár hamburgerre meg egy tank benzinre. Azzal ki is költekeztek.

– Nem tudom, Charlie – mondta végül. – Bárhová, csak innen el!

– Mikor vesszük fel a mamit?

Andy felpillantott rá, fejfájása kezdett erősödni. A padlón meg a mosógép ajtaján éktelenkedő vércseppekre gondolt. A Pledge illatára.

– Charlie... – kezdte, de nem bírta tovább. Több szóra persze nem is volt szükség.

A kislány lassanként elkerekedő szemmel meredt rá. Keze felemelkedett remegő szájáig.

– Jaj, ne, apu... Kérlek, mondd, hogy nem igaz!

– Charlie...

– Ó, kérlek, mondd, hogy nem igaz! – kiáltotta a kislány.

– Charlie, azok az emberek, akik...

– **KÉRLEK, MONDD, HOGY SEMMI BAJA, HOGY SEMMI BAJA, SEMMI BAJA!**

A szobában, abban a szobában olyan nagy volt a forróság, persze, a légkondicionáló nem működött, amiatt, de ANNYIRA meleg lett, s Andy feje ANNYIRA fájt, az arcáról folyt a veríték, nem hideg, hanem forró, mint az olaj; forró...

– Nem – mondta Charlie. – Nem, nem, nem, nem, nem! – A fejét rázta, copfjai ide-oda csapkodtak, s Andy abszurd módon arra az alkalomra gondolt, mikor Vickyvel először vitték vidámparkba, és a körhintán...

Nem a légkondicionálóval volt baj.

– Charlie! – csattant fel Andy. – Charlie, a kádba! A vizet!

A kislány felsikoltott. A fürdőszoba nyitott ajtaja felé fordult, s odabent váratlanul kékes fény lobbant, mint amikor egy villanykörte kiég. A zuhanyrózsa leesett, megfeketedve, elformátlanodva zuhant a kádba. A kék csempék némelyike darabjaira hullott.

Charlie sírva roskadt le, Andynek épphogy sikerült elkapnia.

– Apu, sajnálom, úgy sajnálom...

– Semmi baj – mondta ő rekedten, és átölelte. A fürdőszobából vékony füstcsík szállt. A porcelánfelületek nyomban megrepedeztek. Mintha az egész

fürdőszoba valami jókora, de nem túl hatékonyan működő égetőkemencébe került volna. A törülközők füstölögtek.

– Semmi baj – ismételte Andy, karjában tartva, ringatva a lányát. – Charlie, semmi baj, minden rendben lesz, valahogy minden rendbejön, ígérem!

– A mamit akarom! – zokogta a kislány.

Andy bölintott. Ő is vágyott Vicky után. Erősen magához szorította Charlie-t; ózon, porcelán és megpörkölődött Best Western-féle törülközők szagát érezte. A kislány csaknem elhamvasztottá mindkettőjüket.

– Minden rendbejön – mondta, s egyre ringatta Charlie-t. Maga sem hitte, amit mondott, de hát így szólt a litánia, az altató, a felnőtt hangja, mely az évek fekete kútjába, a gyermekkori rettenet nyomorúságos vermébe is utat talál; ilyesmit mond az ember, ha a dolgok rosszul alakulnak; ez az a fény az éjjeliszekrényen, mely ha el nem is űzi a szekrényben megbúvó szörnyeteget, de egy darabig távol tartja; az erőtlén hang, melynek mindazonáltal szólania kell.

– Minden rendbejön – mondta Charlie-nak, noha ő maga sem igen hitt ebben, hisz mint minden felnőtt, a szíve mélyén ő is tudta, hogy amúgy istenigazában soha, de soha nincs rendjén semmi. – Minden rendbe jön!

Sírt. Nem tudta tovább visszatartani. Patakozottak a könnyei, s közben úgy szorította magához Charlie-t, ahogya csak bírta.

– Charlie, esküszöm neked, valahogy minden rendbejön!

5

Egy dolgot nem voltak képesek a nyakába varni, legalábbis úgy nem, ahogy szerették volna – Vicky meggyilkolását. S mivel így alakult a helyzet, úgy határoztak, egyszerűen eltüntetik a nyomait annak, ami a mosókonyhában történt. Pár gonddal kevesebb. Néha – nem túl gyakran Andy eltöprengett, mit gondoltak vajon lakelandi szomszédaik. Pénzügyi gondok? Házassági problémák? Kábítószerelés vagy ifjúság elleni bűncselekmény? Senkit nem ismertek eléggé a Conifer Place-en ahhoz, hogy a dolog a vacsoraasztal melletti találgatásnál többet érjen, nyilván ez a csoda is csak három napig tartott, pontosabban, míg a jelzálogkölcönt folyósító bank el nem adta a házukat másnak.

A tó partján ülve, a sötétségbe meredve Andy arra gondolt, hogy több szerencséje volt azon a bizonyos napon, mint hitte vagy mint felmérhette. Túl későn érkezett, nem menthette meg Vicky-t, de továbbállt, mielőtt az "eltakarítók" befutottak.

Az újságok soha egy szót sem írtak az ügyről, még pár sort sem szenteltek egy Andrew McGee nevezetű angoltanár meg a családja – különös, nem? – eltűnésének. A Műhelynek nyilván erre is gondja volt. Pedig biztosan jelentették az eltűnését; azok közül, akikkel aznap együtt ebédelt, valaki csak megtett ennyit.

De hát az újságokig nem ért el a hír.

– A nyakamba varrták volna a dolgot, ha tudják-mondta, észre sem véve, hogy fennhangon szólt.

De hát nem tudták. Az orvosi vizsgálat megállapította volna, mikor következett be a halál, s mivel Andy az idő tájt épp az ügyben nem érdekelt harmadik személyek (tízről tizenegy harmincig az Eh-116-osban, stúlgyakon, nem, novellaelemzésen, történetesen épp huszonötén voltak) társaságában tartózkodott, nem kenhették volna rá az ügyet. És ha netán mégsem tudott volna elszámolni az idejével a kritikus szakaszban, a motiváció mindenképp hiányzott.

A két ügynök megölte Vickyt, aztán Charlie nyomába eredt. Persze előbb értesítették azokat, akiket Andy magában "eltakarítók"-nak nevezett. (Lelki szemeivel még látta is őket: sima képű, fehér overallos fiatal emberek voltak mind.) És pár perccel azután, hogy ő, Andy is Charlie nyomába eredt, talán nem egészen öt perc múltán, de egy óránál biztos nem később, megérkeztek házához az "eltakarítók". És míg a Conifer Place bányadozott azon a nyári délutánon, Vickyt eltakarították.

Még azt is kiokoskodhatták – és nem tévedtek –, hogy a felesége eltűnése Andynek sokkal nagyobb gondot jelent, mintha az asszonyt holtan találták volna. Nincs holttest, nem állapítható meg a halál beálltának ideje. És ha azt nem lehet megállapítani, nem létezhet alibi sem. Figyelnek, faggatnak, udvariasan bár, de visszatartanak. Persze közzétennék Charlie személyleírását – meg Vickyét is –, Andy azonban nem kerekedhet fel maga, hogy felkutassa őket. Vickyt tehát eltakarították, s Andy még csak nem is sejtette, hol temették el. Ámbár el is hamvaszthatták. Vagy...

A fenébe is, miért bünteted magad ezzel?

Hirtelen felállt, kilocsantotta nagyapa lórúgásának maradványát. Mindez régen történt, változtatni rajta nem lehet, ideje, hogy elfeledkezzen róla.

Jó trükk; bár sikerülne...

Felpillantott a fák sötétlő koronájára, jobb kezében keményen szorította a poharat, s ez a bizonyos gondolat megint átvillant az agyán:

Charlie, esküszöm neked, valahogy minden rendbejön!

Ezen a Tashmore-ban töltött télen, első alkalommal azóta, hogy abban az ohioi motelban nyomorúságosan felébredt, úgy tűnt, kétségbeesés szülte jóslata valóra válik.

Nem mintha idilli tél lett volna. Karácsony után Charlie megfázott, tüsszögött és köhögött egész április elejéig, csak akkorra lábalt ki belőle teljesen. Egy darabig lázas is volt. Andy fél aszpirinokat adott neki, s megfogadta, hogyha a láz három nap múltán se hagy alább, beviszi Charlie-t az orvoshoz a túlparti Bradfordba, és nem törődik a lehetséges következményekkel. A láz azonban alábbhagyott, s a tél hátralévő részében a megfázás csupán kényelmetlenséget jelentett Charlie-nak. Andy egy emlékezetes márciusi napon kisebb fagysérülést szenvedett, egy csikorgóan fagyos februári éjszakán pedig kis híján leégett a ház, mert túlfűtötté a kandallót. Fura módon Charlie volt az, akit az éj szaka kellős közepén felébresztett a túlságosan nagy meleg.

December 14-én megünnepelték Andy születésnapját, március 24-én pedig Charlie-ét. A kislány nyolcéves lett, s Andy olykor ámulva nézte, mintha először látná életében. Igazában nem is volt már kislány, hovatovább az apja könyökéig ért. Újra megnőtt a haja, s rászokott, hogy kifújja a homlokából, valahányszor eltakarja a szemét. Látszott rajta, hogy nagyon szép lesz. MÁRIS gyönyörű volt, még így, vöröslő orral is.

Kocsi nélkül maradtak. Irv Manders Willyse még januárban megfagyott, Andy biztosra vette, hogy a motorblokkja megrepedt. Azért be-beindította nap mint nap, inkább kötelességtudatból, hisz újév után még egy összkerék-meghajtású járművel se juthattak volna messzire nagypapa tanyájától. A hó, melyben csak néhány mókus, szarvas meg egy kitarató, a szeméttárolót reménykedve újra meg újra körülszimatoló mosómedve hagyta ott nyomát, ekkorra majd két láb mély lett.

A ház mögötti kis színben Andy három pár ódivatú sítalpat lelt, de Charlie-nak túl nagy volt mindhárom. Jobb is volt így. Andy nem szívesen engedte ki a házból. Tudta, a megfázás nem nagy dolog, ám nem akarta kockáztatni, hogy újból belázasodjék.

Megtalálta nagypapa régi, poros és itt-ott feslett sibakancsát egy toalettpapír tárolására szolgáló kartondobozban, az alatt az asztal alatt, amelyen az öreg valaha spalettákat, ajtókat fabrikált. Bekente olajjal, megtisztogatta, aztán rájött, hogy még most is nagy a lábára: az orrát újságpapírral kellett kitömnie. Volt ebben valami mulatságos, ám valami baljós is. Andy a hosszú tél során rengeteget gondolt nagypapára, s azon töprengett, vajon mihez kezdett volna az ő helyzetükben az öreg.

Vagy fél tucat alkalommal felkötötte a sítalpatokat (nem voltak azokon

modern kötések, csak zavaró, bosszantó szíjak, csatok és gyűrűk), és a széles, befagyott Tasnmore-tavon át a túlpartra ment. Onnét keskeny, kanyargós út vezetett a városkába, mely két mérfölddel keletebbre bújrt meg a dombok rejtekén.

Mindig pirkadat előtt vágott neki, hátán nagypapa hátizsákjával, és sosem ért vissza délután három előtt. Egy alkalommal épp csak hogy sikerült befutnia, mielőtt hóvihár tört ki, mely, ha elkapja, elvakítja, megkeveri, hogy biztosan utat téveszt a jégen. Charlie sírt a megkönnyebbüléstől, mikor megjött – aztán hosszas, riasztó köhögési roham vett erőt rajta.

Andy azért járt Bradfordba, hogy élelmet, ruhaneműt vegyen magának és Charlie-nak. Felélték nagypapa dugipénzét, úgyhogy később három nagyobb vikendházba is betört a tó túlpartján, és pénzt lopott. Erre nem volt különösebben büszke – azzal nyugtatta magát, hogy a túlélés a tét. Azok a házak, amelyekbe behatolt, jó nyolcvanezerért keltek el az ingatlanpiacon, s Andy úgy vélte, tulajdonosaiknak nem fog túlságosan hiányozni az a harminc-negyven dollárnyi készpénz, amelyet többnyire a kekszesdobozból emelt el. A tél folyamán egyetlen dologhoz nyúlt ezenkívül: az olajtartályhoz a furcsamód RUMLI-TANYÁNAK nevezett nagy, modern épület mögött. A tartályból úgy negyven gallonnyi olajat zsákmányolt.

Nem szeretett bejárni Bradfordba. Nem volt kellemes a tudat, hogy a vegyesbolt kasszája mellett, jókora cserépkályhát körülülő öregek egymás közt sutyorogtak a túlparti házak egyikében telelő idegenről. Tudta, az ilyesminek idővel híre megy, s avatatlan fülekbe is eljuthat. Aligha kell több holmi pletykánál ahhoz, hogy a Műhelynél felfedezzék az összefüggést Andy, a nagypapa meg a vermonti Tashmore-ban álló ház között. Nemigen sejtette azonban, mi mást tehetne. Enni muszáj, márpedig egész télen át nem élhet az ember konzervszardínián. Friss gyümölcs kellett Charlie-nak, vitamintabletta, tiszta holmi. Charlie úgy jött, hogy nem volt rajta más, csak a piszkos blúz, a piros nadrág, meg az alsója. Nem volt megbízható köhögés elleni szer, nem volt friss zöldség, s furcsamód gyufa is alig akadt. A házakban, ahová betört, mindenütt talált kandallót, ám egyetlen doboz Diamond gyufával kellett beérnie.

Folytathatta volna tevékenységét – szép számban álltak a part mentén nyaralók és vikendházak –, ám a területen tashmore-i közegek járőröztek, s mindenütt volt egy-két állandó lakos. A bradfordi vegyesboltban megvehetett mindent, amire szüksége volt, hozzájutott három meleg alsóhoz és három gyapjúinghez is – ezek nagyjából passzoltak Charlie-ra. Lány fehérnemű nem akadt, a gyerekek nyolcas fiúalsókkal kellett beérnie. Olykor bosszankodott, máskor mulatott ezen.

A Bradfordba vezető hatmérföldes út megtétele egyszerre volt teher és

élvezet Andynek. Nem szerette egyedül hagyni Charlie-t, nem mintha nem bízott volna benne, inkább azért, mert mindig attól tartott, hogy mire visszatér, holtan vagy egyáltalán nem találja... Lába felhólyagosodott a régi bakancsban, akárhány zoknit húzott is fel. Ha megpróbált túl gyorsan haladni, belefájdult a feje, eszébe jutottak azok a kis, érzéketlen foltok az arcán, s maga elé képzelte az agyát, mint egy ócska autógumit, egy gumit, amelyet oly hosszan és kíméletlenül használtak, hogy helyenként már a vászonig lekopott. Ha agyvérzést kap, és megfagy ennek a francos tónak a közepén, mi lesz Charlie-val?

Legjobban mégis útközben tudott gondolkodni. A csendben valahogy mindig kitisztult a feje. A Tashmore-tó nem volt túlságosan széles – Andynek a nyugati parttól a keletiig nem egész egy mérföldet kellett megtennie –, hosszúnak azonban hosszú volt. Februárban négy láb mély hó gyűlt össze a jégen, Andy pedig olykor megállt félúton, s lassan körülnézett. A tó ilyenkor vakító fehér csempével kirakott, hosszú folyosóra emlékeztetett – tiszta volt, töretlen, mindkét irányban a láthatáron túlra nyújtózott. Partjai mentén hóporozta fenyők sorakoztak. Felette a kemény, kápráztatóan, kíméletlenül kéklő téli ég, esetleg alacsonyan járó, havat hozó, paplanszerű fellegek. Olykor, valahonnét messziről, varjúkárógás hallatszott, tompán ropogott a rianó jég, más nesz nem létezett. Az állandó igénybevétel megedzette Andy testét. Bőre és ruhái-közt egykettőre meleg verítékréteg ütközött ki, jólesett az erőfeszítés után homlokáról letörölni. Már-már megfeledkezett arról, milyen jó is ez, míg Yeatst, Williamst tanított, dolgozatokat javíttatott.

Ebben a csendben, testét keményen megdolgoztatván, gondolatai is kitisztultak, megint el-eltöprengett a problémán. Valamit tennie kell – már rég cselekednie kellett volna, de hát ami volt, elmúlt. Idejöttek telelni nagypapa tanyájára, ám még mindig üldözöttek. Mindannyiszor eszébe juttatta ezt a kályha körül ülő, pipázó öregek kíváncsi tekintete. Őt és Charlie-t sarokba szorították, de kell lennie kiútnak! Még mindig dühös volt, persze. NEM IGAZSÁG! Nem voltak jogaik. A családja minden tagja amerikai állampolgár, állítólag nyílt társadalom az övék, a feleségét mégis megölték, a lányát elrabolták, s most is vadásznak rájuk, mint a nyulakra.

Ismét arra gondolt, hogy ha elmesélhetné valakinek valakiknek – a történetét, az egész ügy nyilvánosságra kerülhetne. Azért nem próbálkozott addig, mert az a fura hipnózis – ugyanaz, amely Vicky halálához vezetett – bizonyos fokig még mindig a hatása alatt tartotta. Nem akarta, hogy a lánya holmi csodabogárként nőjön fel. Nem akarta, hogy tanulmányozzák – sem a saját, sem az ország érdekében. S ami a legkomiszabb, továbbra is becsapta magát. Még azután is, hogy megtalálta a feleségét a mosókonyhában, a vasalódeszka alatt, a szájában azzal a ronggyal, arról győzködte magát, hogy

előbb-utóbb csak békén hagyják őket. NEM IGAZIBÓL VESZTÜNK – mondogatták gyerekkorukban. A VÉGÉN MINDENKI VISSZAADJA A PÉNZT!

Csakhogy nem gyerekek már, nem babra megy a játék, s ha vége lesz, ő meg Charlie aligha kapnak vissza bármit is. Ebben a játékban ki-ki megtartja, amit elmart.

Ott, a csendben kezdett tudomásul venni bizonyos kemény igazságokat. Charlie bizonyos tekintetben igenis csodabogár, nem sokban különbözik a hatvanas évek Talidomid-csecsemőitől vagy azon anyák lánygyermekeitől, akik DES-t szedtek; az orvosok még csak nem is sejtették, hogy ezek a lánygyermekek tizennégy-tizenhat éves koruk tájékán abnormális arányban kapnak vaginatumort... Persze Charlie nem tehet róla, ám ez mit sem változtat a dolgon. Az ő idegensége, mássága belülről fakad. Amit a Manders-farmon művelt, iszonytató, egyszerűen iszonytató volt, s azóta Andy gyakran latolgatta, vajon meddig terjed a képessége, mi mindent vihetne végbe. Menekülésük egy éve alatt jócskán elmélyedt a parapszichológia irodalmában, úgyhogy tudta: a pirokinézis és a telekinézis jelenségét egyaránt bizonyos kevésbé ismert, belső elválasztású mirigyek túlműködésével magyarázzák. Azt is megtudta, hogy a két jelenség szorosan összefügg, s hogy a legtöbb dokumentált eset főszereplői Charlie-nál nem sokkal idősebb lányok.

Hétévesen pusztulást hozott a Manders-farmra. Most már majdnem nyolcéves. Mi lesz vajon, ha eléri a tizenkettőt és serdülni kezd? Talán nem történik semmi. Talán nagyon is sok minden történik. Azt ígéri, nem használja többé a hatalmát, de mi lesz, ha rákényszerítik?

És ha csak úgy, spontán feltör belőle? Mi lesz, ha serdülési folyamatának hevében a tizenéves fiúk legtöbbszörénél előforduló magömlések tüzes párhuzamaként álmában kezd tüzeket gyújtani? És mi lesz, ha a Műhely végül mégis visszavonja vérebeit, s Charlie-t valami idegen nagyhatalom ügynökei rabolják el?

Kérdések, kérdések.

Útközben, a tavon Andy igyekezett választ találni rájuk, s végül, kelleetlenül, arra a következtetésre jutott, hogy Charlie-nak, ha másért nem, a saját érdekében, valamiféle védelemre lesz szüksége élete hátralevő részében. Szüksége lesz rá, ugyanúgy, mint a könyörtelen lábtámasztékokra az izomsorvadás áldozatainak, vagy mint a művégtagokra a Talidomid-gyerekeknek.

Felmerült azután saját jövőjének kérdése. Eszébe jutottak az érzéketlen pontok, a bevérzett szem. Senki sem akar együtt élni a bizonyossággal, hogy tulajdon halálos ítéletét aláírták már, Andy nem is egészen ezt hitte, ám tisztában volt vele, hogy két vagy három erősebb lökésbe belepusztulna, s

hogy várható normális élettartama valószínűleg máris jócskán megrövidült. Biztosítania kell Charlie jövőjét arra az esetre, ha őt érné valami.

Nem lesz a Műhelyé.

Nem kerül abba a kis szobába. Ezt nem engedí meg.

Átgondolta a dolgot, s végül súlyos döntést hozott.

7

Hat levelet írt. Majdnem egyformák voltak. Kettőt az Államok ohioi szenátorainak címzett. Egyet annak az asszonynak, aki a képviselőházban azt a körzetet képviselte, amelyhez Harrison tartozott. Egyet a *New York Times*-nak. Egyet a *Chicago Tribune*-nek. Egyet a *Toledo Blade*-nek. Mind a hat levélben leírta a történeteket, kezdve a Jason Gearneigh Hallban lefolytatott kísérleten, végezve kettejük kényszerű elszigeteltségén, a Tashmore-tó partján.

Mikor végzett, odaadta az egyiket Charlie-nak, hogy olvassa el. A kislány lassan, gondosan olvasta, majd egy teljes órán át. Csak most ismerhette meg az egész történetet, az elejétől a végéig.

– El fogod küldeni ezeket? – kérdezte, miután végzett.

– Igen – felelte Andy. – Holnap. Azt hiszem, holnap lesz az utolsó nap, mikor még át lehet menni a tavon. – Az idő végre enyhült valamelyest. A jég még mindig állt, ám a rianások állandósultak, s Andy nem tudta pontosan, meddig biztonságos rálépni.

– Mi lesz velünk, apu? Andy a fejét ingatta.

– Biztosan nem tudom. Csak remélhetem, hogy ha a sztorit egyszer nyilvánosságra hozzák, ezek, akik üldöznek, végre leszállnak rólunk.

Charlie megfontoltan bólintott.

– Már rég ezt kellett volna csinálnod.

– Igen – felelte ő, tudván tudva, hogy Charlie a múlt októberi majdnem-kataklizmára gondol, mely a Manders-farmon történt. – Lehet, hogy ezt kellett volna csinálnom. De nemigen volt módom gondolkodni, Charlie. Csak arra volt gondom, hogy valahogy továbbjussunk. És hogy gondolkodik egy menekülő? Nos, többnyire buta dolgok járnak a fejében. Azt reméltem, az üldözőink feladják, és békén hagynak mindet. Szörnyű hiba volt.

– De nem fognak elválasztani, ugye? – kérdezte Charlie. – Úgy értem, tőled. Együtt maradhatunk, ugye, apu?

– Igen – felelte Andy, mert nem akarta elárulni, hogy ugyanolyan kevésbé tudja, mi vár rájuk a levelek feladása után, mint maga Charlie. Lesz, ahogy lesz.

– Más nem is érdekel. Nem csinállok több tüzet!

– Rendben – mondta Andy, és megcirógatta a haját. Torka hirtelen összeszorult a balsejtelemtől, s eszébe jutott valami, ami a közelben történt, s amire esztendőök óta nem gondolt már. Az erdőben járt apjával és nagyapával, nagyapa odaadta neki a rákászpuskának nevezett 22-est, valahányszor akarta. Andy meglátott egy mókust, le akarta löni. Az apja már tiltakozni kezdett, de nagyapa fura kis mosollyal csöndre intette.

Andy úgy célzott, ahogy nagyapa tanította; meghúzta, nem pedig megrántotta a ravaszt (nagyapa tanította erre is), és lelőtte a mókust. A mókus úgy dőlt el, mint valami játék állat, s Andy, miután visszaadta nagyapának a puskát, izgatottan futott oda. Amint a közelébe ért, mozdulatlanra dermedt a látványtól. Közelről nézve a mókus egyáltalán nem hasonlított játék állatra. Még nem pusztult el. Andy golyója a hátsó fertályán találta el, s most ott hevert döglődve saját véérének csillogó tócsájában, fekete szemeiből csak úgy süttött a szörnyű kín. Bolhái tudták már az igazságot, s három kis oszlopban máris megkezdték a test elhagyását.

Andy torka összeszorult, s akkor és ott, kilencévesen érezte először az önutálat keserűségét. Bambán meredt véres áldozatára, tudta, apja és nagyapja ott állnak mögötte, árnyékuk rávetült – a McGee-k három generációja időzött ott a vermonti rengetegben, a megölt mókus felett. S egyszerre nagyapa halkán így szólt: "Hát megcsináltad, Andy. Hogy tetszik?" S Andy hirtelen felzokogott, szeméből ömlöttek a könnyek, az iszonyat és a felismerés forró könnyecskéjei belátta, hogy ami történt, megtörtént. Ekkor esküdött meg, hogy sosem öl többé a fegyverrel. Az Istenre esküdött.

"Nem csinállok többé tüzet" – mondta Charlie, s Andy megint hallani vélte, mit felelt neki nagyapa azon a napon, mikor a mókust lelőtte, azon a napon, mikor az Istenre esküdött, hogy soha többé nem tesz ilyet. SOSE MONDD EZT, ANDY. AZ ISTEN SZERETI AZ EMBERREL MEGSZEGETNI A SZAVÁT. HOGY TUDJA A NYOMORULT, HOL A HELYE A VILÁGBAN, HOGY MEGTANULJON URALKODNI MAGÁN. Nagyjából ezt mondta Charlie-nak Irv Manders is.

Charlie egész sor kötetet talált a padláson a *Bomba, a dzsungelfiú* sorozatból, s lassan, de biztosan rágta át magát rajtuk. Andy most rápillantott. Az ódon, fekete hintaszékre, amelyben ült, poros napfény sáv hullt (ebben a hintaszékben ült a nagyanyja is mindig, lábánál egy kosár foltozni valóval), s Andy késztetést érzett, hogy rászóljon, vonja vissza, vonja vissza, amíg még lehet; hogy megmondja neki, fogalma sincs még, milyen iszonyú a kísértés: ha elég soká lóg ott a fegyver, az ember előbb-utóbb újra kézbe veszi.

AZ ISTEN SZERETI AZ EMBERREL MEGSZEGETNI A SZAVÁT.

Senki sem látta, hogy Andy feladja a leveleket – Charlie Paysont, azt a pasast kivéve, aki novemberben költözött Bradfordba, s azóta próbált kihozni valamit a helység rövidáruboltjából. Payson apró termetű, nekikeseredett képű alak volt, egy ízben meg akarta hívni Andy t egy italra, mikor az a városkában járt. A helyi lakosok úgy ítélték, hogy ha Paysonnak nyárra se sikerül felpörgetnie az üzletmenetet, szeptember 15-ig ismét kikerül a kirakatba az ELADÓ VAGY KIBÉRELHETŐ tábla. Payson elég rendes pasas, de túl nagy terhet vett a nyakába. Hisz Bradford már nem az, ami valamikor volt...

Andy végigment az utcán – síléceit a partról idevezető út elején a hóba rejtette –, közeledett a vegyesbolthoz. A benti öregek némi érdeklődéssel figyelték. Ezen a télen meglehetősen sok szó esett köztük Andyról. Arra a megállapításra jutottak, hogy ez az ember menekül valami elől – pénzügyi csődről, netán válásról lehet szó. Talán a dühöngő felesége elől bujkál, miután elintézte, hogy a gyerek nála maradjon; azok a kisméretű holmik, amelyeket Andy rendre megvásárolt, nem kerülték el a figyelmüket. Abban sem kételkedtek, hogy ő meg a gyerek alighanem betörték egy víkendházba a tó túlsópartján, és ott telelnek. A bradfordi rendőrfőnököknek, ennek a jöttmentnek, aki csak tizenkét éve élt ott, s máris úgy viselkedett, mintha az egész város az övé volna, ezt persze nem említették. Az az ember a tavon túlról, Tashmore-ból, Vermontból jött, s a Jake Rowley kályháját körülülő öregek egyike sem volt valami nagy véleménnyel a vermonti módiról, a jövedelemadójukról, a nyavalyás szesz törvényükről meg arról a kibaszott oroszlóról, aki úgy él odaát a házában, mint valami cár, és olyan könyveket ír, amelyeket senki se ért. Oldják meg a problémáikat maguk a vermontiak – ez volt a bradfordiak ki nem mondott, ám egybehangzó álláspontja.

– Már nem jár át soká a tavon – mondta az egyik öreg. Harapott a Milky Way csokoládészeletből, és rágni kezdte.

– Nem, hacsak nincsen neki szárnya – mondta egy másik, s ezen mindannyian jót göcögtek.

– Hamarosan elbúcsúzhatunk tőle – mondta Jake mély meggyőződéssel, ahogy Andy közeledett. Andy nagyapa öreg anorájkját viselte, fülére kék gyapjúpántot húzott, láttára Jake agyában felvillant valami halvány emlékkép – a családi vonások talán magát nagyapát idézték –, aztán elenyészett. – Ha olvadni kezd a jég, szépen felszedelőzködik és odébbáll, azzal együtt, akit odaát rejteget.

Andy megállt odakint, kifűzte a hátizsákját, előszedett pár levelet, aztán belépett. A jelenlévők a körmüket, az órájukat vagy az ódon Pearl Kineo

kályhát nézték. Egyikük hatalmas kék zsebkendőt kotort elő, és zajosan belefújta az orrát.

Andy körülpillantott.

– Jó reggelt, uraim!

– 'reggelt magának is! – felelte rá Jake Rowley. – Mit adhatok?

– Árul bélyeget, ugye?

– Ó, egen, ennyire még megbízik bennem a kormány...

– Hat tizenöt centest legyen szíves!

Jake előszedte a bélyegeket, gonddal tépett le hatot a régi fekete postáskönyvben őrzött ívek egyikéről.

– Valami mást?

Andy eltöprengett, aztán elmosolyodott. Március tizedike volt. Nem válaszolt Jake-nek, a kávédaráló melletti képeslapállványhoz lépett, kiemelt egy jókora, díszes születésnap Üdvözlőkártyát. LÁNYOMNAK, E KÜLÖNLEGES NAPON – ez állt rajta. A pulthoz vitte és kifizette.

– Kösz – mondta Jake, beütve a végösszeget.

– Nagyon szívesen – felelte Andy, és ment. Nézték, amint helyrehúzza a pántot a fején, aztán egyenként felbélyegzi a leveleit. Párafelhőket fúj az orrán át. Figyelték, ahogy megkerüli az épületet, a túloldali postaládához indul, de egyikük se mert volna megesküdni rá, bedobta-e azokat a leveleket, vagy sem. Mikor újra előkerült, épp vállára vette a hátizsákját.

– Már megy is – jegyezte meg az egyik öreg.

– Elég normális pasas – mondta Jake, s ezzel a témát lezárták, másról kezdtek társalogni.

Charles Payson az üzlete ajtajában állt, az üzletében, melynek a tél folyamán háromszáz dollárnyi forgalma se volt, s a távolodó Andy t nézte. Payson tanúsíthatta volna, hogy a levelek postára kerültek; ott állt, s nézte Andy-t, ahogy az egy csomóban a nyílásba ejti őket.

Mihelyt Andy eltűnt szeme elől, Payson bement, elhaladt a pult mellett, ahol párpennys cukorkát, rágógumit meg más efféléit árult, s a mögötte nyíló ajtón át a lakásba sietett. A telefonjához kódolóberendezés volt csatlakoztatva. Payson Virginiát hívta, hogy utasítást kérjen.

9

A New Hampshire állambeli Bradfordnak (s ha már itt tartunk, a vermonti Tashmore-nak) nincs és nem is volt soha postahivatala; mindkét városka túlságosan kicsi ehhez. A Bradfordhoz legközelebbi postahivatal a New Hampshire-beli Tellerben található. Azon a bizonyos március 10-én, délután

negyed kettőkor a telleri postahivatal kis teherkocsija beállt a vegyesbolt elé, s a postás kiürítette a ház oldalánál – ott, ahol Jake egész 1970-ig benzint mért állóládát. A posta Andy hat leveléből meg egy levelezőlapból állt – ez utóbbit Miss Shirley Devine, egy ötvenesztendősnő vénlány küldte nővérének a Florida állambeli Tampába. A tó túlsó partján Andy McGee épp szundikált, Charlie McGee pedig hőembert épített.

A postás, Robert Everett, egy táskába tette a küldeményeket, a táskát kék-fehér kisteherje hátuljában helyezte el, aztán továbbhajtott Williamsbe, egy Teller vonzaskörzetéhez tartozó másik New Hampshire-i kisvárosba. Mihelyt ott is végzett, megfordult azon, amit Williams lakói, amúgy tréfásan, főutcának neveztek, s visszaindult Tellerbe, ahol a postai küldeményeket szétválogatják, és – rendszerint három óra tájt – továbbküldik. Őt mérfölddel a városon kívül egy bézsszínű Chevrolet Caprice állt keresztben az úton, lezárva mindkét keskeny sávot. Everett leparkolt a hófal mellett, s kiszállt a teherautóból, hátha segíthet.

A kocsi felől két férfi közeledett feléje. Megmutatták az igazolványukat, és megmondták, mit akarnak.

– Nem! – vágta rá Everett. Megeresztett egy nevetést, s a nevetés hitetlenkedőre sikeredett. Mintha azt hallotta volna, hogy még aznap délután megnyitják a tashmore-i strandot a nagyközönség előtt.

– Ha netán kételyei lennének, hogy valóban azok vagyunk-e, akinek mondjuk magunkat... – kezdte az egyik férfi, Orville Jamieson, akit néha O. J.-nek, néha Juice-nak neveztek. Nem bánta, hogy ezzel a barom postással kell vacakolnia, nem bánt ő semmit, míg a parancs szerint három mérföldnél távolabb maradhatott attól a pokoli kislánytól.

– Nem, nem; egyáltalán nem erről van szó – mondta Robert Everett. Félt persze, ahogy félt volna bárki, aki ilyen hirtelen kénytelen szembenézni a kormány hatalmával, aki előtt a csupa szürkeség hivatali gépezet nagy hirtelen tetet ölt; mintha valami csúf és eleven pattanna elő egy kristálygömbből. Az elszántsága azonban mit sem csökkent. – De hát ez itt a posta. Az Egyesült Államok postája. Ezt megérthetnék, emberek.

– Nemzetbiztonsági érdekekről van szó – közölte O. J. A Hastings Glen-i fiaskó után védőkordont vontak a Manders-farm köré. A terepet s a ház maradványait a lehető legnagyobb gonddal vizsgálták át. Ennek eredményeképp megkerült a Szélkiáltó, mely most ismét O. J. mellkasának bal oldalán pihent.

– Ezt mondja maga. Csakhogy az nem elég – felelte Everett.

O. J. kigombolta Carrol Reed-féle anorákját, hogy Robert Everett láthassa a Szélkiáltót. Everett szemei elkerekedtek, mire O. J. halványan elmosolyodott.

– Nem szeretné, ha elővinném ezt, ugye?

Everett nem bírta elhinni, hogy ilyesmi megtörténhet. Megpróbálta még egyszer:

– Tudják-e, mi a büntetés a postai küldemények elrablásáért? Ezért a kansasi Leavenworthbe kerülnek!

– Majd tisztázza az ügyet a postamesterével, ha visszaér Tellerbe – szólalt most meg a másik férfi is. – Fejezzük be ezt a baszakodást, jó? Adja ide a városon kívüli területek postáját!

Everett átadta neki a bradfordi és williamsi küldeményeket rejtő táskát. Azok ketten már ott, az úton kinyitották, és közömbösen vizsgálgatni kezdték. Robert Everett dühöt és szégyent érzett. Amit ezek az alakok csinálnak, nem tisztességes, még akkor se, ha az atombomba titkai lapulnak odabent. Az Államok postáját az út szélén vizsgálgatni – ez így nincs rendjén! Ostobaság, de nagyjából ugyanígy érezné magát, ha egy idegen toppanna be a házába, és lehúzná a feleségéről a ruhát.

– Ezt még megkeserülük – mondta rémülettől el-elfülő hangon. – Majd meglátják!

– Ezek azok – mondta a második ügynök O. J.-nek. Átadott neki hat levelet. Mindegyiket ugyanaz a gondos kéz címezte. Robert Everett nyomban felismerte őket: a bradfordi vegyesbolt melletti ládából származtak. O. J. most zsebre vágta őket, aztán a társával együtt visszatért a Caprice-hoz. A nyitott táskát az úton hagyták.

– Ezt még megkeserülük! – kiáltotta utánuk Everett remegő hangon.

– Beszéljen a postamesterével, mielőtt bárki mással beszél! – ajánlotta O. J., anélkül hogy hátrafordult volna. Már ha számot tart arra a kis nyugdíjra a postától...

Elhajtottak. Everett utánuk bámult. Dühös volt, de félt is: a gyomra felkavarodott. Végre felszedte a postatáskát, visszarakta a teherautóba.

– Kiraboltak – mondta, s meglepetten vette tudomásul, hogy majdnem sír. – Kiraboltak, kiraboltak, ó, az istenit, kiraboltak!

Olyan gyorsan hajtott vissza Tellerbe, ahogy a hókásás út engedte. Beszélt a postamesterrel, ahogy az az ember ajánlotta. Teller postamesterét Bill Cobhamnek hívták, Everett több mint egy órát töltött az irodájában. Időnként kihallatszott az ajtó mögül dühödt ordítózásuk.

Cobham ötvenhat éves volt. Harmincöt éve dolgozott a postánál, és igencsak meg volt rémülve. Végül sikerült átragasztania az ijedelmet Robert Everetre is. És Everett egy szót sem szólt többé arról, miként rabolták ki a Tellerbe vezető úton, Bradford és Williams közt – még a feleségének se. De sose felejtette el a történeteket, és sosem hagyta el egészen a düh és a szégyénérzet... no meg a csalódottság.

Fél háromra elkészült Charlie hóembere, Andy pedig a pihenőtől némiképp felfrissülve feltápázkodott. Orville Jamieson és új társa, George Sedaka már repülőgépen ültek. Négy óra múlva, miközben Andy és Charlie belevágtak egy ötszázas römibe, míg a vacsoránál használt edények elmosogatva száradtak a csöpögtetőn, a levelek Cap Hollister asztalára kerültek.

CAP ÉS RAINBIRD

1

Március 24-én, Charlie McGee születésnapján Cap Hollister ott ült az íróasztalánál, jókora adag, nehezen megragadható balsejtelemmel eltelten. A balsejtelem okát nem volt olyan nehéz megragadni: egy órán belül John Rainbird várható, s ez nagyjából úgy hatott rá, mintha az ördög jelezte volna érkezését. Vagy majdnem. Az ördög, már ha a propagandájának hinni lehet, legalább tartja magát a paktumhoz, ha az egyszer megkötöttet. Cap mindig úgy érezte, hogy John Rainbird alapjában véve kezelhetetlen személyiség. Végeredményben nem több egy ítélet-végrehajtónál, márpedig az ítélet-végrehajtók előbb vagy utóbb hajlamossá válnak az önpusztításra. Cap úgy érezte, hogy ha Rainbird egyszer elmegy, hát látványos külsőségek közt fog távozni. Vajon mennyit tud a McGee-akcióról? Nyilván nem többet a kellesténél, de azért... zavarta a dolog. Nem először jutott eszébe, hogy ha az ügy lezárul, nem árt egy balesetet összehozni s megszabadulni a nagydarab indiántól. Cap, apjának emlékezetes kifejezéséhez folyamodva, úgy ítélte, hogy Rainbird éppoly bolond, mint az a pasas, aki patkányszart fal, és kaviárnak hívja.

Sóhajtott. Odakint hideg esőt vert az ablakoknak az erős szél. Dolgozószobáját, mely nyaranta oly világos és kellemes volt, most lassan moccanó szürke árnyak ülték meg. Nem voltak valami kíméletesek hozzá, ahogy ott görnyedt, balja felől a könyvtári kocsin heverő McGee-dossziéval. A tél jócskán öregített rajta, nem volt már ugyanaz a gondtalan ember, aki biciklivel érkezett a főbejárathoz azon az októberi napon, mikor McGee-ék, tűzförgeteget hátrahagyva, ismét elmenekültek. Arcán barázdákká mélyültek a korábban alig észrevehető ráncok. Az a megaláztatás jutott osztályrészüül, hogy bifokális szemüveget – magában vénember-szemüvegnek titulálta –

kellett használnia, s az első hat hétben, míg szokta, szüntelen émelygéssel küzdött. Ezek persze apróságok voltak, külsődleges jegyei csupán a dolgok veszett, örjítő elszabadulásának. Mégis ezeken rágódott magában, mert arra képezték, nevelték és iskolázták, hogy a felszín alatt lappangó komoly problémákon hiába ne rágódjon.

Mintha az a nyavalyás kislány a személyes balsorsa jelképe volna. Mindkét nő, akihez az anyja halála óta komolyabban kötődött, meghalt rákban a tél folyamán – felesége, Georgia három nappal karácsony után, személyi titkárnője, Rachel pedig nem egész egy hónapja.

Persze tudott róla, hogy Georgia súlyos beteg (a halála előtt tizennégy hónappal végzett mastectomia csak lassította, le nem állíthatta a folyamatot), Rachel halála ellenben kegyetlen meglepetést okozott. A vége felé, erre tisztán emlékezett (visszatekintve mennyire könyörtelennek tűnünk olykor!), még viccelődött is a lánnyal, hogy ideje volna hízőkúrára fogni magát, amit Rachel tüstént hasonló tanáccsal viszonzott.

Most már csak a Műhely maradt Capnek – és ahogy a dolgok álltak, talán az se hosszú időre. Valami őt magát is kikezde belülről. Minek nevezze vajon? Bizalomrák...? Valami efféle lehet. És a felsőbb körökben ez a nyavalya rendszerint végzetes. Nixon, Lance, Helms... a szavahihetőség-rák áldozata valamennyi.

Fellapozta a McGee-dossziét, kiemelte belőle a legfrissebb adalékokat, azt a hat levelet, amelyet Andy nem egész két hete adott fel. Végignézte őket, de nem olvasott bele egyikbe sem. Majd egyformák voltak, s tartalmukat betéve tudta már. Fotók következtek. Némelyiket Charles Payson készítette, a többit a tó tashmore-i oldalán dolgozó ügynökök. Néhány képen a bradfordi főutcán haladó Andy látszott. Fotók a vegyesboltban vásároló, az árukért fizető Andyról. Fotók a tanya csónakházánál ácsorgó Andyról és Charlie-ról, a háttérben Irv Manders hófödte Willyse. Fotó egy keményre fagyott, szikrázó hóbucka oldalán széthajtogatott kartondobozon lecsúszó Charlie-ról, a lány haja lobog a fejére túl nagy kötött sapka pereme alatt. Az apja ott áll mögötte, keze a csípőjén, feje hátravetve, ahogy kacag. Cap gyakorta, hosszan és tárgyilagosan nézegette ezt a képet, s mikor végül félretette, meglepetten fedezte fel, hogy a keze remeg. Ennyire akarta őket.

Felállt, és egy percre az ablakhoz ment. Rich McKeon ma nem nyír fűvet. A fák csupaszok, csontvázszerűek, a két ház közti kacsásztató sima palatábla. Ezen a kora tavaszon több tucat fontos ügy került a Műhely terítékére – valóságos svédasztal –, ám Cap számára csak egy igazi létezett, Andy McGee, és lánya, Charlene ügye.

A Manders-fiasco rengeteg kárt okozott. A Műhely átvészelte a dolgot, akárcsak ő, ám az eset kritikai hullám kiindulópontjává vált, s a hullám már-

már átcsapott a fejük felett. A legtöbb kritikára az adott okot, ahogy McGee-ékkel Victoria McGee megölése és a lány mégoly rövid ideig tartó őrizete óta bántak. Sok szemrehányás érte őket amiatt is, hogy egy egyetemi oktató, aki sosem szolgált a hadseregben, képes lehetett kiszabadítani a lányát a Műhely két kiképzett ügynökének kezéből úgy, hogy az egyiket megőrjítette, a másikat hat hónapon át tartó kómába taszította. Ez utóbbi aligha lesz alkalmas a jövőben bármiféle feladatra; ha a füle hallatára bárki kiejti az "aludj" szót, összecsuklik, és négy-öt óráig, néha egy egész napig eszméletlen marad.

A maga bizarr módján vicces volt a dolog.

A kritikák másik oka az volt, hogy McGee-éknek ilyen hosszú ideig sikerült megőrizniük lépéselőnyüket. Ez rossz színben tüntette fel a Műhelyt. Azt sejtette, hogy a munkatársai mind egy szálig ostobák.

A legtöbb kritikát mégis a Manders-farmon történetek miatt kapták, mert annak következtében az egész ügynökség a tönk szélére került. Cap tudta, hogy a suttogás máris megkezdődött. A suttogás, a feljegyzések irogatása. Talán már szigorúan titkos kongresszusi meghallgatásokra is sor került.

Nem akarjuk, hogy úgy ottragadjon a posztján, mint Hoover. Ez az egész kubai dolog azért lett elcseszve, mert képtelen volt mással foglalkozni, csak azokat a francos McGee-aktákat bújta. Tudja, nemrég halt meg a felesége. Nagy kár. Jócskán megrendítette az eset. Ez a McGee-ügy amúgy balfogások sorozata. Talán egy fiatalabb ember...

Persze egyiküknek sincs fogalma arról, mivel állnak szemben. Azt hiszik, tudják, de tévednek. Újra és újra látnia kellett, hogyan hagyják figyelmen kívül azt az egyszerű tényt, hogy a kislány képes pirokinézisre – vagyis tűzgyújtásra, pusztán a gondolatai erejével. Tucatnyi jelentés sugallta, hogy azt a tüzet a Manders-farmon szivárgó benzin, a háziasszony összetört olajlámpája, sűrűlódó öngyulladás és csak Isten tudja, mi egyéb baromság okozta. Ezen jelentések némelyike olyanoktól származott, akik az incidens alkalmával jelen voltak.

Az ablaknál állva Cap azon kapta magát, hogy perverz módon kívánja, bár lehetett volna ott Wanless is. Wanless aztán tudta. Vele beszélhetett volna erről a... erről a veszedelmes vakságról.

Visszatért az íróasztalához. Nincs értelme áltatni magát; ha az aknamunka egyszer megkezdődik, leállítani már nem lehet. Valóban olyan ez, mint a rák. Késleltetheted a növekedését, ha bizonyos érdemekre hivatkozol (Capnek tízévi munkáját kellett felemlgetnie, hogy a tél folyamán nyeregben maradhasson); talán még átmeneti javulás is elérhető, de előbb vagy utóbb úgyis vége. Úgy érezte, júliusig van ideje, ha a szabályok szerint játszik, és mondjuk novemberig, ha beássa magát, és adja az erőset. Ám ez azzal járhat, hogy maga bomlasztja fel az ügynökséget – ezt pedig nem akarta. Nem akarta

szétrombolni azt, amibe a fél életét fektette. De tudta, hogyha muszáj, ezt is végigcsinálja.

Azt, hogy a helyén maradhatott, nagyobbreszt mégis a gyorsaságnak köszönhette, amellyel ismét McGee-ék nyomára bukkantak. Cap örült, hogy az ő érdemének tudták be a dolgot, hiszen ez megerősítette pozícióját, ámbár az egészhez csupán némi számítógépidőre volt szükség.

Elég rég foglalkoztak ezzel az üggyel, alaposan feltérképezték már McGee-éket. A számítógép a McGee-Tomlinson família kétszáznál több rokonáról és négyszáznál több ismerőséről tárolt adatokat. A szálak visszanyúltak egész Kathy Smithig, aki az első általánosban Vicky legjobb barátnője volt. Kathyt jelenleg Mrs. Frank Worthynek hívták, a kaliforniai Cabralban élt, s alighanem jó húsz éve egyetlen gondolatot se vesztegetett Vicky Tomlinsonra.

A számítógépnek beadták, hol látták a menekülőket utoljára, az pedig egy sor valószínűséget köpött ki. A listát Andy néhai nagyapja vezette, akinek tanyaháza volt a Tashmore-tó partján, Vermontban; a birtok tulajdonjoga azóta Andyre szállt. McGee-ék többször vakációztak ott, ráadásul a hely a mellékutakon jól megközelíthető a Manders-farm felől. A számítógép úgy ítélte, hogy amennyiben Andy és Charlie valamely "nyilvántartott objektum" felé igyekeznek, csakis ez lehet az.

Andyék még egy hete sem laktak nagyapa házában, de Cap már tudta, hogy ott vannak. Ügynökök fogták laza kordonba a birtokot. A Műhely intézkedett a bradfordi rövidárubolt megvásárlásának dolgában, abból a feltételezésből kiindulva, hogy ha a szökevények vásárolni szándékoznak, azt kizárólag Bradfordban tehetik.

Passzív megfigyelés volt, semmi több. Valamennyi fényképfelvételt teleobjektívvel, az álcázás szempontjából optimális körülmények közt készítették. Cap nem akart megkockáztatni egy újabb tűzförgeteget.

Csendben elkaphatták volna Andyet bármelyik átkelésekor. Azzal az erővel, amelyet a széthajtogatott kartondobozon csúszkáló Charlie megörökítésére fordítottak, meg is lőhettek volna mindkettőjüket. Cap azonban a lányt akarta, s mostanra meggyőződésévé vált, hogy ha komolyan irányítani szeretnék, az apjára is szükségük lesz.

Miután lokalizálták őket, elsődleges céljuk az lett, hogy biztosítsák, a szökevények senkivel ne érintkezzenek. Cap számítógép nélkül is tudta, hogy minél inkább fél Andy, annál valószínűbb, hogy igyekszik kívülálló segítségét kérni. A Manders-affér előtt még megakadályozhatták vagy elviselték volna, hogy az ügy kiszivárogon a sajtóba. Az incidens után a sajtó beavatkozása már egészen mást jelentett. Capnek lidércálmai támadtak, valahányszor eszébe jutott, mit művelne egy ilyen üggyel a *New York Times*.

Rövid ideig, a tűzförgeteget követő zűrzavarban Andy sikerrel

továbbíthatta volna leveleit. Ám McGee-ék láthatólag maguk is összezavarodtak, a remek lehetőség, hogy írjanak, telefonáljanak valahová, kihasználatlan maradt... bár meglehet, nem is vezetett volna sehová. A világ tele idiótákkal, az újságírók cinikusak, mint mindenki más. Nyugis szakma lett az övék. Legszívesebben Margaux, Bó, Suzanne meg Cheryl viselt dolgaival foglalkoznak. Ez a biztonságosabb.

McGee-ék azóta dobozba kerültek. Capnek ott volt az egész tél, hogy a lehetőségeket fontolgassa. Ezen töprengett még a felesége temetésén is. Lassanként kiformalódott benne egy akcióterv, s nekikészült, hogy intézkedjék a végrehajtása felől. Payson, bradfordi embere azt jelentette, a jég hamarosan megolvad a Tashmore-tavon. McGee pedig végül csak feladta a leveleit. Bizonyára máris türelmetlenül várja a választ – s talán kezdi gyanítani, hogy a levelek sosem érkeztek meg a megadott címekre. Biztos felkészülnek, hogy odébbálljanak, pedig – gondolta Cap – jó helyen vannak, ahol vannak.

A fényképek alatt vastkos, vagy háromszáz oldalas, gépelt jelentés hevert, kék, SZIGORÚAN TITKOS feliratú mappában. Az anyagot tizenegy orvos és pszichológus állította össze dr. Patrick Hockstetter, a klinikai pszichológus és pszichiáter irányításával. Cap úgy tartotta, Hockstetter a Műhely tíz-tizenkét leghasználatóbb koponyája közt is előkelő helyet foglal el.

Így is kell lennie, hiszen a jelentés elkészítése nyolcszázezer dollárjába került az adófizetőknek. Most, a papírokat lapozgatva, Cap eltöprengett, vajon mit szólna a dologhoz Wanless, a vén vészmadár.

Saját elgondolása, miszerint Andyre élve lesz szükségük, megerősítést nyert. Hockstetter teamje abból a feltevésből indult ki, hogy az őket foglalkoztató képességek gyakorlása az illető személy szándékától függ, hogy működésük elsődleges feltétele épp a képességet birtokló akarata... s valóban, a kulcsszó az AKARAT.

A lány képességei, melyek közt a pirokinézis egy csupán, hajlamosak arra, hogy elszabaduljanak, hogy könnyűszerrel leküzdjék az akarat emelte korlátokat, ám a jelentés, mely minden hozzáférhető adatot kiértékel, úgy ítélte, hogy a lány minden esetben maga dönti el, beindítsa-e a folyamatot – mint tette azt a Manders-farmon, miután rájött, hogy a Műhely ügynökei meg akarják ölni az apját.

Cap ismét átfutotta a Hatos készítmény-kísérletről csatolt beszámolót. Valamennyi grafikon, számítógépes elemzés ugyanarra utalt: az akarat kulcsszerepére.

Az akarati tényezőt kiindulási alapnak tekintve Hockstetter és kollégái rengeteg nyugtatószert vizsgáltak meg, mielőtt megállapították, hogy Andynek Torasint, a lánynak pedig egy Orasin elnevezésű, új készítményt kell

kapnia. A jelentés hetvenoldali blabla után azt a következtetést vonta le, hogy a szerek hatására az alanyok feldobott, szédült, kába állapotba kerülnek. Egyikük sem lesz képes akaraterőt összpontosítani ahhoz, hogy eldöntse, tejeskávét vagy tejet akar-e inni, tűzgyújtásról, emberek elvakításáról és más effélékről nem is beszélve.

Andy McGee-t tartósan kábulatban tarthatják. Neki nemigen vehetik hasznát, a jelentés és Cap ösztöne egyként azt sugallta, hogy az az eset zsákutcába vezet. A lány érdekelte őket. Adjatok hat hónapot – gondolta Cap –, azalatt eleget megtudunk. Csak annyi idő kell, hogy feltérképezzük, mi van abban a csuda kis fejében. Sem a képviselőház, sem a szenátusi albizottságok nem állhatnak ellen a kémiai módszerekkel indukálható pszi-képességek kínálta lehetőségeknek, különösen, mivel azok felmérhetetlenül nagy hatást gyakorolhatnak a fegyverkezési versenyre. Már ha a kislány csak feleakkora hatalommal bír, mint Wanless gondolta..."

Akadnak persze más lehetőségek is. Ezek nem szerepeltek a kék mappában, mert még a SZIGORÚAN TITKOS besorolás sem lett volna elég nekik. Hockstetter, aki egyre izgatottabb lett, míg előtte és a szakértői előtt lassacskán összeállt a kép, csak egy hete tett említést erről Capnek.

– Ez a Z-faktor – mondta. – Belegondolt-e, micsoda előnyökkel járhat, ha kiderül, hogy az a gyerek nem valami hibrid, hanem valódi mutáció?

Cap belegondolt már, de erről nem tett említést Hockstetternek. A dolog felvetette a fajnesesítés érdekes... a fajnesesítés potenciálisan kényes kérdését, annak kényelmetlen vonatkozásaival, a náciizmussal, a felsőbbrendű fajok elméletével együtt. Az amerikaiak épp azért küzdöttek a II. világháborúban, hogy effélékről többé említés se essék. Egy dolog azonban azon filozofálni meg szarakodni, micsoda dolog bitorolni Isten hatalmát – és megint más laboratóriumi körülmények közt igazolni, hogy a Hatos készítménnyel kezelt szülők utódai emberi lángszórók, levitátorok vagy teleempaták, s ki tudja, még mi egyebek lehetnek. Egyszerű dolog eszmékhez ragaszkodni, míg nem szólnak komoly érvek a velük való szakítás mellett. És ha akadnak ilyen érvek, vajon mi következik? Embertenyésztő gazdaságok? Bár hülyén hangzott, Cap el tudta képzelni. Ez jelentené a kulcsot mindenhez. A világbékéhez avagy a világalomhoz. És ha az ember félretolja a retorika meg a közhelyek görbe tükrét, nem válik-e tüstént nyilvánvalóvá, hogy a két dolog valójában egy és ugyanaz?

Meredek dolognak ígérkezett. A lehetőségek tucatnyi esztendővel mutattak előre a jövőbe. Cap tudta, hogy ő maga, a helyzetet reálisan szemlélve, legfeljebb hat hónapot remélhet, ám ez is elegendő lehet ahhoz, hogy hagyományt teremtsen – hogy felderítse a terepet, ahová a sínek kerülnek, amelyeken utóbb a vonat halad. Ezt hagyja örökül az országnak és a világnak.

Ehhez képest egy szökevény egyetemi oktató meg a semmirekellő lánya élete még annyit se ér, mint a szélfúttá homok.

A lányt persze, ha mindvégig kábulatban marad, aligha lehet érdemben tesztelni. Az apja lesz a tús, akivel engedelmességre bírják. Azon néhány alkalommal pedig, mikor a férfit vizsgálják, a helyzet megfordul. Egyszerű szisztéma ez a két fix ponttal. Pedig, miként Arkhimédész megjegyezte, a világ sarkaiból való kimozdításához egy is elegendő.

A hírközlő felberregett.

– John Rainbird van itt – mondta az új titkárnő. Szokott, színtelen hangjában most ott lappangott a félelem.

"Hát, meg is értelek, bébi" – gondolta Cap.

– Küldje be, legyen szíves...

2

A jó öreg Rainbird.

Lassan bejött. Barna, kopott bőrdzseki és kifakult vászoning volt rajta. Kopott farmere csöves szárának hajtókája alól ócska, elnyűtt Dingo cipő orra kandikált elő. Jókora feje teteje majd a mennyezethez ért. Üres, roncsolt szembögre láttán Cap megborzongott.

– Cap – mondta az indián, és leült. – Túl sok időt töltöttem a sivatagban.

– Hallottam a flagstaffi házadról – szólt Cap. – Meg a cipőgyűjteményedről.

John Rainbird rezzenetlenül bámult rá ép szemével.

– Hogy lehet, hogy mégis mindig csak ilyen vacak szartaposókban látni? – firtatta Cap.

Rainbird halványan mosolygott, egy szót se szólt. Capen ismét erőt vett a régi feszengés. Eltöprengett, vajon mennyit tud Rainbird, s hogy miért zavarja ez őt olyan nagyon.

– Munkám van számodra – mondta.

– Jó. Az a munka, amit szeretnék?

Cap meglepetten nézett rá, mérlegelt, aztán így felelt:

– Azt hiszem, igen.

– Akkor beszélj, Cap.

Cap körvonalazta az Andy és Charlie McGee foglyul ejtésére szőtt tervet. Nem tartott túl soká.

– Boldogulsz a fegyverrel? – kérdezte azután.

– Boldogulok bármilyennel. A terv pedig jó terv. Sikerülni fog.

– Szép tőled, hogy így egyetértesz – mondta Cap. Ironikus megjegyzésnek

szánta, de valahogy zsémbesre sikeredett. A fene ebbe az alakba!

– El is sütöm azt a fegyvert – mondta Rainbird –, egy feltétellel.

. Cap az asztalra támaszkodott, melyen a McGee-dosszié lapjai heverték. Felállt, közelebb hajolt Rainbird-höz.

– Nem – mondta. – Te nem szabhatsz feltételeket nekem!

– Most szabok – mondta Rainbird. – De azt hiszem, nem fog nehezedre esni a teljesítése.

– Nem – ismételte Cap. Szíve hirtelen vadul kezdett verni, de hogy félelmében-e vagy dühében, azt nem volt képes eldönteni. – Félreértettél. Ennek az ügynökségnek, ennek az intézménynek én vagyok a vezetője. A felettesed vagyok. Azt hiszem, elég időt töltöttél a seregben ahhoz, hogy felfogd, mit jelent ez!

– Igen – mondta Rainbird mosolyogva. – El is intéztem már egy-kettőt. Egyet a Műhely utasítására. A te utasításodra, Cap.

– Ez fenyegetés akar lenni?! – csattant fel Cap. Maga is érezte, hogy túllihegi a dolgot, de nem bírt magának parancsolni. – Fenyegetsz, az isten verjen meg?! Ha igen, tartok tőle, teljesen megvesztél! Ha úgy döntök, hogy nem hagyhatod el az épületet, csak ezt a gombot kell megnyomnom! Harminc ember van, aki lőhet azzal a puskával...

– De olyan biztosan egyik se lő vele, mint ez a félszemű, vörös nigger – mondta Rainbird. Továbbra is higgadtan beszélt. – Most azt hiszed, a kezekben vannak, Cap, de a látszat néha csal. Ha vannak egyáltalán istenek, elképzelhető, hogy másképp akarják. Talán ellenzik, hogy azokba az ördögi, üres szobákba zárasd őket. Régebben is volt már úgy, hogy azt hitted, megvannak... – A kocsin felhalmozott dossziéokra, ezután a kék mappára bökött. – Olvastam az anyagot. Meg a te dr. Hockstetterednek a jelentését.

– Francokat! – fakadt ki Cap, bár Rainbird képe elárulta, hogy ez az igazság. "Olvasta. Valahogy hozzájutott. De ki adta oda neki?! – dühöngött. – Kicsoda?!"

– Na igen – mondta Rainbird. – Ha valamit akarok, rendszerint megkapom. Az emberek mindig ideadják, ami kell. Azt hiszem... a helyes kis pofám miatt. – Mosolya szélesedett, s váratlanul, szörnyűséges módon ragadozóvgyorrrá vált. Ép szeme kiguvadt.

– Mit akarsz ezzel az egésszel? – kérdezte Cap. Szeretett volna egy pohár vizet.

– Csak arról van szó, hogy volt elég időm sétálni, a szeleket szimatolni Arizonában... És a szélnek, amit felőled fúj, Cap, fémese az íze, mintha egy rozsdatemető felől fújna. Volt elég időm olvasni meg gondolkodni. És azt hiszem, én vagyok az egyetlen a világon, aki biztosan idehozza azt a két embert. És meglehet, én vagyok az egyetlen a világon, aki tehet valamit azzal

a kislánnyal, ha egyszer már ide került. A te terjedelmes jelentésed, a te Torasinod és Orasinod... lehet, hogy ehhez a dologhoz nem elegendők a kábítószeresek. Lehetnek veszélyesek, amelyekkel nem vagy tisztában.

Rainbirdöt hallgatni olyan volt, mintha Wanless szelleme szólt volna, s Capet olyan félelem és harag kerítette hatalmába, hogy szólni se tudott.

– Megteszek mindent – mondta Rainbird szelíden. Idehozom őket, hogy elvégezhess rajtuk a kísérleteidet. Olyan volt, mint egy apa, aki épp engedélyt ad gyermekének, hogy az kipróbálja új játékszerét. – Azzal a feltétellel, hogy megkapom a lányt, ha te már végeztél vele.

– Te megőrültél – suttozta Cap.

– Milyen igazad van! – kacagott Rainbird. – Örülttél vagyok, akárcsak te. Sült bolond! Itt ülsz, és azon rágódsz, hogyan vonhatsz ellenőrzésed alá olyan képességeket, amelyeket felfogni se igen tudsz. Effajta képességekkel csak az istenek bírnak... meg az a kicsi lány.

– Mi akadályozhat meg abban, hogy most nyomban és helyben kinyírassalak?

– A tény – mondta Rainbird –, hogy ha eltűnök, egy hónapon belül olyan botrány kerekedik ebben az országban, amihez képest semmisségnek rémlik majd a Watergate-ügy is. Az, hogy ha eltűnök, a Műhely hat héten belül megszűnik létezni; fél éven belül te is bíróság elé kerülsz, s a vádak elég súlyosak lesznek ahhoz, hogy rács mögött kelljen töltened, ami az életedből még hátravan... – Megint mosolygott, kivillantak ferdén álló, sírkövekre emlékeztető fogai. – Ne kételkedj a szavamban, Cap! Elég hosszú időt töltöttem a romlás szőlőskertjében ahhoz, hogy a szüretet keservessé tegyem.

Cap kacagni próbált, ám erejéből csupán rekedtes hördülésre futotta.

– Több mint tíz éve gyűjtöttem a diót-mogyorót közölte Rainbird –, mint azok az állatok, amelyek már megismerték a telet, s nem felejtették el. Bepájjoltam, Cap, vannak fényképeim, magnófelvételeim, fénymásolataim olyan dokumentumokról, melyek láttán a jó John Q. Nyilvánosság ereiben megfagyna a vér.

– Ez lehetetlen – mondta Cap, de persze tudta, hogy Rainbird nem blöfföl, s úgy érezte, mellkasára láthatatlan, hideg kéz nehezedik.

– Ó, nagyon is lehetséges – szólta Rainbird. – Az utóbbi három évben minden információhoz hozzáfértem, mivel az utóbbi három évben akkor csatlakoztam a te számítógéphálózatodhoz, amikor csak akartam. Az időt jól be kellett osztanom, ami nem volt épp olcsó multság, de fizettem érte. Igen szépen keresek, és tőkém, hála a befektetéseknek, csak gyarapodott. Itt állok előtted, Cap – azaz inkább ülök, de hát ez sokkal kevésbé hangzik hatásosan –, mint az amerikai szabad vállalkozás eredményességének diadalmas bizonyítéka!

– Nem! – mondta Cap.

– De igen! – vágta rá Rainbird. – John Rainbird vagyok, ám én volnék az Egyesült Államok Geológiai Kutatóirodája is. Utánanézhetsz, ha kedved tartja. A számítógép-kódszavam AXON. Ellenőrizd az időbeosztási kódokat a főterminálon. Lifttel menj. Megvárlak. – Azzal keresztbe rakta a lábát, hogy jobb nadrágszára felcsúszott, láthatóvá vált egyik lábbelijének felfeslett varrása.

Úgy tűnt, kész akár egy örökkévalóságon át várakozni, ha kell. Cap agya lázasan dolgozott: "Hogy gépidőhöz jutott a rendszerben, az nincs kizárva. De akkor még mindig nem férhet hozzá a..."

– Beszélj dr. Noftziegerrel! – javasolta szelíden Rainbird. – Kérdezd meg tőle, hányféle út vezet az adatbankhoz, ha a gépidő közös! Két évvel ezelőtt egy ügyes tizenkét éves kölyöknek sikerült rászállnia a USC hálózatára. Egyébként ismerem a te belépési kódodat is, Cap. Idén így hangzik: OROM. TavalY RÁSPOLY volt, ami sokkal inkább tetszett.

Cap csak ült, s bámulta Rainbirdöt. Úgy érezte, elméje részekre hull, három gyűrűt alkot. Az egyikkel azon ámult, hogy John Rainbird egyszerre tán még sose beszélt ennyit. A másik próbált megbarátkozni a gondolattal, hogy ez a mániákus mindent tud a Műhely viselt dolgairól. A harmadik egy kínai átkon töprengett, egy átkon, mely megtévesztően ártalmatlannak tűnik, míg az ember amúgy istenigazában bele nem gondol a dologba: "Bár élnél mozgalmas időben!" Az utolsó másfél esztendő különösképp mozgalmas volt a számára. Úgy érezte, egy újabb érdekességbe már biztosan belebolondulna.

Aztán megint eszébe jutott Wanless, és lassanként hatalmába kerítette az iszonyat. Úgy érezte, mintha... mintha... Wanless-szé vált volna. Mindenfelől démonok környékezik, s ő képtelen szabadulni tőlük, még segítségért se folyamodhat...

– Mit akarsz, Rainbird?

– Már mondtam, Cap. A szavadat szeretném venni, hogy a kapcsolatom azzal a lánnyal, Charlene McGee-vel nem végződik, hanem kezdődik a puskánál. Azt akarom... Rainbird tekintete elsötétült, töprengővé, merengővé, kifürkészhetetlenné vált. – Szeretném közelről megismerni.

Cap elszörnyedve meredt rá.

Rainbird hirtelen megértette, honnét fúj a szél, s határozottan megrázta a fejét.

– Nem ANNYIRA közelről. Nem a bibliai értelemben. De meg fogom ismerni. Barátok leszünk, Cap. Ha valóban olyan hatalommal bír, mint a jelek mutatják, jó barátok leszünk.

Cap valami hangot hallatott: nem kacaj volt, inkább éles kuncogás.

Rainbird képéről nem hervadt le az elszánt kifejezés.

– Persze te lehetetlennek tartod ezt. Rám néz, és egy szörnyet lát. A kezemre pillant, és látja rajta a vért, amit a te parancsodra ontottam. Mégis azt mondom, Cap, sikerülni fog. A lánynak jó két éve nincs barátja. Csak az apja van mellette, azzal kész. Úgy ítéled meg őt is, ahogy engem, Cap, és ez nagy hiba. Nézed, és szörnyeteget látsz. A lány esetében hasznos szörnyeteget. Ez nyilván azért van így, mert te fehér vagy. A fehérek mindenütt szörnyetegeket látnak. A fehérek még a saját farkukat is szörnyetegnek nézik... – Rainbird nevetett.

Cap kezdett végre megnyugodni, kezdte higgadtan átgondolni a dolgokat.

– Miért kéne belemennem, még ha igaz is, amit mondasz? A napjaid meg vannak számlálva, tudjuk ezt mindketten. Húsz éve kísérted a halált. Bármilyen mást tettél közben, csak mellékesen, a saját örömeidre tetted. Hamarosan megtalálod, amit kerestél. Akkor aztán vége, mindannyiunk számára. Miért kéne akkor örömet szerezni neked azzal, hogy teljesítem a kívánságodat?

– Meglehet, igazad van. Meglehet, a halálomat keresem – színesebben fejezte ki magát, mint Cap várta. – Talán szavakban kéne átélni az Istentől való félelmet.

– Te nemigen felelsz meg az én Istenről alkotott képemnek – jegyezte meg Cap.

Rainbird elvigyorodott.

– Biztos jobban hasonlítok a keresztények ördögére, nem is vitás. De azt mondom, hogy ha tényleg a halált keresném, már réges-rég megtaláltam volna. Talán mindent, amit teszek, a játék kedvéért teszem. Nincs szándékomban tönkretenni téged, Cap. Nem teszem tönkre a Műhelyt, az Egyesült Államok belső elhárítását. Nem vagyok idealista. Csak azt a kislányt akarom. És neked szükséged van rám. Kiderülhet, hogy képes vagyok elérni olyasmit is, amihez dr. Hockstetter összes szere se elegendő.

– Mit ajánlasz cserébe?

– Ha a McGee-ügy lezárul, az Egyesült Államok Geológiai Kutatóirodája beszünteti működését. A gépterem főnöke, Noftzieger megváltoztathatja az összes kódját. Te meg, Cap, Arizonába repülsz velem egy rendes utasszállítón. Vacsorázunk egyet kedvenc flagstaffi vendéglőmben, aztán visszamegyünk a házámba, és mögötte, a sivatagban szépen tüzet rakunk, elégetünk egy csomó papírt, hangszalagot, filmet. Még a cipőgyűjteményemet is megmutathatom, ha érdekel...

Cap átgondolta a dolgot. Rainbird nem siettette, ült nyugodtan.

– Hockstetterék szerint – szólalt meg végül Cap –, két évbe is beletelhet, mire sikerül kitérülésként bírni a lányt. A siker nagyban függ attól, milyen mélyen gyökereznek az önvédelmi ösztönei.

– Neked viszont már csak négy, legfeljebb hat hónapod lesz.

Cap vállat vont.

Rainbird mutatójával megérintette az orrát, ezzel egy időben oldalra billentette fejét – mesébe illően groteszk mozdulat volt.

– Azt hiszem, ennél azért sokkal tovább is nyeregben maradhatsz, Cap, Egymás közt szólva: mi tudjuk csak, hol nyugszik az a sok száz áldozat – ez konkrét és átvitt értelemben egyaránt igaz. Azt pedig kétlem, hogy a folyamathoz évek kellenek. A végén mindketten megkapjuk, amit akarunk. Mi a véleményed?

Cap eltöprengett. Öregnek, fáradtnak és tehetetlennek érezte magát.

– Azt hiszem – mondta –, megegyezhetünk.

– Jó – szólt józanul Rainbird. – Akkor kiségitő leszek a lány mellett. Hivatalosan egy senki. Ezáltal fontossá válók majd a számára. Azt persze sosem szabad megtudnia, hogy én löttem azzal a puskával. Veszélyes lenne, ha ez kiderülne, nemdebar? Roppant veszélyes.

– Miért? – kérdezte Cap nagy sokára. – Miért csinálod ezt az esztelenséget?

– Esztelenség volna? – kérdezett vissza Rainbird könnyedén. Felkelt, és elvett egy fényképet Cap asztaláról. A fotó Charlie-t ábrázolta, amint kacagva csúszik lefelé egy hóbuckán, a lapos kartondobozon ülve. – Ebben az üzletágban valamennyien spájzolunk télire, Cap. Így csinálta Hoover is, meg az őt követő FBI-igazgatók. Ezt csináltad te is, mi másért kapnád máig a fizetésedet? Mikor én elkezdtem, ez a Charlene McGee meg se született még, és én csak magamat próbáltam fedezni.

– De miért pont ezt a lányt szúrta ki? Rainbird sokáig nem felelt. Elmélyülten, majdhogynem ellágyulva nézte a képet. Megérintette.

– Nagyon szép – mondta. – És nagyon fiatal. És mégis, ott lappang benne a te Z-faktorod. Az istenek hatalma. Közel kerülünk majd egymáshoz... – Tekintete álmataggá vált. – Igen, nagyon közel...

DOBOZBAN

1

Március 27-én Andy McGee váratlanul úgy döntött, nem maradhatnak tovább Tashmore-ban. Több mint két hét múlt el azóta, hogy postázta a leveleit, s ha valami eredménnyel járt volna a kísérlet, azokat már tapasztalniuk kellett volna. A pusztá tény, hogy nagypapa tanyája körül változatlan a csend, nyugtalanította. Elképzelhető persze, hogy a leveleket mindenütt örült képzelgésnek titulálták – ám ebben nem hitt igazán.

Úgy tartotta – s ezt sugallta ösztöne is –, hogy levelei sosem értek célba.

Amiből következik, hogy Műhely ismeri kettejük rejték helyét.

– Megyünk – mondta Charlie-nak. – Szedd össze a holmikat!

Charlie csak nézte csodálkozó szemmel, kissé ijedten és egy szót se szólt. Nem kérdezte, hová mennek, mihez kezdenek, s ez is nyugtalanította Andy-t. Az egyik szekrényben két ódon, régi címkéssel teleragasztott bőröndöt találtak (Grand Rapids, Niagara Falls, Miami Beach meg effélék álltak rajtuk), azután válogatni kezdtek, mit vihetnek, mit kell hátrahagyniuk.

A ház keletre néző ablakain csak úgy áradt befelé a vakító napfény. Az ereszsatornában víz csordogált, kotyogott. Andy nemigen aludt az éjjel, a jég töredezett, s ő ébren fekvé fülelt a neszekre – hallgatta a távoli, halk s valahogy különös hangot, ahogy az öreg, elsárgult jég ropog, s lefelé halad a pont felé, ahonnét a széles Hancock folyó ered, s indul keletnek New Hampshire-ön, Maine államon át folyvást bűzősebben, szennyezettebben, míg vize zajosan és élettelenül az Atlanti-óceánba nem zúdul. Olyan volt a nesz, mintha kristálycsengettyű szólt volna szüntelen, vagy mintha fáradhatatlanul húzogatták volna a vonót valami hegedű legmagasabbik húrján – állandó, elnyújtott ZZZZIINNGG volt, mely elérte s megrezegtette az ember minden idegszálát. Andy olvadás idején sosem járt még idekint, s nem tudta biztosan, kíván-e itt lenni az életben még egyszer. Talált valami szörnyűt, valami túlvilágít az alacsony, erodált, néma örökzöldek födte dombok ölén ébredő neszben.

Érezte, hogy üldözőik megint nagyon közel járnak érezte közelségüket, mint egy visszatérő rémálom nehezen kivehető szörnyetegéét. A Charlie születésnapját követő napon megint úton volt a kényelmetlen sítálpakon, s hócipőnyomokra lelt, melyek egy magas lucfenyőig vezettek. A fa tövében jól látszott, hol vette le az illető a lábbelit, s dugta a hóba. Ahol utóbb újra felvette (nagyapa surranónak nevezte, s valami érthetetlen okból mélyen megvetette az ilyet), megint nyomokat hagyott. A fa tövében Andy hat Vantage-csikket meg egy összegyűrt sárga papírdobozt talált, melyben azelőtt Kodak Tri-X film volt. Nyugtalanabb lett, mint eddig bármikor, lecsatolta sítálpait, és felmászott a fára. Félúton kilátás nyílt előtte nagyapa jó mérföldnyire álló házára. Kicsinek, elhagyatottnak tűnt. Teleobjektívvel nézve azonban...

Ezt a felfedezést nem említette Charlie-nak.

Elkészültek a csomagolással, Charlie hallgatása ideges fecsegésre sarkallta Andy-t, aki úgy érezte, a kislány némaságával őt vádolja.

– Stoppal megyünk Berlinig – mondta –, aztán egy Greyhound-busszal visszamegyünk New York Citybe. Bemegyünk a *New York Times*-hoz, és...

– De apa, hisz már írtál nekik!

– Csakhogy esetleg nem kapták meg a levelet, kicsim. Charlie egy darabig némán bámult rá, aztán megkérdezte:

– Szerinted ÓHOZZÁJUK került?

– Dehogy, csak épp... – Andy a fejét rázta, és előlről kezdte. – Egyszerűen fogalmam sincs, Charlie.

A kislány nem felelt. Letérdelt, becsukta az egyik bőröndöt, aztán bajlódni kezdett a kapsokkal.

– Hadd segítsek, kicsim!

– Tudom egyedül is! – csattant fel Charlie, aztán sírva fakadt.

– Nem, ne, Charlie – csitította Andy. – Kérlek! Nem tart már soká. Vége lesz!

– Nem – zokogta Charlie. – Sose lesz vége!

2

Tucatnyi ügynök rejtőzködött McGee nagypapa tanyája körül. Pozíciójukat még az éjszaka folyamán foglalták el. Valamennyien zöld-fehér foltos álcázó öltözéket viseltek. A Manders-farmon egyikük se járt, egyikük se viselt fegyvert, kivéve John Rainbirdöt, akinél puska és Don Julest, akinél egy 22-es kaliberű pisztoly volt.

– Nem szeretném, ha valaki pánikba esne amiatt, ami odaát New Yorkban történt – magyarázta Capnek Rainbird. – Annak a Jamiesonnek például még mindig térdig lóg a töke, ha rágondol.

Ezért nem engedélyezte, hogy az ügynökök felfegyverkezzenek. A dolgok rosszul is alakulhatnak, s ő nem akarta az akciót két gyilkossággal befejezni. Személyesen választotta ki az embereket, Andy McGee megfémzését Don Julesra bízta. Jules apró termetű, harmincas, hallgatag, morózus figura volt. Értette a dolgát. Rainbird tudta ezt, egyedül Julessal dolgozott egynél többször. Jules gyors volt, gyakorlatias gondolkodású, a kritikus pillanatokban sosem került az útjába.

– A nap folyamán valamikor előjön majd McGee – mondta Rainbird az eligazításkor. – Néha a lány is kijön, de McGee mindig megjelenik. Ha egyedül jön ki, belelövök, Jules meg gyorsan és csendben odébbviszi. Ha a lány bukkan föl, az eljárás ugyanaz. Ha együtt jönnek, a lány az enyém, McGee Julesé. Maguk, többiek csak fegyverhordozók, világos? Rainbird végignézett az ügynökökön. – Arra az esetre vannak itt, ha netán valami rosszul alakulna, ez minden. Persze ha valami rosszul alakul, a legtöbben égő gatyával rohannak majd a tó felé. Azért vannak itt, hogy netán, de erre

legfeljebb száz az egyhez az esély, mégis segítsenek. Félreértés ne essék, megfigyelők és tanúk is abban az esetben, ha elbaszok valamit.

A poénért ideges, magas hangú kuncogás volt a jutalma.

Rainbird felemelte mutatóujját.

– Ha valamelyikük begazolna, és valahogy kárt tenne McGee-ékben, személyesen teszek róla, hogy Dél-Amerika legmocskosabb dzsungelposztjára kerüljön az illető, bevarrt segglyukkal. Ha én mondom, elhihetik, hogy így lesz, uraim. Ebben a játszmában fegyverhordozók csupán, ezt el ne felejtsetek!

Később, a "próbateremben" – egy elhagyott St. Johnsbury-i motelban – Rainbird félrevonta Don Julest.

– Olvastad annak az embernek az aktáját, ugye? – kérdezte.

Jules Camelt szívott.

– Egen.

– Tisztában vagy azzal, mi ez a tudatkontroll?

– Egen.

– Tudod, mi történt azzal a két emberrel Ohióban? Azokkal, akik el akarták ragadni a lányát?

– Dolgoztam George Waringgel – mondta Jules higgadtan. – Az a pasas még a tevizet is leégetné.

– Ebben az ügyben ez nem is olyan rendkívüli. Biztosra kell mennünk! Gyorsan kell cselekedned!

– Egen, világos.

– A pasas egész télen pihent. Ha ideje jut rá, hogy küzdjön, az elkövetkező három évet alighanem gumiszobában leszel kénytelen eltölteni, azt képzelve, hogy madár vagy, esetleg fehérrepa vagy ilyesmi.

– Stimmt.

– Mi stimmt?

– Gyors lesznek. Nyugalom, John.

– Jó esély van arra, hogy együtt jönnek ki – folytatta Rainbird, ügyet se vetve rá. – A tornác mögött fogsz rejtőzni, az ajtóból nem láthatnak. Megváród, míg lelövöm a lányt. Az apja oda fog menni hozzá. Mögé kerülsz, és nyakon lövöd.

– Persze.

– El ne baszd, Don!

Jules elmosolyodott, s csak füstölt tovább.

– Nem fogom – ígérte.

A bőröndök készen álltak. Charlie felvette kabátját és sínadrágját. Andy is belebújt a maga kabátjába, becipzározta, aztán felragadta a csomagokat. Egyáltalán nem érezte jól magát. Valami rátelepedett – afféle előérzet.

– Te is érzed, ugye? – kérdezte Charlie. Arcocskája sápadt volt, kifejezéstelen.

Andy kelleetlenül bólintott.

– Most mit csinálunk?

– Reménykedünk abban, hogy előérzetünk túloz – mondta Andy, bár ebben ő maga se hitt igazán. – Mi mást tehetnénk?

– Mi mást tehetnénk? – visszhangozta a kislány. Odament az apjához, a karjait nyújtotta, hogy felemelje – jó ideje, vagy két éve nem tett ilyet. Lenyűgöző, milyen gyorsan múlik az idő, milyen gyorsan nő, változik meg a gyerek – az ember szeme láttára változik, s van ebben valami félelmetes.

Andy lerakta a bőröndöket, felemelte Charlie-t, és átölelte. A kislány megcsókolta az arcát, s szoroson hozzábújt.

– Kész vagy? – kérdezte Andy, miután letette.

– Azt hiszem – felelte Charlie. Megint sírással küszködött. – Papa... nem fogok gyűjtogatni. Akkor se, ha ideérnek, mielőtt eltűnhetnénk.

– Igen – mondta Andy. – Rendben, Charlie, megértelek.

– Szeretlek, apu. Andy bólintott.

– Én is szeretlek, kicsim.

Az ajtóhoz ment, és kinyitotta. A napfény olyan vakító volt, hogy pillanatokig semmit se látott. Azután kellőképp összeszűkül a pupillája, s kitisztult a kép: olvadó hó, ragyogás mindenütt. Jobb felé a Tashmore-tó, a szétszórt, szabálytalan alakú jégtáblák közt kék vízfelületek látszottak. Szemközt a fenyves. Az ágakon keresztül úgy-ahogy látható volt a szomszédos tanya zöld zsindellyel kirakott, immár hómentes teteje.

Az erdőben csend honolt, Andy kényelmetlen érzése nőttön-nőtt. Hol marad a madárdal, mely az idő enyhültével minden reggel köszöntötte őket? A madarak ma nem énekeltek... csak az olvadék csöpögött az ágakról. Andy azon kapta magát, hogy kívánja: bár szereltette volna be nagypapa a telefont! Ellenállt a kísértésnek, hogy teli tüdőből felüvöltjön: "Ki van itt?" Csak még jobban megrémítette volna Charlie-t.

– Úgy néz ki, rendben – mondta. – Azt hiszem, egy lépéssel még mindig előttük járunk. Hajjonnek egyáltalán...

– Jó – szólt Charlie színtelen hangon.

– Vágjunk neki, kicsim! – mondta Andy, s századszor is azt gondolta: "Mi mást tehetnénk?, meg ezt: Mennyire gyűlölöm őket!"

Charlie odajött hozzá, ellépdelt a szárító mellett, ahol a reggeli után elmosott edények sorakoztak. A házban mindent ugyanúgy hagytak, ahogy

találták, minden csillogott-villogott: nagypapa elégedett lett volna.

Andy átkarolta Charlie vállát, s röviden megszorította. Utána felemelte a bőröndöket. Együtt léptek ki a kora tavaszi napfénybe.

4

John Rainbird egy magas lucfenyőre mászott fel, vagy százötven yard távolságra a háztól. Lábán olyan szöges cipőt viselt, mint a légi telefonvezetéket javító munkások, és a derekát is hasonló öv erősítette a fa törzséhez. Amikor a ház ajtaja kinyílt, a kezébe kapta a puskát, és erősen a vállgödöréhez szorította. Hirtelen tökéletes nyugalom szállta meg, úgy hullott le rá, mint egy védelmező lepel. Ép szemével mindent meglepően tisztán látott. Mióta a másik szemére megvakult, mintha homályosabban érzékelt volna a mélységben elhelyezkedő tárgyakat, de az olyan teljes összpontosítást igénylő pillanatokban, mint ez a mostani is, mintha visszanyerte volna régi éleslátását. Úgy tűnt, mintha a megromcsolt szem időről időre regenerálódni tudott volna.

Nem volt messze a célponttól, és egy pillanatig sem aggódott volna, ha rendes golyóval kell elintéznie a kislányt, de sokkal esetlenebb szerkezetet kellett használnia, olyasvalamit, ami a kockázatot tízszeresére növelte. A különlegesen kiképzett puska csövében ugyanis töltény gyanánt egy tüvel felszerelt Orasin-ampullát helyeztek el, amely ilyen lőtávolság mellett esetleg gellert kaphat, vagy letérhet a pályáról. Szerencsére szinte tökéletes volt a szélesend.

Teljesüljön a nagy Manitu és őseim akarata – mormolta csendes imádságát Rainbird –, és vezessék a kezem és a szemem úgy, hogy a lövés célba érjen!

A kislány és az apja megjelentek az ajtóban, most már Juleson volt a sor. A puska távcsövén keresztül a kislány akkorának tűnt, mint a nagykapu. Az anorák sötétkék lángként lebegett a ház ütött-kopott gerendái előtt. Rainbird egy rövid pillantással nyugtázta, hogy McGee bőröndöket cipel. Épp időben érkeztek tehát.

A kislány kapucnija a hátán lógott, a cipzárját is csak mellközépig húzta fel, így a kabát enyhén elnyílt a nyaka körül. Meleg nap volt, és ez is Rainbird malmára hajtotta a vizet.

Ujja a ravasznak feszült, és a távcső fonalkeresztjét a kislány torkára irányította.

Teljesüljön...

Meghúzta a ravaszt. Dörrenés nem volt, csak egy üreges puffanás hallatszott, és egy kevéske füst szállt fel a puska závarzatából.

Épp a lépcső aljára értek, amikor Charlie hirtelen megállt, és olyan hangot hallatott, mintha fuldokolna. Andy azonnal a földre ejtette a bőröndöket. Semmit sem hallott, de tudta, hogy valami nagy baj történt. Charlie megváltozott.

– Charlie? Charlie?

Meredten nézett rá. Olyan mozdulatlanul állt ott, mint egy szobor, szépségét csak fokozta a csillogó hómező. És akkor hirtelen észrevette, hogy mi okozta a változást. Annyira alapvető, annyira szörnyű volt, hogy elsöre szinte képtelen volt elfogadni a tényt.

Charlie torkából, épp az ádámcsutka alatt, egy hosszú tű állt ki. A kislány kesztyűs kezével utánakapott, megragadta és megcsavarintotta, amitől a tű egy új, groteszken felfelé meredő helyzetbe került. A sebből kicsordult a vér, és lassan lefelé szivárgott a torkán. A vér kis, finom, virág alakú foltot hagyva gyűlt össze a blúza gallérján, és csak alig-alig festette vörösre az anorák cipzárját díszítő műszörme szegélyt.

– *Charlie!* – kiáltotta az apja. Odaugrott hozzá, és pontban akkor ragadta meg a karját, amikor a kislány szeme fennakadt, és a teste előrebukott. A verandára fektette, közben újra és újra sírva szólongatta. A napfény megmegcsillant a torkából meredező tűn. A test ernyednek és csonttalannak tűnt, mint egy halotté. Andy átölelte, ringatta, és közben a napfényes erdőt bámulta, amely mintha kiürült volna, és a madarak sem füttyörésztek.

– *Ki csinálta ezt?! – üvöltötte. – Ki tette?! Jöjjön elő, hadd lássam!*

Don Jules lépett ki a veranda sarka mögül. Adidas tornacipőt viselt. Az egyik kezében a 22-est tartotta.

– *Ki lötte le a kislányomat?! – üvöltötte Andy.* A kiáltás erejétől valami fájdalmasan megremegett a torkában. Magához vonta a kislányt, de a teste olyan ernyedtnak és csonttalannak hatott a meleg, kék színű anorák alatt. Ujjaival megérintette a tűt, és amikor kirántotta, ismét szivárogni kezdett a vér.

Be kell vinni, gondolta. Be kell vinned a házba!

Jules egy kicsivel közelebb férközött, és nyakszirten lötte, pontosan úgy, ahogy Booth, a színész annak idején Lincoln elnököt. Andy egy pillanatra még felágaskodott térdelő helyzetéből, és még erősebben magához szorította Charlie-t, csak azután zuhant előre, a kislánya fölé.

Jules alaposan megvizsgálta a férfit, majd intett az embereknek, hogy előjöhetnek a fák közül.

"Semmiség volt – mondta magában, miközben Rainbird a késő márciusi, latyakos, tapadós havon átgázolva a ház felé közeledett. – Semmiség. Akkor meg minek ekkora felhajtás?"

AZ ÁRAMKIMARADÁS

1

Egy nyári vihar és két áramfejlesztő meghibásodása nyitotta meg a pusztulást és halált hozó események sorozatát.

A vihar augusztus 19-én tört ki, majdnem öt hónappal azután, hogy Andy-t és Charlie-t a vermonti Granther-tanyán törbe csalták. Már vagy tíz napja fülledt és mozdulatlan volt a levegő, amikor végül azon az augusztusi napon kora délután a viharfelhők gyülekezni kezdtek, és mégsem vette őket senki komolyan a hatalmas, polgárháború előtti korból származó, a hullámozó zöld gyep és a gondozott virágágyások oldalán egymással szemben elhelyezkedő két épület alkalmazottai közül, még a kertészek sem, akik Lawnboy fűnyírók nyergében feszítettek, de az a hölgy sem, aki az A-E komputeres csoportokat irányította (valamint a komputertérrel kávéfőző személyzetét), és aki ebédidejét kihasználva lóra ült, majd önfeledten vágta a takaros lovaglőösvényen. Nyilvánvaló, hogy a viharfelhőkről Cap sem vett tudomást, hiszen légkondicionált irodájában üldögélve, egy óriási szendvicssel és a következő évi költségvetéssel volt elfoglalva. Még csak fel sem figyelt arra, hogy odakint kánikula van, és csupa pára a levegő.

Talán az egyetlen, aki ezen a napon a Műhely longmonti központjában valóban elhitte, hogy esni fog, az az ember volt, akinek a neve az esőhöz kötődött.* A hatalmas termetű indián fél egykor érkezett, és arra készülődött, hogy egy órákor blokkol a munkakezdéshez. Csontjai, és az a ráncos üreg, ahol valamikor a szemgolyója volt, fájdalmasan sajogtak az esőt jelezve.

[* *Rainbird* neve tükörfordításban Esőmadár. (*A ford.*)]

Kivénhedt, rozsdásodó Thunderbird kocsit vezetett, a szélvédőn egy D jelű matricával a parkoláshoz. Olyan fehér ruhát viselt, mint a kórházi alkalmazottak. Mielőtt kiszállt volna a kocsiból, hímzett szemkendőt rakott fel. Csak munka közben viselte, a lány miatt, máskor soha. Zavarta. Csak a szemkendő emlékeztette arra, hogy félvak.

A Műhelyhez három autóparkoló tartozott. Rainbird saját kocsiján – egy új, sárga, dízelmotoros Cadillac-en A jelű matrica volt. A fontos személyiségek az A jelű parkolót használták, amely a két ültetvényesház közül a déli épület alatt

húzódott. A *VIP* parkolót a komputerteremmel, a dolgozószobákkal, valamint a Műhely nagy kiterjedésű könyvtártermeivel, sajtóirodáival és természetesen a Vendégszárnnyal is közvetlen alagút- és felvonórendszer kötötte össze. A Vendégszárnny elnevezés azt a laboratóriumi komplexumot és a hozzá kapcsolódó lakásokat jelölte, amelyben Charlie McGee-t és apját tartották fogva.

A *B* parkoló a második vonalba tartozó alkalmazottak számára készült, és kissé távolabb helyezkedett el. A *C*-t pedig, amely még messzebb volt, a titkárnők, a technikusok, a villanyszerelők és hasonló kaliberű alkalmazottak számára jelölték ki. Végül a *D* parkoló a szakképzetlen alkalmazottak számára volt fenntartva – Rainbird ezeket az embereket lándzsavívőknek keresztelte el. A parkoló legalább félmérföldnyire volt mindentől, és zsúfolásig megtelt mindenféle kiszolgált tragaccsal, melyeket már csak egy fél lépés választott el attól, hogy benevezzék őket a Jackson Plainsben hetente megtartott bemutatóra, a roncsautók versenyére.

"Működik a ranglétra" – gondolta Rainbird, miközben bezárta az öreg Thunderbirdöt, és feltekintett az égre, a gyülekező viharfelhőkre. Közeledett a vihar. "Olyan négy óra tájt jön majd a zuhó" – gondolta.

Elindult a kis fakunyhó felé, amelyet valaki a jó ízléstől vezérelve kissé hátrább, a fenyőfák közé rejtett. Itt blokkoltak be az alacsonyabb rendű beosztottak: a IV. és V. osztályba tartozók. Rainbirdön lógott a fehér ruhája. Egy kertész pöfögött el mellette a terepfenntartási osztály egyik motoros fűnyírógépén. Az ülés fölött vidám színekben pompázó napernyő lebegett. A kertész nem vett tudomást Rainbirdről, ami ismételten azt bizonyította, hogy a ranglétra működőképes. Egy negyedosztályú meg sem látott egy ötödosztályút. Még Rainbird félig szétroncsolt arca sem nagyon volt szóbeszéd tárgya, hiszen a Műhely, mint annyi más kormány szerv, épp elég veteránt alkalmazott, hogy jó benyomást keltsen. Az amerikai kormánynak nem volt szüksége a Max Factor tanácsaira ahhoz, hogy kikozmetikázza magát. És abban is teljes volt az egyetértés, hogy egy olyan veterán, akinek valamilyen látható sérülése van – műkarja, motoros tolószéke vagy roncsolt arca –, legalább annyit ér, mint három "normálisnak" látszó hadfi. Rainbirdnek sok olyan ismerőse volt, akiknek a lelke és a gondolkodása legalább annyira összeroncsolódott a kis vietnami kirándulás során, mint az ő arca. Ezek az emberek akár azzal is megelégedtek volna, ha egy Piggly Wiggly-áruházban helyezkednek el irodistaként. De sajnos a külsejük nem felelt meg. Persze Rainbird nem sajnálta őket. Sőt kimondottan nevetségesnek találta a dolgot.

Arra is megesküdt volna, hogy azok sem ismerték fel, akikkel korábban együtt dolgozott mint a Műhely volt ügynöke és bérgyilkosa. Tizenhét héttel

ezelőtt ő is csak egy felismerhetetlen árnyék volt a sárga Cadillac polarizált szélvédője mögötti homályban: valaki, akinek *A* jelzésű belépési engedélye van.

– Nem gondolod, hogy eltűzod egy kicsit? – kérdezte tőle annak idején Cap. – Nincs kapcsolat a lány és a kertészek vagy az irodisták között. Csak téged láthat.

Rainbird a fejét rázta.

– Csak egy elszólás, és lőttek az egésznek. Valaki mellékesen megjegyzi, hogy a barátságos, roncsolt képű segédmunkás a *VIP* parkolóban parkol, és az igazgatói mosdóban öltözik át fehér uniformisba, és kész. Én azon erőlködöm, hogy bizalmas légkör alakuljon ki kettőnk között, azon az alapon, hogy mind a ketten kívülállók vagyunk, vagy mondjuk, csudabogarak, akiket a KGB amerikai ágazatának gépezete bekebelezett.

Capnek nem tetszett az ügy: utálta, ha valaki gúnyt űz a Műhely módszereiből, különösen ebben az esetben, hiszen köztudott volt, hogy az itt alkalmazott módszerek különlegesek.

– Hát, ami azt illeti, nem irigyellek a melóért – felelte Cap.

És erre semmit sem lehetett válaszolni, mert *nem is volt* mit irigyelni a munkáján. A lánnyal semmi sem történt, még egy gyufát se gyújtott meg, mióta behozták. Ugyanez igaz volt az apjára is, aki jelét sem adta annak, hogy képes pusztán gondolati úton befolyásolni másokat, vagy hogy egyáltalán birtokában van-e még ennek a képességnek. Ebben egyre gyakrabban kételkedtek.

Rainbird csodálta a lányt. Amikor annak idején a Műhelyhez került, számos olyan tanfolyamon vett részt, amelyeket iskolai tantervek nem tartalmaztak: tanult lehallgatást, gépkocsilopást, észrevétlen házkutatást és tucat egyéb tantárgyat. Ezek közül egyetlenegy tanfolyam kötötte le tökéletesen Rainbird figyelmét, a mackóstanfolyam, amelyet egy G. M. Rammaden nevű, idős betörő tartott. Rammadent egy atlantai intézetből szállították a helyszínre azzal a különleges feladattal, hogy megtanítsa mestersége fogásait a Műhely új ügynökeinek. A szakma legkiválóbb mesterének tartották, és Rainbirdnek ez ellen semmi kifogása nem volt, hacsak annyi nem, hogy mostanra már Rammadennel egyenrangúnak tartotta saját magát.

Rammaden, aki már három éve nincs az élők sorában (és akinek a temetésére Rainbird virágot küldött – az élet gyakran szül bohózatba illő jeleneteket!), annak idején kitanította őket a Skidmore-féle zárakról, a négyszögletes ajtajú mackókról, a másodlagos zármechanizmusokról, amelyek azonnal rögzítik a páncélszekrény zárpeckeit, ha valaki a kombinációs tárcsát kalapáccsal és vésővel leüti. Kiokította őket a hordó alakú mackókról, a nagy

fekete széfekről, a kulcsmásolásról, a grafit különböző felhasználási módjairól, arról, hogy hogyan lehet bélyegzőpárnával kulcslenyomatot készíteni, miként oldható meg a házilagos nitroglicerín-gyártás, és hogy milyen módszerrel lehet egy mackót hátulról lemezenként meghámozni.

Rainbird hideg, cinikus lelkesedéssel kezelte G. M. Rammadent, aki egyszer azt találta mondani, hogy a széfek olyanok, mint a nők: ha az embernek megvannak a megfelelő szerszámai, és van kellő ideje, minden mackót ki lehet nyitni. Egyik könnyebben nyílik, másik nehezebben, de mindegyik kinyílik valahogy.

A lány nehéz eset volt.

Kezdetben Charlie-t intravénásan kellett táplálni, mert máskülönben az éhhalált választotta volna. Egy kis idő, elteltével rájött, hogy semmi haszna nem származik abból, ha nem eszik, csak a könyökhajlata lesz csupa seb, így hát enni kezdett, de minden lelkesedés nélkül, pusztán csak azért, mert kevésbé volt fájdalmas, ha szájon át táplálkozott.

Elolvasott néhány könyvet a kapottak közül, vagy legalábbis átlapozta őket, és néha még a színes televíziót is bekapcsolta, de csak pár percre. Júniusban csak egy filmet nézett végig, a *Fekete gyöngyszem* címűt, amely a helyi csatornán ment, és egyszer-kétszer végigülte a *Walt Disney csodálatos világa* című műsort. Ennyi volt az egész. A róla szóló heti jelentésekben egyre gyakrabban szerepelt az "időszakos afázia" kifejezés.

Rainbird kikereste a kifejezést az orvosi szótárban, és rögvést megértette, miről van szó. Indián gyökerei és háborús élményei miatt talán még az orvosoknál is jobban értette a jelenséget. Előfordult, hogy a lány nem tudta befejezni a mondandóját. Csak állt, egy csöppet sem volt ideges, és hangtalanul mozgott a szája. Néha összefüggéstelenül használta a szavakat, és nyilván észre sem vette a dolgot. "Nem tetszik ez a ruha, inkább a szénát kérem. – Néha, mintegy feledékenyen, kijavította a hibát: – Azazhogy a zöldet" – de gyakrabban volt úgy, hogy nem vett róla tudomást.

A szótár szerint az afázia olyan feledékenység, amelyet valamilyen cerebrális rendellenesség okoz. Ezért aztán az orvosok azonnal elkezdtek új orvosságokat pepecselni neki. Az Orasint Valiumra változtatták, de nem állt be lényeges javulás. Aztán összekapcsolták a Valiumot és az Orasint, de a kettő közötti valamilyen ismeretlen kölcsönhatás folytán Charlie egyenletes és egyhangú sírásra fakadt, amely a szer hatása alatt megállíthatatlan volt. Kipróbáltak rajta egy teljesen új készítményt is, amely egy nyugtató és egy enyhe hallucinogén kombinációjából állt össze. Ez egy ideig mintha hatásos lett volna. Később azonban dadogni kezdett tőle, és enyhén pattanásos lett a bőre. Jelenleg ismét Orasinnal kezelték, de folytonos ellenőrzés alatt állt arra az esetre, ha az afáziás tünetek fokozódnának.

Kötetnyi írásos anyag készült a lány kiegyensúlyozatlan pszichés állapotáról és arról, amit a nagyokosok Charlie "alapvető, tűzzel kapcsolatos konfliktushelyzetének" neveztek, ami sokkal tudományosabban hangzott, mintha azt mondták volna, hogy az apja tiltotta neki a dolgot, a Műhely stábjá pedig győzködte, hogy csinálja... és mindezt csak tetézte a Manders-tanyán történetek miatt érzett büntudata.

Rainbird egy percre se vette be ezt a blablát. Nem a gyógyszerek vagy a bezártság és az állandó megfigyelés okozta a problémát, hanem az, hogy elszakították az apjától.

Egyszerűen csak kitartó volt, semmi több.

Valamikor biztos eldöntötte magában, hogy nem fog közreműködni, akármi történjék is. Ennyi. Slussz. A pszichiáterek felőle mutogathatták neki a tintapacáikat a végtelenségig, az orvosok pedig szőrözhetnek a gyógyszereivel, és prüszkölhetnek nyugodtan arról, hogy milyen sok nehézséggel jár egy nyolcéves kislány gyógyszerézése. Tornyosulhattak a jelentések, és Capnek volt miért dühöngenie.

És közben Charlie McGee egyszerűen kitartott.

Rainbird ugyanúgy megérezte ezt is, mint ahogy megérezte, hogy közeleg a délutáni eső. És csodálta érte. Charlie az egész bandát az orránál fogva vezette, és ha csak tőlük függött volna, akár a hálaadás ünnepéig vagy egész karácsonyig eljátszadózott volna velük. Persze John Rainbird azt is tudta: nem fognak örökre körbe-körbe rohangálni, és ez mindennél jobban aggasztotta.

Rammaden, a mackós egyszer egy érdekes történetet mesélt el két tolvajról, akik péntek este betörték egy szupermarketba, mert tudták, hogy a hóvihár miatt a pénzszállító teherautó nem fog megérkezni, és nem szállítja el a hétvége tetemes bevételét a bankba. A bolt hordó alakú széfet használt. Megpróbálták körbefürni a kombinációs tárcsát, de nem ment. Megpróbálták lemezenként meghámozni a mackót, de sehogy sem tudtak hozzáférni az egyik hátsó sarkához, hogy fogást vegyenek rajta. Végül berobbantották. Tökéletesen sikerült. Hatalmas lyukat ütöttek a széfén, akkorát, hogy a mackó belsejében a pénz is tökéletesen megsemmisült. Ami maradt belőle, akkora fecnikre szakadt, mint a kimosott papír zsebkendő.

– Ebből az a tanulság – mondta Rammaden száraz, recsegős hangon –, hogy ennek a két fickónak nem sikerült legyőznie a széfet. Pedig erre megy ki az egész játék. De az ember csak akkor győzi le igazán a mackót, ha használható állapotban el tudja vinni a tartalmát, értik? Ezek túlságosan befűtöttek neki. Így aztán a pénznek is lőttek. Seggfejek voltak, és a mackó nyerte meg a meccset.

Rainbird levonta a tanulságot.

Ezzel az ügyvel több mint hatvan diplomás koponya dolgozott, de végül is

csak arról volt szó, hogy ki kell nyitni egy mackót. Megpróbálkoztak azzal, hogy megfúrják a lány kombinációs zárját a gyógyszereikkel, focicsapatra való pszichológus próbálta meg főállásban feloldani a lány "alapvető, tűzzel kapcsolatos konfliktushelyzetét", és ez a nagy rakás lócitrom csak annyira volt elegendő, hogy megpróbálták a lányt hátulról meghámozni.

Rainbird belépett a kis fakunyhóba, levette a céduláját a polcra, és beblokkolt. T. B. Norton, a műszakfelügyelő felnézett az olcsó regényből.

– Te, indián, a korai érkezés nem számít ám túlórának.

– Na ne mondd! – felelte Rainbird.

– De mondom – szölt Norton, és olyan kihívóan nézett Rainbirdre, olyan eltökélten és tökéletes magabiztossággal, ahogy csak az képes, akinek alig van hatalom a kezében.

Rainbird elfordította a tekintetét, és a faliújsághoz lépett. A beteghordók tekecsapata megnyerte a tegnapi esti méceset. Valaki szeretett volna eladni "2 jó állapotban lévő, használt mosógépet". Egy hivatalos kiírás szerint **MINDEN W-1-TŐL W-6-IG TERJEDŐ CSOPORTBA TARTOZÓ MUNKÁS KÖTELES KEZET MOSNI, MIELŐTT ELHAGYJA EZT A HELYISÉGET.**

– Úgy látszik, esni fog – mondta félvállról Nortonnak.

– Arra várhatsz, indián – felelte Norton. – Miért nem lépsz már le? Búzlík tőled ez a hely.

– Úgy lesz, főnök – mondta Rainbird. – Csak beblokkolok.

– Legközelebb akkor blokkolj, amikor kell.

– Úgy lesz, főnök – ismételte Rainbird kifelé menet, de közben oldalvást Norton veres nyakára pillantott, oda, ahol az álla alatt puha a hús. "Vajon lenne-e időd ahhoz, hogy felüvölt, főnök? Lenne-e elég időd ahhoz, hogy felüvölt, ha a mutatóujjamat átbökném az állad alatt a torkodon? Akár a nyársat a marhasültön... főnök."

Kilépett a füledt melegbe. A viharfelhők egyre közeledtek. Lomhán mozogtak, cipelték az eső terhét. Nagy vihar készülődött. Mennydörgés hallatszott, egyelőre csak a távolból.

Rainbird közeledett a házhoz. Mindig az oldalbejáratot használta, amely valamikor a kamra lehetett, és a C lifttel négy szintet utazott lefelé. A mai napra az volt a feladata, hogy a női szárnyon mossza fel és fényesítse ki a padlót, ami jó lehetőséggel kecsgetett. A lány egyébként szóba állt vele. Csak az volt a bökkenő, hogy nem engedett senkit a közelébe férközni. Rainbird a saját elképzelése szerint próbálta lefejtetni a mackóról a rétegeket, és tudta, ha csak egyetlenegyszer is, de sikerülne *megnevetetnie* vagy együtt nevetni vele valami viccen a Műhely számlájára, az felérne azzal, mintha megnyílna előtte az a bizonyos sarok a mackón, ahova beillesztheti a vésőjét. Egyetlen nevetés cinkosokká avatná őket, egy titkos küldetés szövetségeseivé.

Ketten, közösen állnának szemben az egész bagázssal.

De eddig Rainbirdnek még egyszer sem sikerült megnevettetnie a lányt, és ezért annyira csodálta, hogy az elmondhatatlan.

2

Rainbird a megfelelő rekeszbe helyezte az igazolványát, aztán a takarítószemélyzet szobájába ment, hogy megigyon egy csésze kávé, mielőtt nekikezd. Nem akart kávézni, de még korán volt. Nem engedhette meg magának, hogy meglátszódjon rajta az igyekezet – elég baj volt az is, hogy Norton észrevette, és megjegyzést fűzött hozzá.

Felvette a rezsóról a kannát, töltött magának egy adag fekete löttyöt, és leült. Legalább nincs itt a többi nyavalyás. A törött, rugótlan, szürke heverőn ülve kortyolgatta a kávéját. Roncsolt arca (amelynek Charlie egyáltalán nem vagy csak futólag tulajdonított jelentőséget) nyugodt volt és rezzenéstelen. A gondolatai kötötték le, a pillanatnyi helyzet elemzése.

Az ügyre kijelölt stáb pontosan annyit ér, mint a Rammaden-féle zöldfülű betörők a szupermarketben. Most még kesztyűs kézzel bánnak a lánnyal, de nem a szeretet vezérli őket. Előbb vagy utóbb nyilván rájönnek, hogy kesztyűs kézzel semmire se jutnak, és amikor már nem tudnak újabb "finom" megoldást kieszelni, fogják magukat, és berobbantják a széfet. Rainbird biztos volt benne, hogy ha erre sor kerül, akkor a "pénznek is lóttek", ahogyan Rammaden lényeglátóan rámutatott.

Már két orvos jelentésében is látta az "enyhe sokkterápia" kifejezést, márpedig az egyiket Pynchot írta, akire még Hockstetter is hallgatott. Kezébe került egy minden esélyt számba vevő jelentés is, amelyet olyan cirkalmas szakzsargonban fogalmaztak, hogy úgy tűnt, mintha idegen nyelven íródott volna. Ha a lényegét lefordította az ember, csupa hözöngés jött ki belőle: ha a gyerek látja, hogy az apja nagyon szenved, biztos meg fog történni. Rainbird más véleményen volt. Szerinte ha a kislányt kiteszik annak, hogy lássa, amint az apjára rákapszolják a váltóáramot, és eljáratják vele a csürdöngölőt, miközben az összes haja égnek áll, lehet, hogy azt éri el, hogy szép csendesen visszamegy a szobájába, összetöri az ivóvízes palackot, és megeszi a szilánkokat.

Persze nem hinnék el, ha hallanák. A Műhely, az FBI és a CIA híres volt arról, hogy lóttek annak, amihez hozzányúlt. Ha nem sikerült ügynökök segítségével elérniük a céljukat, rögtön Thompson géppuskákat és plasztikbombákat ragadtak, hogy kiirtsák a szarosokat. Ciános gázt csempészték Castro szivarjaiba. És nem lehetett a szemükbe mondani, hogy

őrültséget csinálnak. Őket egyedül az EREDMÉNY érdekelte. Mindenáron meg akarták ütni a főnyereményt. Aztán annyira nekidurálták magukat, hogy túllóttek a célon, és ott álltak egy csomó fecnival a kezükben, azon tűnődve, hogy mi a franc miatt nem sikerült.

Elkezdtek szállingózni a többiek is. Tréfálkoztak, vállon veregették egymást, arról dumáltak, hogy kinek hány numerajött össze, ki kit hajtott fel az előző este. Nőkről volt szó, autókról és részegeskedésről. De hisz mindenütt ugyanazt a szöveget nyomják, halleluja, ámen. Rainbirdöt kikerülték. Senki se szerette. Nem tekézett, és a kocsijáról se volt hajlandó beszélgetni, ráadásul úgy nézett ki, mintha egy Frankenstein-filmből szalasztottak volna. Idegesítette őket. Ha valamelyikük arra ragadtatta volna magát, hogy Rainbird karjára csapjon, megkeserülte volna a dolgot.

Az indián egy csomag Red Man dohányt és egy doboz Zig-Zag papírt vett elő, és gyorsan cigarettát sodort. Csak ült, bagózott, és azt várta, hogy lemelessen végre a női szárnyra.

Mindent egybevetve jobban érezte magát, élénkebben, mint évek óta. Felfogta a dolgot, és úgy érezte, a lánynak tartozik érte hálával. Bár Charlie sohasem fogja megtudni, hogyan, egy időre értelmet adott Rainbird életének – olyan férfihoz méltó életet, aki világosan érzékeli a dolgokat, és nagy távlatokban gondolkodik, akinek céljai vannak. Jól jött neki, hogy Charlie kitartó. De a végjátékot nem nyeri meg (egyik könnyebben nyílik, másik nehezebben, de mindegyik kinyílik valahogy). Rainbird a végén megtáncoltatja. Ahogy csak tudja. És ha véget ér a tánc, megöli, és közben a szemébe néz, hogy meglássa benne a megvilágosodás szikráját, azt az üzenetet, amelyet átutazóban még utoljára ide visszaküld.

Addig pedig életben kell maradnia.

Elnyomta a cigarettáját, és munkára készen felállt.

3

A viharfelhők egyre magasabban tornyosultak. Három órára a longmonti komplexum felett alacsonyan ülő fekete fellegek várakoztak. A mennydörgés felerősödött, határozottabbá vált, ami végre elhitette az emberekkel, hogy jön a vihar. A kertészek eltették a fűnyírókat. A két épület teraszáról behordták az asztalokat. Az istállóban az idegesebb, az ég minden egyes zendülésére megmugró állatokat lovászfíúk csitították.

A vihar olyan fél négy tájt tört ki. Hirtelen kezdett rá, dühösen és teljes erővel. Először csak eső esett, aztán jég is. Nyugatról keletnek fújó széllel érkezett, de később hirtelen ellenkezőre fordult a szél. Nagy, kékesfehér

villámok cikáztak, nyomukban enyhén benzinszagú lett a levegő. A széllekedések az óramutató járásával ellenkezőleg forogni kezdtek, sőt az esti időjárás-jelentésben még egy filmet is bemutattak arról a kis tornádóról, amely Longmont központja mellett robogott végig, és a bevásárlóközpontban leszaggatta a gyorsfotószolgálat épületének a tetejét.

A Műhelyben eleinte nem sok kárt tett a vihar. Két ablakot betört ugyan a jégeső, a szélvihar pedig felkapta és vagy hatvan métert repítette azt az alacsony léckerítést, amelyet a kacsászató melletti parányi nyári lak köré építettek, de (a letört gallyaktól és a tönkretett virágágásoktól eltekintve, ami a kerti személyzet gondja) egyéb kár nem keletkezett. A vihar tetőpontján a házörző kutyák dühödten rohángáltak fel-alá a külső és a belső kerítés között, de ahogy csendesedni kezdett az égiháború, megnyugodtak ők is.

A kárt az az elektromos vihar okozta, amely a jég, az eső és a szél nyomában járt. Virginia keleti részének tetemes része éjfélig elektromos áram nélkül maradt, mert villámcsapás sújtotta a rowantree-i és a briskai erőműveket. A briskai erőmű szolgáltatta az elektromos áramot többek között a Műhely főhadiszállásának is.

Cap Hollister megrökönyödve tekintett fel irataiból, amikor kialudt a világítás, és a légkondicionáló berendezés halk, kitaró zümmögése egyszer csak elhallgatott. Körülbelül öt másodpercig minden félhomályba burkolódzott az áramkimaradás és a sötét viharfellegek miatt, de Capnek ez az idő épp elegendő volt arra, hogy halkan elkáromkodj a magát, és eltűnjön azon, hogy mi a fene történhetett a komplexum saját, pótlólagos energiaellátó rendszerével.

Kinézett az ablakon, és látta, hogy szinte folyamatosan villámlik. Ugyanezen az estén a toronyban dolgozó egyik őrszem azzal traktálta a feleségét, hogy akkora elektromos tűzgömböt látott az alacsony feszültségű külső és a magasabb feszültségű belső kerítés között oda-vissza pattogni, mint két tálca.

Cap már a kezét nyújtotta, hogy felvegye a telefont, és feltegyen egynéhány kérdést a villannyal kapcsolatban, amikor kigyulladtak a fények. A légkondicionáló ismét zümmögni kezdett, és Cap a telefon helyett a ceruzáját vette kézbe.

Ekkor ismét áramszünet következett.

– A franca! – kiáltott Cap. Az asztalra csapta a ceruzát, mégiscsak felvette a telefont, de közben magában arra biztatta a fényeket, hogy gyulladjanak meg ismét, még mielőtt valakit jól legorombítana. De a fények nem hallgattak a jó szóra.

A hullámzó gyep mentén elhelyezett két kecses épület és a Műhely egész föld alatti komplexuma a Kelet-virginiai Áramszolgáltató Vállalattól kapta az

energiát, de rendelkezésre állt két kiegészítő, dízelmotoros áramforrás is veszély esetére. Az egyik rendszer olyan "létfenntartású funkciókat" tartott fenn, mint a villamos kerítés, a komputerterminálok (egyetlen áramkimaradás mérhetetlen nagyságú költségekkel jár az újraprogramozás időigényessége miatt) és a kis betegszoba. A második rendszer a komplexum kevésbé fontos funkcióit szolgálta ki, a világítást, a légkondicionálást, a lifteket és hasonló berendezéseket. A másodlagos rendszert "átmenő" jelleggel oldották meg, ami annyit jelentett, hogy át kellett kapcsoljon, ha az elsődleges rendszerben a túlterhelés jelei mutatkoztak, ugyanakkor az elsődleges rendszer nem segítette ki a másodlagos rendszert, ha abban növekedett meg a terhelés. Augusztus 19-én mind a két rendszer túlterhelődött. Amikor az elsődleges rendszerben növekedni kezdett a terhelés, a másodlagos rendszer az elektromos tervekkel összhangban átkapcsolt (a bökkenő csak az volt, hogy az elektromérnökök azzal soha nem számoltak, hogy az elsődleges rendszer túlterhelődhet), és így az elsődleges rendszer pont hetven másodperccel tovább működött, mint a másodlagos. Ekkor mindkét rendszerben kiégett a generátor, úgy robbant fel egyik a másik után, mint egy csomó petárda. Persze ezek a petárdák darabonként nyolcvanezer dollárba kerültek.

A későbbiek során egy rutinvizsgálat jóindulatúan "mechanikai meghibásodásra" hivatkozott, bár ha pontosabban fogalmazott volna, az áramkimaradást "kapzsiságra és megvesztegethetőségre" is visszavezethette volna. Amikor 1971-ben megépítették a kiegészítő áramforrásokat, az egyik szenátor tudomást szerzett arról, hogy a Műhely erre a kis munkára (és további tizenhatmillió dollár értékű építkezési tevékenységre) a legalacsonyabb összegű pályázatot fogja elfogadni. A szenátor egyik sógora, aki véletlenül éppen elektromérnöki szaktanácsadó volt, valahogy fülest kapott a pályázat állásáról, és arra a döntésre jutott, hogyha itt-ott elspórol egy-két dolgot, könnyűszerrel megnyerheti a versenytárgyalást a legalacsonyabb ajánlattal.

Ez persze csak egyetlen példa arra, hogy mindenki szívességekből és sutyiban kiszivárogtatott információkból él, és ez az eset is csak azért tudódott ki, mert ez volt az első láncszem a végső pusztuláshoz és halálesetekhez vezető események sorozatában. A kiegészítő rendszert az évek során alig-alig használták. Az első igazi megpróbáltatást akkor kellett volna kiállnia, amikor a vihar megtépázta briskai erőmű leállt, és ekkor tökéletes kudarcot vallott. Persze az elektromérnöki szaktanácsadó már régen messze, magasabb régiókba került: sok millió dolláros nyaralótelep fejlesztésén dolgozott, Coki Beachen a St. Thomas-szigeten.

A Műhelyben akkor állt helyre az energiaellátás, amikor a briskai erőmű ismét működésbe lépett... azaz ugyanakkor, amikor Kelet-Virginia többi

részében is visszajött az áram, tehát éjfél körül.

De addigra már visszafordíthatatlan események játszódtak le. A vihar és az áramkimaradás hatalmas változásokat hozott Andy és Charlie McGee életében, bár egyikük sem tudott semmit arról, hogy mi történik a másikkal.

Öt hónap helybenjárás után újra megindultak a dolgok.

4

Andy McGee éppen a *DAU Klub* című adást nézte, amikor megszakadt az áramszolgáltatás. A DAU betűszó annyit jelent: Dicsérd az Urat. Az egyik virginiai tévéállomás szinte folytatólagosan csak a *DAU Klub* műsorát sugározta napi huszonnégy órán át. Ez valószínűleg nem egészen így volt, de Andynek annyira összekuszálódott az időérzéke, hogy nem tudhatta biztosan.

Meghízott. Ha időről időre, de főleg akkor, amikor kitisztult a gyógyszerek hatása alól, megnézte magát a tükörben, Elvis Presley jutott az eszébe, és az, ahogy az énekes élete utolsó éveiben egyre inkább kikerekedett, akár egy léggömb. Máskor meg azok a kandúrok, akik az orvosi "beavatkozás" után kövérek és tohonyák lettek.

Andy még nem volt kövér, csak majdnem. Még Hastings Glenben, a Slumberland Motelban megmértezett a fürdőszobai mérlegen, és hetvennégy kiló volt. Mostanában legalább nyolcvanhat kilóig mozdult a mérleg nyelve. Kikerekedett az arca, egy árnyalatnyit megtokásodott, és ha a gimnáziumi testnevelő tanára látná, (utálkozva) azt mondaná, hogy "férficsöcsei" vannak. A pocakja egyáltalán nem volt árnyalatnyi. Nem sokat sportolt, és az állandó Torasin-kúra miatt nem is nagyon érezte, hogy kellene. A Műhelyben pedig nagyon jól főztek.

Ha begyógyszerezték, nem nagyon törődött a súlyával, márpedig általában volt benne egy-két adag. Amikor pedig újabb eredménytelen tesztek akartak végezteni vele, tizennyolc óra alatt kipucolták a szervezetét, valami doki ellenőrizte a fizikai reakciókészségét, rendszerint EEG-vizsgálatot is végeztek, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy az agya szép formás hullámokat bocsát ki, majd pedig bevitték a kísérleti kamrába, amely nem volt más, mint egy fehérre festett, parafa burkolatos szoba.

A kísérletezést még áprilisban kezdték önként jelentkezőkkel. Andynek megmondták, hogy mit csináljon, és azt is közölték vele, hogyha elveti sulykot és valakit, mondjuk, megvakít, annak súlyos következményei lesznek. A fenyegetés felhangjai sejtetni vélték, hogy a megtorlás nemcsak rá vonatkozna. Andy t hidegen hagyta a fenyegetés; biztos volt benne, hogy

Charlie-t nem fogják bántani. Ő volt az értékesebb kettejük közül. Andy csak a másodhegedűs szerepét játszotta.

A vele folytatott kísérleteket egy Herman Pynchot nevű doktor irányította. Közelebb volt a negyvenhez, mint a harminchoz, és semmi különös nem volt rajta, hacsak az nem, hogy túl sokat vigyorgott, ami idegesítette Andy-t. Néha egy öregebb doki, bizonyos Hockstetter is beugrott hozzá, de általában csak Pynchot volt vele.

Amikor az első kísérletre készülődtek, Pynchot közölte, hogy az apró kísérleti helyiségben van egy asztal. Az asztalon pedig egy üveg szőlőlé, az üvegen TINTA felirattal, van hozzá töltőtoll, tolltartó és notesz, egy kancsó víz és két pohár. Pynchot azt is közölte, hogy az önként jelentkezőnek sejtelve sem lesz arról, hogy a tintatartóban nem tinta található. Továbbá azt is elmondta, hogy igen hálásak lennének neki, ha az önkéntesnek olyan értelmű "lökést" adna, miszerint az töltene magának egy pohár vizet, majd jócskán locsolna belé "tintát", és az egész zagyvalékot meginná, úgy, ahogy van.

– Kiváló – mondta Andy, aki egyáltalán nem érezte magát kiválóan. A Torasint hiányolta, és a velejáró nyugalmat.

– Persze hogy kiváló – felelte Pynchot. – Hajlandó megcsinálni?

– Van valami okom rá, hogy hajlandó legyek?

– Kap valamit viszonzásul. Valami szépet.

– Legyek szépen jó kiséger, és majd akkor kapok sajtocskát – mondta Andy. – Igaz?

Pynchot vállat vont, és vigyorgott. Csinos köpenyét mintha ráöntötték volna. Biztos valami márkás cégnél csináltatta.

– Rendben van – mondta Andy. – Feladom. Mi lesz a jutalmam, ha ezt a szegény nyavalyást ráveszem arra, hogy tintát igyon?

– Hát először is, megint beszédheti a piruláit.

Andynek hirtelen nehezebbre esett lenyelni ezt a megjegyzést, és azon kezdett el tűnődni, kialakulhat-e Torasin-függőség, és ha igen, akkor pszichológiai vagy fiziológiai alapon.

– Mondja csak, Pynchot – kezdte –, milyen érzés kábítószer osztogatni? Hogyan egyeztetni össze a hippokratészi esküvel?

Pynchot vállat vont, és vigyorgott.

– Aztán kimehet egy kicsit sétálni is – mondta. – Ha jól tudom, hangot adott ilyen irányú igényének.

Ez igaz volt. Szép helyen volt elszállásolva, olyannyira, hogy néha-néha még arról is meg tudott feledkezni, hogy párnázott falú börtönben van. Háromszobás, fürdős lakosztály volt, színes tévével és házimozival, így hétről hétre új filmek közül válogathatott. Valamelyik csepűragó – valószínűleg

Pynchot lehetett az – biztos azt is kiderítette, hogy semmi értelme nem lenne, ha elvonnék tőle a nadrágszíját, vagy ha csak zsírkrétát adnának neki* ceruza gyanánt, az étkezéshez pedig kizárólag műanyag kanalat. Ha öngyilkosságra adta volna a fejét, úgyse tudták volna megakadályozni. Csak egyik lökést kellett volna a másik után kiadnia magából, amíg szét nem robban az agya, mint egy használt gumitömlő.

Így aztán a lakrész fel volt szerelve mindennel, a teakonyhában még mikrohullámú sütő is volt. A színek harmonizáltak, a nappaliban a padlót vastag, süppedős szőnyeg borította, a képek pedig jó minőségű reprodukciók voltak. És mégis, ha a kutyaszart bevonják cukormázzal, attól még nem lesz belőle habos torta, cukormázos kutyaszar marad. Ebben az ízlésesen berendezett kis lakásban a bejárati ajtókon belülről sehol nem volt kilincs. A lakásban szanaszét apró kukucskálónyílásokat helyeztek el – hotelszobák ajtaján lehet ilyesmiket látni. Még a fürdőszobában is volt egy, és Andy úgy érezte, hogy a lyukakból a lakosztály bármelyik pontja megfigyelhető. Szerinte a lyukak televíziós ellenőrző rendszert alkottak, amely valószínűleg infravörös érzékelővel is fel volt szerelve, hogy az ember még rejszolni se tudjon békességben.

Nem volt klausztofóbiás, de azt se szerette, ha túl hosszú időre bezárják. Ideges lett tőle, még a kábítószer ellenére is. Az idegesség egész mélyről tört fel belőle: hol nagyokat sóhajtott, hol pedig szenttelenül bámult maga elé. Valóban kérte, hogy kimehessen a levegőre. A napot akarta látni és a fű zöldjét.

– Igen – felelte csendesén Pynchotnak. – Hangot adtam ilyen irányú igényemnek.

Végül mégsem sikerült kijutnia.

Az önkéntes eleinte ideges volt, nyilván azt hitte, hogy Andy majd arra veszi rá, hogy fejen álljon, vagy hogy úgy kotkodácsoljon, mint egy tyúk, vagy hogy valami hasonló ostobaságot csináljon. Nagy drukker volt a pasas. Dick Albrightnak hívták, és Andy rávette, hogy meséljen a bajnokságról. Melyik csapat jutott túl az első fordulón? Kinek sikerült a rájátszás? Ki nyerte meg a Szuper Kupát?

Albright belemelegedett. Az elkövetkező húsz percben újra átélte az egész bajnokságot, és fokozatosan leküzdötte az idegességét. Éppen azt taglalta, hogy milyen pocsék volt a bíraskodás a kupadöntőn, és hogy a Pats ennek köszönheti, hogy megverte a Dolphins csapatát, amikor Andy megszólalt:

– Igyon egy pohár vizet, ha akar. Biztosan szomjas. Albright rápillantott.

– Igaz. Kicsit megszomjaztam. De mondja csak, nem beszélek túl sokat? Mit gondol, ugye ezzel nem szúrom el a kísérletüket?

– Nem hinném – mondta Andy. Elnézte, ahogy Dick Albright vizet tölt magának a kancsóból.

– Maga is kér? – kérdezte Albright.

– Nem, én most kihagyom – mondta Andy, és hirtelen erős lökést adott neki. – Miért nem kóstolja meg hozzá a tintát is?

Albright ránézett, és a "tintásüveg" után nyúlt. Felvette, megvizsgálta, majd visszatette a helyére.

– Úgy érti, hogy tegyek bele *tintát*? Maga tiszta hülye!

Pynchot ugyanannyit vigyorgott a kísérlet után, mint előtte, de nem volt megelégedve. Egyáltalán nem. De Andy sem. Amikor Albrightnak lökést adott, elmaradt az a bizonyos sikamlós érzés... nem érezte, hogy furcsán *megkettőződik*, ami pedig a lökés rendszeres velejárója volt. És elmaradt a fejfájás is. Teljes erejével arra koncentrált, hogy azt sugallja Albrightnak, hogy tökéletesen ésszerűen jár el, ha tintát önt a poharába, és Albright válasza is tökéletesen ésszerű volt: Andy tiszta dilis. Mégis enyhe kétségbeesés fogta el arra a gondolatra, hogy esetleg végleg cserbenhagyta az a képessége, amely korábban oly sok szenvedést okozott.

– Miért titkolózik előttünk? – kérdezte Pynchot. Rágyújtott egy Chesterfield cigarettára, és vigyorgott. – Nem értem magát, Andy. Mi *öröme* telik benne?

– Hányszor mondjam még – válaszolta Andy –, hogy nem tartottam vissza magam. Nem csaltam. Akkora lökést adtam neki, amekkorát csak tudtam. Nem történt semmi, és kész. – Andy szerette volna, ha megkapja végre a gyógyszerét. Lehangolt volt és ideges. A színek túl harsányak, a fények túlságosan erősek, a zajok kimondottan hangosak voltak. A pirulák megoldanák a gondját. Ha megkapná őket, elszállna a történetek felett érzett fölösleges aggodalma, nem bántaná a Charlie elvesztéséből fakadó magány, és nem aggasztaná, hogy mi mindent csinálhatnak éppen a gyermekével. Ha megkaphatná őket, ezek az érzések mind-mind elcsitulnának, és megoldódna minden.

– Sajnálom, de ezt képtelen vagyok elhinni – mondta Pynchot, és elvagyorodott. – Gondolja csak meg, Andy. Nem arra kérjük, hogy valakit vegyen rá: ugorjon le egy szakadékba, vagy hogy föbe lője magát. Én azt hiszem, csak képzeli, hogy olyan fontos magának az a séta.

Felállt, mintha menni készülne.

– Ide hallgasson! – mondta Andy, és képtelen volt arra, hogy hangjából kiszűrje a kétségbeesést. – Szeretnék egy olyan tablettát!

– Na ne mondja – felelte Pynchot. – Ha esetleg érdekli, közlöm, hogy éppen csökkentem az adagokat... mert meglehet, hogy pont a Torasin az, ami miatt nem működnek a képességei. – Ismét kiült a vigyor az arcára. – Persze

ha esetleg hirtelen visszatértek volna a képességei...

– Van egy-két dolog, amit tudnia kell – válaszolta Andy. – Először is, az a fickó ideges volt, nem tudta, mi lesz vele. Másodszor pedig, okos se volt. Sokkal nehezebb időseknek és olyan embereknek lökést adni, akiknek alacsony vagy átlagon aluli intelligenciahányadosuk van. Könnyebb dolgom van az okos emberekkel.

– Szóval így áll a dolog – mondta Pynchot.

– Így.

– Akkor adjon nekem lökést, hogy azonnal adjak magának egy tablettát. Az én intelligenciahányadosom ugyanis pontosan százötvenöt.

Andy megpróbálta – eredménytelenül.

Végül aztán mégis megkapta a kerti sétát, és a gyógyszeradagját is megemelték, de csak miután megbizonyosodtak arról, hogy valóban nem csal, hogy tényleg minden erejét latba vetve azon van, hogy sikerüljön a lökés, és mégse megy. Egymástól függetlenül Andy is és Pynchot is azt kezdte fontolgatni, hogy nem égett-e ki Andy, miközben New Yorkból az Albany Megyei Repülőtérén át egészen Hastings Glenig menekült Charlie-val, hogy vajon egyszerűen nem merült-e ki ez az adottsága. Mindkettejükben felmerült, hogy esetleg valamilyen pszichológiai gátlás okozza a sikertelenséget. Andy arra a megállapításra jutott, hogy az adottsága megszűnt, vagy hogy egyszerűen valami védekezési mechanizmus lépett fel: a tudata nem volt hajlandó működni, mert felismerte, ha megteszi, saját magát pusztítja el. Andy nem felejtette el az érzéketlen pontokat az arcán, és azt sem, hogy bevérzett az egyik szeme.

Persze az eredmény végül is egy és ugyanaz volt: a nagy semmi. Most, hogy szertefoszlottak Pynchot álmái arról, hogy övé lesz a dicsőség, mert neki sikerül először kézzelfogható, cáfolhatatlan bizonyítékokat szereznie a pszichés tudati befolyásolásról, a doktor egyre ritkábban jelentkezett.

A kísérletek májustól június végéig tartottak, először csak önkéntesek vehettek részt, később mit sem sejtő kísérleti alanyok következtek. Ez utóbbiak részvétele etikailag kifogásolható volt ugyan, ezt maga Pynchot is azonnal elismerte, de hát a korai LSD-kísérletek sem voltak mind tökéletesen etikusak. Andy nem győzött csodálkozni azon, hogy Pynchot e két negatívumot úgy dolgozta fel magában, hogy azok kioltották egymást, mintha minden a legnagyobb rendben lett volna. A kérdés azonban lényegtelen volt, mert Andy egyiküknek sem tudott lökést adni.

Egy hónappal ezelőtt, valamivel július negyedike után kezdődtek az állatkísérletek. Andy ugyan tiltakozott, mondván, hogy egy állatnak még nehezebb lökést adni, mint egy tőkfejnek, de Pynchot és csapata rá se hederített. Ők ezen a ponton már kizárólag a tudományos kutatás logikus

lépéseivel voltak elfoglalva, így aztán Andyt hetente egyszer összezárták egy kutyával, egy macskával vagy egy majommal, amitől úgy érezte magát, mintha egy abszurd regényben szerepelne. Még emlékezett arra a taxisofőrre, aki ötszáz dollárnak nézte az egydolláros bankjegyet. És emlékezett azokra a félénk hivatalnokokra is, akikben sikerült nagyobb önbizalmat és magabiztosságot ébresztenie. De nem felejtette el azt sem, hogy Port Cityben, Pennsylvania államban volt egy fogyókúrás tanfolyam, ahol a résztvevők nagyrészt olyan magányos, hízásnak indult feleségek voltak, akik sem a habos tortának, sem a Pepsi-Colának nem tudtak ellenállni, de még az egyszerű szendvicsek sem. Ezek a dolgok jelentették számukra a változatosságot. Itt alig volt szükség valami kis lökésre, hiszen valamennyien fogyni akartak. Hozzásegítette őket. Elgondolkodott azon is, hogy vajon mi történhetett azzal a két figurával, akik a Műhely megbízásából elrabolták Charlie-t.

Valamikor képes volt rá, de annak már vége. Még átélni is nehéz volt újra azt az érzést, így hát elüldögélt a szobában, miközben a kutyák nyaldosták a kezét, a macskák doromboltak neki, és a majmok elgondolkozva vakargatták a hátsó felüket, vagy pedig apokaliptikusan fülig érő szájjal vigyorogtak, ami obszcén módon Pynchotra emlékeztette. Persze egyik állat sem produkált semmi különöset. Aztán visszavitték a lakosztályába, ahol az ajtókról hiányzott a kilincs, és ahol a teakonyhában egy fehér tálra egy kék tableta volt kikészítve, amitől aztán kisvártatva megszűnt minden idegeskedés és depresszió. Lassan újra jól érezhette magát. Megnézte az egyik filmet a házimoziban, lehetőleg egy olyat, amelyikben Clint Eastwood szerepelt. Vagy a *DAU Klub*-ot nézte. És sokkal kevésbé zavarta, hogy cserbenhagyta a képessége, és hogy felesleges emberré vált.

6

Azon a délutánon, amikor a nagy vihar kerekedett, a *DAU Klub* műsorát nézte. Egy nő, akinek olyanra volt fésülve a haja, mint egy méhkas, éppen azt magyarázta a műsor házigazdájának, hogy az Úr kegyelméből miként szabadult meg a Bright-szindróma karmai közül. Andy csodálattal figyelte. A stúdió fényözönében úgy csillogott a frizurája, mint egy polírozott asztalláb. Mintha egyenest 1963-ból pottyant volna ide. Andyt ez kötötte le legjobban a *DAU Klub* műsorában, no meg az, ahogy az Úr nevében pofátlanul adományokért könyörögtek. Andy el-elhallgatta, ahogy ezek a drága ruhákba bújtatott fiatal emberek szigorú arckifejezéssel alamizsnáit könyörögnek, és önkéntelenül is az jutott eszébe, amikor Jézus kiüzte a templomból a

kufárokat. A *DAU Klub*-ban mindenki olyannak tűnt, mintha 1963-ból pottyant volna ide.

A nő befejezte a történetét, amely arról szólt, hogy az Úr kegyelméből megmenekült a lelki gyötrelmekről. A műsor egy korábbi részében az 1950-es évek egyik híres színésze arról mesélt, hogy az Úr segítségével sikerült leszoknia az ivásról. A méhkasfrizurás nő hirtelen zokogásban tört ki, a méltánytalanul elfelejtett színész pedig átölelte. Ez jó alkalmat nyújtott a kamerának arra, hogy közeli képet adjon. A háttérben a *DAU Vokál* zümmögésbe fogott. Andy pedig fészkelődött a fotelban. Nemsokára be kell vennie a gyógyszerét.

Halványan sejtette, hogy a gyógyszerek csak részben okolhatók azokért a különös változásokért, amelyek az elmúlt öt hónap során történtek vele, és amelyek külsőleg enyhe súlyfeleslegként jelentkeztek. Amikor a Műhely elvette tőle Charlie-t, az utolsó támaszától fosztották meg. Charlie nélkül, aki nyilván valahol a közelben volt, de lehetett volna akár a Holdon is, a kitartás érdektelenné vált.

Ezt tetézte az az idegsokkos állapot, amelyet az állandó menekülés hozott ki belőle. Amikor a felgyülemelő feszültség egyik percről a másikra felszabadult, mélységesen mély letargikus állapot következett. Úgy érezte, mintha csendes ideg-összeroppanása lett volna. Nem volt biztos benne, hogy Charlie ugyanannak az embernek fogadja-e el, ha netán mégis találkozhatnának, és elszomorította ez a tudat.

Soha nem próbálta meg félrevezetni Pynchotot, és a kísérletek során sem csalat. Nem igazán hitt benne, hogy Charlie-nak bármi hátránya származott volna abból, ha becsapja őket, de egy percig sem akart kockáztatni. És egyszerűbb is volt engedelmeskedni. Teljes passzivitásba burkolódzott. Amikor a Granther-tanya teraszán a tütől kábult Charlie-t ölelve elordította magát, kiszakadt belőle az utolsó dühe is. Egy csepp sem maradt belőle. Kiürült fenékgig.

Ebben a tudati állapotban volt tehát Andy McGee augusztus 19-én, miközben a televíziót nézte, és odakint a dombok között készülődött a vihar. A *DAU* házigazdája előbb koldult egy kicsit, majd egy triót mutatott be, akik spirituálékat adtak elő. Épphogy belefogtak, amikor kialudt a villany.

A tévé is kialudt, csak egy fényes pont világított a képernyő közepén. Andy mozdulatlanul ült a fotelban, nem egészen tudta összerakni, hogy mi történt. Már-már felfogta, hogy félelmetes sötétség veszi körül, amikor ismét kigyulladtak a lámpák. Megjelent a spirituálétrió is. A *Jézus telefonált nekem a mennyországból* című evangéliumi dalt énekelték. Andy megkönnyebbülten sóhajtott, és akkor megint sötét lett.

Andy csak ült a fotelban, és a karfát szorongatta, úgy érezte, elrepül, ha

elereszti. Szemét reménytelenül meresztgette a fényes pontra a képernyőn, és még akkor is ezt a pontot bámulta, mikor már rég tudta, hogy nincs ott a fény, csak egy kápráztató utóhatás... a vágó.

Még egy-két másodperc, és visszajön az adás, fogadkozott magában. Biztos, hogy vannak kiegészítő áramforrásaik. Egy ilyen hely nem hagyatkozhat egyedül külső áramforrásra.

De azért félt. Egyszer csak azon kapta magát, hogy azokra a kalandregényekre gondol, amelyeket gyerekkorában olvasott. Majd mindegyikben volt egy olyan jelenet, amikor valami barlangban kialudtak a lámpák, vagy a huzat elfújta a gyertyát. Emlékezett, hogy a szerzőit mindig részletekbe menően taglalták, hogy milyen "kézzelfogható", "tökéletes" vagy "teljes" volt a sötétség. Végső megoldásként persze mindig rendelkezésre állt a "sűrű sötétség" kifejezés, például így: "A sűrű sötétség elnyelte Tömöt és barátait." Ha mindezt azért eszeltek ki, hogy a kilencéves Andy McGee-t elkápráztassák, akkor megsúghatom, hogy nem sikerült. Ami Andyt illeti, ha azt akarta, hogy "elnyelje a sűrű sötétség", csak bemászott a szekrénybe, és egy takaróval betömökölte az ajtó alatt a rést. A sötét szerinte egyszerűen csak sötét volt, és kész.

Most hirtelen ráébredt, hogy ez így nem igaz. Persze kölyökként más dolgokban is tévedett, de azok már korábban kiderültek. Erről az új felfedezésről szívesen lemondott volna, mert a sötét *nem* egyszerűen csak sötét volt. Ilyen sötétet még soha nem látott. Ha nem érezte volna a fotelt a fenéke alatt és a karfát a kezében, akár az űrben is lebeghetett volna valami súlytalan áramlat tetején. Felemelte az egyik kezét a szeme elé. Bár érezte, hogy a tenyere majdnem az orrához ér, semmit sem látott belőle.

Elvette a kezét az orra elől, és ismét megragadta a karfát. Szíve gyorsan és nyugtalanul kezdett verni. Odakint valaki durván felkiáltott:

– Richie! Hol a picsába vagy?! – mire Andy meglapult a fotelban, mintha fenyegetnék. Megnyalta a szája szélét.

Még egy-két másodperc, és visszajön az adás, gondolta, de a tudatának az a része, amely a félelemtől befolyásolva nem volt hajlandó banalitásokkal vigasztalódni, kérdőre vonta: Meddig tart tökéletes sötétségben az az egy-két másodperc vagy egy-két perc? Egyáltalán hogyan mérik az időt tökéletes sötétben?

Odakint, valahol a "lakosztályán" túl valami feldőlt, és valaki fájdalmasan és meglepetten felsikoltott. Andy még jobban összehúzta magát, és nyögdécselni kezdett. Nem érezte jól magát. Bajban volt.

Ha egy-két percen belül nem sikerül megjavítaniuk a hibát, bekapcsolniuk a megszakítót vagy akármit, biztos, hogy kiengednek innen. Ki kell, hogy engedjenek!

Ennek a gondolatnak a logikáját még tudatának az a része is elfogadta, amelyben a legerősebb volt a félelem, és amely a legközelebb járt ahhoz, hogy mindent összezagyaljon. Ettől megkönnyebbült egy kicsit. Végül is csak *sötét* van. Ennyi az egész. Nincs világosság. Arról szó sincs, hogy a sötétben *szörnyek* lennének vagy hasonlók.

Szomjas volt. Nagyon. Vajon fel mer-e állni, és oda mer-e menni a hűtőszekrényhez, hogy kivegyen egy üveg gyömbéritalt? Úgy döntött, képes lesz rá, csak óvatosnak kell lennie. Felállt, és két lépést előreccszogott, és rögvést beütötte a sípcsontját a dohányzóasztalka sarkába. Lehajolt, megdörzsölte a lábát, és közben megnedvesedett a szeme a fájdalomtól.

Ez is olyan volt, mint amikor gyerekként szembekötősdit játszott. Minden gyerek kipróbálta, milyen "vaknak" lenni. A ház egyik sarkából a másikba kellett eljutni bekötött szemmel. Persze mindenki rettentően humorosnak találta, ha az ember átesett egy zsámolyon vagy megbotlott a küszöbben a konyha és az ebédlő között. A játék arra volt jó, hogy az ember a saját kárán tanulja meg, mennyire kevésbé is emlékszik egy alapjában véve ismerős ház berendezésére, és hogy mennyivel többet jelent a látás, mint az emlékezet. A játék után pedig elgondolkodik az ember, hogy milyen is lehet az élet vakon.

Menni fog, gondolta Andy. Menni fog, ha szép lassan csinálom.

Megkerülte a dohányzóasztalkát, és lassan, csoszogósan, karját maga elé nyújtva megindult a nappalin át. Furcsa, hogy a nyílt tér sötétben milyen félelmetes lehet. *Lehet, hogy mindjárt bekapcsolják a villanyt, és jót röhöghetek végre magamon.*

Egy jó nagyot r...

– Jaj!

Kinyújtott ujjai nekimentek a falnak, és fájdalmasan megbicsaklottak. Valami leesett. Biztos a Wyeth stílusában festett, csúrt és kaszálót ábrázoló kép volt az, amelyik a konyhaajtó mellett lógott a falon. Ahogy elsuhant mellette, úgy érezte, egy kard lapja szeli ketté füle hallatára a sötétséget. Csörömpölve zuhant a földre.

Szörnyen felerősödött a hangja.

Meredten állt, sajtó ujjait tapogatva, és azt figyelte, ahogy felhorzsolts sípcsontjában lüktet a fájdalom. Fűrészporszáraz volt a torka a félelemtől.

– Hé! – kiáltotta. – Hé, emberek! Velem mi lesz?! Fülelve várt. Semmi. Be-beszűrődött még néhány emberi hang és valami zaj is, de egyre távolabbról. Ha továbbmennek, tökéletes lesz a csönd.

Egyszerűen elfelejtették, hogy itt vagyok, gondolta, és a kétségbeesése nőttön-nőtt.

Vadul vert a szíve. Erezte, ahogy a karját és a homlokát kiveri a hideg verejték, és hirtelen az jutott eszébe, amikor túl messzire beúszott a Tashmore-

tóba, elfáradt, kapálódzni és kiáltozni kezdett, mert biztos volt benne, hogy megfullad... de amikor letette a lábát, a tó feneké ott volt a talpa alatt, és a víz is épphogy csak mellig ért. Most vajon meddig kell süllyednie, amíg fenéket ér? Megnyalta kicserepesedett szája szélét, de a nyelve is szárazon fordult.

– Hé! – kiáltotta teljes erőből, de a hangjában összesűrűsödő félelem csak még jobban elrettentette. Össze kell szednie magát. Alig egy karnyújtásnyira van attól, hogy összeroppanjon, és csak eszetlenül kószál összevissza ideleln, és torkaszakadtából ordibál. Miért? Mert valaki kiverte a biztosítékot.

A franc essen belé, miért pont akkor kellett az egésznek történnie, amikor be kellett volna vegyem a tablettáimat?! Ha be tudnám venni az orvosságot, minden rendben lenne. Akkor megnyugodnék. Úristen, olyan a fejem, mintha üvegcséréppel lenne teletömve.

Ott állt és fújtatott. A konyhába akart kimenni, biztos eltévesztette az útirányt, és nekiment a falnak. Cserbenhagyta a tájékozódási képessége, még abban sem volt biztos, hogy az a rohadt kép a csúrról vajon a folyosó jobb vagy bal oldalán volt-e. Bárcsak ülve maradt volna, gondolta reményvesztetten.

– Szedd össze magad! – motyogta hallhatóan. – Szedd össze!

Tudta, hogy *nemcsak* a kétségbeesés szorongatja, hanem az is, hogy késik a gyógyszer. A tableta, amitől az élete függött. Nem volt méltányos, hogy az ilyesmi pont akkor történjen, amikor be kellett volna vennie a gyógyszerét.

– Szedd össze magad! – motyogta megint. Gyömbérsör. Azért kelt fel, hogy gyömbérsört igyon, és ha a fene fenét eszik is, gyömbérsört fog inni. Valami célt kell találnia. Mindegy, hogy mit. A gyömbérsör legalább olyan jó cél, mint akármilyen más.

Nekifogott. Elindult balra, de azonnal átesett a képen, amelyet a falról vert le.

Andy ordított és a földre huppant. Esés közben hiába hadonászott vadul a karjaival, nem nyerte vissza az egyensúlyát. A feje keményen koppant. Megint ordított.

Nagyon félt. "Segítség! – gondolta. – Segítsen valaki! Öleljen át valaki, az isten szerelmére, segítsenek: félek!"

Sírva fakadt. Remegő kezei valami nedveset tapogattak ki a halántékán. Vértett. Elrettenve gondolkodott el azon, hogy mennyire súlyos a seb.

– Van itt valaki?! – visította. Semmi válasz. Hallotta vagy hallani vélte, hogy valaki a távolban felkiált, de aztán csend lett. Ujjai beleakadtak a képbe, amelyben megbotlott. Felkapta, és a fájdalom okozta dühében átrepítette a szobán. A kép a heverő melletti kisasztalkának ütközött, és leverte róla a használhatatlanná vált olvasólámpát. A villanykörte aprót pukkanva robbant fel, és Andy újra felkiáltott. Megtapogatta a halántékát. Egyre jobban vértett.

Keskeny patakokban csörgött végig az arcán.

Lihegve négykézlábra emelkedett, és egyik kezével a falat tapogatva nekiindult. Amikor a fal szilárd tömege hirtelen ürességgé foszlott, visszahúzta a kezét, és felsóhajtott. Úgy érezte, valami undorító siklik felé a sötétségen át, és megragadja. Alig hallhatóan szívta magába a levegőt. Egy pillanatra ismét megrohanta az az érzés, hogy kisgyerek, és hallani vélte, ahogy a gonosz manók suttogva, serényen közelednek.

– Ez csak a konyhaajtó, a kurva életbe! – motyogta szaggatottan. – Az és semmi más.

Bemászott a konyhába. Jobbra volt a hűtőszekrény, arra fordult ő is. Lassan mászott, gyorsan lélegzett, és a tenyerét sütötte a konyhakő hidege.

Valahol a feje felett, talán egy emelettel feljebb, óriási csattanással zuhant a földre egy tárgy. Andy összerándult. Idegei pattanásig feszültek, majd felmondták a szolgálatot. – *Segítség! Segítség! Segítség!* – kiáltozta szakadatlanul. Hogy mennyi ideig üvöltözött négykézlábra ereszkedve a koromfekete konyha kövén, csak az isten tudja.

Aztán egyszer csak abbahagyta, és megpróbálta összeszedni magát. Keze-lába remegett. Fájt a feje az ütéstől, de a vérzés mintha elállt volna. Ettől megnyugodott egy kicsit. A kiáltozástól forró és rekedt torka ismét eszébe juttatta a gyömbérsört.

Ismét mászni kezdett, és most már minden további gond nélkül megtalálta a hűtőszekrényt. Kinyitotta az ajtót (és neveléses, de azt hitte, ki fog gyulladni a belső világítás megszokott, zúzmarásan fehér fénye). Addig matatott a hűtő hűvösen sötét belsejében, amíg a kezébe nem akadt egy doboz üdítő. Andy becsukta a hűtő ajtaját, és nekitámaszkodott. Kinyitotta az italt, és egy hajtásra megitta a felét. Száraz szájpadrólása felüdült.

De a következő gondolatra kiszáradt megint.

Tűz van – súgta valami belülről hamis nyugalommal. *Ezért nem jön senki, hogy kiengedjen. Menekülnek ők is. És te... te pedig felesleges vagy.*

Ez a gondolat a kétségbeesésen túla, klausztofóbiás rettegésbe sodorta. Szeretett volna beleolvadni a hűtőszekrény ajtajába, és ahogy az ajkát viczorogva megfeszítette, előbukkantak a fogai. Lábából kiszaladt az erő. Egy pillanatra még el is hitte, hogy füstszag van, és elöntötte a forróság. A doboz kicsúszott a kezéből, és a maradék üdítő lassan a padlóra és a nadrádjára folyt.

Andy nyöszörögve ücsörgött a lében.

John Rainbird később úgy gondolta, hogy a dolgok még akkor sem alakulhattak volna jobban, ha megtervezték volna őket, és ha az előkelő pszichológus urak egy fabatkát is értek volna, akkor *meg is tervezték* volna, így azonban az áramszünet volt az a véletlen körülmény, amely lehetővé tette számára, hogy végre felpattintsa a Charlie McGee-t páncéllként övező pszichés burkot, és a keletkezett repedésen fogást vegyen. Kezére játszott a szerencse és a saját éleselméjűsége.

Fél négykor lépett Charlie lakosztályába; odakint épp ekkortájt tört ki a vihar. Olyan kis kocsit tolt maga előtt, amellyel a hotelek és motelek szobalányai szoktak közlekedni szobáról szobára. Tiszta ágynemű volt rajta, bútorfény és szőnyegtisztító folyadék arra az esetre, ha foltokat kellett eltávolítani. Volt vödre és felmosórongya is. A koci egyik oldalán porszívó lógott.

Charlie a heverő előtt a földön ült, egy szál világoskék tornadresszben. Hosszú lábait maga alá vonta, és majdnem törökülésbe helyezkedett. Gyakran ült így. Egy kívülálló azt hihette volna, hogy kábítószer hatása alatt áll, de Rainbirdöt nem lehetett becsapni. Charlie ugyan még mindig kapott enyhe szereket, de az adagok olyan kicsik voltak, hogy szinte alig volt hatásuk. A pszichológusok kénytelen-kelletlen egyetértettek abban, hogy Charlie be fogja tartani, amit megfogadott, és többé nem gyújt tüzet. A szereket azért kapta, nehogy tüzet gyújtson, és úgy próbáljon meg elmenekülni. De most már nyilvánvalóvá vált, hogy ettől nem kell tartaniuk... és mástól sem.

– Szia! – köszöntötte Rainbird. Leakasztotta a porszívót.

Charlie rápillantott, de nem válaszolt. Rainbird bedugta a csatlakozót a falba, de amikor beindította a gépet, Charlie kecsesen felállt, kiment a fürdőszobába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Rainbird a szőnyeget porszívózta. Nem tervezett semmit. Ebben az esetben a kis jelek és megérzések voltak a fontosak. Ezeket kellett figyelnie és kihasználnia. Rendíthetetlen csodálatot érzett a lány iránt. Az apjából persze kövér, kiégett pacni lett – a pszichológusoknak megvannak erre a saját szavaik: "függőségi sokkról", "éntudat-vesztésről", "mentális amnéziáról" és "enyhe észlelési zavarokról" beszélnek –, de a lényegen ez semmit sem változtat: az öreget feladták, nem számít, le lehet írni. A lánnyal más volt a helyzet. Ő egyszerűen elzárkózott. És Rainbird soha nem érezte magát annyira indiánnak, mint amikor Charlie McGee közelében tartózkodott.

Porszívózott tehát, és arra várt, hogy Charlie esetleg kijön a fürdőszobából. Mostanában mintha már gyakrabban élő-előjött volna. Eleinte kívárta odabenn, amíg Rainbird elment. Most már néha előbújít, és figyelte, ahogy dolgozik. Lehet, hogy ma is így lesz. Lehet, hogy nem. Kivárja. És figyel a jeleket.

Charlie a fürdőszobában üldögélt a csukott ajtó mögött. Ha lehetett volna, bezárta volna. Mielőtt megkezdődött a takarítás, egy könyvben néhány egyszerű gyakorlatot talált, azokat végezte. Azért jött be a takarító, hogy rend legyen. Hirtelen hűvösnek érezte maga alatt a wc ülökéjét. A fürdőszobatükröt övező neoncsövek fényében minden hűvösnek hatott, és túlságosan világosnak.

Eleinte külön "társalkodónője" volt, egy negyven év körüli nő, akivel megosztotta a lakást. Az volt a feladata, hogy "anyáskodjon", de a "pótmamának" szigorú zöld szeme volt, a pupilla körül apró foltokkal, melyek mintha jégdarabok lettek volna. Ezek az emberek ölték meg az édesanyját, most meg azt akarják, hogy egy "pótmamával" lakjon együtt. Charlie közölte velük, hogy nincs szüksége "pótmamára". Ezen mosolyogtak. Mire Charlie némaságba burkolódzott, és egy szót sem szólt egészen addig, míg meg nem szabadult a jeges tekintetű "pótmamától". Egyezséget kötött egy Hockstetter nevű férfival, hogy válaszolni fog, de csakis az ő kérdéseire, és senki máséra, ha hajlandó eltávolítani mellőle a "pótmamát". Az apján kívül más társaságot nem kívánt, ha erre nem volt mód, inkább egyedül maradt.

Sok szempontból úgy érezte, hogy az öt hónap, amit itt töltött, olyan volt, mintha álmodta volna. (Tájékoztatták róla, hogy már öt hónapja ott van, neki fel se tűnt.)

Érdemleges dolgok nem történtek. Csak az üres, léggömbyszerű arcok váltakoztak: nem kötődött hozzájuk semmi emlék. Még az étel is íztelen volt. Néha úgy érezte, ő is csak egy nagy lufi, amely a levegőbe emelkedett. De valahogy belül úgy gondolta, így helyes. Hiszen gyilkos volt. Megszegte a legfontosabb parancsolatot, és biztos elkárhozik.

Ezen gondolkodott el éjszakánként, mikor a lámpák halovány fényében álomszerűnek tűnt a szoba is. Mindent újraélt. Látta, hogy a teraszon lángkoronát ölt a férfiak feje. Hogy felrobbannak az autók. Hogy lángot fognak a tyúkok. Érezte az égésszagot, ami nem volt más, mint az izzó vattatömés büze, a játék mackó szaga.

(és jólesett)

Igen. Ez volt a bökkenő. Minél többször csinálta, annál kellemesebb volt. Minél többet gyakorolta, annál világosabban érezte, hogy a hatalma, ez az eleven erő nőttön-nő. Olyan volt, mint a csúcsára állított piramis. Felfele terebélyesedő. Minél gyakrabban élt vele az ember, annál nehezebben hagyta abba. *Fájt* abbahagyni

(és kimondottan jólesett),

ezért nem szabad újra megpróbálnia. Inkább pusztuljon el itt helyben, de soha nem csinálja újra. Lehet, hogy itt helyben meg is akar halni. Nem is olyan félelmetes dolog, ha álom közben éri a halál.

Csak két arc öltött jellegzetesebb formát, a Hockstetteré és azé a segédé, aki a szobáját takarította nap mint nap. Charlie, aki nem volt rendetlen, egyszer meg is kérdezte tőle, hogy miért kell naponta takarítania utána.

John – így hívták a takarítót – előkotort a farzsebéből egy öreg, zamárfüles noteszt, a kabátjából pedig olcsó golyóstollat húzott elő.

– Ez a munkám, picikém – mondta. De közben a papírra ennyit írt: *Mert ezek tökhülyék, azért.*

Majdnem nevetni kezdett, de még idejében sikerült megfékeznie magát azzal, hogy lángoló hajú, izzó játékmackószagú férfiakra gondolt. A nevetés kockázatos lett volna, így hát úgy tett, mintha észre se vette volna a szöveget, vagy mintha nem értette volna. A segéd arca ronda volt. Szemkendőt hordott. Sajnálta érte, és egyszer majdnem meg is kérdezte tőle, hogy mi okozta: autóbaleset vagy valami hasonló, de ez még kockázatosabb lett volna, mintha nevet a papírra írt üzeneten. Nem tudta, hogy miért, de minden porcikája ezt súgta neki.

Nem volt szép látvány az arca, de ettől eltekintve kellemes benyomást keltett. És az arca se volt semmivel sem rosszabb, mint Chuckie Eberhardté Harrisonban. Amikor Chuckie úgy háromévesforma lehetett, az édesanyja krumplit sütött éppen, amikor Chuckie magára rántotta a tűzhelyről a forró olajjal teli edényt, és ebbe majdnem belehalt. A gyerekek később csúfolódva Chuckie Hamburgernek vagy Chuckie Frankensteinnek hívták, mire Chuckie sírva fakadt. Durva dolog volt. Azok a kölykök nem értették meg, hogy ilyesmi akármelyik gyerekkel megeshet. Az ember hároméves korában még nem észlény.

John arca csupa vágás volt, de ez nem aggasztotta Charlie-t. Sokkal félelmetesebb volt számára Hockstetter arca, amely átlagos volt, mint akárki másé. A nézése rosszabb volt, mint a "pótmamáé". Mindig vájkált a tekintetével. Hockstetter azt kívánta tőle, hogy gyűjtsen fel dolgokat. Újra és újra megismételte ezt a kérést. Magával cipelte valami szobába, ahol egyszer összegyűrt újságpapírgolyók, máskor kis olajjal töltött tégelyek, megint máskor pedig egyéb hasonló dolgok fogadták. A számos kérdés és a mézesmázos kedvessége ellenére mindig egy és ugyanazt kérte: Charlie, ezt gyűjtsd föl!

Félt Hockstettertől. Sejtette, hogy különböző...

(dolgok)

álltak rendelkezésére, amelyeket kipróbálhatna rajta azért, hogy tüzet

gyűjtasson vele. Mégse volt hajlandó rá. De félt, hogy egyszer megteszi. Hockstetter semmitől sem riadt volna vissza. Nem volt becsületes ellenfél, Charlie pedig egyik éjjel álmában felgyűjtotta, és arra ébredt, hogy a tenyerét a szájára szorítva magába fojtja a sikolyt.

Az egyik nap, csak azért, hogy elodázza az elkerülhetetlen kérést, érdeklődni próbált, hogy mikor láthatná az édesapját. Sokat fontolgatta a dolgot, de mégse kérdezte meg őket, mert előre tudta a választ. De azon a napon különösen fáradtnak és kedvetlennek érezte magát, és valahogy kicsúszott a száján.

– Azt hiszem, Charlie, ismered a feltételeimet – mondta Hockstetter, és egy kis asztalra mutatott. Az asztalon acéltálca feküdt, rajta halmokban kunkorodó faforgács. – Ha ezeket meggyűjtod, már viszlek is az apádhoz. Két perc, és együtt lehetek. – Rideg, fürkésző szemei alatt Hockstetter széles, barátkozó mosolyra húzta az ajkait. – Na, ehhez mit szólsz?

– Adjon egy gyufát! – válaszolta Charlie a könnyeivel küszködve. – Meggyűjtöm őket.

– Meg tudod gyűjtani őket úgy is, ha csak rá gondolsz. Ugye képes vagy rá?

– Nem. Nem vagyok rá képes. És ha képes is lennék, akkor sem csinálnám. Mert az rossz dolog.

Hockstetter szomorúan nézett le rá, barátkozó mosolya lelohadt az arcáról.

– Charlie, mondd, miért okozol fájdalmat magadnak? Hát nem akarsz végre találkozni az édesapáddal? Ő szívesen veled lenne. Az üzeni, nyugodtan csinálhatod.

Ekkor *valóban* elsírta magát, hosszasan zokogott, mert igazán látni szerette volna már az apját: nem volt olyan perce a napnak, hogy ne gondolt volna rá, hogy ne vágyott volna arra, hogy erős karjával átölelje. Hockstetter elnézte, ahogy sír, és nem mutatott sajnálatot az arca, de szomorúság vagy kedvesség sem látszott rajta. Inkább volt óvatosan számító. Charlie megvetette érte.

Ez hetekkel ezelőtt történt. Azóta makacsul kitartott amellett, hogy nem említi az apját, annak ellenére sem, hogy Hockstetter állandóan előhozakodott vele, azt hangoztatva, hogy az édesapja szomorkodik, hogy azt üzeni, nem baj, ha tüzet gyűjt, és azt is – és az összes közül ez esett neki legrosszabbul –, hogy az apja azt mondta neki, úgy érzi, Charlie biztos nem szereti már.

Megnézte sápadt arcát a fürdőszobátükörben, és elhallgatta, ahogy John kitartóan járattja a porszívót. Ha befejezi, át fogja húzni az ágyneműjét. Aztán letörölget. Aztán meg elmegy. Hirtelen nem akarta, hogy elmenjen. Hallgatni akarta, ahogy beszél.

Eleinte mindig kívárta a fürdőszobában, amíg elment, de egyszer kikapcsolta a porszívót, bekopogott hozzá, és aggodalmas hangon megkérdezte:

– Picikém, jól vagy? Nincs semmi bajod, ugye?

Annyira kedves volt a hangja – és a kedvesség, a legelemibb kedvesség hiányzott neki a legjobban –, hogy nehezeére esett nyugodtan és kimért hangon válaszolni, mert meg kellett küzdenie a könnyeivel.

– Jól vagyok. Semmi bajom.

Várt, hogy vajon John is megpróbál-e a közelébe férkőzni, mint a többiek, de ő fogta magát és porszívózott tovább. Valami csalódásfélét érzett.

Egy másik alkalommal éppen a padlót törölte föl, amikor kijött a fürdőszobából, és akkor fel se nézett, csak azt mondta: "Vigyázz, picikém, vizes a padló! El ne vágódj, mert összetöröd magad!" Ennyit mondott, nem többet, de ettől is majdnem elsírta magát: megérezte a törődést a hangban. Egyszerű volt, közvetlen és természetes.

Az utóbbi időben egyre gyakrabban jött ki a fürdőszobából, hogy figyelje. Hogy figyelje... és hogy hallgassa. John néha kérdéseket tett fel, de ezek soha nem voltak ijesztőek. Nagyrészt mégsem válaszolt, vagy csak általánosságokat mondott. John nem hagyta abba. Beszélt hozzá. Arról beszéli, hogy hány fát ütött a tekében, hogy elromlott a tévéje, és hetekbe telik, amíg megjavítják, meg hogy milyen sokba kerülnek azok a csöpp csövek.

Úgy érezte, John magányos. Akinek ilyen arca van, annak biztos nincs se felesége, se semmije. Szerette hallgatni, mert mintha titkos folyosó nyílt volna rajta keresztül a külvilágra. Mélyen zengő, lágy hangja volt. Nem beszélt élesen vagy parancsolóan, mint Hockstetter. És látszólag válaszokat se várt.

Felállt a WC-ről, és éppen elindult az ajtó felé, amikor kialudtak a fények. Megrökönyödve állt meg, egyik kezével a kilincset fogva, és egy kicsit oldalra billentette a fejét. Rögtön arra gondolt, hogy valami trükk van a dologban. Hallotta, ahogy a porszívó zúgása elül, de ekkor John is megszólalt:

– Mi az *isten* van?

Ismét meggyulladtak a lámpák. Charlie még mindig nem jött ki. A porszívó zúgása ismét felerősödött. Lépések közeledtek az ajtóhoz.

– Odabe' is kiment a villany egy percre? – kérdezte John.

– Ki.

– Biztos a vihar miatt.

– Milyen vihar miatt?

– Amikor bejöttem, nagyon úgy nézett ki, hogy vihar lesz. Irtóra befelhősödött.

Nagyon úgy nézett ki, hogy vihar lesz. Odakint. Bárcsak kimehetne, és megnézhetné a felhőket! Megszagolni a levegő furcsa, vihar előtti illatát. Erezni azt a nedves esőszagot. Minden elszürk...

Ismét kialudt a villany.

A porszívó leállt. Vaksötét volt. A világgal csak a krómozott kilincs kötötte

össze. Nyelvével elgondolkodva ütögetni kezdte a felső ajkát.

– Picikém?

Nem szólt. Beugratják? Azt mondta, vihar van. Ezt elhitte. Johnnak hitt. Meglepő és félelmetes volt, hogy ennyi idő után valakinek ismét elhitt valamit.

– *Picikém?* – megint John volt. De most mintha... félt volna. Ettől egyszerre elpárolgott belőle a félsz, pedig már kezdte szorongatni a sötét.

– Mi a baj, John? – Kinyitotta az ajtót, és tapogatódzott a sötétben. Nem ment ki, még nem. Félt, hogy hasra vágódik a porszívóban.

– Mi történt? – John hangjába egy csöpp kétségbeesés vegyült. Ez megijesztette. – Mi lesz a villanással?

– Kialudt – mondta Charlie. – Azt mondtad... vihar van...

– Ki nem állhatom a sötétséget – felelte John. A hangja megtelt rettegéssel, és mintha furcsamód bocsánatot kért volna. – Ezt nem értheted... Ki kell jutnom innen! – Hallotta, ahogy hirtelen nekivág a nappalinak, és ahogy hangos, ijesztő robajjal átesik valamin. Nyilván a dohányzóasztalon. Fájdalmasan felkiáltott, ami még jobban megijesztette Charlie-t.

– John? John! Nincs semmi bajod?

– Ki kell jutnom innen! – ordította. – Vedd rá őket, hogy engedjenek ki, picikém!

– De hát mi a baj?

Sokáig nem jött válasz. Aztán halk, elfojtott hangokat hallott, és megértette, hogy John sír.

– Segíts rajtam! – mondta, Charlie pedig ott állt a fürdőszoba ajtajában, és megpróbálta döntésre vinni a dolgot. A félelem egy része sajnálattá változott, a másik része mély, kínzó kételkedés maradt.

– Segítség, ó, segítsen valaki! – mondta alig hallhatóan, de olyan csendesen, mintha saját magának címezte volna. Ez adta meg Charlie-nak a végső lökést. Lassan, bizonytalanul mozogva, kezét maga előtt tartva megindult a sötét szobán át John felé.

8

Rainbird hallotta, hogy Charlie közeledik, és önkéntelenül elvigyorodott a sötétben. Igyekezett a tenyerébe temetni ezt a kemény, száraz mosolyt, ha véletlenül mégis kigyulladna a fény.

– John?

A vigyor ellenére feszült aggodalomtól volt terhes a hangja:

– Sajnálom, picikém. De én... a sötétség miatt. Ki nem állhatom a sötétséget. Olyan ez, mint az a hely, ahova bedugtak, miután fogságba estem.

– Kik?

– A Kong.

Charlie közeledett. John eltüntette arcáról a vigyort, és a szerepére koncentrált. *Félsz. Félsz, mert a Viet Kong bedugott egy sötét lyukba, mintán az egyik aknájuk letépte a fele arcodat... és ott tartottak... most pedig szükséged van egy barátira.*

Bizonyos szempontból nézve még színlelnie se nagyon kellett. Csak arra volt szükség, hogy elhitesse vele, hogy a váratlan lehetőség miatti izgalma nem volt más, mint szörnyű félelem. Már hogyne félt volna. Félt, hogy elszúrja. A lövés a fáról az Orasin-ampullás tüvel gyerekjátéknak látszott. A lány megérzései pontosak voltak, mint a halál. Idegességében patakokban folyt róla a verejték.

– Mi az a Kong? – kérdezte Charlie közvetlen közélről. A keze finoman elsuhant John arca mellett, aki megragadta. Charlie idegesen szívta be a levegőt.

– No ne félj! – mondta John. – Csak arról van szó, hogy...

– Na... ez fáj! Fáj, amit csinál.

A legjobb hangnem. Ő is félt. Félt a sötétől, és félt tőle is... de aggódott is miatta. Azt akarta, érezze úgy, mintha egy fuldokló kapaszkodna belé.

– Ne haragudj, picikém. – Enyhített a szorításán, de nem engedte el a kezét. – Leülnél ide... mellém?

– Hát persze. – Leült, és John beleborzongott, ahogy a lány teste halkan a padlóhoz ért. Odakint, valahol távol, valaki hangosat kiáltott.

– Engedjenek ki! – üvöltötte szinte azonnal Rainbird. Engedjenek ki! Engedjen ki valaki! Hé, emberek vannak idebent!

– Hagyja abba! – parancsolt rá Charlie riadtan. – Nincs semmi baj, ugye? Minden rendben van.

Rainbird agya olyan hevesen zakatolt, mint egy felspécizett motor. A szövegkönyvet írta. Mindig három-négy sorral előbbre járt. Így volt biztonságos, és így maradt spontán. Leginkább azon tűnődött, hogy vajon mennyi ideje lehet még, hány perc áll még rendelkezésre, mielőtt újra kigyulladna a fény. Nem számíthat sokra, gyözködte magát. De a véső hegye a helyén volt már, a páncél sarka alatt. Ajándék lenne, ha mélyebbre jutna.

– Igen. Azt hiszem – mondta. – Csak ez a sötétség, ez ne lenne. Még egy kibaszott gyufám sincs vagy egy... ó, izé, picikém, ne haragudj. Csak úgy kicsúszott a számon.

– Nem haragszom – mondta Charlie. – Néha apu is használja ezt a szót. Egyszer, amikor a garázsban a kiskocsimat javította, rácsapott az ujjára a

kalapáccsal, és akkor vagy ötször-hatszor is kimondta. És nemcsak ezt, mást is. Rainbird jelenlétében ilyen hosszan még nem beszélt. Kiengednek minket hamar?

– Amíg nincs villany, addig nem – mondta szomorúan Rainbird, de belülről nevetett. – Ezeken az ajtókon elektromos zárok vannak, picikém. Ha kikapcsolják a villanyt, bezáródnák, és kész. Ez egy kiba... ez egy rohadt cella, picikém. Látszólag szép kis lakás, de én inkább börtönnek mondanám.

– Tudom – mondta csendesen Charlie. John még mindig fogta a kezét, de a lány most már mintha kevésbé bánta volna.

– De nem szabad ilyet mondani. Kihallgatnak bennünket.

Bennünket! – gondolta Rainbird, és forró, győzelemittas mámor futott végig rajta. Halványan sejtette, hogy évek óta nem érzett semmi ehhez foghatót. *Bennünket! Rólunk beszél! Kettőnkről!*

Érezte, ahogy a véső egyre mélyebbre csúszik a páncél alá, amely Charlie McGee-t övezte, és önkéntelenül ismét megszorította a lány kezét.

– Jaj!

– Ne haragudj, picikém – mondta, és lazított a szorításon.

– Tudom én jól, hogy mikor hallgatnak ki bennünket. De most nincs villany, most nem hallanak minket. Jaj, picikém! Utálok ezt a helyet. Ki kell jutnom innen! – Reszketni kezdett.

– Mi az a Kong?

– Hát te nem tudod?... Nem is tudhatod. Túl kicsi vagy még. Azt hiszem. A háborúban volt. A vietnami háborúban. A Viet Kong. Ők voltak a rosszak. Fekete ruhát hordtak. Az őserdőben. Ugye hallottál már a vietnami háborúról?

Charlie hallott már róla... de nem sokat.

– Járőröztünk, és csapdába ejtettek minket – mondta. Ez így igaz is volt, ám ettől a ponttól kezdve John Rainbird és az igazság külön utat jártak. Semmi értelme nem lett volna összezavarni Charlie-t azzal, hogy elmondja neki: mindannyian be voltak kábítózva, a kopaszok kambodzsi füvet szívtak, a hadnagyuk pedig, aki a West Pointon végzett, és jó úton járt az örület felé, állandóan meskálabot rágott, ha őrségben voltak. Rainbird egyszer a saját szemével látta, ahogy ez a hadnagy egy félautomata puskával lelőtt egy várandós asszonyt. Látta azt is, ahogy a nő testéből darabokban szakad ki a hat hónapos magzat. Ilyen a West Point-i abortusz, mondta később a hadnagy. Szóval éppen visszatérőben voltak a járőrözésből, mikor valóban szépen belesétáltak a csapdába, csak hogy a csapdát a saját cimboráik állították, akik még jobban be voltak löve, mint ők. Négy srác rajtavesztett, amikor felrobbant az akna. Rainbird sükségtelennek tartotta, hogy Charlie-nak beszéljen erről, vagy arról, hogy a Claymore akna, amely pépet csinált a fél arcából, egy marylandi hadianyagüzemben készült.

– Csak hatan menekültünk meg. Megpucoltunk. Menekültünk az őserdőben, és én rossz irányba futottam, azt hiszem. Rossz irányban? Helyes irányban? Abban az örült háborúban senki sem tudta, mi a helyes irány, mert vonalak sem voltak. Leszakadtam a többiektől. Valami ismerős támpontot kerestem, amikor ráléptem az aknára. És ez történt az arcommal.

– Nagyon sajnálom – mondta Charlie.

– Fogságban voltam, amikor magamhoz tértem – mondta Rainbird, immár teljesen a fantáziájára hagyatkozva. Valójában egy saigoni hadikórházban ébredt fel, infúzióval a karjában. – Nem voltak hajlandók gyógyszerrel vagy ilyesmit adni, amíg nem válaszolok a kérdéseikre.

Csak óvatosan. Ha elég óvatosan csinálja, sikerül. Ebben biztos volt.

Dühödten és keserűen emelte fel a hangját. – Kérdések, állandóan csak kérdések. A csapatmozdulatokról... a készletekről... a könnyűgyalogság állásairól, mindenről tudni akartak. Örökösen faggattak.

– És? – kérdezte hevesen Charlie, Rainbird pedig örömmel nyugtázta az érdeklődést.

– Újra meg újra elmondtam nekik, hogy nem tudok semmit, hogy fogalmam sincs semmiről, mert csak egy tetű bokorugró nyuszi vagyok, egy nulla. Nem hittek nekem. Az arcóban... a fájdalom... miatt letérdepeltem eléjük, és könyörgtem, hogy adjanak morfiumot... Azt mondták... majd azután... majd ha elmondok mindent, kapok morfiumot. Akkor majd kórházba visznek... de csak azután.

Charlie egyre szorosabban fogta John kezét. Hockstetter rideg, szürke szemére gondolt, arra, ahogy a kunkorodó faforgáccsal teli acéltálcára mutatott. *Azt hiszem, Charlie, ismered a feltételeimet... Ha ezeket meggyújtod, már viszlek is az apádhoz. Két perc, és együtt lehetek.* Belopta magát a szívébe ez a súlyosan roncsolt arcú férfi, aki felnőtt létére rettegett a sötétségtől. Charlie úgy érezte, világosan érti, hogy min ment keresztül John. Tudta, hogy mi fáj neki. És a sötétben csendesen könnyezni kezdett érte. Sírt saját magáért is... öt hosszú hónap lenyelt könnyeit hullatta fájdalmasan és haragosan John Rainbirdért, az apjáért, az édesanyjáért és saját magáért. Parázsló, önsanyargató könnycseppek égtek a szeme alatt.

Nem tudtak elég halkán csordogálni a könnyek ahhoz, hogy Rainbird meg ne hallotta volna őket. Küszködnie kellett, hogy el ne mosolyodjon. A véső mélyebbre hatolt. Van, ami könnyen nyílik, van, ami nehezen, de mind kinyílik valahogy.

– Sose hittek nekem. Végül bedobtak egy föld alatti lyukba, ahol állandóan vaksötét volt. Olyan volt, mint mondjuk egy... szoba, csak a falakból gyökerek álltak ki, és csak néha-néha szivárgott be egy kis napfény három méterrel a fejem fölött. Oda-odajöttek hozzám, a parancsnokuk lehetett vagy

ki, és megkérdezte, hogy hajlandó vagyok-e beszélni. Azt mondta, belesápadtam abba, hogy a föld alatt lakom. Fehér vagyok, mint a fal, mondta. Meg hogy az arcom elfertőződik, elüszkösödik, és hogy az üszkösödés be fog férközni az agyamba, rohadást okoz, amibe bele fogok örülni és elpatkolok. Megkérdezte, hogy ki akarok-e jönni a napvilágra. Könyörögtem neki, esedeztem... megesküdtem az anyám nevére, hogy nem tudok semmit. De csak kiröhögtek, visszatették a deszkákat, és betakarták őket földdel. Mintha élve temettek volna el. Olyan volt a sötétség, mint itt...

Torkából elfülő hangot hallatott, és Charlie még jobban megszorította a kezét, hogy John érezze, hogy mellette van.

– Az a kis szoba volt ott, meg egy kis alagút, olyan két méter hosszú. El kellett mennem az alagút végébe, ha... szóval azért. Rossz volt odalenn a levegő, és állandóan azon járt az eszem, hogy én meg fogok fulladni itt a sötétben, megfojt a szag, a saját sz...m szaga. – Felnyögött. – Ne haragudj rám! Ez nem egy gyerek fülének való.

– Nem haragszom. Ha jobb így elmondva, engem nem zavar.

John fontolgatta a dolgot, majd úgy döntött, hogy még egy kicsit tovább merészkedik.

– Öt hónapig voltam abban a lyukban, mikor végre kicserélték a foglyokat.

– Mit adtak enni?

– Valami rohadó rizst dobtak le. Meg néha pókokat. Eleven pókokat. Hatalmasra nőttek. Biztos valami fánélő fajta volt. A sötétben hajkurásztam utánuk, megöltem és megettem őket.

– *Fúj!* Ez szörnyű.

– Állattá aljasítottak – mondta, és egy pillanatra mélyeket lélegezve elhallgatott. – Neked valamivel jobb sorod van, mint nekem volt, picikém, de a végeredmény ugyanaz. Patkánycsapda. Mit gondolsz, ugye most már hamar világos lesz?

A lány sokáig egy szót se szólt, Rainbird pedig megijedt, hogy túl messzire merészkedett.

– Nem tudom – mondta Charlie nemsokára. – De nem számít. Együtt vagyunk.

– Rendben – felelte, majd sietve hozzátette: – Ugye nem árulsz el? Kirúgnak, ha megtudják, miket beszéltem, pedig nekem kell ez az állás. Ha az ember úgy néz ki, mint én, jó állása kell hogy legyen.

– Ne félj, nem szólok semmit.

Rainbird érezte, ahogy egy hajszálnyival beljebb csúszott a véső. Közös titkuk is volt már.

Ki volt szolgáltatva neki.

A sötétben elgondolta, milyen lesz az, ha a torka köré fonódnak majd az

ujjai. Ez a cél lebegett előtte, ez volt a fontos, nem pedig azok a hülye kísérletek, az mind gyerekjáték. Először őt... aztán magát is. Kedvelte Charlie-t. Lehet, hogy bele tudna szeretni. Nemsokára eljön az idő, és átsegíti majd a határon, és a szemét figyeli majd, alaposan. És akkor, ha a szemében meglátja a régen várt jelet, esetleg elkíséri. Igen. Esetleg együtt lépnek majd be az igazi sötétség falai közé.

Odakint, a bezárt ajtókon túl a zavarodottság hangjai hol a közelből hallatszottak, hol távolabbra sodródtak.

Rainbird gondolatban a tenyerébe köpött, és nekilátott, hogy még jobban megoldozza Charlie-t.

9

Andy nem tudta, hogy azért nem jönnek kiszabadítani a sötétből, mert az áramkimaradástól az összes ajtó bezáródott. Azt sem tudta, mennyi ideig ücsörgött kétségbeesetten azzal a meggyőződéssel a tudatában, hogy tűz ütött ki, és hogy füstszagot érez. Odakint elült a vihar, kiderült, és a késő délutáni napsugarakat lassan elnyelte a szürkület.

Egyik pillanatról a másikra hirtelen Charlie arca villant fel előtte, de olyan kristálytisztán, mintha ott állt volna közvetlenül előtte.

(Veszélyben van Charlie, veszélyben van!)

Ez volt az első megérzése, mióta Tashmore-t elhagyták. Azt hitte, a lökessel együtt ezt a képességét is elveszítette, de nyilvánvaló, hogy nem ez történt, mert soha nem volt még olyan világos megérzése, mint ez – még azon a napon sem, amikor Vickyt megölték.

Azt jelentette volna ez, hogy képes lenne arra is, hogy lökést adjon? Hogy nem szűnt meg az ereje, csak egy ideig elrejtőzött?

(Charlie veszélyben van!)

Milyen veszélyben?

Nem tudta. De maga a gondolat, a féltés, odavarázsolta a sötét háttér elé Charlie arcának összes részletét. És az arcvonásai, a távol ülő kék szemek, a hullámos szőke haj miatt feltámadt benne a büntudat... csakhogy a büntudat semmiség ahhoz képest, amit Andy érzett, mert az az érzés maga volt a borzalom. Mióta kialudt a villany, a kétségbeesés tartotta fogva, pedig csak maga miatt rettegett. Eszébe sem jutott, hogy Charlie is ugyanúgy sötétben lehet.

Nem. Biztos jönnek, és kiviszik onnan. Valószínűleg már régen ki is vitték. Nekik Charlie kell. Nekik Charlie a fő.

Ez így ésszerű volt, és mégis egyre szorongatta a bizonyosság, hogy

Charlie-t valami szörnyű veszély fenyegeti.

Az aggodalom miatt egy csapásra elszállt belőle az önsajnálát, legalábbis könnyebben tudott uralkodni a kétségbeesésén. Eljutott a tudatáig a külvilág, és egyre tárgyilagosabban nézett körül. Az tudatosult benne először, hogy egy tócsa gyömbérsörben ül. Undorodva horkantott fel a nedves és ragacsos nadrág miatt.

Mozogni kell. A félelmet a mozgás orvosolja.

Feltérdelt, kitapogatta a kiborult Canada Dry üdítő dobozát, és arrébb lökte. Csörömpölvé gurult végig a konyhakövön. Még egy üdítőt vett elő a hűtőből, mert még mindig száraz volt a szája. Felpattintotta a nyitópántot, visszadobta a dobozba, és ivott. Mikor a nyitópánt majdnem a szájába csúszott, szórakozottan visszaköpte, és még csak el sem gondolkodott azon, hogy kicsivel korábban egy hasonló esemény jó alkalmat nyújtott volna újabb tizenöt percnyi rettegésre.

Egyik kezét a falon végighúzva elindult kifelé a konyhából. A szint végleg elcsöndesedett, és ha hallott is a távolból egy-egy kiáltást, nem volt azokban semmi bosszantó vagy kétségbeejtő. A füstszag csak a képzelet csalóka játéka volt. Ugyan egy kicsit áporodott volt a levegő, mert az áramszünet miatt a hőcserélők is mind kikapcsoltak, de semmi több.

Nem ment át a nappalin, inkább balra fordult, a hálószoza felé. Óvatosan kitapogatta, hol az ágya, letette az éjjeliszekrényre a gyömbérsörös dobozt, és levetkőzött. Tíz perc múlva a tiszta ruhában sokkal jobban érezte magát. Feltűnt neki, hogy mindezt különösebb erőfeszítés nélkül sikerült megoldania, pedig amikor a fények kialudtak, olyan nehezebbre esett végigmennie a nappalin, mintha aknamezőn járt volna.

(Charlie – mi baja Charlie-nak?)

De az érzés nem is pontosan azt sugallta, hogy valami *baja* van, hanem inkább, hogy valami veszély fenyegeti. Ha láthatná, megkérdezhetné, hogy mi...

Keserően felnevetett a sötétségben. No persze. Majd ha fagy, hó lesz nagy. Kérhetne akár toronyórát láncsal. Kérhetne...

Egy pillanatig nem gondolt semmire, majd lassabban, keserűség nélkül fűzte tovább.

Kívánhatna az üzletembereknek több önbizalmat.

Kívánhatná, hogy kövér hölgyek könnyen fogyjanak.

Kívánhatná, hogy Charlie egyik elrablója ripsz-ropsz megvakuljon.

Kívánhatná, hogy visszatérjen elveszett képessége: a lökés.

A keze elfoglalta magát a takaróval: tépdeste, gyúrta, tapogatta – úgy látszik, az agy, szinte öntudatlanul, azt igényli, hogy állandó érzéki ingerek ériék. Képtelen ötlet azt kívánni, hogy újra képes legyen lökést adni. Ennek

már vége. Semmi esélye nincs arra, hogy a lökés majd eljuttatja Charlie-hoz. Ez ki van zárva.

(*Vagy mégse?*)

Hirtelen elbizonytalanodott. Lehet, hogy valahol mélyen valami úgy döntött benne, hogy nem fogadja el azt a tudatos döntését, hogy a legkisebb ellenállással szemben fog haladni, és hogy mindenben engedelmeskedik nekik. Lehet, hogy legbelül úgy döntött, mégsem adja fel.

Ült, markolászta az ágytakarót, újra és újra végigfuttatva rajta a kezét.

Vajon igaz-e ez, vagy csak egy hirtelen, bizonyíthatatlan megézés okozta hiú remény? Lehet, hogy a megézése is éppoly izgalom szülte tévedés volt, akár a füst, amit szagolni vélt.

Megitta a gyömbérsört.

És mi van, ha *mégis* visszatért. Attól még nincs gyógyír a kezében minden egyes bajra; ezt mindenkinél világosabban látta. Elboldogulhat számos apró lökéssel, vagy adhat három-négy erőteljesebbet, mielőtt végleg kimerül. Charlie-hoz talán bejuthat, de egy fikarcnyi esélye sincs arra, hogy mindkettőjüket kiszabadítsa. Egyet biztos elérhet: egy agyvérzéssel szépen kicsinálhatja magát. (Miközben erre gondolt, ujjai automatikusan megtapogatták arcának azt a részét, ahol korábban az érzéketlen pontokat találta.)

És ott volt még a dolog a Torasinnal, amelyet mindig beadtak neki. Tudta, hogy az elesettségében fontos szerepe volt annak, hogy kimaradt egy adag, hisz megkésett az éppen esedékes porció, amikor kialudtak a fények. Bár biztosabban uralkodott már magán, mégis *kívánta* még a Torasint és a vele járó könnyed, lebegő érzéseket. Eleinte legalább két napig nem kapott Torasint egy-egy kísérlet előtt. Ettől állandó idegesség és mély melankólia szállta meg, mint sűrű, fel nem oszló fellegek... és akkor még nem volt olyan erős a kötődés, mint most.

– Narkós vagy, kisapám – suttogeta.

Nem tudta, hogy ez igaz-e vagy sem. De azt tudta, hogy kialakulhat fizikai függőség, mint a nikotin vagy a heroin esetében, amikor fizikai változások jönnek létre a központi idegrendszerben. Ugyanakkor együtt tanított egyszer egy Bill Wallace nevű sráccal, aki ha nem itta meg a napi három-négy kóláját, rettenetesen kiborult, vagy ott volt például a főiskolán Quincey, aki majd megveszett a sült krumplióért, és az sem volt mindegy neki, hogy milyen fajta, mert ő csak valami New England-i márkát szeretett, amit Humpty Dumptynek hívtak: állította, hogy a többi típus nem kielégítő. Ez lett volna a pszichés függőség Andy szerint. Nem tudta, hogy fizikailag vagy pszichésen kívánja-e a tablettákat, csak azt érezte, *szüksége* van rájuk, de igazán. Csak attól, hogy ott ült, és a fehér tégelyben lévő kék pirulára gondolt, megint kiszáradt a szája.

Újabbán már nem álltak le a szerrel negyvennyolc órára a kísérletek előtt. De hogy az oka mi volt, az-e, hogy ilyen hosszú ideig Andy nem bírta volna ki visongatás és rángatózás nélkül, vagy az, hogy ezt kívánta a kísérletek rendje, arról fogalma sem volt.

Csinos kis feloldhatatlan konfliktussal találta magát szemben: képtelen lökést adni Torasinnal a szervezetében, viszont annyi akarateréje sincs, hogy visszautasítsa a szert (és nyilvánvaló, ha rájönnek, hogy megtagadja a szer használatát, azzal nem egy új vezérhangyájuk lesz, hanem egy egész bolyra való). Ha újra megkapja a fehér tálkában a kék pirulát, biztos beveszi. Majd szép lassacskán ugyanabba a nyugodt, közömbös állapotba jut, mint az áramszünet előtt. Amit most csinál, az nem más, mint egy kis kísérteties kiruccanás. Hamarosan újra nézheti majd a *DAU Klub* műsorát meg a házi mozi Clint Eastwood-filmjeit, és újra kedvére csemegézhet a hűtőből, amelyet rendszerint jól megpakolnak a számára. És újra hájasodhat.

(Charlie, Charlie veszélyben van, Charlie-ra mindenféle baj vár, Charlie-t megkínózzák!)

Na és ha így van, mit tud tenni? Semmit.

És ha mégis? Ha mégis megszabadul a vállára nehezedő tehertől, és kiszabadítja mindkettőjüket innen – lesz itt fagy, hó is lesz nagy, miért ne lehetne? –, a végső megoldás Charlie jövőjét illetően legalább olyan elérhetetlen marad, mint eddig.

Elterült az ágyon. Agyának az a kis zuga, amely immár kizárólag a Torasinnal foglalatostkodott, kitartóan zakatolt.

Mivel a jelenlegi helyzetre nem talált megoldást, lassan elkalandozott a múltba. Akár egy lassított rémálom, úgy pergett le a szeme előtt, ahogy Charlie-val kettesben menekülnek a Harmadik sugárúton, ő, a felnőtt, a kopott kordbársony öltönyében, és egy pirosba-zöldbe öltözött gyerek. Láta Charlie sápadt, nyúzott arcát és potyogó könnyeit, amikor visszatért a repülőtéri telefonfülkékből az apróval... az apróval és a hírrel, hogy felgyújtotta valami katona cipőjét.

Még távolabbi emlékek bukkantak elő. A kirakat Port Cityben, Pennsylvaniában, és persze Mrs. Gurney. A szomorú, testes Mrs. Gurney, aki zöld nadrágszoknyában jelent meg a fogyókúraszalonban arra a mívesen kiírt jelmondatra mutogatva, melyet maga Charlie talált ki: *Vagy lefogyasztjuk, vagy hat hónapig mi vesszük Önnek az élelmiszert.*

Az a Mrs. Gurney, akinek a férjétől, egy fuvarozóvállalat diszpécserétől négy gyermeke született 1950 és 1957 között, akik rendben felnőttek, és megundorodtak az anyjuktól, de megundorodott tőle a férje is, és szeretőt tartott, és Mrs. Gurney megértette, hogy így tesz, mert Stan Gurney még mindig jól tartotta magát, életerős és mozgékony volt ötvenöt éves korára, míg

ő évről évre csak terebélyesedett, felszedett vagy hetvenöt kilót, csak mióta a második fia beiratkozott az egyetemre, pedig az esküvője napján csak hatvanegy kiló volt, most pedig tartja a százharmincötöt. Amikor zöld nadrágkosztümjében, kereken, mackósan és elkeseredetten az irodába lépett, a feneke akkora méretekben pompázott, mint egy bankigazgatói íróasztal. Amikor lehajtotta a fejét, hogy a táskájából előszedje a csekkfüzetét, háromrétegű tokája mellé újabb három réteg került.

Andy három hasonló méretű hölgygel egy csoportba osztotta be Mrs. Gurneyt. Gyakorlatokat végeztetett, és könnyű diétát írt elő, mindezt a helyi könyvtár szakkönyvei alapján. Néha a lelkükre beszélt; ezt a tevékenységet "tanácsadásnak" titulálta – no és időről időre kaptak egy-egy közepes erősségű lökést.

Mrs. Gurney először nyolc kilót fogyott, majd további négyet, és félelemmel vegyes örömmel ismerte el, hogy valahogy nem kívánja már a repetát. Nem esett jól, ha kétszer szedett. Korábban a hűtő dugig volt nassolnivalóval az esti tévénézéshez (sőt a kenyereskosárban fánkot, a mélyhűtőben pedig néhány Sara Lee márkájú túrótorótát is tartott), de mostanában mintha... és lehet, hogy ez örütségnek hangzik... szóval mintha *megfeledkezne* róluk. A tetejében mindig azt hallotta, hogy aki fogyókúrázik, az *állandóan* csak nassolni szeretne. Amikor a Fogyi Suliba járt, mondta, egészen más volt a helyzet.

A csoport további három hölgy tagja is hasonló módon reagált. Andy, mint aki jól végezte dolgát, elnézegette őket, és közben nevetséges atyáskodó érzése támadt. Mind a négyen örömmel és meglepetve fedezték fel, hogy tapasztalataik megegyeznek. A testgyakorlatok, amelyeket korábban unalmasnak és fáradtságosnak tartottak, egyszerre szinte kellemessé váltak. Ezenkívül mind a négyen megmagyarázhatatlan készletést éreztek, hogy *sétáljanak*. Egybehangzó állításuk szerint, ha a nap folyamán nem tettek kiadós sétát, este feszengő, nyugtalanító érzésük támadt. Mrs. Gurney bevallotta, hogy új szokást vett fel: nap mint nap gyalog tette meg a háza és a belváros között az oda-vissza több mint három kilométeres távot. Korábban mindig busszal járt, mert ez volt a legésszerűbb megoldás, hiszen közvetlenül a házuk előtt volt a buszmegálló.

Egyik nap, amikor mégis felszállt a buszra, mert már *annyira* fájtak a lábizmai, olyan nyugtalan és izgatott lett, hogy a második megállónál le is szállt. A többiek mind egyetértettek, és izomlázukat feledve áldották Andy McGee-t.

Amikor a harmadik kurzus kezdetén megméredzkedett, Mrs. Gurney már csak százöt kilót nyomott, a hathetes program végére pedig újabb tíz kiló ment le róla. Újságolta, hogy a férje elképedve állt a történetek előtt, különösen

azok után, hogy számtalan korábbi fogyókúra tanfolyam és divatos gyógy mód mondott már csődöt. Ragaszkodott hozzá, hogy a felesége menjen el orvoshoz, mert az hitte, rákja van. Szerinte lehetetlen, hogy valaki természetes úton harminc kilót fogyjon le hat hét alatt. Mrs. Gurney megmutatta Andynek, hogy vörösek és bőrkeményedések az ujjai a varrástól: nem győzi túvel-cérnával bevenni a ruháit. Aztán a nyakába ugrott (Andy majdnem megszakadt bele), és elírta magát.

Hölgnövendékei vissza-visszatértek hozzá, ahogy a sikerebb egyetemi tanítványai is meg-meglátogatták néhanapján – egyesek azért, hogy köszönetet mondjanak, mások pedig azért, hogy eldicsekedjenek sikereikkel, vagy hogy közöljék, hogy nicsak, a tanítvány lefőzte mesterét... ami Andy szerint korántsem volt annyira szokatlan jelenség, mint ahogy ők gondolták.

Mrs. Gurney a köszönetnyilvánítók sorába tartozott. Utolsó látogatására vagy tíz nappal azelőtt került sor, hogy Andyt elfogta az idegesség, mert úgy érezte, hogy figyelik Port Cityben. Ezért még mielőtt véget ért volna a hónap, New York Citybe költözött.

Mrs. Gurney még mindig természetes asszonyosság volt; csak az vette észre a tetemes különbséget, ami olyan volt, mint azok a bizonyos fogyókúra előtti, fogyókúra utáni képeket közlő hirdetések, aki korábban is látta. Amikor utoljára beugrott Andyhez, már csak kilencven kiló körül lehetett. Persze nem az számított, hogy pontosan hány kiló. Az volt a fő, hogy egyenletes ütemben fogyott, hetente három (plusz-mínusz egy) kilót, és hogy ez a folyamat egyre csökkenő ütemben, de folytatódni fog egészen addig, amíg a súlya meg nem állapodik hatvan kiló körül, plusz-mínusz öt kiló eltéréssel. Nem következhet be nála hirtelen dekompresszió, sőt tartós émelygés sem, ami gyakran *anoxeria nervosa*-ba torkollik. Andy pénzt akart keresni, de nem kívánt senkit sem a halálba kergetni emiatt.

– Nemzeti kincsnek kellene nyilvánítani magát azért, amit csinál – jelentette ki Mrs. Gurney, miután elmesélte Andynek, hogy kibékült a gyerekeivel, és hogy a férjével is javul a kapcsolata. Andy akkor elmosolyodott, és megköszönte a szavait, de most itt az ágyon fekvé, elálmosodva úgy érezte, hogy pontosan ez történt vele és Charlie-val: nemzeti kincse nyilvánították őket.

Végül is nem jött rosszul egy ilyen adottság. Legalábbis akkor nem, ha a Mrs. Gurney-féléken segíteni lehetett általa.

Andy halványan elmosolyodott.

És mosolyogva aludt el.

Soha nem tudta részletesen felidézni, amit ezután álmodott. Keresett valamit. Egy labirintusrendszer folyosóinak útvesztőjében bolyongott, ahol csak tompa, vörösen világító vészfények égtek. Üres szobák ajtajait nyitogatta-csukogatta. Az egyik szobában a padlót összegyűrt papírgalacsinokkal szemetelték tele, egy másikban egy levert asztali lámpát és egy Wyeth modorában készült festményt látott a földön heverni. A hely úgy festett, mint amit bezártak, és mintha a lakók hirtelen, fejvesztve távoztak volna.

De végül is megtalálta, amit keresett. Egy... mit is? Egy dobozt? Vagy ládát? Akármi volt is, irdatlanul nehéznek nézte, és megfigyelte, hogy az oldalát fehéren virító halálfejjel és keresztbe rakott csontokkal jelölték, mint a kamra felső polcán tartott patkánymérges üveget. A súlya ellenére sikerült felemelnie – legalább annyit nyomott, mint Mrs. Gurney. Érezte, ahogy az összes izma, ina megfeszül és megkeményedik, de fájdalmat egy csepp sem érzett.

Persze hogy nem fáj – mondta magának. – Nem fáj, mert az egészet álmodom. Majd később megkeserülsz. Majd később fájni fog.

Kicipelte a dobozt a szobából, ahol találta. Valahova el kellett vinnie, de nem tudta, hogy merre, hogy hova...

Ha meglátod, felismered-súgta az agya.

Cipelte hát a dobozt vagy ládát a végtelen folyosókon fel-alá, miközben a súly fájdalommentesen megterhelte izmait, és elmerevítette a tarkóját. Bár az izmaiban nem érzett fájdalmat, a feje mintha megfájdult volna.

Az agy is izom – oktatta ki az agya, és a kioktatás egyszerre kántálássá változott, mintha gyerekek szajkóztak volna kiszámolódsit: Az agy a világot megváltoztatni képes izom. Az agy a világot megváltoztatni képes...

Az ajtók hirtelen metrőajtóknak tünnek: enyhén kidomborodtak, nagy ablakok keletkeztek rajtuk; minden ablak sarkát lekerekítették. Az ajtók mögül – ha ajtók voltak egyáltalán – kusza látvány tárult elé. Az egyik szobában dr. Wanless hatalmas tangóharmonikán muzsikált. Előtte a földön a ceruzákkal teli bádogbögre és a nyakában lógó tábla – melyen a felirat így szólt: NINCS NAGYOBB VAKSÁG, MINT AZ ÉRTETLENSÉG – olyan külsőt kölcsönzött neki, mintha Lawrence Welk lett volna, becsavarodva. Egy másik szobában egy fehér kaftános lány visítózva szelte a levegőt, röptében neki-nekiütközve a falnak, de Andy nem sokáig nézte, inkább továsietett.

Valamelyik szobában Charlie-t pillantotta meg, és egyre erősebbé vált benne a meggyőződés, hogy ez csak valami kalózos álom lehet – elásott kincsek, johohó, meg miegymás –, mert úgy tűnt, Charlie Long John Silverrel beszélget. A férfi vállán papagáj üldögélt, az egyik szemét pedig szemkendő

fedte. Nyájas, tettetetten barátságos arckifejezéssel vigyorgott Charlie-ra, ami felidegesítette Andy-t. Mintegy válaszul a félszemű kalóz fél kézzel átölelte Charlie-t, és rekedten felkiáltott: "Megcsípjük őket, picikém!"

Andy meg szeretett volna állni, hogy bekopogjon az ablakon, és felhívja magára Charlie figyelmét – Charlie úgy bámulta a kalózt, mintha hipnotizálták volna. Meg akart bizonyosodni arról, hogy Charlie átlát ezen a furcsa alakon, és hogy felfogja, nem az, akinek látszik.

De képtelen volt megállni. Cipelte ezt a rohadt

(dobozt? ládát?)

valahová,

(???)

de hová? Mi a fenét kellene csinálnia vele?

Majd idejekorán megtudja azt is.

Tucatnyi ajtó mellett haladt el – nemigen emlékezett arra, amit ott látott –, majd egy hosszú, kopár folyosóra jutott, amelyet üres fal zárt le. De mégsem volt teljesen üres a fal, mert a kellős közepén volt valami – egy nagy, háromszögű acéllyuk, olyan, mint egy levelesláda nyílása.

Andy rögvést meglátta rajta a kidomborodó feliratot, és minden megvilágosodott előtte.

HULLADÉK – olvasta.

És hirtelen mellette termett Mrs. Gurney, soványán és csinosan, formás testtel és karcsú, táncos lábakkal, melyek egész éjszaka készek lettek volna repíteni, amíg a csillagok ki nem hunynak az égen, és amíg keleten a hajnal fel nem ragyog. Senki sem jönne rá, gondolta kábán Andy, hogy valamikor akkora volt, mint egy háromajtós szekrény.

Megpróbálta felemelni a dobozt, de hiába. Hirtelen elnehezedett. A fejfájása is rosszabbodott. Mintha egy fekete ló, egy zabolátlan, vörös szemű ló elszabadult volna valahol az elhagyatott épületben, és Andy elrettenve ébredt rá, hogy érte jön, és a patái egyre dübörögnek, dübörögnek...

– Segítsek magán – mondta Mrs. Gurney. – Maga is segített nekem, most rajtam a sor. Végül is maga a nemzeti kincs, nem én.

– Nagyon csinos – mondta Andy. A hangja mintha a távolból szólt volna, valahonnan az erősödő fejfájásán túlról.

– Úgy érzem magam, mint aki kiszabadult a börtönből felelte Mrs. Gurney.
– Hadd segítsek magának!

– Semmi bajom, csak a fejem fáj...

– Persze hogy fáj, hiszen az ember agya is csak egy izom.

Vajon segített-e Mrs. Gurney, vagy egyedül csinált mindent? Nem emlékezett rá. De arra igen, hogy azt hitte, érti, hogy miről szól az álma: a lökésről, és hogy egyszer s mindenkorra megszabadult tőle. Felidézte, hogy a

doboz sarkát a HULLADÉK feliratú nyíláshoz helyezte, hogy megdöntötte a ládát, és azon tűnődött, vajon mi az, ami kiömlik majd belőle, milyen lesz az a micsoda, ami az egyetemi évei óta megülte az agyát. De mégsem a lökés borult ki a dobozból; meglepődött, és a félelem is előntötte, amikor kinyílt a fedél. A csúszdát kék pirulák tömege árasztotta el, az ő tablettái, és Andy rettenetesen megijedt ettől; Granther McGee szavával élve, annyira berezelt, hogy kikönyökölt az arcán a félelem.

– Nem! – kiáltotta.

– De igen – válaszolta határozottan Mrs. Gurney. – Az agy olyan izom, amely képes arra, hogy megváltoztassa a világot.

Andy rájött, hogy Mrs. Gurneynek igaza van. Úgy érezte, minél többet önt ki a pirulákból, annál jobban megfájdul a feje, és minél jobban gyötörte a fejfájás, annál sötétebb lett, és végül minden fény kihunytt, vaksötét lett, sűrű sötétség, valaki valahol biztos leverte az összes biztosítékot, és nem volt se fény, se doboz, se álom, csak a fejfájása maradt meg, a zabolátlan, vörös szemű fekete ló pedig egyre csak közeledett és közeledett.

Dübörögve, dübörögve, dübörögve...

11

Már jó ideje ébren volt, mikor végre eljutott a tudatáig, hogy nem alszik. A tökéletes fénytelenység miatt nehéz volt meghúzni a pontos határvonalat az álom és az ébrenlét között. Néhány éve olvasott egy olyan kísérletről, amelynek során egy sor majom környezetét úgy alakították ki, hogy az állatok érzékszerveit ne érje inger. A majmok beleőrültek. Andy világosan látta, hogy miért. Fogalma sem volt arról, hogy meddig alhatott, semmi konkrétum nem utalt az eltelt időre, kivéve...

– Au, Jézusom!

Ahogy felült, kétszer is ördögi, hasogató fájdalom nyilallt a fejébe. A kezét a koponyájára szorította, és addig forgatta körbe-körbe, amíg a fájdalom apránként tűrhetővé nem tompult.

Semmi konkrét érzékelhető inger, csak ez a rohadt fejfájás. Biztosan elfeküdtem a nyakamat vagy mi, gondolta. Biztos...

Ne! Jaj, ne! Ismerte ezt a fejfájást, jól ismerte. Olyan fejfájás volt, amelyet csak egy közepesnél erősebb lökés után szokott érezni... a lökés erősebb kellett hogy legyen, mint azok, amelyekkel a molett hölgyeket vagy a félénk üzletembereket befolyásolta, de annyira nem lehetett erős, mint amekkorát azok a fickók kaptak annak idején az autópálya melletti pihenőben.

Andy az arcához kapta a kezét, és végigtapogatta a homlokától az álláig.

Érzéketlen pontokat nem talált. Ha elmosolyodott, szájának mindkét sarka ugyanolyan magasra emelkedett, mint rendszeren. Az isten szerelmére, mikor lesz már világosság, hogy végre megnézhesse a fürdőszobatükörben, hogy a szokásos módon bevérzett-e valamelyik szeme.

Lökés? Lökést adott?

Nevetséges. Kit "lökhetett" volna meg?

Senkit, kivéve...

A toroka elszorult, lelassulva elakadt benne a levegő, majd apránként helyreállt a légzése.

Gondolt már rá, de soha nem próbálta ki, mert úgy vélte, olyan lenne, mint a túlterhelt áramkör, amelyben vég nélkül keringtetjük a töltést. Nem mert kísérletezni vele.

A tablettáim, gondolta. Késnek a tablettáim, és szükségem van rájuk. Igazán. Be kell vennem őket. A tablettá minden bajt megold.

Csak gondolkodott. Semmiféle hiányérzete nem támadt. Annyi érzélem se párosult a Torasin szedésének gondolatához, mintha annyit mondott volna: *add ide a vajat!* Tény, hogy a fejfájástól eltekintve nagyon is jól érezte magát. És az is tény, hogy gyötörték már ennél jóval rosszabb fejfájások is – például Albanyben a reptéren. Ahhoz képest ez csak szűnyogsípés volt.

"Meglöktem saját magamat" – gondolta elképedve.

Most értette meg igazán, hogy érezhette magát Charlie, mert életében most először riadt meg a saját pszi-képességétől. Most tudatosult benne először, hogy mennyire keveset tud arról, hogy mi is ez, és hogy mi mindenre képes. Miért szűnt meg? Sejtelme sem volt. Miért tért vissza? Erre sem tudott válaszolni. Azért talán, mert olyan rettenetesen félt a sötétben? Vagy azért, mert hirtelen megérezte, hogy Charlie veszélyben van (felvillant a félszemű, kalóz kinézetű férfi kísérteties emléke, majd lebegve tovatűnt), és vigasztalhatatlanul megutálta magát amiatt, hogy megfélemedezett róla? Vagy az játszhatott közre, hogy elesett, és bevverte a fejét?

Nem tudta; csak annyit tudott, hogy saját magának adott lökést.

Az agy olyan izom, amely képes arra, hogy megváltoztassa a világot.

Hirtelen megvilágosodott benne, hogy üzletemberek és testes asszonyások noszogatása helyett egyszemélyes kábítószer-rehabilitációs központot is vezethetett volna. A hirtelen támadt ötlettől fellelkedve minden tagja remegni kezdett. Amikor elaludt, azt járt az eszében, hogy vajon lehet-e káros egy olyan képesség, amely hozzásegítette szegény Mrs. Gurneyt ahhoz, hogy lefogyjon. Hát még egy olyan, amely minden nyavalyás New York-i narkóst képes megszabadítani a szokás rabságából?

Na, ehhez mit szólnak az urak?

– Istenem! – suttopta. – Lehetséges, hogy tényleg leszoktam?

Nem volt hiányérzete. Tökéletesen hidegen hagyta, ha a fehér tégelyes kék pirulára, a Torasinra gondolt.

– Leszoktam – felelte a saját kérdésére.

És most mi lesz? Visszaszokik-e?

Alig tette fel magában a kérdést, máris más gondok kezdtek foglalkoztatni. Vajon sikerül-e megtudnia, hogy mi a helyzet Charlie-val? A lökést álmában adta magának, mintegy önmagát hipnotizálva. Vajon képes-e arra, hogy másokat ébren befolyásoljon vele? Pynchotot például, aki állandóan visszataszítóan vigyorog? Pynchot biztos tudja, mi van Charlie-val. Vajon rá tudná-e venni, hogy el is mondja? Vajon nem lenne-e képes esetleg arra is, hogy mégis kiszabadítsa innen a lányát? Van-e rá esélye? És ha kiszabadítja? Mi lesz azután? Ki van zárva, hogy folyton csak meneküljenek. Az nem megoldás. Valami állandó helyet kell találniuk.

Hónapok óta először izgult, először reménykedett. Tervezgetni kezdett: helyeselt, érvelt, vitatkozott. Hónapok óta először érezte, hogy helyén van az esze, hogy élő és eleven, hogy mozogni tud. Elsősorban arra van szüksége, hogy két dologban ki tudja játszani őket – el kell hogy higgyék neki, hogy még mindig kába, és még mindig képtelen arra, hogy tudati úton befolyásoljon valakit. Ha ez sikerül, akkor valószínű, hogy tehet... talán tehet *valamit*.

Lázasan gondolkodott akkor is, amikor kigyulladtak a fények. A másik szobában megelevenedett a képernyő, és elkezdte szajkózni a jól ismert szöveget: "az Isten megóvjá a lelkedet, a bankszámládat pedig nyugodtan ránk bízhatod".

A szemek, azok az elektronikus szemek! Vagy máris figyelnek, vagy hamarosan újra kezdik... Ezt ne feledd!

Egy pillanatra minden egyszerre rohanta meg – napokon, heteken keresztül kell majd alakoskodnia, hogy egy cseppnyi esélyt szerezzen magának, és még így is majdnem bizonyos, hogy valamin rajtaveszt. Nyomasztó érzés... de a tableta nem hiányzott, és így össze tudta szedni magát.

Charlie-ra gondolt, ami még jobban kijózanította.

Lassan felkelt az ágyból, és átment a nappaliba.

– Mi történt? – kiáltotta hangosan. – Úgy megijedtem! Mi lesz a gyógyszeremmel? Hozza már valaki a gyógyszeremet!

Ostoba, üres arckifejezéssel ült le a tévé elé.

De az ernyedt ábrázat mögött az agya – az izom, amely nagy dolgokra képes – egyre gyorsabban zakatolt.

Ahogy az apja sem tudott pontosan visszaemlékezni arra, hogy mit is álmódott, Charlie McGee is csak a lényegesebb csomópontjait tudta felidézni a John Rainbirddel folytatott hosszú beszélgetésének. Nem volt világos, hogy hogyan jutott el odáig, hogy mindent kitálaljon arról, hogyan került ide, milyen szörnyen magányos az apja nélkül, és hogy mennyire retteg attól, hogy valami trükkkel ráveszik, hogy mégis használja a pirokinetikus képességeit.

Biztos az áramszünet is közrejátszott, de az is, hogy tudta, *azok* nem hallhatják. És okozhatta részben maga John is, aki annyi mindenben ment keresztül, és annyira száralmasan rettegett a sötétségtől és a hozzá kapcsolódó emlékektől, amelyek azt a borzalmas lyukat juttatták eszébe, ahova azok a "Kongok" bezárták. Szinte közömbösen kérdezte meg Charlie-t, hogy miért zárták be ide, és ő csak azért kezdett el mesélni, hogy John figyelmét elterelje. Persze a végén más lett belőle. Egyre gyorsabban öntötte ki a lelkét, mindazt, amit magába fojtott, míg végül hebehurgya összevisszasággá mosódtak össze ajkán a szavak. Néha el-elsírta magát, ilyenkor John ügyetlen mozdulattal átölelte. Kedves ember volt... sok tekintetben az apja jutott eszébe róla.

– Ha ezek rájönnek, hogy te mindent tudsz – mondta Charlie –, biztos téged is bezárnak. Be kellett volna fognom a számat.

– Naná hogy becsuknának! – mondta John vidáman. Nekem csak *D* jelű igazolványom van, picikém, ami csak arra jogosít fel, hogy kinyissam a Johnson-féle padlófényes üvegeket, másra sem. – John felnevetett. – Azt hiszem, nem eshet bajunk, hacsak el nem árulod nekik, hogy mindent elmondtal nekem.

– Szó se lehet róla! – mondta hevesen Charlie. Ő is aggódott egy kicsit. Félt, hogy John elárulja, mert akkor rávehetik, hogy kémkedjen utána. – Rettenetesen szomjas vagyok. Hozok a hűtőből egy kis vizet. Kérsz?

– Ne hagyj itt! – felelte azonnal John.

– Menjünk együtt! Kézen fogva.

Ezen látszólag elgondolkodott egy kicsit.

– Na jó – mondta.

Kicsosoztak együtt a konyhába, és közben szorosán fogták egymás kezét.

– Aztán semmiről se árulkodjál! Főleg arról ne, amit mondtam. Hogy a fene nagy indián fél a sötétben. A srácok halálra röhögnék magukat. Én meg mehetnék innen máshova.

– Nem nevetnének, ha tudnák...

– Lehet, hogy nem, de az is lehet, hogy igen – kuncogott John. – Azért mégis jobb szeretném, ha nem tudnák meg. Isten áldása, hogy itt voltál velem, picikém.

Charlie annyira elérzékenyült, hogy a szeme ismét megtelt könnyel, és küszködni kellett, hogy el ne sírja magát. Odaértek a hűtőhöz, és Charlie

kitapogatta, hogy hol lehet a hideg vizes kancsó. Nem volt már éppen jéghideg, de azért jólesett. Újabb kellemetlen érzése támadt, mert nem tudott rájönni, hogy mennyi ideig beszélhetett. De végül is... mindent elmondott. Még azokat a részleteket is, amelyeket titokban akart tartani. Például, hogy mi történt a Manders-farmon. Az olyanok, mint Hockstetter persze tudtak erről, de ők nem érdekelték. Sokkal inkább aggódott John miatt... hogy majd mit gondol róla?

Mégis elmondott mindent. John valahogy pont a leglényegesebb dolgokra kérdezett rá, és ő... ő pedig, ha gyakran sírva is, de válaszolt. És a válaszait John faggatózás, keresztkérdések és bizalmatlanság nélkül, nyugodt részvétellel fogadta el. Látszott, hogy átérzi, hogy milyen poklon ment Charlie keresztül, nyilván azért, mert ő is hasonlókat élt át.

– Tessék, itt a víz – mondta Charlie.

– Kösz. – Hallotta, ahogy iszik, majd visszakapta tőle a kancsót. – Koszi szépen.

Charlie eltette a vizet.

– Menjünk vissza a másik szobába – mondta John. – Be fogják ezek egyáltalán kapcsolni a világítást? – Türelmetlenül várta már a fényt. Úgy számolta, hogy több mint hét órája lehetek a sötétben. Szeretett volna már kijutni innen, és elgondolkodni mindenben. Most, hogy Charlie elmondott mindent – amit ő eddig is tudott –, hogyan tudná ezt felhasználni?

– Most már biztos hamar be fogják – mondta Charlie. Visszacsoszogtak a díványhoz, és leültek.

– Tényleg nem mondtak semmit az öregedről?

– Csak annyit, hogy jól van – felelte.

– Lefogadom, hogy be tudnék jutni hozzá – mondta Rainbird, mintha éppen most jutott volna eszébe az ötlet.

– Tényleg? Tényleg azt hiszed, hogy sikerülne?

– Az egyik nap cserélhetnék Herbie-vel. Akkor bemehetnék hozzá. Megmondhatnám neki, hogy jól vagy. Szóval meg nem mondhatnám, de átadhatnám neki egy üzenetet vagy mit.

– Nem lenne ez túl veszélyes?

– Az lenne veszélyes, ha rendszert csinálnánk belőle, picikém. De ezzel tartozom neked. Megnézem, hogy van.

Charlie a sötétben átölelte a férfit, és megcsókolta az arcát. Rainbird pedig érzelmesen vont a magához. A maga módján szerette Charlie-t, most jobban, mint valaha. Charlie az övé, és úgy vélte, hogy ő meg Charlie-é lett. Egy ideig.

Egymás mellett ültek, és alig szóltak valamit. Charlie elbóbiskolt. Aztán a férfi olyat mondott, amitől gyorsabban tért magához, mintha egy pohár vizet

loccsantottak volna az arcába.

– A szarba, meg kéne gyűjtanod nekik a francos tüzeiket, ha meg tudod!

Charlie meglepetésében mély levegőt vett, mintha John hirtelen megütötte volna.

– De hát *mondtam* már – felelte. – Olyan, mintha... mintha valami vadállatot kiengednének a ketrecből. Megfogadtam, hogy soha többé nem teszem. Az a katona a reptéren... azok az emberek a tanyán... megöltem őket... én égettem őket el! – Az arca forró volt, szinte tüzelt, és ismét sírhatnékja támadt.

– Abból, amit mondasz, úgy tűnik, önvédelemből tetted.

– De az nem mentség arra, hogy...

– Meg aztán az öreged neked köszönheti az életét. Charlie hallgatott. De John érezte, hogy gondterhelt, zavarodott, és a keserűség rázza. Sietve folytatta, mert nem akarta, hogy Charlie-nak eszébe jusson: egyszer közel állt ahhoz, hogy az apját is megölje.

– Ami meg azt a Hockstettert illeti, már én is találkoztam vele. Meg hozzá hasonlókkal, de még a háborúban. Mind azt hiszik, hogy ők szarták a világot. És mégis, így vagy úgy, de mindig kierőszakolják, amit akarnak.

– Én is ettől félek a legjobban – ismerte el Charlie halkan.

– Legalább van valaki, akinek nem ártana, ha felforrósodna a talpa alatt a talaj.

Charlie meglepődött, de azért harsányan felkacagott, mintha valami disznó viccen csak azért nevetne hangosabban, mert tilos ilyet mesélni.

– Nem – mondta, amikor nem rázta már a kacagás. Többet nem gyűjtök semmilyen tüzet. Megfogadtam. Csúnya dolog, nem csinálom többet.

Johnnak elege lett. Ideje, hogy befejezzék már. Bár úgy érezte, a megérzései alapján jó nyomon jár, nincs kizárva, hogy téved. Belefáradt. Legalább olyan nehéz volt megbirkózni a lánnyal, mint Rammaden mackóival. Ha meggondolatlanul folytatná, könnyen végzetes hibát követhetne el.

– Na jó. Te tudod.

– Tényleg meglátogatod apud?

– Megpróbálom, picikém.

– Sajnálom, John, hogy itt rekedtél velem, de örülök is neki.

– Aha.

Lényegtelen dolgokról beszélgettek, és Charlie John karján nyugtatta a fejét. John megérezte, hogy ismét elbóbiskol – nagyon késő volt már –, és mire úgy negyven perc múlva meggyulladt a villany, Charlie már mélyen aludt. Amikor a fény a szemébe világított, fészkelődni kezdett, és John árnyékába temette a fejét. John elgondolkodva nézegette Charlie vékonyka,

hajlékony nyakát és koponyája finom hajlatát. Hogy szorulhatott ennyi erő ilyen törékeny csontok közé? Vajon tényleg ott van? Igaz, amit Charlie-ról mondanak? Az esze még tiltakozott, de szíve már sejtette, hogy igaz. Furcsa és csodálatos érzés volt ez a kettősség. A szíve azt súgta, hogy annyira igaz, hogy az minden képzeletet felülmúl, még talán annyira is, mint ahogy az az örült Wanless állította.

John felemelte Charlie-t, az ágyához vitte, lefektette és betakargatta. Mikor John a vállára húzta a takarót, Charlie félálomban mocorogni kezdett.

John önkéntelenül is fölé hajolt, és megcsókolta.

– Jó éjszakát, picikém!

– Jó éjszakát, apu! – mondta Charlie elfúló, álmos hangon. A fal felé fordult, és elcsendesedett.

Rainbird még perceként át nézte, aztán visszament a nappaliba. Maga Hockstetter lépett be tíz perccel később.

– Áramszünet volt – mondta. – A vihar miatt. A francos elektronikus ajtók meg mind beragadtak. És vele mi...

– Semmi baja nem lesz, ha befogod a pofád! – sziszegte Rainbird. Nagy kezei megvillantak, megragadták Hockstetter fehér köpenyének gallérját, és rántottak rajta egyet. Hockstetter halálra vált ábrázata alig néhány centiméterre volt Rainbird arcától. – Ha még egyszer úgy viselkedsz idebenn, mint aki ismer engem, és ha netán másként szólítanál meg, mint ami egy *D* osztályú hivatalsegédnek kijár, kinyírlak, felkoncollak, de apróra, és eladlak macskaeledelnek.

Hockstetter erőtlenül hörgött. Habzott a szája.

– Megértetted? Kinyírlak. – Rainbird kétszer alaposan megrázta.

– Meg-meg-meg én.

– Akkor tűnés innen! – mondta Rainbird, és a sápadt, elképedt Hockstettert kilökte a folyosóra.

Még egyszer körülnézett, aztán kigördítette a kocsiját, és becsukta maga mögött az önműködő elektronikus ajtót. A hálószobában Charlie meg se moccan. Hónapok óta nem aludt ilyen mélyen. De az is lehet, hogy évek óta.

APRÓ TÜZEK, NAGY TESTVÉR

1

A heves vihar elült. Telt az idő – három hét múlt el. Kelet-Virginiában még kitartott a párás, tikkasztó nyár, de már kinyitották kapuikat az iskolák, és a

Longmont környéki szépen gondozott országutakon pöfögő, sárga iskolabuszok zötyögtek fel-alá. A fővárosban, a nem is olyan távoli Washingtonban is megnyílt a törvényhozás, a pletykázkodás és a rémhírterjesztés új idénye. Az országos televízióhálózat a szokásos csinnadrattáival tálalta az eseményeket, és a kialakult hangulatot csak fokozta a kiszivárogtatott információhalmaz és a whiskygőzös mámor.

Mindez szinte észrevétlen maradt a két polgárháború előtti korból származó épület hűvös, az időjárásnak megfelelően temperált szobáiban és az alattuk húzódó szinteken és folyosókon. Az egyetlen párhuzamos esemény az lehetett, hogy Charlie McGee is iskolába járt. Hockstetter állt elő azzal a javaslattal, hogy Charlie elméjét illene pallérozni, amire a kezdeti visszautasítás után a lány csak John Rainbird unszolására volt hajlandó.

– Ártani nem árthat – mondta John. – Mi jó van abban, ha egy olyan okos lány, mint te, lemarad? Egy szart, már elnézést kérek, Charlie, de én is gyakran kívánom, hogy bárcsak több iskolám lenne, mint a nyolc osztály. Akkor nem a padlót nyalnám, erre mérget vehetsz. Aztán meg úgysem tudsz mit csinálni az időddel.

Belement – John miatt. Bejártak hozzá a tanárok: a fiatal angoltanár, az idősödő hölgy, aki a matematikát oktatta, a vastag szemüveges fiatal asszonyka a francia nyelv tanára volt, és a toloszékes férfi, aki a reál tárgyakat tanította. Hallgatta őket, és valószínűleg tanult is, de az egészet John miatt csinálta.

John három alkalommal kockáztatta meg, hogy Charlie apjának írott üzenetet továbbítson, emiatt Charlie-nak büntudata volt, és így kész volt bármit megtenni, amiről úgy érezte, John kedvében jár vele. John híreket is hozott az apjáról – hogy jól van, hogy örül annak, hogy Charlie is jól érzi magát, és hogy közreműködik a kísérleteikben. Ez az újság egy kicsit elkésesítette Charlie-t, de már elég idős volt ahhoz, hogy megértse – legalábbis részben –, apjának nem feltétlenül az a legmegfelelőbb, ami neki is jó. Az utóbbi időben azon is eltűnődött, hogy vajon pont John-e az, aki a legjobban tudja, hogy mi számára a legjobb megoldás. Nyílt és vidám természete miatt (mindig káromkodott, aztán meg bocsánatot kért miatta, és ez nevetésre ingerelte Charlie-t) nagyon meggyőzőnek hatott.

John a tűzcsinálásról az áramszünet után vagy tíz hétig egy szót se szólt. Az ilyen dolgokról mindig a konyhában beszéltek, ahol John szerint nem volt "poloska", de azért mindig lehalkították a hangjukat.

De azon a napon egyszer csak megkérdezte:

– Nem gondolkodtál el azóta azon a tűzdzolgon, Charlie? – Újabban "picikém" helyett Charlie-nak szólította, mert a lány megkérte rá.

Charlie remegni kezdett. A Manders-farm óta a tűz pusztá gondolata ezt váltotta ki belőle. Megfeszült, a hideg rázta, és reszketett; Hockstetter jelentéseiben a jelenség "enyhe fóbiás reakcióként" szerepelt.

– Már megmondtam – felelte Johnnak. – Képtelen vagyok rá. És akarni sem akarom.

– A képesség és az akarás két különböző dolog – mondta John. Éppen a padlót mosta fel, de nagyon lassan csinálta, hogy beszélgethessenek. A felmosófa ide-oda járt. John úgy formálta a szavakat, mint a börtönben az elítéltek: alig mozdult meg az ajka.

Charlie nem válaszolt.

– Hát én elgondolkodtam rajta – mondta John. – De ha nem akarsz hallani, ha lezártad magadban a dolgot, akkor én is befogom a szám.

– Mondd csak nyugodtan! – egyezett bele udvariasan Charlie, bár valójában inkább azt szeretne volna, ha John befogja a száját, nem beszél róla, még csak nem is gondol rá, mert Charlie-nak az egész rosszulesett. De John annyi mindent tett érte... és Charlie semmiképp nem akarta megbotránoztatni vagy megsérteni. Szüksége volt egy barátira.

– Arra gondoltam, hogy ők biztos tudják, hogyan szabadult el a dolog a farmon – mondta a férfi. – Biztosan nagyon óvatosak lennének. Nem hiszem, hogy papírral meg olajos rongyokkal teli szobában kísérleteznének veled.

– Én sem, de...

A férfi az egyik kezét kicsit felemelte a fölmosófáról.

– Hallgass végig! Hadd mondjam végig!

– Jól van.

– És biztos azt is tudják, hogy ez volt az egyetlen alkalom, amikor igazi – hogy is hívják? – tűzvészt csináltál. Apró tüzek kellenek, Charlie! Ez a megoldás. Apró tüzecskek. És ha valami mégis történne, amit kétlek, mert azt hiszem, jobban tudsz magadon uralkodni, mint gondolod, de fogadjuk el, hogy mégis történik valami, akkor ki lesz a hibás? Nehogy már téged hibáztassanak. Azok után, hogy ezek a pöcsfejűek fél éven át azon tököröszttek, hogy hogyan kényszeríthetik ki belőled. A fenébe is, ne haragudjál!

Bár Charlie-t elrettentette, amit a férfi mondott, mégis a szája elé kapta a kezét, és elnevette magát John búbánatos arckifejezésén.

John is elmosolyodott egy kicsit, majd vállat vont.

– Aztán azt is gondoltam, hogy az ember nem tud uralkodni a dolgon, ha nem gyakorolja.

– Engem nem érdekel, hogy tudok-e uralkodni rajta, mert egyszerűen nem vagyok hajlandó megcsinálni.

– Lehet, hogy nem, de az is lehet, hogy igen – mondta John makacsul, és közben kicsavarta a felmosóröngyöt. A sarokba állította a felmosófát, és a

mosószeres vizet a lefolyóba zúdította. Friss vizet engedett magának, hogy feltörögessen vele. – Lehet, hogy *beugratnak*, és mégis megteszed.

– Nem hinném.

– Vagy tegyük fel, hogy egyszer belázasodsz. Influenzád lesz vagy torokgyulladásod, vagy a fene tudja, mid, valami fertőzés miatt. – Hockstetter számos ötlete közül ez volt az egyetlen valamire való elképzelés. – Kivették már a vakbeledet?

– Neeem...

John nekilátott, hogy feltörölje a padlót.

– Az én bátyámnak kivették, de előtte kilyukadt neki, és majdnem belehalt. Merthogy a rezervátumban éltünk, és le se sza... nem törődött velünk senki. Magas láza lett, negyven fok vagy mennyi, és összevissza beszélt olyanokhoz, akik ott sem voltak, meg szörnyen káromkodott. Ne tudd meg, de azt hitte, hogy az apánk a halál angyala vagy mi a franc, meg hogy azért gyűtt, hogy elvigye, és majdnem belebökte a késit, ami ott volt neki az éjjeliszekrényen. De ezt már meséltem, ugye?

– Még nem – mondta Charlie suttogva, de nem mintha attól félt volna, hogy kihallgatják, hanem mert rettenetesen elcsodálkozott. – Na ne mondd!

– De mondom – felelte John a nyomaték kedvéért. Ismét kicsavarta a rongyot. – Senki se hibáztatja miatta. A láz miatt volt. Ha az ember nincs magánál, bármire képes. *Bármire*.

Charlie felfogta, hogy ez mit jelent, és érezte, ahogy előnti a félelem. Erre soha nem gondolt.

– De ha uralkodni tudnál ezen a piro-micsodán...

– Hogyan uralkodhatnék, ha nem vagyok magamnál?

– Hát mert *képes* vagy rá. – Rainbird ahhoz a hasonlathoz folyamodott, amelyet eredetileg Wanless használt egy évvel korábban Cap nagy megrökönyödésére. – Olyan ez, mint a szobatisztaság, Charlie. Ha az ember egyszer megtanul parancsolni a hólyagjának és a beleinek, akkor egyszer s mindenkorra megtanulta. Ha az ember nincs magánál, összeizzadhatja az ágycsészét, de maga alá nem vizel.

Hockstetter rámutatott, hogy ez nem minden esetben van így, de Charlie ezt nem tudhatta.

– Szóval csak azt akarom ezzel mondani, hogy ha megtanulsz *uralkodni* a dolgon, akkor nem kell többet törődnöd vele, világos? Letudod az egészet. De ahhoz, hogy uralkodhass felette, gyakorolnod kell. Még hozzá nem is keveset. Ahogy megtanultad bekötni a cipődet, vagy ahogy a betűvetést tanultad a kisiskolában.

– De... de én nem akarok tüzet csinálni. Nem akarok. *Nem és nem!*

– Na, nesze. Most meg felizgattalak – mondta lesújtva John. – Igazán nem ezt akartam. Ne haragudjál, Charlie! Egy szót se szólok többet. Nagy a pofám, az a baj.

De legközelebb maga Charlie hozakodott elő a dologgal.

Három vagy négy nappal később történt, de Charlie addigra már alaposan átgondolta, amit John mondott... és úgy érezte, tudja, hogy mi a hiba az érvelésben.

– Ha egyszer elkezdem – mondta –, soha többet nem fogom tudni abbahagyni. Egyre többet és többet fognak követelni tőlem. Bárcsak tudnád, hogyan *üldöztek* minket, ezek *soha* nem adják fel! Ha egyszer beleegyezem, először csak nagyobb tüzetket követelnek majd, aztán még nagyobbakat, hatalmas máglyákat, és végül... nem tudom... félek.

John ismét csak tisztelni tudta. Charlie természetes éleslátása és megérzései hihetetlenül pontosak voltak. Rainbird eltűnődött, hogy vajon mit fog szólni Hockstetter, amikor megmondja neki, hogy Charlie McGee-nek egészen határozott elképzelése van arról, hogy mi is az ő titkon dédelgetett haditerve. Minden Charlie-val foglalkozó jelentés azt feltételezte, hogy a lány pirokinetikus képessége számos egyéb kapcsolódó pszionikus adottsággal jár együtt. Rainbird szerint Charlie intuitív adottsága csak egy volt a sok közül. Az apja újra és újra a szájukba rágta, hogy Charlie előre *jelozte*, hogy Al Steinowitz és a többiek úton vannak a Manders-farm felé. Ez a gondolat riasztó volt. Ha valami furcsa véletlen folytán Charlie-nak esetleg megérzése támadna az ő hitelességét illetően... de hát nemhiába mondják, hogy az asszonyok dühénél a pokol tüze sem perzsel jobban, és ha csak a fele is igaz annak, amit Rainbird Charlie-val kapcsolatosan igaznak vélt, akkor Charlie biztosan képes arra, hogy elővarázsolja azt a poklot vagy annak elfogadható hasonmását. Lehet, hogy hirtelen nagyon melege lenne. Ez kicsit izgalmassá tette a játszmát... és az az izgalom már régóta hiányzott neki.

– Charlie – mondta. – Nem azt akarom neked mondani, *ingyen* csináld nekik.

Charlie értetlenül nézett rá.

John felsóhajtott.

– Azt se tudom, hogyan magyarázzam meg – mondta. Szóval, szeretlek egy kicsit. Mintha az én lányom lennél. Pedig nekem sose volt gyerekem. Meg aztán, ahogy ezek itt téged ide beszuszteroltak, és azt se engedik, hogy az apáddal érintkezzél, meg a többi. Hogy nem mehetsz ki innen, hogy nem kapod meg azt, amit a többi kislány... ettől *elhányom* magam.

Az ép szemét egy pillanatra rávillantotta, és Charlie megijedt egy kicsit.

– Sok mindent elérhetnél, ha kiegyeznél velük... és persze diktálnád a feltételeket.

– Diktálnám? – kérdezte Charlie értetlenül.

– Naná! Fogadok, hogy kiengednének a levegőre, például. Még talán Longmontba is bemehetnél vásárolni. Kijuthatnál ebből az istenverte odúból, és egy rendes házba költözhetnél. Találkozhatnál gyerekekkel. És...

– Apát is láthatnám?

– Hogyne. Biztos az is menne. – Persze ez az egy dolog soha nem fog megtörténni, mert ha ketten szépen összerakják, amit tudnak, rögvest rájönnek, hogy John, a barátságos takarítóinas, egyszerűen túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Rainbird egyetlenegyszer sem adott át üzenetet Andy McGeenek. Hockstetter úgy vélte, ezzel fölösleges kockázatot vállalna, és Rainbird, aki szerint Hockstetter világrengető nagy seggfej, most az egyszer mégis egyetértett vele.

Más dolog volt egy nyolcéves gyereknek bemesélni, hogy a konyhában nincsenek poloskák, és hogyha halkán beszélnek, nem hallhatják őket, és megint más dolog a gyerek apját beültetni a hintába, még ha jól bebetetik, akkor is. Lehet, hogy McGee annyira nem kapja be a horgot, és rájön, hogy már réges-rég nem azt a "jó fiú-rossz fiú" játékot játsszák Charlie-val, amelyet a rendőrség évezredek óta alkalmaz, ha egy bűnözőt meg akar puhítani.

Fenntartotta tehát azt a látszatot, hogy üzeneteket visz Andynek, de fenntartott mást is. Igaz, hogy gyakran látta Andyt, de csak monitoron át. Az is igaz volt, hogy Andy közreműködött a kísérletekben, de igaz volt az is, hogy Andynek lóttek. Még egy gyereket sem tudott volna "rávenni" arra, hogy elnyaljon egy nyalókat. Nagy, hájas nulla lett belőle, és csak azzal törődött, hogy mit ad a tévé, és hogy mikor kapja meg a következő adagot. A lánya már réges-rég nem hiányzott neki. Ha Charlie találkozna az apjával, és megtudná, mivé tették, megmakacsolná magát, pedig Johnnak már majdnem sikerült megtörnie. Már Charlie is azt *akarta*, hogy győzzék meg. Nem, akármit megkaphat, de ezt nem. Charlie McGee soha nem láthatja az apját. Ki van zárva. Rainbird egyébként is gyanította, hogy Cap előbb vagy utóbb felrakja McGee-t a Műhely egyik repülőgépre, és elviteti a maui telepre. Charlie-nak persze semmi köze ehhez.

– Tényleg azt hiszed, hogy megengednék, hogy találkozzunk?

– Miért ne hinném – válaszolta könnyedén. – Persze nem azonnal; mert ők is tudják, hogy mi a dörgés, és sakkban tartanak vele. De ha egy bizonyos pontig közreműködsz velük, aztán pedig kikötöd, hogy nincs tovább, hacsak nem találkozhattok... – Szándékosan nem fejezte be. Kivetette a csalit. A csillogó csalétek ott fityegett a zsinór végén, ahogy húzza a vízen. Horgok álltak ki belőle, és ehetlen is volt. Persze ennek a kemény kis kölöknek nem kell mindent tudnia.

Charlie elgondolkodva nézett rá. Egy szó se hangzott el. Aznap.

Egy héttel később Rainbird hirtelen takarodót fűjt. Nem volt különösebb oka rá, de a megérzései azt sugallták, hogy a rábeszélés már nem használ. Könyörgőre kell vennie a figurát, ahogy Tapsifüles rimáncodik Róka komának, hogy ne dobja be a csipkebokorba.

– Emlékszel még, hogy miről volt szó a múltkor? – kezdte Rainbird. Épp a padlót fényesítette. Charlie úgy tett, mintha nem tudná eldönteni, hogy mit válasszon a hűtőben található számos finomság közül. Ahogy Charlie egyik lábfejét a másik mögött nyugtatta, kissé megemelve, Rainbird meglátta a rózsaszín talpát – a póz furcsamód a kora gyermekkort juttatta eszébe. Majdnem erotikusnak és valahogy sejtelmesnek látszott. Rainbird ismét a szívébe zárta Charlie-t, aki hátrafordította a fejét, és kérdőn nézett rá. Lófárokba kötött haja az egyik vállát fedte.

– Igen – mondta. – Emlékszem.

– Szóval, gondolkodtam a dolgon. Kérem én, hogy jövök én ahhoz, hogy tanácsokat osztogassak. Nem vagyok én szakértő – mondta. – Még arra se vagyok képes, hogy egy ezerdolláros bankkölcseont felhajtsak egy új kocsira.

– De John, ez nem számít...

– De még mennyire számít. Ha nem számítana, én is olyan lehetnék, mint a Hockstetter-félék. Diplomás.

Charlie mély megvetéssel szólalt meg:

– Apa azt szokta mondani, hogy diplomát még a hülyék is tudnak venni maguknak.

A férfit erre titkos vidámság fogta el.

2

Három nap múltán a hal bekapta a horgot.

Charlie szólt Rainbirdnek, hogy úgy döntött, beleegyezik abba, hogy kísérletezzenek vele. Azt is mondta, hogy óvatos lesz. És ha *ők* nem lesznek óvatosak, majd rákényszeríti őket. Az arca megnyúlt, törődött volt és sápatag.

– Csak akkor fogj bele – mondta John –, ha tényleg mindent eltervezted.

– Megpróbáltam – súgta Charlie.

– Miattuk csinálod?

– *Dehogy!*

– Akkor jó! Magad miatt?

– Igen. Miattam és az apámért.

– Rendben – mondta a férfi. – Még valamit, Charlie... te legyél a karmester. Érted? Megmutattad nekik, hogy tudsz kemény lenni. Nehogy

rajtakapjanak valami gyengeségen. Ha észreveszik, kihasználják. Ne hagyj magad! Érted, amit mondok?

– Azt hiszem... igen.

– Valamit valamiért. Minden alkalommal. Nincs potyázás. – A férfi kicsit meggörnyedt. A szeméből kialudt a tűz. Charlie-nak rosszulesett, hogy ilyen szomorúnak és elesettnek látja. – Ne hagyj, hogy úgy bánjanak veled, mint velem! Én a fél szememet adtam oda ennek az országnak, meg négy évet az életemből. Egy évet nyomtam le egy föld alatti lyukban, bogarakat ettem, lázzal küszködtem, a saját szaromat kellett szagolnom, és tetvek hintáztak a hajamban. Na és mi volt a jutalmam, amikor kijutottam? Felmosórongyot meg vödört adtak a kezembe, azzal köszönték meg. Engem meglóptak, Charlie. Ne hagyj, hogy veled is ezt csinálják!

– Ne félj! – mondta Charlie komolyan. John egy kicsit felvidult, majd elmosolyodott.

– No és mikor lesz a nagy nap?

– Holnap beszélek dr. Hockstetterrel. Megmondom neki, hogy hajlandó vagyok együttműködni... egy kicsit. Azonkívül azt is megmondom neki, hogy... hogy *én* mit akarok.

– Csak ne kérj túl sokat rögtön a legelején. Mint a mutatóványosok a vásárban. Előbb mutass nekik egy-két apró villanást, aztán kasszírozhatsz.

Charlie bólintott.

– De azért mutasd meg nekik, hogy kinél van az ostor, jó? Lássák, hogy ki a főnök!

– Rendben.

A férfi egyre szélesebben mosolygott.

– Ez a beszéd, picikém! – mondta.

3

Hockstetter dühöngött.

– Mi a fenére megy ki a játék?! – kiabált Rainbirddel. Cap irodájában voltak. "Azért nagy a szája – gondolta Rainbird –, mert tudja, ezen a meccsükön bíró is van: Cap." Aztán még egyszer megnézte magának Hockstetter haragos kék szemét, kipirult arcát, fehér ujjperceit, és elismerte, hogy valószínűleg tévedett. Olyan területre tévedt, amely Hockstetter kizárólagos fennhatósága alá tartozik. A dorgálás, melyet Rainbirdtől kapott az áramszünet után, más lapra tartozott; akkor Hockstetter majdnem végzetes hibát követett el, amivel tisztában volt. De most másról volt szó. Szerinte.

Rainbird csak bámult Hockstetterre.

– Szép nagy légvárat építettél, mondhatom! A rohadt életbe, ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy mikor fog a lány találkozni az apjával. Soha! Te meg: "Valamit valamiért" gúnyolódott Hockstetter dühében. – Elment az eszed!

Rainbird még mindig csak bámult rá.

– Én ezt nem ismételném meg még egyszer – mondta közömbös hangon.

Hockstetter arca megrándult... de csak egy kicsit.

– Nyugalom, fiúk! – mondta Cap fásultan. – Nyugalom. Cap asztalán még ott volt a magnó. Épp az imént hallgatták vissza Charlie és Rainbird délelőtti beszélgetését.

– Számomra nyilvánvaló, hogy Hockstetter doktor úrnak elkerülte a figyelmét, hogy ő és kis csapata végre *valamit* kézhez kap – mondta Rainbird.

– Ez mintegy százszázalékos növekedést jelent a rendelkezésükre álló gyakorlati ismeretek területén, ha jól számolom a dolgot. Javíts ki, ha tévedek!

– Egy előre ki nem számítható esemény következtében – mondta hirtelen Hockstetter.

– Egy olyan esemény következtében, amelyet egy kis előrelátással ti is megtervezhettetek volna belső használatra! – vágott vissza Rainbird. – Persze időigényes, ha az ember patkányokkal játszadozik inkább.

– Uraim, elég legyen! – mondta Cap. – Nem azért jöttünk össze, hogy egymást sértegezzük. – Hockstetterre nézett. Nektek végre összejött valami – mondta –, de meg kell hagyni, nem vagy nagyon hálás érte.

Hockstetter dörmögött valamit. Cap most Rainbirdre nézett.

– Ennek ellenére úgy vélem, hogy a vége felé egy kicsit túljátszottad az *amicus curiae* szerepét.

– Ha tényleg ez a véleményed, akkor még mindig nem érted az egészet. – Capról Hockstetterre nézett, majd visszafordult Cap felé. – Szerintem súlyosan félreértitek a helyzetet. Ha a rendelkezésre álló két gyermekpszichiáter tényleg a szakma mestere, nem sok jót jósolok azoknak a kölköknek, akiknek lelki zavarai vannak.

– Könnyű azt mondani – felelte Hockstetter. – De...

– Fogalmatok sincs róla, hogy Charlie mennyire *éles eszű!* – vágott közbe Rainbird. – Nem vagytok tisztában azzal... hogy mennyire könnyedén birkózik meg az ok-okozati összefüggésekkel. Olyan volt vele dolgozni, mintha aknamezőn járna az ember. Azért hívtam fel a figyelmét a mézesmadzag-effektusra, mert magától is rájött volna. Azzal, hogy én adtam a szájába a dolgot, csak további bizalmat ébresztettem benne magam iránt... így lett a hátrányból előny. – Hockstetter épp meg akart volna szólalni, amikor Cap felemelte a kezét, és Rainbirdhöz fordult. Azzal a finom, békítő hanghordozással, amelyet kizárólag John Rainbird számára tartott fenn... mert Rainbirdhöz hasonló nem nagyon akadt.

– Ez semmit nem változtat azon, hogy ezzel valószínűleg behatároltad Hockstetterek lehetőségeit. Charlie előbb vagy utóbb rá fog jönni, hogy soha nem értheti el végső célját, mert nem engedjük meg neki, hogy találkozzon az apjával. Mert abban, ugye, egyetértünk, hogyha megengedjük neki, akkor egyszersmind le is mondhatunk róla.

– Pontosan – mondta Hockstetter.

– És ha tényleg olyan éles eszű, ahogy monddod, akkor esetleg sokkal hamarabb áll elő ezzel a teljesíthetetlen kéréssel.

– Elő fog állni velem – hagyta helyben Rainbird. – És akkor befellegzett. Először is, ha találkozna velem, azonnal észrevenné, hogy egész idő alatt hazudtam neki az apja állapotát illetően. Egy pillanat alatt rájönne arra is, hogy melyik oldalon álltam. Csak arról van szó tehát, hogy mennyi ideig tudjuk rábírnunk az együttműködésre.

Rainbird előrehajolt.

– Még egy-két dolgot. Először is, akár tetszik, akár nem, nem várható, hogy *ad infinitum* gyűjtogatja nekünk a tüzeket. Emberi lényel van dolgunk, egy kislánnyal, aki szeretne végre együtt lenni az apjával. Ez nem egy patkánykísérlet.

– Mi már rég... – kezdte türelmetlenül Hockstetter.

– Egy fenét! A kísérleteitek jutalmazási rendszerének a lényege: a bot végére répát akasztotok, és az öszvér elé lógatjátok. Mivel tüzet tud gyűjteni, Charlie azt hiszi, hogy ő tartja a bot végét, és hogy ezzel szépen elvezet minket és saját magát – az apjához. Mi úgy képzeljük, hogy az apja a répa, és hogy ezzel mi irányítjuk őt. Egy öszvér persze nyilván felszántaná a fél világot, csak hogy elérje végre azt a répát, mert buta. *De ez a kislány nem az.*

Capre és Hockstetterre nézett.

– Egyre csak ezt ismétlgetem. De mint a falra hányt borsó. A lány nem egyszerű eset; ezt kell végre tudomásul vennem. Előbb vagy utóbb kinyílik a szeme, és beint nekünk. Nem öszvérről van dolgunk. Nem is fehér egérről.

"Neked persze más se kéne! – gondolta Cap utálkozva. Azért várod már, hogy abbahagyja, hogy megölhesd."

– Ebből az egyszerű tételből kell kiindulnunk – folytatta Rainbird. – Ez az alapállás. Aztán el kell gondolkodnunk azon, hogyan lehet további együttműködésre bírni. Amikor ez sem megy már, írhatjátok a jelentéseiteket. Ha elég adat áll rendelkezésre, szép kis summa üti a markotokat. Megehetitek a répát. Aztán egy sor tudatlan ágrólszakadt pasasnak beadhattok valami újabb ördögi kotyvalékot.

– Most sértegetni próbálsz? – kérdezte Hockstetter remegő hangon.

– Van, akivel másként nem lehet szót érteni – felelte Rainbird.

– Na és hogyan óhajtod további együttműködésre bírni? – szólalt közbe Cap.

– Kezdetben egy-két apró engedmény fejében is hajlandó lesz dolgokra – mondta Rainbird. – Elég egy kis séta a kertben. Vagy... minden kislány szereti a lovakat. Lefogadom, hogy vagy fél tucat tüzet gyújtana, ha megengednék neki, hogy egy lovászfíú az egyik öreg kancán megfutószáraztassa. Ettől aztán az olyan tintanyalók, mint Hockstetter, vagy öt évig ökörködhetnének...

Hockstetter felpattant.

– Ezt én nem vagyok hajlandó végighallgatni!

– Ül le, és maradj csendben! – mondta Cap. Hockstetter arca elvörösödött a méregtől. Harciasnak látszott, de alig egy pillanat múlva már mintha sírással küszködött volna. Végül leült.

– Engedjétek meg neki, hogy bemenjen a városba vásárolni! – mondta Rainbird. – Vigyétek el a vidámparkba, és ültessétek fel a hullámvasútra! Mondjuk, a jó barát, John kíséretében.

– Komolyan gondolod, hogy csupán ezekkel a dolgokkal... – kezdte Cap.

– Nem. Huzamosan semmiképp. Előbb vagy utóbb az apja lesz a tét. Elvégre Charlie is ember. Neki is vannak igényei. De a kezdeti lépéseket hajlandó lesz megtenni azon az úton, amelyen el akarjátok indítani, mert úgy okoskodik, hogy a célja érdekében engedmények kellenek. De végül az apucikáját akarja majd, ez nyilvánvaló. Semmit nem ad ingyen. Makacs kölyök.

– És ezzel véget ér a sétahajókázás – mondta elgondolkodva Cap. – Végállomás, kiszállás. Lezárjuk az ügyet. Legalábbis ezt a részét. – Cap sok tekintetben nagy megkönnyebbülést érzett, hogy végre pontot tehet a dolog végére.

– Még nem egészen – mondta Rainbird, miközben örömtelen mosoly ült ki az arcára. – Van még egy titkos fegyverünk. Még egy utolsó adunk, ha a többit már kijátszottuk. Nem a fődíjra – az apjára gondolok, – hanem valami másra, amitől még egy kicsit kivehetünk belőle.

– No és mi lenne az? – kérdezte Hockstetter.

– Találjátok ki! – mondta Rainbird, még mindig ugyanazzal a mosollyal az arcán, és elhallgatott. Lehet, hogy Capnek sikerül, bár az utóbbi fél év során egy kissé összezavarodott. De több esze volt, mint a legtöbb beosztottjának (és a hivatalára áhítózóknak) még akkor is, ha csak félgőzzel gondolkodott. Hockstetter sose fog rájönni. Már így is sokkal magasabbra került, mint amire silány képességei feljogosították volna. Kiváló előmenetelét leginkább az állami bürokráciának köszönhette. Hockstetternek még az is nehézséget okozna, ha szaglás után kellene megállapítania, hogy mi van egy bűdös sajtos szendvicsben.

Nem mintha számított volna, hogy kitalálják-e, vajon mi lehet ebben a

játszmában a legfontosabb adu (mondhatná úgy is: a Répakirály); az eredmény így is, úgy is ugyanaz lesz. Az övé lesz a főszerep. Azt is kérdezhetné volna tőlük: *Mit gondoltok, ki ennek a kislánynak az apja most, hogy nincs apja?*

De csak találják ki saját maguk. Ha tudják.

John Rainbird kitartóan mosolygott.

4

Andy McGee a tévé előtt ült. A készülék tetején, a házimozsi-készüléken aranyárgán világított a kijelző fénye. A képernyőn Richárd Dreyfuss azon serénykedett, hogy a nappalijában megépítsen egy úrjárművet. Andy arckifejezése nyugodt és bágyadt élvezetet tükrözött. Belülről azonban remegett az idegességtől. Eljött az ő napja.

Az áramszünet óta eltelt három hét Andy számára gyötrő büntudattal vegyes kibírhatatlan feszültséget jelentett. Egyszerre értette meg, hogy miért kelthet akkora félelmet az emberekben az orosz KGB, és hogy hogyan élvezhette annyira George Orwell regényében Winston Smith rövid életű, titkos lázadását. Ismét volt egy titka, amely rágta belülről, nem hagyta nyugodni, ahogy a súlyos titkok gyötrik azt, aki hordozza őket. Andy máris erősebbnek, összeszedettebbnek érezte magát. Kifogott rajtuk. Csak az isten tudja, hogy meddig lesz képes kitartani, vagy hogy mi lesz a vége, de végre *cselekedett*.

Már majdnem tíz óra volt, és Pynchot, az örökké vigyorgó Pynchot, tízre ígérte magát. Kisétálnak a kertbe, hogy "megbeszéljék, mennyit javult az állapota". Andy eltökélte, hogy lökést ad Pynchotnak... legalábbis megpróbálja. Már korábban is megtehetné volna, de nem a kamerák és a számtalan lehallgatókészülék előtt. A várakozás módot adott neki arra, hogy kidolgozza a támadás lépéseit, és hogy ellenőrizze a gyengeségeket. Gondolatban számtalanszor átdolgozta a részleteket.

Éjszakánként a sötétben fekve újra és újra átgondolta: *A Nagy Testvér szemmel tart. Erről soha ne feledkezz meg, ezt ismételd magadban. Összezártak a Nagy Testvérrel, és ha tényleg segíteni szeretnél Charlie-n, ki kell játszaniod őket.*

Kevesebbet aludt, mint életében valaha, de csak azért, mert félt, hogy álmában beszél. Egyes éjszakákon éberem és mozdulatlanul hevert órákon át, és még forgolódni sem mert, attól tartva, hogy szemet szúr, ha sokat mocorog az, akit elkábítottak. Ha elaludt is, szendergett csupán, furcsa álmokat látott (gyakran jelent meg bennük Long John Silver, a félszemű, falábú kalóz), és könnyen felriadt.

A legkönnyebb dolga a tablettákkal volt, mert azt hitték, nem tud meglenni nélkülük. Napi négyszer kapott belőlük, de az áramszünet óta egyszer sem folytattak vele kísérletet. Úgy gondolta, lemondtak róla, és hogy Pynchot is ezt kívánja közölni vele a mai séta során.

Néha a kezébe köhögte a tablettákat, beletömködte őket valami ételmaradékba, amit később a szemétdobóba kapart. Még többet húzott le a WC-n. Máskor azt színlelte, hogy gyömbérsörrel veszi be őket. A tablettákat a félig üres dobozba köpte, megvárta, míg feloldódnak, és otthagya, mintha megfeledkezett volna róla. Később a lefolyóba öntötte az italt.

Mi tagadás, nem volt profi ezekben a dolgokban, és akik ellenőrizték, feltehetően azok voltak. De Andy sejtette, hogy nem nagyon figyelik már. Ha mégis figyelik, lebukik. És akkor mi van.

Dreyfuss és az az asszony, akinek elvitték a fiát a repülő csészealj utasai, éppen az úrjáró külsején dolgoztak, amikor röviden megszólalt az ajtó nyitását jelző berregő. Andy figyelt, hogy meg ne rezzenjen a hangra.

Eljött a pillanat – ismételte magában még egyszer.

Herman Pynchot belépett a nappaliba. Alacsonyabb volt Andynél, de jóval soványabb is; Andy enyhe nőiességet vélt felfedezni benne, de nem tudta volna megmondani, hogy miért. Ma is mintha skatulyából húzták volna elő: vékony, magas nyakú garbót viselt, és könnyű, nyári zakót. Ja, és természetesen vigyorgott.

– Jó reggelt, Andy! – köszönt.

– Ó! – mondta Andy, majd szünetet tartott, mintha gondolkodna. – Üdvözlöm, Mr. Pynchot!

– Ugye nem zavarja, ha ezt itt kikapcsolom? Tudja, el kell mennünk sétálni.

– Ó! – Andy homloka összeráncolódott, majd kisimult. – Dehogy. Már vagy három-négyszer láttam. De a vége nagyon tetszik. Olyan kedves. Az ufók elviszik a fiút. A csillagok közé.

– Igazán? – mondta Pynchot, és kikapcsolta a készüléket. – Nos, akkor mehetünk.

– Hová? – kérdezte Andy.

– A közös sétánkra – mondta Herman Pynchot türelmesen. – Emlékszik?

– Ó! – mondta Andy. – Hát persze. – Felállt.

5

Andy szobája széles, kőpadlós előtérből nyílt, melyet tompított, visszavert fények világítottak meg. A hírközpont vagy a komputerterem valahol a

közelen lehetett, mert az emberek lyukkártyákkal érkeztek, kiírt szövegekkel távoztak, és a finom gépek zümmögése is kihallatszott.

Andy lakosztályának ajtaja előtt egy fiatalember ögyelgett. Konfekcióban vásárolt sportzakóban volt, amely a kormányügynökök lényeges ismertetőjele. Hóna alatt hegedűtokot tartott. Az ügynök hozzátartozott a szokásos ügymenethez, de kissé hátramaradt, és hallótávolságon kívülről figyelte őket séta közben. Andy úgy érezte, nem jelent problémát.

Az ügynök követte Andyt és Pynchotot a lifthez. Andy annyira nehezen kapkodta a levegőt, hogy úgy érezte, beleremeg a mellkasa. Mégis, bár észrevétlenül, de mindent megfigyelt. Volt vagy egy tucat jeltelen ajtó. Korábbi sétái alkalmával néhányat közülük már nyitva talált – az egyik valami kis szakkönyvtár lehetett, a másik meg egy másolóhelyiség –, de a legtöbbről nem tudta, mit rejt. Lehet, hogy éppen Charlie-t tartják fogva valamelyik zárt ajtó mögött... de az is lehet, hogy a lánya valahol másutt van az épületben.

Beszálltak a liftbe, amely ahhoz is elég tágas volt, hogy beleférjen egy kerekese kórházi ágy. Pynchot előkereste kulcsait, az egyiket elfordította a zárban, és megnyomta az egyik jeltelen gombot. Az ajtók becsukódtak, és a lift máris siklott felfelé. A Műhely ügynöke a lift végébe húzódott. Andy Lee farmernadrágjának zsebébe csúsztatta a kezét, és csöppnyi üres mosoly ült ki az arcára.

A liftajtó az egykor táncteremként használt helyiséghez érve nyílt ki. A padlót fényes tölgyfa parketta borította. A hatalmas kiterjedésű szoba túlsó végében csigalépcsősor emelkedett kecsesen, kettőt fordulva a felsőbb szintek felé. Balra üvegajtók nyíltak a napsütötte teraszra és a szemközti sziklakertre. Jobbról, ahol a súlyos tölgyfa ajtók félig nyitva álltak, írógépek zakatolása hallatszott: készült a napi két láda adminisztráció.

És mindenünnen friss virágillat áradt.

Pynchot mutatta az utat a napos táncterem át, és Andy, mint rendesen, most is szoba hozta az intarziás parkettát, mintha sose látta volna. Az üvegajtón át kiléptek a kertbe a műhelyes mókus kíséretében. Kint fülledt hőség volt. A levegőben lomhán zümmögtek a méhek. A sziklakerten túl hortenzia, aranyfa és rododendronbokrok virágoztak. A végtelen köreiket rovó nyerges fűnyírók zaja is odahallatszott. Andy őszinte hálával fordította az arcát a nap felé.

– Hogy érzi magát, Andy? – kérdezte Pynchot.

– Jól. Remekül.

– Tudja, hogy már majdnem fél éve van itt nálunk füzte tovább Pynchot, enyhén meglepett hangon, mintha azt mondta volna: "hát nem érdekes, hogy mennyire gyorsan elszáll az idő, ha az ember jól érzi magát". Jobbra fordultak a kavicsos ösvények felé. Édes illat lengett. A kerti tó túloldalán, a szemközti

ház mellett két lusta ló ügetett tova.

– Már annyi ideje lenne? – kérdezte Andy.

– Meglehetősen hosszú idő telt el – mondta Pynchot vigyorogva. – És hát úgy döntöttünk, hogy az ereje... szertefoszlott, Andy. Valójában semmilyen értékelhető eredményt nem értünk el.

– Mert állandóan kábítószerrel tömnek – mondta Andy sértődötten. – Kábán nem várhatnak el tőlem teljes erőbedobást.

Pynchot a torkát köszörülte, de nem tette szóvá, hogy az első három kísérlet alkalmával Andy nem állt kábítószer hatása alatt, és mégsem sikerült neki semmi.

– Csak azt akarom mondani, dr. Pynchot, hogy megtettem minden tőlem telhetőt. *Próbálkoztam.*

– Persze, persze. Természetesen. Éppen ezért úgy gondoljuk, azaz én úgy gondolom, hogy kiérdemelte, hogy kipihenhesse magát. Nos, Andy, a Műhelynek van egy kis telepe Mauin, a Hawaii-szigetek egyikén. Nekem pedig hamarosan meg kell írnom a hathavi jelentésemet. Mit szólna hozzá... – Pynchot majdnem annyira vigyorgott, mint pék kutyája a meleg zsömlére, hangja pedig úgy csengett, mintha valami gyerekeknek éppen óriási ajándékot nyújtana át. – Szóval, mit szólna hozzá, ha azt javasolnám, hogy töltsen ott a most következő időszakot?

A most következő időszakot, ami lehet akár két év is, gondolta Andy. Vagy akár öt is. Szem előtt akarják tartani arra az esetre, ha visszatérne a tudati befolyásolás terén mutatott képessége, vagy talonba helyezik, hogy elővegyék, ha Charlie-val valami előre nem látható nehézségbe ütköznének. Végül azonban – efelől nem volt kétsége balesetnek, túladagolásnak vagy "öngyilkosságnak" kell következnie. Orwelli terminológiával: "nemszemély" válna belőle.

– Ott is megkapom majd a gyógyszereimet? – kérdezte Andy.

– Hát persze hogy megkapja – nyugtatta meg Pynchot.

– Hawaii... – szólalt meg Andy álmodozva. Aztán Pynchotra tekintett, és remélte, hogy az arca bárgyú ravaszkodást mutat. – Dr. Hockstetter biztos nem enged el. Dr. Hockstetter nem kedvel engem. Bizony.

– Dehogynem – vigasztalta Pynchot. – Igenis kedveli magát, Andy. De ez nem számít, mert magáért én felelek, és nem dr. Hockstetter. Biztosíthatom, hogy ő is egyet fog érteni a javaslatommal.

– De még nem írt a dologról feljegyzést neki – mondta Andy.

– Nem, dehogy. Előbb magával akartam megbeszélni. De igazán, Hockstetter jóváhagyása csak formalitás.

– Bölcs dolog lenne talán még egy kísérletsorozat mondta Andy, és enyhé lökést adott Pynchotnak. – A biztonság kedvéért.

Pynchot szeme hirtelen furcsán lüktetni kezdett. Vigyora elbizonytalanodott, meglepetté vált, majd eltűnt az arcáról. Most inkább Pynchot látszott kábultnak, amitől Andy gonosz örömet érzett. A méhecskék a virágok közt döngicséltek. A frissen nyírt fű illata nehéz és émelyítő volt.

– Amikor megírja a jelentését, javasoljon még egy sor kísérletet – ismételte Andy.

Pynchot tekintete kitisztult. Ismét fülig szaladt a szája.

– Persze ez a Hawaii-ügy csak maradjon köztünk egy ideig – mondta. – A jelentésemben még egy sorozat kísérletet fogok javasolni. Azt hiszem, ez a legbölcsebb. Tudja, csak a biztonság kedvéért.

– De utána ugye elmehetek Hawaiiiba?

– Igen – mondta Pynchot. – De csak utána.

– És ez az újabb kísérletsorozat meddig tart? Körülbelül három hónapig?

– Igen, körülbelül addig. – Pynchot úgy mosolygott Andyre, mint a tanár az eminens diákra.

A kerti tóhoz közeledtek. Kacsák eveztek a tetején komótosan. A két férfi megállt a tó mellett. Mögöttük a sportzakós fiatalember a tó túloldalán lovagló középkorú férfit és nőt figyelte. Tükörképüket a sima vizén csak az egyik kacsza törte meg hosszú, nyugodt tempóival. Andy úgy érezte, hogy a pár kísértetiesen hasonlít egy hirdetésre, amely postán rendelhető életbiztosítást árul, az ilyen hirdetések szoktak a vasárnapi hírlapból az ember ölébe – esetleg kávéjába – pottyanni.

Fejében enyhe nyomást érzett. Tűrhető volt. De idegességében majdnem a szükségesnél erősebb lökést adott Pynchotnak, aminek a következményeit még a fiatalúr is észrevette volna. Látszólag nem figyelte őket, de Andy t nem lehetett félrevezetni.

– Meséljen nekem a környékről meg a környékbeli utakról! – kérte halkán Pynchotot, és ismét gyenge lökést adott neki. Bizonyos beszélgetésfoszlányokból annyit már tudott, hogy nem voltak messze Washington D. C.-től, bár annyira közel sem, mint a CIA langleyi támaszpontja, de ennél többet nem.

– Nagyon szép itt – mondta álmatagon Pynchot –, mióta betemették a lyukakat.

– Tényleg szép – mondta Andy, és elhallgatott. Elő-előfordul, hogy a lökés mellékhatásaként az alany, szinte hipnotikusan, emlékképeket elevenít fel – általában homályos asszociációk révén –, ilyenkor nem tanácsos megszakítani a folyamatot. Ez visszhangjelenséggel járna, amely gellert kapva felerősödhet, aminek pedig... nos, kiszámíthatatlan következményei lehetnének. Volt egy hasonló esete egy üzletemberrel, aki a tanítványa volt. A dolog annak idején halálra rémítette Andy t, de szerencsére nem lett belőle baj. Valahogy – most

nem kívánta, hogy Pynchot pajtás hirtelen csatakiáltásokkal kísért vitustáncba kezdjen.

– A feleségem imádja azt a micsodát – mondta Pynchot ugyanolyan álmodozó hangon.

– Mit? – kérdezte Andy. – Mi az a micsoda, amit imád?

– Az új hulladékaprító készülékét. Olyan...

Abbahagyta.

– Olyan szép – sugallta Andy. A sportzakós pasas egy kicsivel közelebb merészkedett, és Andy érezte, hogy felső ajkán gyöngyözik a verejték.

– Olyan szép – hagyta helyben Pynchot, és homályos tekintetet vetett a tóra.

A Műhely ügynöke még közelebb került, és Andy úgy döntött, hogy esetleg még egy lökést meg kell kockáztatnia... egy igen enyhe lökést. Pynchot úgy állt mellette, mint a tévé a nappaliban, kiégett képcsővel.

Az ügynök egy darabka fát vett fel a földről, és a tóba hajította. Könnyedén hullott a vízre, és fénylő, növekvő gyűrűket rajzolt maga köré. Pynchot szeme felvillant.

– Nagyon csinos ez a környék – mondta. – Dimbes-dombos. Jól lehet erre lovagolni. Mi is hetente egyszer kilovagolunk a feleségemmel, ha az időnk engedi. Mellesleg a legközelebbi város innen nyugatra... délnyugatra van. Nem valami nagy hely. A 301-es főút mellett fekszik. Kelet felé Gether a legközelebbi városka.

– Gether is a főúton van?

– Nem. Oda egy mellékút visz.

– És hova jut az ember a 301-esen? Ha nem Dawnba akar menni.

– Hát természetesen Washingtonba, ha északnak megy. Délnek pedig majdnem Richmondig.

Andy szerette volna Charlie-ról is kifaggatni, az volt a terve, hogy meg is teszi, de Pynchot reakciója megriasztotta. A *feleség, lyukak, csinos* – és a legkülönösebb – *hulladékaprító készülék* képzettársítása szokatlan volt, és valahogy nyugtalanító. Lehet, hogy befolyásolhatósága ellenére Pynchot mégsem jó alany. Talán valamilyen személyiségzavarral küszködik, de valahogy mégis sikerül a normalitás látszatát magára kényszerítenie, és csak az Isten tudja, hogy milyen erők feszülnek kényes egyensúlyban a felszín alatt. Mindig beláthatatlan következményekkel járt, ha kiegyensúlyozatlan lelkivilágú emberek kaptak lökést. Ha a gorilla nem figyelte volna őket, Andy megpróbálta volna újra (a történetek után nem sok fenntartása volt az ellen, hogy Herman Pynchot fejét egy kicsit megzavarja), de most mégis meggondolta. Egy "meglökött" pszichiáter nagy jótétemény lett volna az emberiség számára, de Andy McGee-t nem ejtették fejre.

Lehet, hogy túlságosan messzemenő következtetéseket vont le egy egyszerű emlékkép-reakcióból; gyakran előfordult már, hogy mások is így reagáltak, és egyikük sem borult ki. Pynchotban mégsem bízott. Pynchot túl sokat vigyorgott.

Hirtelen hűvös, vérszomjas hang szólalt meg benne mélyről, mintha a tudatába ásott kútból kiáltott volna fel valaki: *Mondd neki, hogy menjen haza, és kösse fel magát! Aztán adj egy lökést! Egy jó erőset!*

Megrettenve és kicsit megundorodva hessegette el magától a gondolatot.

– Nos? – mondta Pynchot, és vigyorogva nézett körül. Máskor is randevúznak?

– De még mennyire! – felelte Andy.

Ez volt a kezdet. De Charlie-ről még mindig nem volt semmi híre.

6

HIVATALI FELJEGYZÉS

Feladó: Herman Pynchot
Címzett: Patrick Hockstetter
Dátum: szeptember 12.
Tárgy: Andy McGee

Az elmúlt három nap alatt átvizsgáltam a feljegyzéseimet és a hangfelvételeket, és Andy McGee-vel is beszéltem. Utolsó, szeptember 5-i beszélgetésünk óta lényeges változás nem történt, mégis egy időre szeretném felfüggeszteni a Hawaii-ügyet, ha nem ütközöm túl nagy ellenállásba (Cap Hollisterrel szólva "ez csak pénzkérdés!").

A lényeg az, Pat, hogy mindenképpen bölcs dolognak tartanám, ha egy utolsó sorozat kísérletet még elvégeznénk a biztonság kedvéért. Utána pedig küldhetjük is a maui telepre. Véleményem szerint az utolsó sorozathoz kb. három hónapra lesz szükség.

Kérlek, értesíts, mielőtt sort kerítenék az adminisztrációra.

Herm

7

HIVATALI FELJEGYZÉS

Feladó: P. H.
Címzett: Herm Pynchot
Dátum: szeptember 13.
Tárgy: Andy McGee

Nem egészen értelek! Legutolsó értekezletünk során mindannyian egyetértettünk – többek közt te is –, hogy Andy McGee úgy kipukkadt, mint egy léggömb. Ha már egyszer döntöttünk, nem érdemes tétovázni.

Ennek ellenére, ha még egy kísérletsorozatot el akarsz végezni, semmi kifogásom ellene. Mi is a jövő héten kezdjük a lánnyal, de bizonyos megfontolatlan lépések következtében nem valószínű, hogy sokáig számíthatunk közreműködésére. De amíg vissza nem utasít bennünket, nem árt, ha az apja a közelben van... jól jöhet, mint "tűzoltó készülék".

Lehet, hogy tényleg "csak pénzről" van szó, Herm, de az adófizetők pénzéről, és ebben az esetben nem veszik jó néven a könnyelműséget. Cap Hollister különösen nem. Nem árt, ha erre odafigyelsz.

Hat, legfeljebb nyolc heted van, hacsak nem sikerül valamilyen eredményt elérned vele... amit kértél, de ha mégis, megeshem a kalapomat, vagy inkább a te cügos cipődet.

Pat

8

– A rohadt faszkalap! – kiáltott fel Herm Pynchot, amikor a feljegyzés végére jutott. Újra elolvasta a harmadik bekezdést: pont Hockstetter, az a Hockstetter, akinek egy tökéletesen helyreállított 1958-as Ford Thunderbird volt a segge alatt, pont ő próbál meg neki a pénzről szónokolni. A feljegyzést összegyúrte, a szemétkosárba hajította, majd hátradőlt a forgatható irodaszékben. Legfeljebb két hónapja van! Ez sem tetszett. Sokkal jobb lett volna három. Úgy érezte...

Egyszer csak ellenállhatatlanul és rejtélyes módon az otthoni szeméttaprító készülék képe ötlött fel benne. Ez sem tetszett. Az utóbbi időben egyre gyakrabban gondolt a mosogató lefolyójába szerelt szeméttaprító készülékre, és sehogy sem tudta elhessegetni magától ezt a kényszerképzetet. Különösen akkor merült fel benne, ha Andy McGee ügyével foglalkozott. A mosogató

közepén tátongó sötét lyukat gumisapka borította... akár egy pesszárium... a vaginát...

Egyre mélyebbre süppedt a széken, és elkalandozott. Mikor hirtelen feleszmélt az álmodozásból, bosszankodva vette észre, hogy majdnem húsz perc telt el észrevétlenül. Nyomatott űrlapot húzott elő, hogy feljegyzést készítsen annak a nyavalyás Hockstetternek, akitől le kellett nyelnie mindent szép sorban, mert meggondolatlanul hozzá merte fűzni, hogy "ez csak pénzkérdés". Nagy erőfeszítésbe került megállnia, hogy ne ismétlje meg a három hónapos periódusra vonatkozó kérését (és közben ismét a személtaprító sima, sötét nyílása jutott az eszébe). Nincs mese, két hónapja van, mert Hockstetter annyit adott. De ha Andy McGee-vel mégis sikerül eredményt elérnie, Hockstetter íróasztalát negyedórán belül megtéríti késsel, villával, húspuhító sóval, és felszolgál hozzá két negyvenhatos cügos cipőt.

Befejezte a feljegyzést, ráfirkantotta az aláírását, és a halántékát masszírozva hátradőlt. Fejfájás gyötörte.

Herm Pynchot a középiskolában és az egyetemen még titokban transzvesztita volt. Szeretett női ruhákba bújni, mert bennük kimondottan... szóval nagyon csinosnak érezte magát. Még gólya volt az egyetemen, amikor két diákköri lakótársa leleplezte. Hallgatásukat csak egy olyan, szinte rituális megszégyenítés révén tudta megvásárolni, amely sokban hasonlított ahhoz, ahogy az új diákköri tagokat a "beavatás" során "lesimázták", és amelyben annak idején Pynchot is féktelen jókedvvel vett részt.

Hajnali két óraker leleplezői teleszórták szeméttel a kollégiumi konyhát, és arra kényszerítették Pynchotot, hogy bugyiba, harisnyába, harisnyakötőbe és egy WC-papírral kitömött melltartóba bújva takarítsa fel a szemetet, és mossa fel a padlót, annak az állandó veszélynek kitéve magát, hogy valaki észreveszi: csak az egyik társának kellett volna kijönnie, hogy kora hajnalban nassoljon valamit.

Az esemény általános önkielégítésbe torkollott, amelyre Pynchot hálásan gondolt vissza, mert úgy érezte, csak ez tartotta vissza társait attól, hogy ki ne fecsegiék a titkot. Ennek ellenére kilépett a tanulókörből, mert félt és undorodott magától, de legfőképpen azért, mert az egész közjátékot valahogy izgalmasnak találta. Azóta soha nem "öltözött át". Nem volt buzeráns. Helyes felesége és két szép gyermeke volt, és ez is azt bizonyította, hogy nem homokos. Évek óta eszébe sem jutott az a megalázó, undorító esemény. És mégis...

Ott lebegett előtte a személtaprító képe a sima, fekete gumikeretes nyílással. Fejfájása egyre jobban kínoztta.

Az Andytól kapott lökés visszhangot keltett. Most még csak lassan verődött vissza; és a szemétaprító képéhez még csak időközönként kapcsolódott a csinoság képzete.

Később majd felgyorsul. Mint a forgósél.

A kibírhatalanságig.

9

– Nem – közölte Charlie. – Ez így nem jó. Sarkon fordult, és határozott léptekkel megindult kifelé. Arca sápadt volt és feszült. Szeme alatt mély, lilás árkok húzódtak.

– Hé, megálljunk, hékás! – kiáltott fel Hockstetter, és a keze előreleendült. Kurtán felnevetett. – Mi az, ami nem jó, Charlie?

– Semmi sem jó – felelte. – Semmi.

Hockstetter szemrevételezte a szobát. Az egyik sarokba Sony tévékamerát állítottak, vezetékei a parafa lemezből készült falon át a szomszédos megfigyelőhelyiségben elhelyezett képmagnóhoz csatlakoztak. A szoba közepén egy kis asztalra faforgáccsal teli acéltálat tettek. Az asztaltól balra pedig egy elektroencefalográf várakozott lógó zsinórokkal. A készüléket egy fiatalember kezelte.

– Ezzel nem sokat segítettél – mondta Hockstetter. Még mindig atyai mosoly ült az ajkán, pedig mérges volt. Nem kellett gondolatolvasónak lenni, hogy az ember kitalálja, az arcára volt írva.

– Mert nem figyelnek arra, amit mondok! – mondta Charlie metsző hangon. – Itt senki sem figyel rám, csak...

(csak John, de ezt nem mondhatod)

– Akkor mondd meg, hogy mit változtassunk! – felelte Hockstetter.

Charlie-t ezzel nem lehetett leszerelni.

– Ha *meghallgatnának*, tudnák. Az az acéltál és rajta a faforgács, az rendben van, de minden más rossz. Az asztal fából van, az a fal pedig gyúlékony... és a pasi ruhái is. A technikusra mutatott, akinek megrándult az arca.

– De Charlie...

– És a kamera is.

– Charlie, ez a kamera...

– Műanyagból van, és ha eléggé felmelegszik, felrobban, és darabjai szanaszét repülnek. És hol a víz?! Mondtam már, hogy vízbe kell löknöm, ha elkezdődik. Apu és anyu mondta. Vízbe kell dobnom, hogy eloltsam. Ha nem teszem, akkor... akkor...

Kitört belőle a zokogás. Johnt akarta. Az apját. És ami a *legfontosabb*, el akart menni innen. Egész éjjel le sem hunyta a szemét.

Ami Hockstettert illeti, elgondolkodva nézte Charlie-t. A könnyek, az érzelmi kitörés... amit látott, mind-mind azt igazolta, hogy Charlie valóban készen áll arra, hogy belefogjon. – Rendben van – mondta. – Rendben van, Charlie. Mondd meg, hogyan csináljuk, és úgy lesz, ahogy akarsz.

– Helyes – felelte a lány. – Vagy úgy lesz, vagy nem csinálok semmit.

Azt te csak képzeled, te kis taknyos, csinálsz te még eleget – gondolta Hockstetter.

Végül is igaza lett.

10

Aznap késő délutánra teljesen megváltozott a szoba. Mikor Charlie-t reggel visszakísérték a lakosztályába, elbóbiskolt a tévé előtt – a teste még elég fiatal volt ahhoz, hogy igényeit meggyötört, összezavart agyára ráerőltesse –, és majdnem hat órán át aludt. Ennek és az ebédre elfogyasztott hamburgernek és sült krumplinak köszönhetően sokkal jobban érezte magát, biztosabb volt maga felől, amikor bevezették a szobába.

Charlie hosszan és óvatosan vizsgálta meg a helyiséget.

A forgáccsal teli acéltál fémasztalkán állt. A falakat szürke, dísztelen ipari acéllemezek fedték.

Hockstetter megszólalt:

– A technikusunk is azbesztruhát és azbeszt lábbelit visel. – Leereszkedően beszélt Charlie-val, de az ajkán még mindig ott ült az atyai mosoly. Az EEG-készülék kezelőjének melege volt, és látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát. Fehér textilből készült maszkot viselt, nehogy véletlenül belelegezze az azbesztrostokat. Hockstetter a szoba túlsó falára rögzített, hosszú, négyzetes tükörré mutatott. – Az egy vaktükör. Mögötte helyeztük el a kamerát. És ott a fürdőkád is.

Charlie a kádhoz lépett. Régies, karmos lábú kád volt, és határozottan kirítt a komor környezetből. Tele volt vízzel. "Megteszi" – gondolta Charlie.

– Rendben van – mondta. Hockstetter arcán fülíg ért a mosoly.

– Akkor jó.

– De menjen be a másik szobába! Nem szeretném, ha néznen kellene, miközben csinálom. – Charlie kifejezéstelen arccal pillantott Hockstetterre. – Még véletlenül történik valami.

Hockstetter arcán egy pillanatra megfagyott az atyai mosoly.

11

– Te is tudod, hogy igaza volt – mondta Rainbird. – Ha meghallgattatok volna, már elsőre sikerült volna minden.

Hockstetter rápillantott, és morgott valamit.

– Ugye még most sem hiszed el, hogy sikerülni fog? Hockstetter, Rainbird és Cap a vaktükör túlsó oldalán

álltak. Mögülük a kamera figyelte a másik szobát, a Sony képmagnó pedig alig hallhatóan zümmögött. A vaktükör enyhén polarizált üvegből készült, amitől a kísérleti helyiségben minden enyhén kékes színezetet kapott, mint a Greyhound buszok ablakai mögött a táj.

A technikus rögzítette Charlie-n az EEG-készülék érzékelőit. A megfigyelőhelyiségben elhelyezett tévémonitoron megjelentek a lány agyi elektromos hullámai.

– Nézzék, micsoda alfák! – suttogta az egyik technikus. – Jól fel lehet spannolva.

– Inkább fél – mondta Rainbird. – Nagyon fél.

– Ugye hiszel benne? – kérdezte hirtelen Cap. – Eleinte kételkedtél, de most már elhiszed.

– Igen – felelte Rainbird. – Most már igen.

A szomszéd szobában a technikus elhátrált Charlie mellől.

–Részemről mehet.

Hockstetter ujjja megpöccintette az egyik kapcsolót.

– Kezdheted, Charlie. Amikor akarod.

Charlie tekintetét a vaktükörbe vetette, és egy kínos pillanatra mintha Rainbird megmaradt ép szemébe nézett volna.

A férfi válaszul halványan elmosolyodott.

12

Charlie McGee a vaktükörré bámult, és a saját tükörképén kívül semmit sem látott... de határozottan érezte, hogy pillantások kereszttüzeiben áll. Azt kívánta, bárcsak John is ott lenne a tükrön túl, mert attól megnyugodhatna. De nem érezte, hogy ott van.

Tekintete visszatért a forgáccsal teli tálra.

Nem lökést adott, inkább *taszított egyet*. Amikor tervezgette, hogy megcsinálja, megundorodott és megrettent, mert rájött, hogy *kívánja*. Azt hitte, úgy csinál majd, mint a kitikkadt, szomjas ember, aki a turmixra vár: egy

hajtásra falja-nyeli. Így lett volna jó, de kellett előbb egy pillanat... hogy megérezze az ízt.

A vágótól szégyenérzete támadt, majd hirtelen szinte dühvel rázta meg a fejét. *És miért ne kívánhatnám? Ha az ember jól tud valamit, szereti csinálni. Anyu is szeretett keresztretjvényt fejteni, Mr. Douray, aki Port Cityben a szomszédban lakott, imádott kenyeret sütni. Amikor már nem volt szüksége rá, süített másoknak. Ha az ember jól tud valamit, szereti csinálni...*

Forgács – gondolta megvetően. Valami nehezett kellett volna adniuk.

13

Először a technikus érezte meg. Melege volt, megizzadt, és kényelmetlenül érezte magát, de eleinte csak az azbeszt védőruhát okolta mindezért. Aztán felfigyelt arra, hogy a kölyök agyi alfa-hullámai gyors, ritmikus csúcsokat produkálnak, ami feszült koncentrációra utalt, és egyúttal jelezte azt is, hogy serényen működik a fantáziája.

A technikust egyre jobban kínozza a hőség, és hirtelen megijedt.

14

– Valami történik odabenn! – rikácsolta izgatottan az egyik technikus a megfigyelőhelyiségben. – A hőmérséklet tíz fokot emelkedett. A csaj alfa-hullámai meg olyanok, bassza meg, mint az Andok...

– Sikerült! – kiáltott fel Cap. – *Sikerült!* – Hangja olyan győzelemittasan remegett, mintha egy éveken át dédelgetett álmod látna hirtelen valóra válni.

15

Charlie minden erejét összeszedve *taszított* egyet a forgáccsal teli tálon. A forgács nemcsak lángot vetett, hanem egyszerűen felrobbant. Egy pillanatra rá a tál két szaltót hányt a levegőben, szanaszét repítve a forgács lángoló szilánkjait, majd hangosan kondulva a falnak vágódott, és behorpasztotta az acéllemezt.

Az EEG-készüléket kezelő technikus félelmében felüvöltött, és egy szemvillanás alatt kimenekült az ajtón. Kiáltása Charlie-t hirtelen az albanyi reptérre emlékeztette. Ugyanolyan hangja volt, mint Eddie Delgardónak, aki

hanyatt-homlok bevetette magát a női WC-be, miközben lábán lángokban állt a kincstári bakancs.

Charlie-t egyszerre fogta el a rettenet és a lelkesedés: *Istenem, sokkal erősebb lett!*

Az acéllal borított falon furcsa, sötétlő repedés húzódott. A szobában fullasztó lett a hőség. A szomszédos helyiségben a digitális hőmérőn, amely kezdetben húsz, majd huszonöt fokot mutatott, és ott megállt, most hirtelen harminc, sőt harminchárom fok jelent meg, és csak azután lassult le az emelkedés.

Charlie a kádba lökte a tűz erejét; őt is majdnem elfogta a páni félelem. A víz kavarogni kezdett, majd heves bugyogásban tört ki. Öt másodperc alatt a kád hűvös vize lobogó, forró katlanná változott.

A technikus kimenekült, és a szoba ajtaját meggondolatlanul nyitva hagyta maga mögött. A megfigyelőhelyiség megbolydult. Hockstetter harsogott. Cap a vaktükör előtt állva tátott szájjal bámulta, ahogy a kádban forr a víz. Gőzfelhők törtek elő, és a vaktükör homályosodni kezdett. Csak Rainbird őrizte meg higgadtságát. Halványan mosolygott, és a kezét összekulcsolva a háta mögött tartotta. Olyannak rémlett, mint egy tanár, akinek a kedvenc diákja nehéz tételek felhasználásával éppen most oldott meg egy különösen sok fejtörést okozó problémát.

(Vissza!)

Sistergett Charlie agya.

(Vissza! Vissza! NE TOVÁBB!)

És hirtelen vége szakadt. Valami levált, szabadon száguldott egy-két szemvillanásnyit, majd abbamaradt. Charlie koncentrációja foszlányokra hullott, és magára hagyta a tüzet. Megvilágosodott előtte a szoba, és érezte, hogy a hőség, amelyet ő keltett életre, verejtékkal vonja be a bőrét. A megfigyelőhelyiségben a hőmérő harminchat foknál tetőzött, majd egy fél fokot ereszkedett. A vadul bugyogó katlan már csendesedett, de tartalmának legalább a fele elforrt. A nyitott ajtó ellenére a kis szobában olyan nagy volt a forróság és a pára, mint egy gőzfürdőben.

16

Hockstetter lázasan ellenőrizte a műszereit. Haja, melyet rendszerint kínosan pedáns frizurába fésült, most összekócolódott, és a tarkóján elállt. Úgy festett, mint Süni Sanyi a képregényben.

– Megvan – lihegte. – Megvan minden... szalagon... a hőmérsékleti gradiens is... láttátok, ahogy felforrta a kádban a víz?... Jézusom!... megvan a hangfelvétel?... meg?... *Atya Úristen, láttátok, mit művelt?*

Elviharzott az egyik technikus mellett, majd megpördült, és vadul megragadta a fiatalember gallérját.

– Mondja! Ugye kétségtelenül ő *művelte* azt, ami a szomszéd szobában történt?! – rivallt rá.

A technikus, aki maga is legalább annyira izgatott volt, mint Hockstetter, bólogatott.

– Tagadhatatlanul, főnök. Tagadhatatlanul.

– Szent Isten! – kiáltotta Hockstetter, és sarkon fordult, mert valami más jutott az eszébe. – Ezt nem hittem volna... tudtam, hogy lesz... valami... valami, de az a tál... *elrepült*...

Észrevette, hogy Rainbird még mindig ott áll háta mögött összekulcsolt kézzel és az arcán szórakozott mosollyal a vaktükör előtt. Hockstetter megfélekedett minden korábbi súrlódásukról. Odasietett a hatalmas indiánhoz, megragadta a kezét, és hosszasan szorongatta.

– Felvettük – mondta neki nyers elégedettséggel. – Felvettünk mindent. Annyi bizonyítékunk van, hogy egy bíróság se kérhetne többet. *Még a kibaszott Legfelsőbb Bíróság se!*

– Felvettétek – egyezett bele könnyedén Rainbird. – De most jobb lenne, ha valakit a lány után küldenél.

– Mi van? – Hockstetter értetlenül nézett rá.

– Hát – mondta Rainbird még mindig a legnyájasabb hangon –, a fazon ott a szobában biztos megfélekedezett valami randevúról, mert úgy lépett meg, mint akit seggbe lőtt az ármány. Az ajtót szépen nyitva hagyta, és a ti kis tűzcsinálótok egyszerűen kísétált.

Hockstetter a tükör felé fordult. Bár az üvegen egyre jobban megült a pára, afelől nem volt semmi kétség, hogy a szobában a kádon, az EEG-készüléken és a felfordult acéltálon kívül semmi sem volt, csak égő forgácsdarabkák szanaszét.

– Az egyikük menjen, és hozza vissza! – kiáltott fel megfordulva Hockstetter. Az öt vagy hat férfi csak állt a műszerek előtt, és egyik se mozdult. Nyilvánvaló volt, hogy Rainbirdöt kivéve egyikük se vette észre, hogy Cap is rögtön távozott, ahogy a lány kiment a szobából.

Rainbird Hockstetterre vigyorgott, majd végighordozta a tekintetét a többiekre is, a férfiakon, akiknek egyszerre olyan sápadt lett az arca, mint a fehér köpeny, amelyet viseltek.

– Nem hallották? – mondta halkan. – Melyikük szeretné visszahozni a lányt?

Meg se moccantak. Mulatságos volt, igazán mulatságos; Rainbirdnek az jutott eszébe, hogy a politikusok is ilyen ábrázattal fogják tudomásul venni, hogy végre megtörtént a dolog, hogy a rakéták a levegőbe emelkednek, hogy bombák potyognak az égből, hogy ország-világ lángban áll. Annyira mulatságos volt, hogy Rainbird elnevette magát... és egyre csak nevetett és nevetett.

17

– Olyan szépek – mondta halkán Charlie. – Minden olyan szép.

A kerti tó mellett álltak, nem messze attól a helytől, ahol az apja és Pynchot néhány nappal korábban. Most sokkal hűvösebb volt az idő, mint akkor, és néhány falevél már elszíneződött. A tó felszínét enyhe, de szellőnek már túl erőteljes szél fodrozta.

Charlie a nap felé fordította az arcát, és mosolyogva lehunyta a szemét. John Rainbird, aki mielőtt külföldre került volna, hat hónapot töltött az arizonai Camp Stewart fegyházban mint őr, azoknak a raboknak az arcán látott hasonló kifejezést, akik hosszú, kemény hónapokat töltöttek odabenn.

– Mit szólnál ahhoz, ha elsétálnánk az istállókhoz, és megnéznénk a lovakat?

– Az jó lenne! – felelte azonnal Charlie, majd félénken a férfira nézett. – Ha nem bánod.

– Hogy bánom-e? Nekem is jólesik kint lenni a levegőn. Olyan, mint a nyári szabadság.

– Beosztottak mellém?

– Dehogy – felelte. Lassan megindultak a tó partján a túloldalon levő istállók felé. – Önkénteseket toboroztak. Nem hiszem, hogy sokan jelentkeztek volna azok után, ami tegnap történt.

– Megijedtek? – kérdezte egy kicsit túl édeskésen Charlie.

– Azt hiszem, meg – mondta az igazsághoz híven Rainbird. Capnek sikerült utolérnie Charlie-t a folyosón, és visszakísérte a lakosztályába. A fiatalembert, aki otthagya az EEG-készülék melletti őrhelyét, új szolgálati helyre sorozták be Panama Citybe. A kísérlet után összehívott értekezlet nehézkes ügy volt, mert a tudósok egyszerre lelkesedtek és akadémuskodtak, egyrészt ezernyi légből kapott ötlettel álltak elő, másrészt pedig Charlie féken tartásával kapcsolatos vég nélküli – és rendkívül súlyos – aggályaikat hangoztatták.

Javasolták, hogy Charlie lakosztályát tűzbiztossá kell tenni, hogy állítsanak mellé állandó őrséget, és hogy azonnal kezdjék el újra a lány gyógyszeres

kezelését. Rainbird addig hallgatta őket, amíg bírta, de aztán hangosan megkopogtatta a konferenciaasztal sarkát nehéz türkizköves gyűrűjének pántjával. Addig kopogott, amíg minden szem rá nem szegeződött. Mivel Hockstetter nem kedvelte (mondhatni, inkább utálta), a sleppje sem igen szívelte Rainbirdöt, ami azonban nem ártott az indián hírnevének. Végére is ő volt az, aki ezzel az eleven lángvágóval nap mint nap össze volt zárva.

– Nekem az a javaslatom – mondta felemelkedve, miközben roncsolt arcáról sütött a jóindulat a körötte ülőkre –, hogy csináljuk ezután is úgy, ahogy eddig. Mind a mai napig önök vagy abból a feltételezésből indultak ki, hogy a lánynak valószínűleg nincsen semmiféle képessége, pedig egy rakás bizonyíték szólt mellette, vagy pedig azt hangoztatták, hogy ha van is, akkor jelentéktelen, ha pedig nem jelentéktelen, akkor valószínűleg soha nem fog újra élni vele. Most meggyőződhetek arról, hogy tévedtek, és újra össze akarják zavarni szegényt.

– Nem igaz – mondta sértődötten Hockstetter. – Ez egyszerűen nem...

– *De még mennyire igaz!* – mennydörögte az indián, és Hockstetter meghunyászkodva leült. Rainbird újra mosolyogva tekintett körbe. – Szóval. A lány ismét hajlandó ételt venni magához. Öt kilót hízott, és végre nem úgy néz ki, mint a saját árnyéka. Végre olvas, fest, számtani feladatokat old meg; kérte, hogy vegyünk neki babaházat, és a barátja, a takarítóinas megígérte, hogy meg is szerzi neki. Röviden: sokkal jobb az állapota, mint bármikor azóta, hogy ideérkezett. Uraim, ugye jól érzem, hogy nem akarnak egy jövedelmező patthelyzetet elfuserálni?

Az a férfi, aki korábban a videoberendezést kezelte, habozva megszólalt:

– És mi van akkor, ha szépen felgyújtja a lakosztályát?

– Ha ezt akarná – mondta Rainbird halkán –, már régen megtette volna. – Erre nem kapott választ.

Most, amikor Charlie-val a tóparton sétálgattak a mélyvörös istállók felé, ahol a falakat frissen meszelt fehér keret övezte, Rainbird hangosan felnevetett.

– Azt hiszem, Charlie, jól megijesztetted őket.

– De te nem félsz?

– Mitől félnék? – válaszolta Rainbird, és ismét megsimogatta a kislány haját. – Nekem csak akkor van tele a nadrágom, ha sötét van, és nem tudok kimenni.

– John, amiatt tényleg nem kell szégyenkezned.

– Ha fel akartál volna gyújtani engem is – mondta kissé átformálva előző esti megjegyzését –, azt hiszem, már megtetted volna.

Charlie azonnal megmerevedett.

– Bárcsak soha... soha ne mondanál ilyeneket!

– Ne haragudj rám, Charlie! Néha gyorsabban forog a nyelvem, mint az eszem.

Beléptek az istállóba. Odabenn homály volt és erős szagok. Besütött az alkonyi nap, és ferde nyalábokat és csíkokat rajzolt a levegőbe, ahol apró porszemcsékben lejtette álmagát táncát a pelyva.

Az egyik lovasz egy csillagos homlokú, fekete heréit mént csutakolt. Charlie megállt, örömteli csodálattal nézte a lovat. A lovasz hátrafordította a fejét, és elvigyorodott.

– Biztos te vagy a fiatal kisasszonyka. Mondták, hogy figyeljek oda, hajónnél.

– Olyan *szép*, ugye ő is lány? – suttogta Charlie. Érezte, hogy a keze reszket, annyira szeretne volna megsimogatni a selymes sörényt. Csak egy pillantást kellett vetnie a ló sötét, nyugodt, lágy szemébe, és máris beleszeretett.

– Hát, inkább fiú – mondta a lovasz, és Rainbirdre kacsintott, akivel pedig még soha nem találkozott, és azt se tudta, kicsoda. – Bizonyos értelemben.

– Hogy hívják?

– Szellemidéző – felelte a lovasz. – Szeretnéd megsimogatni?

Charlie félénken közelebb lépett. A ló leeresztette a fejét, és a kislány megsimogatta; egy pár pillanat elteltével már beszélgetett is vele. Nem gondolta, hogy vagy fél tucat tüzet kell gyújtania azért, hogy felülhessen a hátára, és Johnnal együtt kilovagoljon... de Rainbird tudta, hogy így lesz, és elmosolyodott.

Charlie hirtelen megfordult, a férfira nézett, észrevette a mosolyt, és a ló pofáját simogató keze egy pillanatra megállt. Volt valami a férfi mosolyában, ami nem tetszett, pedig úgy gondolta, hogy Johnt szívből szereti. Mivel majdnem mindenkivel kapcsolatban támadtak megérzései, nem furcsállotta őket; annyira hozzátartoztak, mint a kék szeme vagy a hüvelykujja. Az emberekkel általában a megérzései alapján alakította ki a kapcsolatait. Azért nem szeretete Hockstettert, mert úgy érezte, annyira se törődik vele, mint egy kémcsővel. Hockstetter egyszerűen tárgynak vette.

Johnnal más volt a helyzet. John iránt érzett vonzalma kizárólag a férfi tetteiből és kedvességéből táplálkozott, és talán abból is, hogy torz volt az arca: ez utóbbi alapján tudott azonosulni és együttérezni vele.

Hiszen ha valamiért, hát ő maga is csak azért van itt, mert kilóg a sorból. De túl mindezen John azon ritka emberek közé tartozott, mint pl. Mr. Raucher, a New York-i fűszeres is, aki gyakran sakkozott apuval, és aki valamilyen oknál fogva Charlie számára hozzáférhetetlen volt. Mr. Raucher idős ember lévén, hallókészüléket viselt, és az egyik alkarján elmosódott, tetovált számjegyek látszottak. Egyszer Charlie megkérdezte apját, hogy azok a kék

számok jelentenek-e valamit, erre az apja arra intette, hogy Mr. Rauchernek ezt soha ne hozza szóba, majd azt felelte, hogy egyszer megmagyarázza. De erre sose került sor. Mr. Raucher néha egy-két szelet tortát hozott neki, amit Charlie tévézés közben megevett.

És most, miközben John látszólag furcsa és nyugtalanító mosolyát nézte, először gondolkodott el: *Mi járhat a fejében?*

De a ló lenyűgöző látványa miatt egy pillanat alatt megfeledkezett ezekről a jelentéktelen apróságokról.

– John! – szólalt meg. – Mit jelent az, hogy "Szellemidéző"?

– Hát – felelte a férfi – szerintem annyit jelent, "varázsló" vagy "boszorka".

– Varázsló. Boszorka. – Lassan ejtette ki a szavakat, mintegy ízlelgetve őket, és közben egyre simogatta Szellemidéző pófáján a selymes fekete szőrt.

18

– Meg kéne kérned azt a Hockstettert, hogy engedjen meg felülni arra a lóra, ha annyira szereted – mondta Rainbird, miközben visszafelé sétáltak.

– Nem... képtelen lennék... – mondta Charlie elnyíló szemmel, meglepetten.

– Hát én biztos vagyok benne, hogy menne – felelte Rainbird, szándékosan félreértve a választ. – Én nem sokat tudok a heréit ménéről, de úgy hírlík, szelídek. Bár tényleg óriási az a ló, nem hiszem, hogy megugrana veled, Charlie.

– Nem erről van szó. Biztosan nem hagynának.

A férfi Charlie vállára tette a kezét, és megállította.

– Ide figyelj, Charlie McGee, néha igazán buta tudsz lenni – mondta. – Amikor odabenn elaludt a villany, jót tettél velem, és még a szád se járt el. Hát jötted helyébe jót várj, mert most én jövök. Akarsz találkozni az apáddal?

Charlie gondolkodás nélkül bólintott.

– Akkor meg kell mutatnod nekik, hogy nem tréfálsz. Olyan ez, mint a póker, Charlie. Ha rajtakapnak, hogy blöffölsz, vége. Minden alkalommal, ha tüzet gyújtasz, kapnod kell tőlük cserébe valamit. – Rainbird finoman megrázta a lány vállát. – Ezt én mondom neked, John. Megértettél?

– Azt hiszed, tényleg megengednék? Akkor is, ha én kérem?

– Ha csak *kéred*, lehet, hogy nem, de ha *közlöd* velük, akkor biztos. Néha kihallgatom őket. Bemegyek, és kiürítem a személtládát meg a hamutartókat, és ügyet sem vetnek rám De az a Hockstetter, az úgy be van tojva.

– Igazán? – Charlie elmosolyodott.

– Naná! – Folytatták a sétát. – Na és te, Charlie? Tudom, hogy mennyire

féltél előtte. Most mit érzel?

Hosszasan fontolgatta a választ. És amikor végül megszólalt, a hangja meggondoltabb és valahogy felnőttesebb volt, mint valaha.

– Megváltozott – mondta. – Sokkal erősebb lett. De... jobban is tudtam uralkodni fölötte, mint azelőtt. Ott a tanyán – egy kicsit megrázkódott, és a hangja is elhalkult – egy ideig egyszerűen elszabadult. És szétszóródott mindenfelé. – Charlie tekintete elkomorodott. Felidézte magában, ahogy a csirkék, mint az eleven petárdák, felrobbantak. – De tegnap, amikor mondtam neki, hogy ne tovább, abbahagyta. Azt hajtogattam magamban, hogy kis tűz lesz. És kicsi is maradt. Olyan volt, mintha nyílegyenes vonalban engedtem volna ki magamból.

– És aztán vissza is húztad magadba?

– Istenem, dehogy – mondta Charlie, és a férfit pillantott. – Belelöktem a vízbe. Ha visszahúznám magamba... akkor, azt hiszem, én is meggyulladnék.

Csendben sétáltak egy ideig.

– Legközelebb több vízre lesz szükség.

– De most már ugye nem félsz?

– Nem annyira, mint azelőtt – mondta óvatosan pontosítva a kijelentését. – Mit gondolsz, mikor engedik meg, hogy találkozzak apával?

A férfi jó barátokhoz illő vadsággal ölelte át Charlie vállát.

– Türelem, Charlie, hagyd őket fellélegezni – mondta.

19

Aznap délutánra befelhősödött, estére pedig hideg őszi szél kerekedett. A Műhely támaszpontja mellett a kicsi, de nagyon előkelő Longmont Hills negyed egyik házában Patrick Hockstetter a barkácsszobában állt, hajómodellt épített (két szenvedélye volt, a hajók és a restaurált T-bird: több tucat bálnavadász-, fregatt és postahajó díszítette a házat), és közben Charlie McGee-re gondolt. Rettentő jó kedve volt. Úgy érezte, ha sikerül még egy tucatnyi kísérletet kierőszakolnia a lányból – megelégedett volna tízzel is –, megalapozza vele a jövőjét. Egész életét a Hatos készítmény jellegzetességeinek kutatásával töltheti... jóval magasabb fizetés mellett. Óvatosan a helyére ragasztotta a hátsó árbocot, és füttyörészni kezdett.

A Longmont Hills egy másik házában Herman Pynchot felesége bugyijába rejtette mereven lüktető péniszét. Pupillái kitágultak, mintha megigézték volna. Az asszony a barátnőit látogatta. Két szép gyermekük közül az egyik cserkészgyűlésen volt, a másik pedig a felső tagozat sakkversenyén vett részt. Pynchot óvatosan bekapcsolta magán a felesége egyik melltartóját. Lazán

lógott lapos mellén. Megnézte magát a tükörben, és úgy vélte, nagyon... szóval, nagyon csinos. Kisétált a konyhába, és észre se vette, hogy nincsenek elhúzva a függönyök. Révetegen mozgott, mint aki holdkóros. Megállt a mosogató előtt, és lenézett az új Waste-King típusú szemétrapító nyílásán. Hosszan eltűnődött, mielőtt bekapcsolta a készüléket. Majd a gép késeinek és fogazatának pörgő, recsegő hangját hallgatva kezét az altestére helyezte, és önkielégítést végzett. Miután elélezett, összerázkódva nézett körül. Szeme tágra nyílt a szörnyülködéstől, mint hogyha rémálomból ébredt volna. Kikapcsolta a szemétrapítót, és futva indult a hálószoza felé. Az ablakok előtt meg-meggörnyedt. Zúgott a feje a fájdalomtól. Az isten szerelmére, mi történik veled?

A Longmont Hills egy harmadik házában – amely a jó kilátás miatt a domboldalra épült, és amelyet a Hockstetter-félék és a Pynchotok nem engedhettek meg maguknak Cap Hollister és John Rainbird konyakozott a nappaliban. Cap sztereoó berendezésén Vivaldi szólt. A felesége mindig szerette Vivaldit. Szegény Georgia.

– Egyetérték – mondta Cap lassan, és közben azon tűnődött, hogy miért hívta meg magához ezt az embert, akit gyűlölt, és akitől rettegett. A lánynak is rendkívüli ereje volt, és Cap úgy vélte, a rendkívüli erő kiállhatatlan jellemet szül. – Az a tény, hogy a lány a "legközelebb" szót ilyen mellékes megjegyzésként használta, különösen jelentős.

– Így van – mondta Rainbird. – Ezek szerint mégis a kezünkben van a gyeplő.

– Igaz, de ez sem tart örökké. – Cap megforgatta a pohárban a konyakot, és kényszerítette magát, hogy Rainbird szikrázó fél szemébe nézzen. – Lehet, hogy Hockstetter nem is sejti, de én azt hiszem, tudom, hogyan akarod meghosszabbítani az időnket.

– Valóban?

– Valóban – mondta Cap, egy pillanatig kivárt, majd hozzáfűzte: – Veszélyes lehet.

Rainbird mosolygott.

– Ha Charlie rájön, melyik oldalon állsz – folytatta Cap –, jó esélyed van rá, hogy megtudd, mit érez a marhasült a mikrosütőben.

Rainbird mosolya undorító, vérszomjas vigyorra torzult.

– És te, Cap Hollister, hullatnál-e értem keserű könnyeket?

– Nem – mondta Cap. – Semmi értelme, hogy hazudjak neked. De egy ideje már – még azelőtt kezdődött, hogy a lány megtette volna, amit tett – úgy érzem, hogy dr. Wanless szelleme kísért errefelé. Néha itt ül a vállamon. – Szemüvege fölött Rainbirdre tekintett. – Hiszel a szellemekben, John?

– Hiszek.

– Akkor tudod, hogy mire célzok. Az utolsó találkozásunk alkalmával megpróbált figyelmeztetni. Egy hasonlatot használt, de hogy is mondta? Megvan. Képzeld el John Milntot hétévesen, amikor még az is nehézséget okozott neki, hogy szabályos betűkkel leírja a nevét, és azt, hogy ugyanez az emberi lény felnőtt, és megírta az *Elveszett paradicsom*-ot. Róla beszélt... arról, hogy a lányban megvan a rombolás csirája.

– Igen – mondta Rainbird, és felragyogott a szeme.

– Wanless megkérdezte, hogy mihez kezdünk akkor, ha egy olyan kislányt találunk, aki kezdetben csak tüzeket gyűjt, de később atomrobbanásokat idéz elő, majd megrepeszi magát a földet. Azt hittem, Wanless furcsa, bosszantó figura, és nyilvánvaló, hogy örült.

– De most már azt hiszed, lehet, hogy igaza volt.

– Mondjuk, néha hajnali háromkor arra ébredek, hogy ezen tűnődöm. Hát te?

– Cap, amikor a Manhattan Project-csoport felrobbantotta az első atombombát, senki sem volt egészen biztos a dolgában a jövőt illetően. Volt egy olyan iskola, amely azt vallotta, hogy a láncreakció soha nem fog megszakadni, és hogy a sivatag közepén az idők végezetéig a nap kicsinyített mása fog ragyogni.

Cap megfontoltan bólintott.

– A nációk is szörnyetegek voltak – folytatta Rainbird. A japcsik úgyszintén. Ma a németek és a japánok rendesek, és az oroszoktól félünk. Meg a mohamedánoktól. Ki tudja, mi lesz rettenetes a jövőben?

– Az a lány veszélyes – mondta Cap, és nyugtalanul pattant fel. – Ebben Wanlessnek igaza volt. És zsákutca.

– Talán.

– Hockstetter azt mondta, hogy a fal felhullámosodott ott, ahol a tál nekiütődött. Pedig acélból készült, de a hő miatt mégis felhullámosodott. A tál pedig elgörbült, és teljesen deformálódott, mint amit megolvasztottak. Ez a lány a másodperc törtresze alatt legalább ötszáz fokos hőt bocsátott ki magából. – Rainbirdre pillantott, de a férfi éppen körülnézett a szobában, mintha már nem érdekelné, amit hall. – Csak annyit akarok mondani, hogy azzal, amit tervezel, nemcsak magadat sodrod veszélybe, hanem mindannyiunkat.

– Elismerem, hogy van benne kockázat – mondta Rainbird önelégülten. – De lehet, hogy nem is kerül sor rá. Lehet, hogy Hockstetter megkapja, amit akar, még mielőtt szükségessé válna, hogy a... izé, B változathoz folyamodjunk.

– Hockstetter fafejű – szögezte le Cap. – Él-hal az információért. Neki nem lehet megálljt parancsolni. Akkor is azt kiabálná, hogy elsiettük a dolgot, ha

két évet kísérletezhetne a lánnyal, mielőtt... mielőtt elveszük tőle. Te is tudod, én is tudom, ne alakoskodjunk!

– Tudni fogjuk, hogy mikor jön el az idő – mondta Rainbird. – *Én* tudni fogom.

– És mi lesz akkor?

– John, a barátságos takarítóinas belép – mondta halványan mosolyogva Rainbird. – Köszönti, beszél velem, megnevetteti. John, a barátságos takarítóinas boldoggá teszi, mert ő az egyetlen, aki erre képes. És amikor John úgy érzi majd, hogy a lány boldogsága a tetőfokára hágott, John keményen a lány orrnyergére vág majd, szilánkokra töri, hogy csontdarabkák fűrődjanak az agyba. Gyorsan vége lesz... és közben az arcát fogom nézni.

Mosolygott – de ezúttal nem volt semmi vérszomjas benne. Finoman, kedvesen... és *atyaian* mosolygott. Cap kiitta az utolsó csepp konyakot is. Szüksége volt rá. Remélte, hogy Rainbird valóban felismeri, hogy mikor jön el a cselekvés pillanata, vagy mindannyian megtudják, mit érez a marhasült a mikrosütőben.

– Meg vagy örülve – mondta Cap. Kicsúszott a száján, még mielőtt visszatarthatta volna, de Rainbird látszólag nem sértődött meg.

– Meg én – egyezett bele, és ő is felhajtotta a konyakot. Aztán mosolygott csak.

20

A Nagy Testvér. A Nagy Testvér jelentette a problémát.

Andy kiment a nappaliból a konyhába, vigyázott, hogy lassan mozogjon, arcára pedig enyhe mosolyt erőltetett – mozgása és arckifejezése olyan volt, mint a megrögzött narkósoké.

Eddig csak azt sikerült elérnie, hogy Longmontban maradhasson, Charlie közelében, megtudta azt is, hogy a legközelebbi főút vonal a 301-es, és hogy a környék nagyrészt falusias jellegű. Mindez már egy hete történt. Egy hónap telt el az áramszünet óta, és mégis csak annyit tudott az intézményről, amennyit Pynchottal tett közös sétáik alkalmával megfigyelhetett.

Idelenn a lakosztályban senkinek nem akart lökést adni, mert a Nagy Testvér állandóan figyelt és hallgatózott. De Pynchotot sem akarta többé befolyásolni, mert az orvos kezdett becsavarodni – ebben Andy biztos volt. A tóparti közös sétájuk óta Pynchot lefogyott. Karikás volt a szeme, mintha nem aludta volna ki magát.

Néha mondani akart valamit, bele is fogott, de aztán abbahagyta, mint aki elvesztette a fonalat, vagy mintha félbeszakították volna.

Mindez csak körülményesebbé tette Andy helyzetét.

Mennyi ideje van még, mielőtt Pynchot kollégái rájönnek, hogy mi is történik a doktor úrral? Lehet, hogy most csak azt hiszik, hogy Pynchot kimerült idegileg, de mi van, ha kapcsolatba hozzák vele? Ha egyáltalán van valami kevés esélye arra, hogy Charlie-val együtt kiszabaduljon innen, ezzel azt is elpuskázna. Ráadásul egyre jobban nyomasztotta az az érzése, hogy Charlie szörnyű bajban van.

De az isten szerelmére, mi a fészkes fenét tegyen a Nagy Testvér ellen?

A hűtőből egy üveg Welch szőlőlevet vett elő, visszacammogott a nappaliba, és leült a tévé elé, de a műsor nem jutott el a tudatáig, mert ott nyugtalan gondolatok kavarogtak, azt firtatva, van-e kiút. Mikor végre felkínálkozott az alkalom, úgy érte Andyt, mint derült égből a villámcsapás (akár annak idején az áramszünet). Bizonyos értelemben Herman Pynchot teremtette meg számára a lehetőséget: annyi kellett hozzá, hogy megölje magát.

21

Két férfi jött Andyért. Az egyiket felismerte: a Manders-farmon látta először.

– Gyere, apafej – mondta az ismerős képű –, sétálunk egy kicsit!

Andy hebehurgyan mosolygott, de belülről fojtogatni kezdte a rettegés. Biztos történt valami. Jó hírrel nem ilyen fiúkat szoktak küldeni. Lehet, hogy kifigyelték a dolgait. Ez lett volna a legkézenfekvőbb. – Hova megyünk?

– Fogd be a szád, és indulás!

A lifthez kísérték, de amikor kiszálltak a táncterem szintjén, a ház belseje felé vették az útjukat, nem pedig a kertnek. Elmentek a gépírók terme mellett, és egy kisebb szobába léptek be, ahol egy titkárnő egy IBM írógép mellett ülve leveleket gépelt.

– Máris bemehetnek – mondta.

Elhaladtak a titkárnő jobbán, és az ajtó mögött egy apró dolgozószobában találták magukat, ahonnan egy ablakozott beugrón át látszott a kerti tó az égerfák ágai között. Egy régi típusú, rolettás fedelű íróasztal mögött intelligens és markáns arcélú, idősödő férfi ült. Az arca nem az ivástól, hanem a széltől és a naptól piroszposzgas, gondolta Andy.

Amikor Andy belépett, a férfi rászegezte a tekintetét, majd a két kísérő felé bólintott.

– Köszönöm. Várjanak odakint! Azok ketten kimentek.

A férfi érdeklődéssel nézett végig Andyn, aki üres szemeket meresztett rá,

és hozzá még mosolygott is egy kicsit. És közben fohászzkodott, nehogy túljátssza.

– Hello! Maga kicsoda? – kérdezte.

– Az én nevem Hollister kapitány, Andy. De nyugodtan szólítson csak Capnek. Azt szokták mondani, én vagyok itt a göré.

– Örvendek a szerencsének – mondta Andy, és egy kicsit szélesebb mosolyt küldött Cap felé. Belül egy fokkal magasabbra hágott benne a feszültség.

– Rossz hírem van, Andy.

(Ó, Istenem, biztos Charlie, valami történt Charlie-val!)

Cap kitartóan nézte Andy-t. Apró, ravasz szeme olyan mélyen ült az arcát behálózó ráncok között, hogy szinte észre se lehetett venni, hogy mennyire hideg és fürkésző a tekintete.

– Csak nem?

– De igen – mondta Cap, és egy pillanatra elhallgatott. Alattomos és gyötrő volt a csend.

Cap módszeresen tanulmányozni kezdte a kezeit, melyeket szépen egymásba fonódva nyugtatott maga előtt a mappán. Ez volt az egyetlen póz, amely meggátolta abban, hogy átugorjon az asztalon, és megragadja a másik nyakát. Kis idő múltán Cap fölneézett.

– Dr. Pynchot meghalt, Andy. Tegnap éjjel öngyilkos lett.

Andynek őszinte meglepetésében nyitva maradt a szája. Hullámokban tört rá a megkönnyebbülés és az iszonyat. És mint kusza égbolt a zavaros tenger fölé, úgy telepedett mindezekre az a felismerés, hogy minden megváltozott... de hogyan? *Hogyan?* Cap figyelte. *Gyanakszik. Valamit sejt. Komolyan gyanakszik, vagy azért, mert ez a szakmája?*

Száz és száz kérdés. Gondolkodnia kellett volna, de arra nem volt idő. Majd időközben gondolkodik, és tapogatódzik a sötétben.

– Meglepi? – kérdezte Cap.

– A barátom volt – mondta egyszerűen Andy, és össze kellett szorítania az ajkát, hogy ne mondjon többet. Ez a férfi türelmesen végig fogja hallgatni; kivár minden egyes megjegyzés után (most is hallgat), hátha Andy elragadtatja magát, és gyorsabban jár a szája, mint az esze. Szokványos vállalási módszer. Andy érezte, hogy bármikor csapdába eshet. Biztos, hogy a visszhang okozta. A visszhang, ami örvénnyé alakult. Lökést adott Pynchotnak, ezzel örvényt keltett benne, és ez a veszttét okozta. Andy mégse érzett szomorúságot. Inkább iszonyatot... de az érzés mögött ott viháncolt az öröm.

– Biztos benne, hogy... szóval, gyakran előfordult már, hogy balesetet néznek...

– Azt hiszem, a baleset kizárható.

– Hagyott búcsúlevelet?

(amelyben engem okol?)

– Felhúzta a felesége alsóneműjét, kiment a konyhába, bekapcsolta a szeméptapritót, és beledugta a karját.

– Ó... *Istenem!* – Andy lehuppant a székre. Ha nem lett volna kéznél ülőalkalmatosság, leült volna a földre is. Minden erő kifutott a lábából. Szörnyülködve nézett Cap Hollisterre.

– Ugye, Andy, ehhez magának semmi köze? – kérdezte Cap. – Vagy netán maga vette rá egy lökéssel?

– Még hogy én? – tiltakozott Andy. – Mégis ha képes lennék is rá, mi okom lenne arra, hogy ilyet tegyek?

– Mert Hawaiiiba akarta küldeni magát – mondta Cap. Maga pedig nem akart Mauiiba menni, mert a lánya nálunk van. De az is lehet, hogy egész idő alatt az orrunknál fogva vezetett minket, Andy.

Bár ez a Cap Hollister közel járt az igazsághoz, Andy megkönnyebbült egy kicsit. Ha Cap valóban azt gondolta volna, hogy Pynchot az Andytól kapott lökés miatt tette, amit tett, akkor ez a beszélgetés nem négyszemközt zajlott volna. Inkább arról volt szó, hogy a Műhelyben az előírások szerint jártak el. Valószínűleg elég bizonyítékot találtak Pynchot iratai között, amellyel az öngyilkosságot alá tudták támasztani, és nem volt szükség arra, hogy titokzatos gyilkos indítékokat keressenek. Nemhiába szokták mondani, hogy az összes szakmák közül a pszichiáterek között a legmagasabb az öngyilkossági arány.

– Ez egyáltalán nem igaz – mondta Andy. Félénknek, zavartnak látszott, majdnem dadogott. – *Én* azt akartam, hogy Hawaiiiba küldjenek. Meg is mondtam neki. Azt hiszem, azért akart velem további kísérleteket folytatni, mert én menni szerettem volna. Azt hiszem, nem nagyon kedvelt engem, bizonyos tekintetben. De *igazán* semmi közöm a... ahhoz, ami történt vele.

Cap elgondolkozva nézett rá. Egy pillanatra találkozott a pillantásuk, de Andy nem állta Cap tekintetét.

– Hiszek magának, Andy – mondta Cap. – Herm Pynchot sok mindenen ment keresztül az utóbbi időben. De hát ilyen a mi életünk. Sajnos. Ehhez társul még, hogy titokban transzvesztita volt, és... szóval nem lesz könnyű dolga a feleségének. Egyáltalán nem. De mi gondoskodunk az embereinkről, Andy. – Andy érezte, hogy a férfi vájkál benne a tekintetével. – így igaz, Andy. Mi mindig gondoskodunk azokról, akik közénk tartoznak. Ez a legfontosabb.

– Hát persze – mondta bambán Andy.

Egyre hosszabb volt a csend. Kis idő elteltével Andy felnézett, és arra

számított, hogy Cap őt figyeli. A férfi azonban a kertet és az égerfákat bámulta, arca megnyúlt, zavartnak és öregnek látszott, mintha régi, talán boldogabb idők jártak volna az eszében. Észrevette, hogy Andy bámulja, és az arcára egy pillanatra kiült az undor, majd rögtön tovaszállt. Andyben hirtelen fellángolt a keserűség. "Miért ne undorodna ez a Hollister? Egy kövér narkós ül veled szemben – legalábbis úgy tudja. Mégis ki itt a főnök? És mit fog művelni a lányommal a vén szörnyeteg?"

– Nos – szólalt meg Cap –, örömmel közölhetem, hogy mindenképpen el fogjuk küldeni Mauibá, Andy... minden rosszban van valami jó, hogy úgy mondjam, hmmm? Már elindítottam az adminisztrációt.

– De... ugye tényleg nem gondolja komolyan, hogy nekem valami közöm is van ahhoz, ami dr. Pynchot-tal történt?

– Nem, persze hogy nem. – Az arcára önkéntelenül ismét kiült az undor. De Andy ezúttal olyan beteges elégedettséget érzett, mint amelyet szerinte egy néger érezhet, ha sikerül egy undorító fehér alakkal kiszúrnia. Mégis felülkerekedett benne a riadalom, hisz Cap kijelentette, hogy *elindította már az adminisztrációt*.

– Akkor jó. Szegény dr. Pynchot. – Egy másodpercre talán, de lesütötte a szemét, majd mohón hozakodott elő a kérdéssel: – Mikor utazom?

– Amint lehetséges. De legkésőbb a jövő hét végén.

Maximum kilenc napja van! Mintha fűrógép dolgozott volna a gyomrában.

– Örültem, hogy elbeszélgethettünk, Andy. Sajnálom, hogy ilyen kellemetlen körülmények között kellett találkozunk.

Cap a házi telefon gombja felé nyújtotta a kezét, és Andy hirtelen rájött, hogy nem hagyhatja, hogy Cap meg is nyomja azt a gombot. A lakosztályában, ahol kamerák és lehallgatókészülékek vették körül, tehetetlen volt. De ha ez az alak itt tényleg a göré, akkor az irodáját se hallgatják le, az tuti, biztos, hogy rendszeresen kiirtatja a poloskákat. Persze lehet, hogy vannak saját lehallgatóberendezései, de...

– Ne nyúlkaljon! – mondta Andy, és lökést adott.

Cap habozott. Aztán a kéz visszahúzódott a másik mellé a mappára. Figyelme ismét a kert felé fordult, és az arcán is látszott, hogy másutt jár, emlékezik.

– Felveszik itt a megbeszéléseket?

– Nem – felelte Cap tompán. – Egy ideig nekem is volt egy hanggal bekapcsolható Uher ötezres gépem – ez a típus szerepelt a Nixon-botrányban is –, de pont három hónapja, hogy leszereltem.

– Miért?

– Mert úgy nézett ki, hogy elmozdítanak az állásomból.

– Miért hitte, hogy elmozdítják?

Cap úgy hadart, mintha litániát mormolna.

– Hiányoztak az eredmények. Eredmények. Eredmények. A ráfordításokat eredményekkel kell igazolni. Ellenkező esetben a nagyfőnök mehet. Nincsenek hangfelvételek. Nincs botrány.

Andy megpróbált mindent végiggondolni. Azt éri el, amit akar? Nem tudta, de sürgette az idő. Úgy érezte magát, mint az a buta, ügyetlen kölyök, aki lemaradt a zsákbanfutásban. Aztán úgy döntött, hogy tovább próbálkozik.

– Miért nem voltak eredményeik?

– Mert McGee-ből kivesszük a tudati befolyásolás képessége. Végleg kiégett. Ezzel mindenki egyetértett. A lány nem volt hajlandó tüzet csinálni. Azt mondta, nem és kész. Rólam meg azt mondták, hogy csak a Hatos készítmény érdekel. Hogy ellöttem a puskaporomat. – Elvagyorodott. Most újra minden rendben van. Még Rainbird szerint is.

Andy újabb lökést adott, és a homloka mögött enyhén lüktetni kezdett a fájdalom.

– Mitől jött rendbe minden?

– A három kísérlet miatt. Hockstetter alig tud uralkodni magán. Tegnap a lány felizzított egy acéllemezt. Hockstetter szerint több mint tízezer fokos hőmérsékletet hozott Jetre négy másodpercen át.

A megrázkódtatástól még jobban megfájdult a feje, és nehezebben tudta kavargó gondolatait összeszedni. "Hogyhogy Charlie tüzet gyújt? Mit tettek vele? Az isten szerelmére, mit?"

Éppen szólásra nyílt a szája, amikor megszólalt a házi telefon, és az összerázkódástól a szükségesnél jóval nagyobbra sikerült a lökés. Egy pillanatra majdnem mindent beleadott. Cap egész teste beleremegett, mintha áramütés érte volna. Mély, elfülő hangot hallatott, és pirosposzsgás arca elszíntelenedett. Andy fejfájása több nagyságrenddel fokozódott, és hiába biztatta magát, nem tudott megnyugodni; azzal nemigen segít Charlie-nak, ha gutaütést kap ennek az alaknak az irodájában.

– Ne csinálja ezt! – vinnyogta Cap. – Fáj...

– Mondja meg nekik, hogy tíz percig senkit se fogad mondta Andy. Az agyából ki akart végre törni az a fekete ló, rugdosta az istálló ajtaját, szabadulni akart, vágatni messze-messze. Érezte, hogy az arcán zsiros izzadságcseppek gördülnek végig.

Ismét megszólalt a házi telefon. Cap előrehajolt, és lenyomta a készülék gombját. Az arca tizenöt évet öregedett.

– Cap, Thompson szenátor úr küldötte van itt az adatokkal, amelyeket az Ugrás-projektumhoz kértünk.

– Tíz percig senkit se fogadok – mondta Cap, és elengedte a készülék gombját.

Andy teljesen átizzadta a ruháit. Mi tartaná őket vissza? Kiszagolnák, hogy valami nem stimmel? Nem számít. Ahogy Willy Loman szokta kiáltani: ég az erdő. Krisztusom, mi a fenét foglalkozik most Willy Lomannal? Ebbe bele fog őrlüni. Az a fekete ló hamarosan elszabadul, és ő majd felül rá. Andy majdnem felkacagott.

– Tehát Charlie tüzet gyújtott?

– Igen.

– Hogyan vették rá?

– Elhúztuk előtte a mézesmadzagot. Rainbird ötlete volt. Az első két tűz fejében kimehetett sétálni. Legközelebb majd lovagolhat. Rainbird szerint ez legalább két hétig elég lesz. – Aztán megismételte, amit már mondott. – Hockstetter alig tud uralkodni magán.

– Ki ez a Rainbird? – kérdezte Andy, de arról fogalma sem volt, hogy a kulcskérdést tette fel.

Az elkövetkező öt percen át Cap rövid szakaszokban, de folyamatosan beszélt. Elmesélte Andynek, hogy Rainbird a Műhely bérgyilkosa volt, aki valaha olyan súlyosan megsebesült Vietnámban, hogy fél szemére meg is vakult (álmaim félszeműkalóza, gondolta Andy). Andy azt is megtudta, hogy a Műhely megbízásából Rainbird vezette azt az akciót is, amelynek révén végül sikerült őt és Charlie-t a Tashmore-tónál bekeríteni. Cap szólt az áramszünetről és Rainbird hirtelen támadt ötletéről, amely egyszersmind az első lépés volt azok közül, melyekkel Charlie-t sikerült rávenni arra, hogy kísérleti körülmények között tüzet csináljon. És végül arra is kitért, hogy Rainbird személyes érdeke az egész ügyben nem más, mint hogy kiszolgáltatják neki Charlie-t, ha egyszer az álca lehull. Bár érzelemmentesen beszélt ezekről a dolgokról, hangjában valami sürgető bujkált. A végén elcsendesedett.

Andyben nőttön-nőtt a szörnyülködés és a düh. Mire Cap befejezte mondandóját, egész testében remegett. "Charlie gondolta. – Ó, Charlie, Charlie!"

A tíz perc már majdnem lejárt, és még annyi mindent szeretett volna megtudni. Olyan negyven másodpercen át mindketten hallgattak; egy külső megfigyelő azt hihette volna, régi barátok ülnek egymással szemben, akik szavak nélkül is megértik egymást. Andy gondolatai versenyt futottak az idővel.

– Hollister kapitány – szólalt meg.

– Tessék?

– Mikor lesz Pynchot temetése?

– Holnapután – mondta nyugodtan Cap.

– Elmegyünk rá. Mi ketten. Megértette?

- Igen, meg. Mi ketten elmegyünk Pynchot temetésére.
- Én kértem meg, hogy ott lehessenek. Lelkileg összetörtem, és sírtam, amikor megtudtam, hogy meghalt.
- Lelkileg összetört, és sírt.
- Nagyon megrázott a dolog.
- Nagyon.
- Az ön saját autójával megyünk, és csak mi ketten. Se előttünk, se mögöttünk nem lehetnek autók a Műhely embereivel, se a két oldalunkon motorbiciklisek, akkor se, ha ez a szabályzat, *egyedül megyünk*. Megértette?
- Persze hogy megértettem. Tökéletesen világos. Csak ketten megyünk.
- És útközben szépen elbeszélgetünk. Értettem?
- Igen, szépen elbeszélgetünk.
- Van lehallgató a kocsijában?
- Nincs.

Andy ismét a lökéshez folyamodott, egy finom lökésorozathoz. Cap minden egyes lökés után kicsit elfmtorodott, és Andy világosan látta, nagy a valószínűsége, hogy a lökések visszhangot okoznak, de tette, amit tennie kellett.

– Arról fogunk beszélgetni, hogy Charlie-t hol tartják fogva. És arról, hogy miként lehet ezen a helyen zavart kelteni, anélkül hogy az összes ajtó bezáródna, – mint az áramszünet alatt. És beszélgetni fogunk arról is, hogy Charlie és én hogyan kerülhetünk ki innen. Megértette?

– Nem menekülhetnek innen – mondta Cap csúfolódó gyerekhangon. – Ez nem szerepelt a terveink között.

– *De most már szerepel* – mondta Andy, és még egy lökést adott.

– Auuuuu! – nyöszörgött Cap.

– Megértette?

– Persze hogy meg, csak ezt ne, ne csinálja ezt velem többet! Ez fáj!

– Ez a Hockstetter emelhet kifogást az ellen, hogy elmenjek a temetésre?

– Nem. Hockstettert csak a kislány érdekli. Mással sincs elfoglalva manapság.

– Rendben. – Egyáltalán nem volt rendben. A reménytelenség szólt Andyből. – Még valamit, Hollister kapitány! Szépen el fogja felejtetni, hogy kettőnk között lezajlott ez a kis beszélgetés.

– Értettem. Tökéletesen elfelejtkezem róla.

Az a fekete ló kiszabadult, és vágózni készül. *Vigyenek innen* – gondolta erőtlenül Andy –, *vigyenek innen, mert elszabadult a ló, és ég az erdő!* Émelyítette a fejfájással járó, örökös, lüktető fájdalom.

– Természetesen úgy emlékszik majd mindenre, amit mondtam, mintha a saját ötlete lenne.

– Igen.

Andy Cap asztalára pillantott, és egy doboz papír zsebkendőt vett észre. Kivett egyet, és elkezdte a szemét törölgetni. Nem sírt, de a fejfájástól könnybe lábadt a szeme, ami a célnak éppúgy megfelelt.

– Visszamennék – mondta Capnek.

Abbahagyta. Cap ismét az égerfák felé fordult, üresen meredt a távolba, mintha gondolkodna. Apránként visszatért arcába az élet, és Andy felé fordult, aki a szemét törölgette, és szipogott egy kicsit. Még csak színlelnie sem kellett.

– Hogy érzi magát?

– Most már kicsit jobban – felelte Andy. – De... tudja... olyan hirtelen jött az egész...

– Igen. Nagyon mélyen megrázta a dolog – mondta Cap. – Kér egy csésze kávéval vagy valami mást?

– Köszönöm, nem. Szeretnék visszamenni a lakosztályomba.

– No, persze. Máris kikísérem.

– Köszönöm.

22

Andyt gyanakvó pillantásokkal fogadta a két férfi, aki korábban felkísérte őt az irodába – a papír zsebkendő, a vörös, könnyező szemek, és Cap atyáskodó ölelése miatt. A titkárnő arckifejezése is ugyanazt a kétkedést tükrözte.

– Nagyon a lelkére vette, amikor meghallotta Pynchot halálhírét – mondta Cap finoman. – Nagyon mélyen megrázta a dolog. Azt hiszem, intézkedni fogok, hogy eljöhessen velem Herman temetésére. Ugye szívesen eljönne, Andy?

– Igen – felelte Andy. – Nagyon szívesen. Ha egy mód van rá. Szegény dr. Pynchot. – Ekkor hirtelen valódi könnyek fakadtak a szeméből. A két férfi eltessékelte Andyt Thompson szenátor úr dühös, feszengő küldöttje mellett, aki számos kék kötésű irattartót tartott a kezében. A még mindig zokogó Andyt két oldalról finoman közrefogták, és kikísérték a szobából. Mindkettőjük arca undorról árulkodott, akárcsak korábban Capé. Undorodtak ettől az elhájasodott narkóستól, akinek teljesen összekuszálódtak az érzelmei és az ítélőképessége, és így azt a férfit siratta meg, aki fogva tartotta.

Andy keserűen sírt... de könnyei Charlie-ért hulltak.

Charlie napközben mindig Johnnal lovagolt, de éjjel álmában mindig egyedül. A főlovász, Peter Drabble kis angol nyeretget szerzett neki, de álmában mindig szőrén ülte meg a lovat. Johnnal a lovaglőösvényeket követték keresztül-kasul a Műhelyhez tartozó parkon át, és hol eltűntek, hol előbukkantak az erdőt utánzó lucfenyőcsoportból, érintették a kerti tavat is, de soha nem haladtak gyorsan, legfeljebb sétagaloppoztak, ám álmában Charlie és Szellemidéző vad vágtaiba fogott, egyre gyorsabban, egyre sebesebben, egy igazi erdő közepén; bevették magukat a sűrűségbe, tovasuhantak, és a fejük fölül az összekapaszkodó ágak között zöldes fény hullt alá, és Charlie maga mögött húzta lobogó haját, mint fényes patakot.

Érezte, ahogy Szellemidéző izmai lüktetnek a selymes szőr alatt, és vágta közben kezével a ló sörényébe túrva Charlie előrehajolt, és a fülébe súgta, mit szeretne: sebesen vágtatni... egyre sebesebben.

Szellemidéző hallgatott rá. Patái mennydörögtek. A kusza, zöld erdőben az ösvény, akár egy alagút, de a hátuk mögül valahonnan halk ropogás közeledett, és

(ég az erdő)

enyhe füst. Tűz volt, tűz, melyet ő gyújtott, de büntudatot nem érzett, csak tiszta lelkesedést. Megmenekülnek. Szellemidéző akárhova elviszi, akármire képes. Odahagyják az alagúterdőt. Érti a távolban a fényességet.

– Gyorsabban, sebesebben!

Lelkesedés. Szabadság. Nem tudta már, hol végződik a lába, s hol kezdődik Szellemidéző oldala. Egyek voltak, összeolvadtak, összeötvöződtek, mint a fémek, melyeket a saját erejük hegesztett össze a kísérletek során. Előttük hatalmas, földre hullt ágrengeteg, fehér farakás fénylett, mint egy halom kusza csont. Az örült örömtől mámorosan Charlie meztelen sarkával finoman megsarkantyúzta Szellemidézőt, és érezte, ahogy a ló hátsó fele megugrott.

Vették az akadályt, egy pillanatra a levegőben úsztak. Fejét hátrafesztette; kezével a ló sörényébe markolt, és sikított – nem fájdalmában, hanem csak azért, mert ha nem sikított volna, ha visszatartotta volna, esetleg szétrobban bele. *Szabad, szabad, szabad... Szellemidéző, imádlak.*

Könnyen repültek át az ágrengeteg felett, de erősebb, fojtogatóbb lett a füstszag – pattogó hang hallatszott mögöttük, de csak mikor egy keringve-szállva visszahulló szikra egy pillanatra a húsába mart, mint a bogáncs, csak akkor vette észre, hogy meztelen. Meztelen és

(de ég az erdő)

szabad, bilincstelen, béklyótlan – ő és Szellemidéző futnak a fény felé.

– Gyorsabban! – suttogta. – Kérlek, sebesebben!

És a nagy fekete mén valahogy egyre gyorsított. Charlie fülében mennydörgött a szél. Lélegeznie se kellett; a levegő beáramlott félig elnyílt száján. Az öreg fák között poros nyálábokban tört át a napfény.

És előtte a fény – az erdő vége, a nyílt vidék, ahol ő és Szellemidéző örökre együtt száguld majd tovább. A tűz már mögöttük maradt, eltűnt az utálatos füst szaga, és eltűnt a félelem. A nap fent csillogott, és ő Szellemidéző hátán biztos eljut a tengerig, ahol talán az apját is megleli, és ketten ott majd abból élnek, hogy hálóval húzzák partra a millió csillámló, síkos halat.

– Gyorsabban! – sikoltotta diadalittasan. – Ó, Szellemidéző, fuss gyorsabban, fuss *sebesebben*, fuss...

És ekkor lépett az erdő szélén az egyre szélesedő fénynyaláb elé egy árny, és kirekesztette a fényt, és eltorlaszolta a kiutat. Először, mint mindig, ha ezt álmodta, Charlie azt hitte, az apja áll ott, *biztos* volt benne, hogy ő az, és az öröme szinte fájdalmassá torzult... de aztán hirtelen elöntötte a kínzó rettegés.

Alig maradt ideje arra, hogy észrevegye, hogy a férfi túl nagydarab, túl magas volt – és mégis valahogy ismerős, szörnyen ismerős, még körvonalaiban is – és Szellemidéző máris visszahőkölt, és felsikoltott.

Sikoltanak a lovak? Sose hittem, hogy sikoltanak...

Küzdött, hogy a hátán maradjon, combjai megcsúsztak, ahogy a paták pofozni kezdték az eget, és a lova nem sikoltott, hanem nyerített, de *sikoly* volt ez a hang, és a háta mögül valahonnan nyerítő sikolyokat hallott, *ó, édes Istenem* – gondolta –, *ott lovak vannak, lovak vannak mögöttem, és ég az erdő...*

Előtte meg az az árny, az a félelmetes alak kirekeszti a fényt. Közeledett; a földre huppant, és Szellemidéző orra finoman megérintette meztelen hasát.

– Ne bánts a lovamat! – kiáltott a közeledő alakra, az álombéli apjára, aki sohase volt az apja. – Ne bánts a lovakat! Kérlek, ne bánts a lovakat!

De az alak közeledett, és pisztolyt vett elő, és Charlie ekkor ébredt fel rendszerint, néha sikítva, néha reszketve izzadtan-nedvesen, és tudta, hogy rossz álma lehetett, de nem emlékezett másra, csak az örült lelkesedésre, amellyel a fák övezte ösvénynek vágott neki, a tűz szagára... és émelvegye érezte, hogy elárulták.

És aznap az istállóban rendszerint megsimogatta Szellemidézőt, vagy éppen meleg lapockájához hajtotta az arcát, és olyan rettenet fogta el, aminek nem tudta a nevét.

VÉGJÁTÉK

A szoba nagyobb volt.

A múlt hét végén még a Műhely felekezeten kívüli kápolnájaként szolgált. A dolgok felgyorsultak, amire mi sem volt jellemzőbb, mint hogy Cap könnyedén és szinte azonnal teljesítette Hockstetter kéréseit. Ezek között az is szerepelt, hogy építsenek a park keleti végében új kápolnát nem holmi raktárhelyiséget, hanem valódi kápolnát. Elkészültéig a régi kápolnában folytatnák le Charlie McGee-vel a további kísérleteket.

A műfa borítást és a padsorokat sebtében eltávolították. A padlót és a falakat acélgyapotszerű azbesztréteggel szigetelték, majd vastag átmérőjű, hőkezelt acéllemezekkel borították be. Az egykori szentély és a volt főhajó között válaszfalakat húztak. Beépítették Hockstetter ellenőrző berendezéseit és egy komputerterminált. Mindezt egyetlen hét leforgása alatt végezték el; a munkát alig négy nappal Herman Pynchot szörnyűséges öngyilkossága után kezdték meg.

Most, egy kora októberi napon, délután két óra tájt a hosszú helyiség közepén tűzálló téglából épült fal húzódott. A faltól baka hatalmas medence süllyedt a padozatba. Ebbe a másfél méter mély medencébe pedig több mint egy mázsza jeget öntöttek. Charlie McGee a medence előtt állt, kicsinek tűnt, de csinosnak: jól állt neki a kék farmervászson kötényruha és a piros-fekete csíkos sportzokni. Fekete bársonymasnik tartották össze vállig érő, szőke copfjait.

– Rendben van, Charlie – mondta Hockstetter a mikrofonba. Ahogy az egész helyiséget, a házi telefonrendszert is nagy sietséggel építették meg, ezért bádogszerűen, gyenge minőségben szólt a hang. – Mi készen állunk, bármikor kezdheted.

A kamerák mindenről színes filmfelvételeket készítettek. Ezeken a filmekben a kislány feje alig észrevehetően előrebillen, majd néhány másodpercig semmi sem történik. A filmkocka bal oldalára egy digitális hőmérő kijelzőjét montírozták. A hőmérséklet egyszerre csak emelkedni kezd hús fokról huszonötre, majd harmincra. És ekkor meglódul a számsor, és a helyén csak vöröses összevissza folt látható; az elektronikus hőmérő szondáját a tűzálló téglafal közepén helyezték el.

A felvett lelassítják; csak így látható, hogy pontosan mi is történik. A megfigyelőállások ölmozott üvegablaka mögül kikémlelő férfiak szerint az egész olyan gyorsan történt, mint egy puskalövés.

A végtelenségig lelassított felvételen látható, ahogy a tűzálló téglafal füstölni kezd; a habarcs és a beton apró részecskéi lustán ugrándoznak felfelé, mint a pattogatott kukorica. Később megfigyelhető, amint a téglákat

összetartó habarcsrétegek *megcsurrannak*, mint a forró melasz. Előbb a téglák közepe kezd morzsolódni, majd szélük is. Kezdetben szikrazuhatag, később egész felhő csap fel, ahogy a téglák szétrobbannak a hőtől. A fal közepébe épített digitális hőérzékelő egyszer csak négyezer fokon megáll. Nem mintha megállt volna a melegedés, egyszerűen tönkrement az érzékelő.

A kápolnából kialakított kísérleti helyiség köré nyolc hatalmas, Kelvinátor típusú légkondicionáló berendezést telepítettek, melyek megállás nélkül, nagy sebességgel fújják befelé a jeges levegőt. Mind a nyolc készülék egyszerre kapcsolt be, amikor a szoba *átlagos* hőmérséklete harminckét fok fölé emelkedett. Charlie-ban különös képesség fejlődött ki arra, hogy a belsejéből fakadó hőt egy adott pontra koncentrálja, és aki életében egyszer is megégette az ujját egy serpenyő nyelével, tudja, hogy még az úgynevezett hőszigetelő felületek is vezetik a hőt – már ha van elég hő, amit elvezethetnek.

A nyolc működő ipari Kelvinátor berendezésnek a kísérleti helyiség hőmérsékletét mínusz huszonhat fokra kellett volna csökkentenie egy-két fok eltéréssel. Ehelyett a mért eredmények azt mutatták, hogy a hőmérséklet folyamatosan emelkedett, meghaladta először a harminchét, később a negyven, majd a negyvenegy és fél fokot. Természetesen nem lehet pusztán a hó rovására írni azt, hogy a megfigyelők arcán patakokban folyt a verejték.

Persze, még a végtelenségig lelassított film se világítja meg pontosan, hogy mi is történik, de egy dolog bizonyos: ahogy a tűzálló téglák egyre-másra robbannak szét, nincs kétség afelől, hogy égnek; olyan szaporán égnek a téglák, mint a kályhában az újságpapír. Igaz, hogy a nyolcadikos fizikakönyvek megírják, hogy *minden* lángra lobban, ha elegendő hő áll rendelkezésre. Más dolog azonban ilyen információt olvasni, és megint más az, ha saját szemünkkel látjuk, hogy egy tűzálló téglá sárgás-kékes lánggal ég.

Aztán mindent elhomályosítanak a dühödten szerteszt lövellő részecskék, és közben a fal teljességgel megsemmisül. A kislány lassítva félfordulatot tesz, és egy pillanattal később a medence jeges vizének nyugodt felülete megbolydul, és forni, bugyogni kezd. A hőmérő negyvennégy fokot mutat (a nyolc légkondicionáló berendezés ellenére is olyan meleg van, mint nyáridőben déltájt a nevadai sivatagban), majd lassan csökkenni kezd a hőmérséklet.

Jöhet a takarítószemélyzet.

Feladó: Bradford Hyuck
Címzett: Patrick Hockstetter
Dátum: október 2.
Tárgy: Telemetry, legutolsó (= 4)
kísérlet C. McGee-vel

Pat! Négyyszer néztem meg a filmet, és még mindig nem tudom elhinni, hogy nem valamilyen speciális effektusokkal készült trükkfelvétel. Adok egy jó tanácsot: Ha a Hatos készítménnyel foglalkozó szenátusi albizottság elé viszed az ügyet, készülj fel rá, hogy kicsinálnak, nem elég, ha kipárnázod a segged, vértedz föl magad! Az emberi természet már csak olyan, hogyha azok a fickók megnézik ezeket a filmeket, nehezen fogják elhinni neked, hogy nem valami nyilvánvaló szemfényvesztésről van szó.

Komolyabbra fogva a szót: a lejegyzett eredményeket különfutár viszi, de ezt a feljegyzést valószínűleg két-három órával hamarabb megkapod. A jelentést elolvashatod magadnak, mégis szeretném röviden összegezni az eredményeinket. A következtetéseinket két szóban össze lehet foglalni: zavarban vagyunk. Ezúttal annyi madzagot kötöttünk a lányra, mint egy űrhajósra a kilövés előtt. És te is láthatod:

1. A vérnyomás értéke egy nyolcéves gyermek normális paramétereinek felel meg, és szinte meg se rebben, amikor az a fal úgy robban szét, mint a bomba Hiroshima felett.
2. Az alfa-hullámok abnormálisan magasak; mondhatnánk úgy is, hogy a lány "képzelteti áramköre" erősen terhelt. Ha akarod, egyetértesz Clapperrel és velem, ha akarod, nem, de a hullámok szerintünk jóval egyenletesebbek, ami bizonyos "irányított képzeleti készséget" takar (a kissé terjengős megnevezést Clapper találta ki, nem én). Ami azt jelentheti, hogy kezd uralkodni a képessége felett, és hogy pontosabban tudja használni. Ahogy a szolás tartja: gyakorlat teszi a mestert. De lehet, hogy semmit sem jelent.
3. Az anyagcsere telemetrikus adatai a normális paraméterek között maradnak – nincs semmi furcsaság, semmi kirívó. Mintha egy jó regényt olvasna vagy iskolai dolgozatot írna, nem pedig azzal lenne elfoglalva, amit szerinted csinál, tehát hogy több mint 16 600 fokos ponthőt állít elő. Számomra a legmeglepőbb (és legérthetlenebb!) adat a sok közül a Beal-Searles-féle CAT-teszt eredménye. *A kalóriafelhasználás szinte a nullával egyenlő!* Arra az esetre, ha elfelejtetted volna, amit fizikából tanultál – ez nálatok, pszichológusoknál szakmai ártalom –, a kalória nem egyéb, mint egységnyi hő; pontosabban: az a hőmennyiség, amely egy gramm víz hőmérsékletét egy

Celsius-fokkal emeli meg. A lány rövid kis bemutatója során mintegy huszonöt kalóriát égetett el, normális embernek ennyi kalória ahhoz elég, hogy egy tucatszor felüljön, vagy hogy kétszer körbesétálja a házat. Elvégre a kalória a hő mértékegysége, a *hőé*, a mindenségit, és amit ez a lány előállít, az hő... vagy mi? *Belőle* keletkezik, vagy csak *átmegy rajta*? És ha csak átmegy, akkor honnan származik? Ha ezt meg tudod magyarázni, máris a farzsebedben tudhatod a Nobel-díjat. Egyet mondhatok: ha a kísérletsorozat olyan rövidre van fogva, ahogy mondod, biztos vagyok benne, hogy soha nem jövünk rá.

Végszó: Biztos vagy benne, hogy folytatni akarod a kísérleteket? Az utóbbi időben elég, ha csak erre a kölcökre gondolok, máris kiütéseket kapok tőle. Rögtönpulzárók és neutrínók meg fekete lyukak jutnak az eszembe, meg még az Isten tudja, mi minden. Olyan erők működnek szabadon ebben a világegyetemben, amelyekről halvány fogalmunk sincs még, néhányat pedig csak fényévmilliók múlva fogunk csak megfigyelni... nagy megkönnyebbülésre. Amikor utoljára végignéztam a filmet, úgy éreztem, hogy ez a lány hézag – repedés, ha jobban tetszik – a teremtés olvasztótégelyében. Tudom, hogyan hangzik ez a kijelentés, de úgy érzem, mulasztást követnék el, ha nem mondanám ki. Az Isten bocsásson meg nekem ezért, de én, aki három szép kislány apja vagyok, megkönnyebbülten fogok felsóhajtani, ha ezt a lényt végre semlegesítik.

Végiggondoltad te, hogy mire lehet képes az, aki minden erőfeszítés nélkül több mint 16 600 fok ponthőt állít elő, ha egyszer igazán nekilát?

Brad

3

– Szeretnék végre találkozni apával – mondta Charlie, amikor Hockstetter belépett. A lány sápadt volt és halovány. A kötényruhát már levette, és egy régi hálóingbe bújt, sőt a haját is kibontotta.

– Charlie – kezdte a férfi, de hirtelen nem jutott eszébe, hogy mit is akart mondani. Nagyon aggasztotta Brad Hyuck feljegyzése és az azt megerősítő telemetrikus adatok. Sokatmondó, sőt jelentőségteljes volt maga az a tény is, hogy Brad az utolsó két bekezdést papírra merete vetni.

Maga Hockstetter is félt. Amikor Cap engedélyezte, hogy a kápolnát kísérleti helyiséggé alakítsák át, egyszersmind azt is elrendelte, hogy Charlie lakosztálya köré még több Kelvinátor légkondicionáló berendezést

telepítsenek, szám szerint húszat a nyolc helyett. Eddig összesen hat készüléket helyeztek működésbe, de a 4-es számú kísérlet után Hockstetter már nem érdekelte, hogy a többit is beszerelik-e vagy sem. Tudta, hogy akár kétszáz rohadt masinát is felállíthatnának, és akkor sem tudnák Charlie erejét korlátozni. Már réges-rég nem arról volt szó, hogy Charlie képes-e arra, hogy megölje magát; sokkal inkább az volt a kérdés, hogy ha elszánja magát, vajon képes lenne-e arra is, hogy az egész Műhely-komplexumot vagy éppenséggel egész Kelet-Virginiát megsemmisítse, ha az érdekei úgy kívánják. Hockstetter most már azon az állásponton volt, hogy Charlie, ha akarná, képes lenne mindezekre. De sokkal félelmetesebb volt az a megállapítás, amelyre ez a gondolatmenet elvezetett: csak John Rainbird tudta hatásosan befolyásolni a lányt. Rainbird pedig nem volt épelméjű.

– Szeretnék végre találkozni apával! – ismételte. Apja éppen szegény Herman Pynchot temetésén volt.

Andy Cap társaságában ment el, az utóbbi kérésére. Pynchot halála, amelynek pedig semmi köze nem volt a dologhoz, még komorabbra színezte Hockstetter gondolatait.

– Azt hiszem, ennek semmi akadályja – mondta Hockstetter óvatosan –, de előbb még mutatnod kell egyet s másst...

– Mutattam már eleget – válaszolta Charlie. – Apuval akarok lenni. – Alsó ajka megremegett, a szemét elöntötte a könny.

– A takarítóinas – mondta Hockstetter –, az indián azt mondta, ma délelőtt nem akartál felülni a lovadra a kísérlet után. Aggódott miattad.

– Az nem az én lovam – mondta Charlie. Rekedt volt a hangja. – Itt semmi nem az enyém. Semmi, csak az apám, és én... *vele* akarok *lenni!* – Hangja dühös, könnyes kiáltássá fokozódott.

– Csak ne idegesítsd föl magad, Charlie! – mondta hirtelen támadt félelmében Hockstetter. Melegebb lett idebenn, vagy csak a képzelete tréfálja meg? – Csak... ne... idegeskedj!

Rainbird. Ez Rainbird dolga lett volna, az isten verje meg!

– Figyelj ide, Charlie! – Szélesen, barátságosan mosolygott. – Mi lenne, ha elvinnénk egy vidámparkba? A Six Flags over Georgia a Disney World után a legszebb vidámpark a déli államokban. Bérbe vesszük az egész parkot egy napra, csak neked. Utazhatsz az óriáskeréken, a körhintán, és bemehetsz az elvarázsolt kastélyba...

– Nem akarok vidámparkba menni! Csak az apámmal akarok találkozni. És fogok is! Remélem, jól hallja, amit mondok! Találkozni fogok vele!

Tényleg melegebb lett.

– Megizzadt – mondta Charlie.

Hockstetter a tűzálló téglafalra gondolt, amely olyan gyorsan robbant fel,

hogy a lángokat csak a lassított felvétel mutatta ki. Az acéltál jutott eszébe, ahogy kétszer is szaltót vetett a levegőben, és a lángoló fadarabkákat szanaszét lövellte. Ha Charlie ezt az energiát ráirányítaná, egy marék hamu és üszkös csontrakás válna belőle, mielőtt felfogná, hogy mi történik vele.

Istenem, segíts...

– Charlie, azzal, hogy dühös vagy rám, nem érsz el sem...

– Dehogynem – mondta ki az igazságot Charlie. – De még mennyit elérek. És most dühös vagyok magára, Hockstetter doktor. Nagyon dühös.

– Charlie, kérlek...

– Vele akarok lenni! – ismételte. – És most menjen innen! Mondja meg nekik, hogy látni akarom az apámat, és hogy azután tesztelgethetnek megint, ha akarnak. Nem érdekel. De ha nem láthatom, valami történni fog. Ezt is mondja meg nekik.

Hockstetter távozott. Úgy érezte, valamit kellene mondania még – valamit, ami egy kicsit helyreállítaná a méltóságát, és visszavágna a félelemért,

("megizzadt")

melyet Charlie az arcán láthatott – de semmi sem jutott az eszébe. Távozott tehát, de még a mögötte becsukódó acélajtó sem enyhített sokat, sem a félelmén, sem a dühön, amelyet John Rainbird miatt érzett. Mert John Rainbird előre látta mindezt, és egy szót sem szólt. És ha mindezzel megvádolná, az indián hűvösen elmosolyodna, és megkérdezné, hogy ki itt a pszichiáter.

A kísérletek Charlie-ban teljesen feloldották a tűzcsinálással kapcsolatos gátlást, mely kilyukadt, mint a gát, amelyen tucatszám helyen szivárogtat a víz. A kísérletek hozzásegítették ahhoz, hogy durva, darabos erejét olyan fegyverré finomítsa, amelyet halálos pontossággal tud használni, mint a cirkuszi mutatványos a kést.

A kísérletek tökéletes leckének bizonyultak. Minden kétséget kizáróan bebizonyították Charlie-nak, hogy kinek a kezében van a gyeplő.

Az övében.

4

Mikor Hockstetter kiment, Charlie a heverőre rogyott, arcát a kezébe temette, és zokogott. Ellentétes indulatok uralkodtak el rajta: büntudat, rettegés és felháborodás, sőt még dühödte elégedettség is. És mindezek közül a legerősebb: a félelem. Akkor változtak meg a dolgok, amikor beleegyezett a kísérletezgetésbe; és félt, hogy a változás mindörökké szól. Most már nemcsak

szerette volna látni az apját, inkább *szüksége* volt rá. Azért, hogy megmondja, mit tegyen.

Eleinte meg-megjutalmazták – sétálhatott a kertben Johnnal, gondolhatta Szellemidézőt, sőt rá is ülhetett. Kedvelte John, és Szellemidézőt is szerette... bárcsak tudta volna az az ostoba indián, hogy mennyire fáj neki, amikor azt mondta, hogy Szellemidéző az övé, amikor tudta, hogy sohase lehet az. A hatalmas mén igazából csak kízó, félig feledett álmaiban lehetett az övé. De most... most már... maguk a kísérletek, az esély, hogy megízlelje a hatalmát, és érezze, ahogy növekszik... *ez* lett az igazi jutalom. Szörnyű és végeláthatatlan játszma lett az egész. És érezte, hogy alig jár a kezdet kezdetén, akár a kisgyerek, aki az első lépést teszi meg.

Az apjára vágyott, szüksége volt rá, hogy megtudja tőle, mi a jó, és mi a rossz, hogy folytassa-e, vagy fojtja el örökre. Ha...

– Ha *képes* vagyok elfojtani – suttogta az ujjain át.

Ez volt a legriasztóbb gondolat – nem tudta biztosan, hogy *képes* lesz-e megállni ezentúl. És hogyha nem, az ugyan mit jelent? Jaj, mit jelent?

Elsírta magát megint. Ily vészesen egyedül talán még sose volt.

5

A temetés rosszul sikerült.

Andy remélte, hogy átvészeli; fejfájása elmúlt, és végül is a ceremónia csak jó ürügy volt arra, hogy kettesben maradjon Cappel. Pynchotot sose szerette, bár a legvégén az orvos egy kicsit túl könnyűnek bizonyult ahhoz, hogy utálatra méltó legyen. Alig leplezte dölyfösségét, és szinte nyíltan örült, hogy uralkodhat embertársain – ez okozta, hogy Andy szinte semmi büntudatot sem érzett az örvény lés miatt, amelyet gondatlanságból Pynchot agyában elindított. Ezen felül annyira aggódott Charlie-ért, hogy mellette elhomályosult még a halált hozó örvénylés biztos tudata is.

A visszhangjelenséggel volt már dolga, de korábban mindig volt rá lehetősége, hogy beavatkozzon. Mire Charlie-val menekülniük kellett New York Cityből, szakértővé vált ezen a területen. Az emberi agy mélyén mintha aknák rejtőzködnének, mélyen gyökerező félelmek és bűnök, öngyilkos, skizofrén és paranoiás ösztönök – sőt gyilkos indulatok. A lökés hatására az agy teljesen kitárulkozott, befolyásolhatóvá vált, és ha egy külső sugallat az egyik ilyen sötét ösvényre tévedt, romboló hatása lehetett. Az egyik asszonyagnál például, aki a Fogyi Suliba járt, ijesztő katatóniás kimaradások jelentkeztek. Az egyik üzletember pedig bevallotta, gyakran az a morbid kényszerérzete támad, hogy elő kell vennie a szekrényből a szolgálati

pisztolyát, hogy orosz rulettet játszhasson vele. A készítetés a tudatában valahogy egy Edgar Allan Poe-novellához kapcsolódott, melyet még az iskolapadban olvasott. Andynek mind a két esetben sikerült megállítania a visszhangjelenséget, még mielőtt a gyilkos örvénylés kialakulhatott volna. Az üzletember csendes, homokszínű hajú, harmadrangú banktisztviselő volt, és nála csak arra volt szükség, hogy Andy egy további lökés kíséretében azt sugallja neki, hogy soha nem olvasta Poe elbeszélését. Ezzel meg is szűnt a kapcsolat – ha, ami volt, annak hívható. Pynchot esetében nem volt lehetősége rá, hogy a visszhangjelenséget megszakítsa.

A temetésre menet a kocsiiban Cap izgatottan a temetésről beszélt, mialatt odakint hűvösen rá-rákezdett az őszi eső; Cap láthatóan megpróbált napirendre térni az esemény fölött. Kijelentette, hogy soha nem hitte volna, hogy valaki meg tudja tenni, hogy a karját... a karját ott benn tartja a szabdaló, őrlő kések között. Pynchot mégis megtette. Valahogy meg tudta tenni. Andy ekkor kezdte kényelmetlenül érezni magát.

A két férfi csak a sírhoz látogatott ki, messze elmaradva attól a kis csoporttól, melyben a barátok és a család összehúzódtak a magasba tartott fekete esernyők alatt. Andy felfedezte, hogy más dolog felidézni Pynchotot, ezt az öntelt, igazi hatalom nélküli, de hatalomért sóvárgó törpe Napóleont, örökös, bosszantó, ideges félmosolyával, és megint más végignézni sápatag, elcsigázott özvegyén, ahogy ott áll fekete gyászruhában, fátyolos kalappal a fején, és a két fia kezét fogja (a fiatalabb Charlie korabeli lehetett, de mind a ketten szinte megkövültek, mint aki nyugtatókon él). Sőt az özvegy tudta – biztos tudta –, hogy a barátok és a rokonok tisztában vannak azzal, hogy a férjét hogyan találták meg, hogy az ő alsóneműjét viselte, hogy a jobb karja majdnem könyékig semmivé lett, hegyesre csonkolódott, mint egy élő ceruza, hogy a vére a mosogatóba és a drága konyhabútorra fröccsent, s a húsdarabok...

Andy gyomra felfordult. A hűvös esőben meggörnyedve küszködött. A pap hangja értelmetlenül felerősödött, majd elhalkult.

– Szeretnék elmenni innen! – mondta Andy. – Mehetünk?

– Hát persze – felelte Cap, aki maga is sápadtnak és öregesnek látszott, és nem volt valami jól. – Ebben az évben már elég temetést láttam. Nincs, ami visszatartson.

Eloldalogtak a gyászolók közül, akik ott álldogáltak a múgyep körül, ahol a zuhogó esőben a virágok már hervadoztak, és potyogtatták a szirmukat, s ahol a koporsót sínek tartották a földbe ásott lyuk fölött. Egymás mellett sétálva a kanyargós kavicsos ösvény felé vették útjukat, ahol Cap jókora Chevyje állt a ravatalozó mellett. Sejtelmes csöpögő, susogó füzek alatt sétáltak el. Köröttük két-három férfi ögyelgett szinte észrevétlenül. Andy úgy vélte, most már

tudja, hogy érezheti magát az Egyesült Államok elnöke.

– Szörnyű lehet az özvegynek és a két fiúnak – mondta Cap. – Tudja, a botrány miatt.

– Majd... hm, majd ugye gondját viselik?

– Ami a pénzt illeti, arra nem lesz gondja – mondta Cap szinte közömbösen. Közeledtek az ösvényhez. Andy már látta Cap Chevy Vegáját, amely az útpadkán parkolt. Az előtte álló Biscayne-be két férfi szállt be. Ahogy a mögötte várakozó szürke Plymouthba is. – De azt a két fiút nem lehet pénzzel boldoggá tenni. Látta az arcukat?

Andy nem szólt semmit. A büntudat úgy forgott benne, mint egy érdes pengéjű kés. Hiába hajtogatta, hogy az ő helyzete is kilátástalan volt, nem használt. Csak egyet tudott tenni, felidézte magában Charlie arcvonásait... Charlie-t és mögötte egy sötét, baljós alakot, a félszemű kalózt, akit John Rainbirdnek hívnak, és aki aljasul a lánya bizalmába férközött, azért, hogy minél hamarabb elérkezzen a nap, amikor...

Beszálltak a Vegába, és Cap elindította a motort. Előttük megindult a Biscayne, és Cap követte. Mögöttük a Plymouth is beállt a sorba.

Andynek hirtelen az a szinte hátborzongató érzése támadt, hogy elhagyta az erőt: elhagyta a lökés – hiába próbálná meg, úgyse sikerülne. Mintegy fizetéképpen azért, amit a két fiú arcán látott.

De tehet-e mást, mint hogy megpróbálja?

– Beszélgetni fogunk – közölte Cappel, és lökést adott. Tudta, hogy sikerült, mert a fejfájás szinte azonnal beállt ez volt az ára annak, hogy nem hagyott magának elég időt a legutóbbi alkalom óta. – A vezetésben nem fogja zavarni.

Cap mintha mélyebbre süllyedt volna az ülésen. Bal keze, amely éppen az irányjelző kapcsolója felé mozdult, egy pillanatra határozatlanul megállt, majd folytatta útját. A Vega nyugodtan követte a felvezető autót, és a két hatalmas kőoszlop között ráfordult a műútra.

– Nem, azt hiszem, a beszélgetésünk egyáltalán nem fog zavarni a vezetésben – mondta Cap.

Hűsz mérföldre voltak a főhadiszállástól; Andy ellenőrizte a sebességmérő állását, amikor elindultak, és amikor megérkeztek a temetőbe. Az út nagy részét azon a főútvonalon tették meg, amelyről még Pynchottól értesült, a 301-esen. Gyors volt a forgalom. Úgy számította, hogy körülbelül huszonöt perce van arra, hogy mindent elintézzon. Az elmúlt két nap során szinte csak ez járt az eszében, és úgy gondolta, hogy mindent pontosan megtervezett... de volt valami, amit még tudnia kellett.

– Mennyi ideig tudja ön és Rainbird biztosítani, hogy Charlie közreműködjön, Hollister kapitány?

– Már nem sokáig – mondta Cap. – Rainbird nagyon ügyesen úgy rendezte a dolgot, hogy az ön távollétében ő legyen az egyetlen, aki hatással lehet rá. Mint a pótapa. Mély, majdnem kántáló hangon hozzátette: – Apja helyett apja, ha az apja nincs vele.

– És ha leáll, megölik?

– Nem, nem azonnal. Rainbird rá tudja venni, hogy folytassa egy kicsit. – Cap jelezte a villogóval, hogy ráfordul a 301-esre. – Be fogja adni neki, hogy leleplezzük őket. Hogy beszéltek. Hogy Rainbird tanácsokat adott neki, hogy hogyan intézze el a... problémáját. Hogy megtudtuk: üzeneteket közvetített önnek.

Cap elhallgatott, de Andynek nem volt szüksége többre. Hányingere volt. Azon tűnődött, vajon ez a két alak gratulált-e egymásnak, hogy oly könnyedén rá tudtak szedni egy gyereket, meg tudták nyerni a jóindulatát, mikor magányos volt, és amikor a bizalmukba fogadta őket, kihasználták a céljuk érdekében. És amikor már más megoldás nem marad, egyszerűen azt mondják neki, hogy az egyetlen barátját, Johnt, a takarítóinast kirúgják, sőt még bíróság elé is citálják államtitkok megsértése miatt, mert vélhetően a barátja volt. Charlie-nak már ez is sok lesz. Megalkuszik velük, és folytatja az együttműködést.

Remélem, hamar találkozom ezzel a fazonnal, igazán remélem.

De nincs ideje arra, hogy erről elmélkedjen itt... és ha a dolgok jól sülnek el, lehet, hogy sose kell Rainbirddel találkoznia.

– Tehát mához egy hétre tűzték ki a hawaii utamat?

– Igen.

– Mivel utazom?

– Hadi szállító repülőgéppel.

– Kivel intézte el a szállítást?

– Puckkal – felelte rögvest Cap.

– Ki az a Puck, Hollister kapitány?

– Victor Puckeridge őrnagy – mondta Cap. – Andrewsban szolgál.

– Az andrewsi légitámaszponton?

– Természetesen.

– A barátja?

– Együtt golfoztunk. – Cap alig láthatóan elmosolyodott. – Puck nyesi a labdát.

Nocsak, végre egy jó hír, gondolta Andy. A feje úgy lüktetett, mint egy szuvas fog.

– Tegyük föl, felhívná ma délután, és közölné vele, hogy három nappal előbbre szeretné hozni az utat.

– Igen? – mondta kételkedve Cap.

– Nehézséget okozna? Egy csomó adminisztrációt?
– Szó sincs róla. Puck sity-suty elintézi az adminisztrációt. – Ismét megjelent az arcán a kissé furcsa, nem igazán boldog mosoly. – Puck nyesni szokott. Mondtam már?

– Igen, már mondta.

– Akkor jó.

A kocsi a megengedett ötvenöt mérföldes sebességgel suhant. Az eső kitarító permetté csendesült. Az ablaktörlők jobbra-balra siklottak.

– Hívja föl ma délután, Cap! Mihelyt megérkezünk.

– Felhívom Puckot. Igen. Épp arra gondoltam, hogy föl kéne hívnom.

– Mondja meg neki, hogy szerdán utazom szombat helyett.

Négy nap nem sok idő arra, hogy összeszedje magát vagy három hét kellene –, de az események felgyorsultak, és a darab a végkifejlethez ért. Elérkezett a végjáték. Minden adta magát, és Andy, ha kényszerűségből is, de nem húzhatta tovább. A szükségesnél tovább nem hagyhatta Charlie-t ennek a Rainbirdnek a karmai között.

– Szerda szombat helyett.

– Így van. És mondja meg Pucknak, hogy maga is elkísér.

– Elkísérem? Nem...

Andy megismételte a lökést. Bár fájdalmas volt, erőteljes lökést adott. Cap megrándult ültében. A kocsi alig észrevehetően megfarolt az úton, és Andy ismét csak arra gondolt, hogy gyakorlatilag biztos, hogy a férfi fejében visszhangot fog kelteni.

– Elkísérem. Persze hogy elkísérem.

– Helyes – mondta Andy ellentmondást nem tűrő hangon. – És milyen biztonsági intézkedéseket tett?

– Nincs szükség különösebb biztonsági intézkedésre felelte Cap. – Ön a Torasin miatt gyakorlatilag cselekvésképtelen. És ki is égett. Nem képes a tudati befolyásolásra. A képessége használhatatlanná vált.

– Értem – mondta Andy, és homlokára tette kissé remegő kezét. – Ez azt jelenti, hogy egyedül utazom?

– Dehogy – felelte rögtön Cap. – Ha jól tudom, én is elkísérem.

– Persze, de rajtunk kívül ki lesz ott?

– A Műhely két ügynöke kísér minket, részint mint kiszolgáló személyzet, részint pedig, hogy önt szemmel tartsák. Tudja, ez előírás. Meg kell óvni a befektetést.

– Szóval a tervek szerint csak két ügynök jön? Biztos ebben?

– Igen.

– És a légi személyzet, természetesen.

– Igen.

Andy kinézett az ablakon. Félúton voltak. Most következett a lényeg, de a szörnyű fejfájás miatt attól félt, hogy valamit elfelejt. És ha valami kimegy a fejéből, összeomlik a kártyavár.

Charlie – gondolta, és megpróbálta összeszedni magát.

– Hawaii jó messze van Virginiától, Hollister kapitány. Megáll útközben a repülő üzemanyagot venni?

– Meg.

– Meg tudja mondani, hol?

– Nem – mondta derűsen Cap, és Andy úgy érezte, mindjárt felpofozza.

– Ha beszél ezzel a... – Hogy is hívták? Lázasan kutatott elgyötört, kifáradt emlékezetében, és megtalálta. – Ha beszél Puckkal, kérdezze meg tőle, hol száll le tankolni a gép!

– Igenis.

– Szője bele a kérdést a társalgás természetes menetébe!

– Értem. A társalgás természetes menetébe beleszőve megtudom tőle, hogy hol száll le üzemanyagot venni a gép. – Elmélázó, álmatag tekintet vetett Andyre, aki egyszer csak eltűnődött azon, hogy Cap lehetett-e az, aki kiadta a parancsot, hogy Vickyt meg kell ölni. Hirtelen erős késztetést érzett, hogy azt parancsolja neki, nyomja tövig a gázt, és hajtson neki a következő felüljáró tartóoszlopának. De ott volt Charlie. Charlie! Ki kell tartania Charlie miatt. Mondtam már, hogy Puck nyesni szokott? – kérdezte Cap jószágon.

– Persze hogy mondta már. – Gondolkodj. A fenébe, gondolkodjál! Valahol Chicago vagy Los Angeles környékén szállnak le. Ez a legvalószínűbb. De nem polgári reptéren, nem az O'Hare-en vagy Los Angeles nemzetközi repülőterén. Egy támaszponton fogják feltölteni a gépet. Ez a kérdés magában nem okozott problémát a töredékes terv szempontjából – annál több volt a problematikus kérdés –, csak előre meg kell tudnia, hogy hol szállnak le.

– Délután háromkor szeretnék indulni – közölte Cappel.

– Háromkor.

– Ön fog gondoskodni arról, hogy John Rainbird ne legyen a közelben.

– Küldjem el? – kérdezte reménykedve Cap, és Andy örömmel vette tudomásul, hogy a férfi tart Rainbirdtől – sőt nemcsak tart, fél is.

– Küldje! Mindegy, hogy hova.

– Mit szólna San Diegóhoz?

– Megfelel.

És most. A célegyenes. Épphogy be fogja tudni fejezni; előttük az úton lámpával megvilágított zöld tábla mutatta az utat a longmonti letérő felé. Andy a nadrágzsebébe nyúlt, és egy darab összehajtott papírt húzott elő. Egy pillanatra maga előtt tartotta a mutató- és a gyűrűsujja között.

– Közölni fogja a két műhelyes fickóval, akik velünk jönnek Hawaiiiba, hogy a támaszponton várjanak – mondta. – Az Andrews támaszponton csatlakoznak hozzánk. Mi pedig kettesben megyünk az Andrewsra, úgy, mint most.

– Igen.

Andy mély levegőt vett.

– De a lányom is velünk lesz.

– A lánya? – Cap most először volt nyugtalan. – Pont ő? De hisz ő veszélyes. Neki nem szabad... Neki nem szabad...

– Addig egy cseppet sem volt veszélyes, amíg maguk el nem kezdtek kísérletezgetni vele – vágott vissza Andy. Velünk fog jönni, maga pedig nem ellenkezik velem többet, *megértette?*

Az autó ezúttal egy kicsit erőteljesebben lendült oldalra, Cap pedig nyögdecselt.

– Velünk jön – egyezett bele. – Többé nem ellenkezem. Ez fáj. Ez fáj.

De nem annyira, mint nekem.

A hangja mintha eltávolodott volna, úgy hatolt keresztül a vérrel áztatott hálón, amelyet a fájdalom font egyre szorosabbra az agya köré.

– Ezt pedig átadja neki – mondta Andy, és átnyújtotta Capnek az összehajtogatott üzenetet. – Még ma adja át, de úgy csinálja, hogy senki ne fogjon gyanút!

Cap a belső zsebébe gyömöszölte a levelet. Közeledtek a Műhelyhez; a bal oldalon már látszott a dupla elektromos kerítés. Úgy ötvenméterenként figyelmeztető jelzések villogtak.

– Mondja vissza a lényeges pontokat! – szólalt meg Andy.

Cap gyorsan és összefogottan beszélt – olyan hangon, mint akinek nagy gyakorlata van a parancsok ismételésében, nemhiába járt kadétiskolába.

– Elintézem, hogy szombat helyett szerdán utazzon Hawaiiiba, katonai szállítógépen. Én is elkísérem, és a lánya is velünk utazik. A Műhely által kijelölt két ügynök, akik szintén velünk jönnek, az Andrewson fognak várni ránk. Megtudom Pucktól, hol vesz fel üzemanyagot a gép. Ezt akkor intézem el, amikor felhívom, hogy módosítsa a repülés dátumát. Van nálam egy írott üzenet a lánya számára. Mihelyt befejezem Puckkal a beszélgetést, átadom neki, még hozzá oly módon, hogy ne keltsek vele fölöslegesen gyanút. Azt is elintézem, hogy John Rainbird jövő szerdán San Diegóban legyen. Azt hiszem, mindent felsoroltam.

– Igen – mondta Andy –, minden benne volt. – Hátradőlt az ülésen, és lehunyta a szemét. A múlt és a jelen darabkái összekuszálódva repkedtek a fejében, céltalanul, mint szalmabábuk a szélviharban. Van-e esély arra, hogy a terve működni fog, vagy csak mindkettejük vesztét okozza? Most már ők is

tudják, mire képes Charlie; első kézből kaptak ízelítőt. Ha csődöt mond a terv, mind a ketten a katonai szállítógép rakterében fejezik be ezt az utazást. Ládába rakva.

Cap megállt az örbódé mellett, letekerte az ablakot, és átadott egy műanyag kártyát, amelyet az ügyeletes egy komputerterminálba csúsztatott.

– Parancsoljon, uram – szólalt meg. Cap továbbhajtott.

– Van még egy utolsó közös dolgunk, Hollister kapitány. Mindent el fog felejteni, ami kettőnk közt történt. A megbeszélte teendőket teljes természetességgel fogja végrehajtani. És nem szól róluk senkinek.

– Rendben van.

Andy bólintott. Semmi sem volt rendben, de ennyi tellett tőle. Különösen nagy volt a valószínűsége, hogy a férfi agyában visszhangot keltett, mert kényszerűségből nagyon erős lökést kellett neki adnia, és az utasítások, melyeket Capnek végre kell hajtania, tökéletes ellentmondásban voltak a józan ésszel. Mégis lehet, hogy Capnek sikerül mindent megvalósítania, mert ki tudja használni a beosztásával járó előnyét. De az is lehet, hogy kudarcot vall. Andy azonban túl fáradt volt ahhoz, hogy sokat törődjön vele, és egyébként is fájt a feje.

Alig tudott kiszállni a kocsiból; Capnek meg kellett fognia a karját, hogy el ne essen. Alig vette észre, milyen jólesik, hogy a hűvös őszi eső permetezi az arcát.

A Biscayne-ben ülő két férfi hideg megvetéssel szemlélte Andy-t. Egyiküket Don Julesnak hívták. Kék melegítőfelsőjén felirat díszelgett: USA OLIMPIAI IVÓ VÁLOGATOTT.

"Nézzétek meg jól ezt a hájas narkóst! – gondolta Andy, és közben alig állt a lábán. Fojtogatta a sírás, torkában el-elakadt a lélegzet. – Nézzétek meg jól még egyszer, mert ha ez egyszer sikerül ennek a hájpacninak meglépni innen, lóttek ennek a szaros tyúkólnak!"

– Jól van na, jól van – mondta Cap, és hanyag, leereszkedő mozdulattal megveregette Andy vállát.

"Törődj a dolgoddal! – gondolta Andy, és visszafojtotta a könnyeit; nem volt hajlandó még egyszer a szemük láttára sírni. Soha többé. – Törődj a dolgoddal, te barom!"

6

Mikor Andy visszatért a lakosztályába, szinte önkívületben botorkált oda az ágyhoz, és elaludt. Hat órán át feküdt halott mozdulatlanágban, miközben

az agyában egy parányi repedésen át vér szivárgott, számos agysejt elfehéredett, és elhalt.

Este tíz órakor ébredt fel. A fejfájása egy csöppet sem lanyhult. Megtapogatta az arcát, és újra megtalálta az érzéketlen pontokat: egyet a bal szeme alatt, egyet baloldalt, a pofacsonton, a harmadikat pedig az álla alatt. Ezúttal nagyobbak voltak.

Ha tovább feszítem a húrt, a veszembe futok – gondolta, és tudta, hogy ennek fele sem tréfa. De addig még ki fog tartani, amíg ennek a végére nem jár, és megadja Charlie-nak az esélyt, ha egy mód van rá.

A fürdőszobába ment egy pohár vízért. Visszatérve ismét leheveredett, és hosszas ébrenlét után álomba merült. Még félálomban utoljára az járt az eszében, hogy Charlie már biztos megkapta a levelét.

7

Cap Hollisternek sűrű programja volt Herm Pynchot temetése után. Szinte le sem ült az irodájában, amikor a titkárnője egy SÜRGŐS felirattal ellátott hivatali feljegyzéssel lépett be hozzá. Pat Hockstetter küldte. Cap utasította a titkárnőt, hogy hívja föl neki Vic Puckeridge-t, majd kényelmesen elhelyezkedett, hogy elolvassa a feljegyzést. Gyakrabban kellene kimennem a szabadba, gondolta; levegőzteti az agysejteket, vagy mi. A visszaúton jutott eszébe, hogy semmi értelme sincs egy egész hetet várni azzal, hogy McGee-t Mauiba küldjék; az se lenne túl korán, ha jövő szerdán menne.

Aztán a feljegyzés kötötte le a figyelmét.

Távolról sem emlékeztetett Hockstetter szokásos hűvös, kissé cirkalmas stílusára; a doki szinte hisztérikus, de bravúros prózai remekművet alkotott, és Cap némi élvezettel gondolta végig, hogy Charlie igazán ráhozhatta Hockstetterre a frászt. Keményen kibabrált vele.

A feljegyzés végül is csak annyit mondott, hogy Charlie megmakacsolta magát. Kicsit hamarabb történt, mint várták, ez minden. Talán – nem valószínűleg – még annál is korábban, mint ahogy Rainbird gondolta. Nos, néhány napig nem törődnek majd vele, és aztán... aztán...

A gondolatmenet elakadt. Cap szeme a messzeségbe meredt, arca meglepett kifejezést öltött. Lelki szemei előtt egy golfütő képe jelent meg, egy ötös számú fémütőé, amely suhanva szelte a levegőt, és keményen csattant a Spaulding típusú labdán. Világosan hallotta a suhintás tipikusan mély, füttyszerű hangját: *sssutty!* A labda messze felrepült, fehéren csillant meg az ég kékjében. Nyesett labda volt... nyesett...

Felderült a homloka. Ugyan mire is gondolt? Nem szokott így elkalandozni a témától. Charlie megmakacsolta magát; megvan, erről volt szó. Sebaj. Ettől még nem dől össze a világ. Hagyják, hogy hadd főjön a saját levében, mondjuk a hét végéig, azután pedig Rainbird megdolgozza. Gyűjt még elég tüzet, hogy Rainbirdöt kihúzza a slamasztikából.

Kezét szinte akaratlanul a belső zsebébe tette, és megtapogatta benne az összehajtogatott papírt. Belső hallásával megint hallotta a golfütő lendülésének lágy hangját; mintha az egész iroda visszhangzott volna tőle. Ezúttal azonban nem *suhogva*, hanem egy halk *szisszenéssel* szólalt meg az ütő, mint egy... kígyó. Felettébb kellemetlen. Kora gyermekkorra óta undorodott a kígyóktól.

Nagy erőfeszítésébe tellett, hogy elhessegesse magától ezt a golfütős, kígyós zagyvaságot. Lehet, hogy a temetés mégis jobban megviselte, mint hitte.

Megszólalt a házi telefon, és a titkárnője bejelentette, hogy Puck van a vonalban. Cap felvette a kagylót, és rövid csevegés után megkérdezte Pucktól, nem okozna-e különösebb gondot, ha a maui szállítmányt szombatról szerdára hoznák előre. Puck ellenőrizte a menetrendet, és kijelentette, hogy menni fog.

– Mit szólnál délután három órához?

– Menni fog – ismételte Puck. – Csak ennél korábbra ne tedd, mert akkor nyakig leszünk a lekvárban. Ez a bázis rosszabb, mint az autópálya hétvégi csúcsforgalomban.

– Nem, ez végleges – felelte Cap. – Van azonban még valami. Én is megyek. De ezt tartsd meg magadnak, rendben?

Puck jóízű nevetése baritonosan csengett.

– Kell egy kis napfény, kikapcsolódás, fűszoknyás lányok?

– Miért ne? – hagyta ennyiben a dolgot Cap. – Nagyon értékes szállítmányt kísérek. Szerintem még a szenátusi albizottság előtt is igazolni tudnám magam. Ami azt illeti, 1973 óta nem voltam szabadságon. És a rohadt arabok az olajukkal akkor is elfuserálták nekem az utolsó hetet.

– Nyugodt lehetsz, köztünk marad – egyezett bele Puck. – Fogsz golfozni Mauiban? Két jó pályát is ismerek odalenn.

Cap csöndbe burkolódzott. Közben elgondolkozva vizsgálgatta az íróasztal tetejét. A kagyló is el-eltávolodott a fülétől.

– Cap? Ott vagy még?

A kis otthonos irodában halkan, de határozottan és sejtelmesen szólalt meg a hang: *szszszszsz...*

– Bassza meg, szétkapcsoltak! – zsörtölődött Puck. Cap? Ca...

– Még mindig nyesed a labdát, öregfiú? – kérdezte Cap. Puck felnevetett.

– Viccelsz? Meglett vénember létemre nem fogok állandóan a pálya mellett

a bozótban szarozni. Az előbb már azt hittem, szétkapcsoltak.

– Pedig itt vagyok – felelte Cap. – Mondd csak, vannak kígyók Hawaiiiban? Most Puck volt soron a hallgatásban.

– Hogy mik?

– Kígyók. Mérges kígyók.

– Hát... faguriga legyen, ha tudom. De utánanézhettek, ha fontos... – Puck kételkedő hangjából azt lehetett kivenni, hogy Capnek legalább ötezer olyan szaglász áll a rendelkezésére, akiket csak ilyen feladatok elvégzésére tartanak.

– Ne fáradj, nem fontos – felelte Cap. Ismét a fülére szorította a kagylót. – Csak hangosan gondolkodtam. Úgy látszik, öregszem.

– Azt nem hiszem. Ahhoz túl rámenős vagy.

– Lehet, hogy igazad van. Mindenesetre kösz, öregem.

– Ne is mondd. Örülök, hogy kikapcsolódsz egy kicsit. Senki sem érdemli meg jobban, mint te, azok után, amin az elmúlt évben keresztülmentél. – Puck természetesen Cap feleségére, GeorGINára gondolt; a McGee-ügyről sejtelve sem volt. Ami egyszersmind azt jelenti, gondolta Cap, hogy a felét se tudja a dolgoknak.

Nekilátott, hogy elbúcsúzzon, majd hozzáfűzte:

– Puck, van valami elképzelésed arról, hogy a gép hol áll meg üzemanyagot venni?

– Illinoisban, egy Durban nevű helyen – vágta rá Puck. – Chicago mellett.

Cap hálálkodott, elköszönt, és letette a kagylót. Ujjai megtapogatták a belső zsebében az üzenetet. Hockstetter feljegyzésére pillantott. Nagyon felidegesíthették Charlie-t. Nem ártana, ha lemenne, elbeszélgetne vele, és vigasztalna egy kicsit.

Előrehajolt, és megnyomta a házi telefon gombját.

– Mit óhajt, Cap?

– Leme gyek az alsó szintre egy ideig – közölte. – Úgy félóra múlva jövök vissza.

– Értem.

Felállt, és kiment az irodából. Útközben a keze ismét a belső zsebéhez ért, és kitapintotta az üzenetet.

8

Charlie negyedórát feküdt az ágyon, miután Cap magára hagyta, hol a kétségbeesés, hol a félsz kínozza, hol összevissza gondolatok. Teljes tanácsstalanság öntötte el.

A férfi háromnegyed ötkor lépett be hozzá, mintegy félórával ezelőtt.

Bemutatkozott. Mondta, hogy ő Hollister kapitány ("de nyugodtan hívj csak Capnek, mindenki annak szólít"). Jóságos, ravaszdi arca kicsit egy mesekönyvben látott képre emlékeztette. *Szél jár a fűzfák között*, ez volt a könyv címe. Tudta, hogy mostanában látta már ezt az arcot valahol, de addig nem sikerült rájönnie, hogy hol, amíg Cap fel nem világosította. Ő volt az, aki visszakísérte a szobájába az első kísérlet után, amikor az a fehér ruhás férfi felugrott, és nyitva hagyta az ajtót. Nem csoda, hogy nem tudta hova tenni az arcot, mert a kísérlet után csak az ijedtség, a büntudat és – igen – a siker mámore számított. Kísérhette volna egy rezesbanda is, még azt sem vette volna észre.

A férfi lágyan, megnyerő hangon beszélt, ami azonnal visszatetszést keltett benne.

Azzal kezdte, Hockstetter aggódik, mert Charlie kijelentette, véget vet a kísérleteknek, amíg nem találkozik az apjával. Charlie helybenhagyta a dolgot, és egy szót sem szólt, makacsul ragaszkodott a hallgatáshoz... leginkább, mert félt. Az ember nem száll vitába egy olyan sima nyelvű társalgóval, mint Cap, aki addig csürné-csavarná az érveit, amíg minden a visszájára nem fordul. Könnyebb volt indokok nélkül követelni. És biztonságosabb.

Ugyanakkor meg is lepte a férfi.

– Ha így érzed – mondta –, rendben van. – Biztos, hogy kicsit nevetséges volt, ahogy kiült az arcára a meglepetés, mert Hollister kapitány kuncogott. – Szükség lesz egy-két intézkedésre, de...

Amikor Charlie meghallotta az "egy-két intézkedés" kifejezést, ismét elkomorodott az arca. – Nem csinállok több tüzet – jelentette ki. – Nem kísérletezem. Még ha tíz évig tart az az "egy-két intézkedés", akkor se.

– Nem hiszem, hogy annyi ideig eltartana – mondta sértődöttség nélkül a férfi. – Csak arról van szó, hogy nekem is vannak feletteseim. Egy ilyen helyen mindig sok az adminisztráció. De ígérem, hogy amíg el nem intézem a dolgot, semmit se kell tenned, még gyufát se kell gyűjtanod.

– Helyes – mondta ridegen Charlie. Egy szavát se hitte. Azt se, hogy intézkedni fog. – Mert nem is vagyok hajlandó.

– Azt hiszem... szerdára biztosan el tudom intézni. Igen. Szerdára meglesz.

Hirtelen elhallgatott. Fejét egy kicsit oldalra billentette, mintha valami túl magas hangra figyelne, amit Charlie úgyse hallhat. Charlie meglepetten nézett rá, meg akarta kérdezni, hogy mi a baj, de inkább befogta a száját. Volt valami... valami ismerős abban, ahogy a férfi ült.

– Komolyan mondja, hogy szerdán találkozhatok vele? – kérdezte bátortalanul.

– Igen – felelte Cap. Fészkelődött a széken, és mélyet sóhajtott. Összetalálkozott a pillantásuk, és a mosoly, Cap meglepett mosolya is...

ismerős volt. Minden előzmény nélkül hirtelen kijelentette: – Úgy hallom, édesapád nagyon jól golfozik. Keményen.

Charlie-nak tágra nyílt a szeme. Ha az emlékezete nem csal, apja soha életében nem vett a kezébe golfütőt. Meg is akarta mondani... és akkor minden megvilágosodott előtte, majd vadul elhatalmasodott rajta az izgalom.

(Mr. Merle! Pont olyan, mint Mr. Merle!)

Mr. Merle New Yorkban járt apa üzletembereknek tartott tanfolyamára. Világosszőke hajú emberke volt, mindig kedvesen, de félnken mosolygott, és rózsaszín keretes szemüveget viselt. Azért iratkozott be, hogy önbizalmat szerezzen, akárcsak a többiek. Egy biztosítónál vagy egy bankban dolgozott, vagy valami ilyen helyen. Apa akkortájt egy ideig nagyon aggódott Mr. Merle miatt, mert "örvénylése" volt a lökéstől. Az egész valami történethez kapcsolódott, amelyet Mr. Merle korábban olvasott. Amikor apa lökést adott neki, hogy megnövelje az önbizalmát, Mr. Merle-nek eszébe jutott ez a történet, de nem úgy, ahogy kellett volna, hanem úgy, hogy megbetegedett tőle. Apa azt mondta, hogy az örvénylés a történetből indult ki, és hullámokat vert Mr. Merle fejében, amelyek hol ide, hol oda csapódtak, mint egy kádban a víz, ha paskoljuk. Mr. Merle fejében azonban nem múlt el az örvénylés, ahogy a kádban kisimul a víz, sőt a történet emléke egyre erősebb lett, és végül Mr. Merle nagyon megbetegedett tőle. De Charlie valahogy azt is megsejtette, hogy apa nemcsak attól félt, hogy Mr. Merle nagyon megbetegszik, hanem inkább attól, hogy bele fog halni. Ezért egyik este apa megkérte, hogy maradjon tovább, mint a többiek, és egy lökéssel azt sugallta neki, hogy soha nem olvasta azt a történetet. Ettől Mr. Merle meggyógyult. Apa egyszer azt is mondta, reméli, hogy Mr. Merle soha nem fogja megnézni a moziban a *Szarvasvadász-t*, de azt már nem magyarázta meg, hogy miért.

Apu beavatkozása előtt Mr. Merle pontosan úgy viselkedett, mint Cap most.

Charlie egyszerre biztos lett benne, hogy az apja lökést adott Capnek, és a felismerés felkorbácsolta az idegeit. Mivel a John által közvetített általánosságokban mozgó üzeneteken kívül semmi híre nem volt az apjáról: nem találkozhatott vele, azt sem tudta, hol tartózkodik, most furcsamód az az érzése támadt, hogy az apja itt van vele a szobában, nyugtatgatja, és közli, hogy a közelben van.

Cap hirtelen felállt.

– Most már mennem kell, Charlie, de még találkozunk. És ne idegeskedj!

Charlie szerette volna megkérni, hogy ne menjen még, hogy meséljen az apjáról, hogy hol van, egészséges-e... de szinte megbénult a nyelve.

Cap az ajtóhoz lépett, és megállt.

– Ó, majd elfelejtetem! – Visszasétált a szobán át Charlie-hoz, a belső

zsebéből egy összehajtogatott papírt vett elő, és átadta neki. Charlie némán átvette, megnézte, és a köpenye zsebébe csúsztatta. – Lovaglás közben vigyázz a kígyókra! – tanácsolta bizalmasan Cap. – Ha a ló kígyót vesz észre, azonnal megugrik. Ez mindig így van. A ló...

Elakadt, az egyik kezét a halántékához emelte, és megdörzsölte. Egy pillanatra öregnek és tanácstalannak látszott.

Aztán egy kicsit megrázta a fejét, mintha egy gondolatot hessegetne el magától. Elköszönt, és távozott.

Charlie egy pillanatig meredten állt, miután Cap magára hagyta. Aztán elővette a papírt, széthajtogatta, elolvasta az üzenetet, és ettől minden megváltozott.

9

CHARLIE, DRÁGÁM!

Először is: Ha elolvastad ezt a levelet, húzd le a vécén! Megígéred?

Másodszor: Ha minden úgy sikerül, ahogy tervezem – és remélem –, jövő szerdán kijutunk innen. A férfi, akitől ezt az üzenetet kaptad, a mi oldalunkon áll, bár sejtelve sincs róla... ugye értesz?

Harmadszor: szeretném, ha szerdán délután egyre az istállónál lennél. Nem érdekel, hogyan csinálod, gyűjts nekik még egy tüzet, ha ez az ára, hogy ott lehess, de mindenképp legyél ott.

Negyedszer, ez a legfontosabb: Ne bízz ebben a John Rainbirdben! Lehet, hogy ez nem esik jól most, mén tudom, hogy megbíztál benne. De hidd el, Charlie, nagyon veszélyes ember. Senki sem róhatja föl neked, hogy megbíztál benne – Hollister szerint olyan meggyőzően játszotta a szerepét, hogy akár Oscar-díjat is kaphatna érte. De tudd meg, hogy övezette azt a csoportot, amelyik a Granther-tanyán foglyul ejtett minket. Remélem, nem bánt nagyon a hír, de ismervé Téged, azt hiszem, hiába remélem. Nem nagy öröm, ha kiderül, hogy valaki a saját céljaira kiharcol minket. Most jól figyelj, Charlie! Ha ez a Rainbird újra jelentkezik – márpedig fog –, nagyon fontos, hogy azt higgye, ugyanolyan barátok vagytok, mint eddig. Szerdán délután pedig nem lesz útban.

Chicagóba vagy Los Angelesbe fogunk menni, és azt hiszem, tudom, hogyan rendezhetünk magunknak egy sajtókonferenciát. Van egy Quincey nevű régi barátom, akinek számítok a segítségére, és remélem – mert remélnem kell –, hogy mellénk áll, ha sikerül elérnem. A sajtókonferencia révén az egész ország értesülne rólunk. Lehet, hogy utána is fogva tartanának valahol, de biztos, hogy együtt lehetnénk. Remélem, te is annyira szeretnél

velem lenni, mint én Veled.

Ez a hely nem is olyan rossz, csak téged rossz szándékkal arra kényszerítenek, hogy tüzeket csinálj. Ha kétségeid lennének a menekülés miatt, gondoldj arra, hogy ez az utolsó... és hogy édesanyád is ezt akarta volna.

Hiányzol, Charlie, nagyon szeretlek!

Apa

10

Hogy John?

Pont John lett volna a vezetője azoknak, akik kábító lövedékekkel leterítették őt és az apját?

John? Charlie jobbra-balra ingatta a fejét. Szinte elviselhetetlenül kínozza a bánat és a szívet tépő fájdalom. Feloldhatatlan kétségek gyötörték. Ha az apjának igaza van, akkor az is igaz, hogy John egész idő alatt csak azért alakoskodott, hogy rávegye, működjön közre a kísérletekben. Ha viszont továbbra is Johnnak hisz, akkor az az összegyűrt és a végén lehúzott üzenet hazudott, és csak aláhamisították az apja nevét. Végül is mindkét megoldás ugyanakkora fájdalmat okozott, ugyanazzal a *tanulással* járt. Ennyit jelent, ha az ember felnőtt? El kell viselnie ezt a fájdalmat? A saját kárán kell levonnia a tanulást? Ha így áll a dolog, érdemes fiatalon meghalni.

Eszébe jutott, amikor hátrafordult Szellemidéző mellől, és észrevette, hogy John mosolyog... valami nem tetszett neki abban a mosolyban. Eszébe jutott, hogy Johnnal kapcsolatban semmilyen megérzése nem támadt, mintha a férfi bezárkózott volna, vagy... vagy...

Megpróbálta elhessegetni magától a gondolatot

(vagy kihaltak volna belőle az érzések),

de a gondolat nem tágított.

Nem. John nem *ilyen*. Egyszerűen *nem*. Rettegett a sötétben. És amit a Kongról mesélt. Hogy mit tettek vele. Lehet, hogy mindez hazugság? Lehet, hogy hazudott, és az összetört arcával igazolta, hogy igazat beszél?

Charlie ide-oda csapkodta a fejét a párnán. Ide-oda, mintha kitartóan tagadna valamit. Nem akart erre gondolni, nem és nem.

De akaratlanul is erre gondolt.

Tegyük fel... tegyük fel, hogy az áramszünet is az ő művük. Vagy, mondjuk, véletlen volt... *és John csak kihasználta.*

(NEM! NEM! NEM! NEM!)

Az esze azonban már a maga útját járta, és kérlelhetetlen, higgadt elszántsággal bogozta szét ezt az észbontó, rettenetes, kusza szövevényt, mely

úgy csípett, mint a bogáncs. Okos lány volt, óvatos logikával egyenként bogozta ki a szálakat, mintha bűnöket tárna fel egy keserű vezeklésbe torkolló, töredelmes gyónás során.

Egy régen látott tévéfilm jutott eszébe, a *Starsky és Hutch* sorozat egyik darabja. Összezártak egy cellába egy zsarut és egy bűnözőt, aki mindent tudott valami rablásról. A zsaru azt színlelte, hogy ő is sáros valamiben. Ő volt a téгла.

John Rainbird is ilyen "téгла" volt?

Apa szerint igen. Mi oka lenne apának, hogy hazudjon?

Kinek hiszel? Johnnak vagy apának? Apának vagy Johnnak?

Nem, nem, nem! – ismételte az agya kitartóan, monoton hangon... de hatástalanul. Olyan kínzó kétség gyötörte, melyet egy nyolcéves gyereknek nem lett volna szabad a vállára vennie, és amikor elaludt végre, ugyanazt az álmot látta újra. Ezúttal azonban jól kivehető volt az arc, amely a fény útjában álló árnyhoz tartozott.

11

– Tessék, na, mi újság? – kérdezte mogorván Hockstetter.

A hangjából kicsengett, hogy megemlegetik, ha kellemetlen a hír. Épp a vasárnap esti James Bond-filmet nézte a tévében, amikor megszólalt a telefon, és egy hang közölte vele, lehet, hogy gondjuk lesz a lánnyal. Hockstetter nem merte telefonon megkérdezni, mi a baj. Fogta magát, és elindult, úgy, ahogy volt, festékes farmernadrágban és pólóingben.

Idegesen érkezett, mentolos cukorkát szopogatva, hogy elvegye a gyomrában forrongó savak keltette rossz szájízét. Azzal búcsúzott el a feleségétől, aki kérdő pillantásokat vetett rá, hogy azonnal otthon lesz, csak valami csekély probléma adódott az egyik berendezéssel. Vajon mit szólna az asszony, ha tudná, hogy ez a "csekély probléma" bármikor az életébe kerülhet?

Most, hogy itt állt a sejtelmes, infravörös képeket sugárzó monitor előtt, mellyel a sötétben szokták Charlie-t figyelni, megint csak azt kívánta, bárcsak vége lenne már az egésznek, és megszabadulhatna a lánytól. Nem számolt ilyen következményekkel, amikor annak idején az egész egy néhány köteg papíron felvázolt tudományos probléma volt csak. Most figyelembe kellett vennie, hogy lángot vetett a tűzálló téglafal, hogy tízezer fokos vagy azt meghaladó ponthő keletkezett, hogy Brad Hyuck azokról az erőkről papolt, amelyek a világegyetem motorjaként működnek, és azt is, hogy szörnyen félt. Úgy érezte magát, mint aki egy megbolydult atomreaktor tetején csücsül.

Mikor Hockstetter belépett, Neary, aki aznap az éjszakai szolgálatot teljesítette, megpördült a székén.

– Cap volt benn nála öt óra körül – mondta. – A vacsorát nem ette meg. Korán lefeküdt.

Hockstetter a monitorra bámult. Charlie ruhástul hánykolódott az ágyon.

– Biztos rosszat álmodik.

– Méghozzá egyfolytában – tette hozzá Neary komoran.

– Azért telefonáltam, mert az elmúlt egy óra alatt másfél fokot emelkedett odabenn a hőmérséklet.

– Másfél fok nem valami sok.

– Ha egy helyiségben a hőmérsékletet úgy szabályozzák, ahogy odabenn, akkor nagyon is sok. Szinte biztos, hogy ő az oka.

Hockstetter elgondolkodva rágta a körmét.

– Azt hiszem, valakinek be kellene mennie fölébreszteni

– bökte ki Neary.

– Ezért szalasztott ide?! – emelte fel a hangját Hockstetter.

– Hogy ébresszek fel egy gyereket, és adjak neki egy bögre meleg tejet?

– Nem akartam túllépni a hatáskörömet – felelte Neary fagyosan.

– Na ne... – mondta a mondat további részét elharapva Hockstetter. Ha a szobában a hőmérséklet tovább emelkedne, mindenképpen fel kellene ébreszteni a lányt, aki esetleg ijedtében még rá is támadhatna arra, akit éppen a közelében talál, amikor felriad. Végül is azon munkálkodtak, hogy felszabadítsák a pirokinetikus képességéhez kapcsolódó gátlásokat, és nem is sikertelenül.

– Rainbird merre van? – kérdezte. Neary vállat vont.

– Fogalmam sincs, de innen elhúzta a szennyest, az biztos. Különben is, ami a lányt illeti, Rainbird mára már letette a melót. Szerintem Charlie gyanút fogna, ha most ripsz-ropsz megj...

Neary vezérlőasztalán a digitális hőmérő nekilendült, újabb fél fokot emelkedett, majd megállt, majd hirtelen másfél fokot ugrott.

– Valakinek be *kell* mennie! – jelentette ki valamivel határozatlanabb hangon Neary. – Huszonhárom fok van bent. Mi lesz, ha befűt nekünk?

Hockstetter gondolkodni próbált, de az agya nem engedelmeskedett. Csörgött róla a verejték, de a nyelve olyan száraz volt, mint egy darab vatta. Egyetlen vágya volt: hazamenni, leülni a lábtartós, billenős hátú karosszékbe a tévé elé, és nézni James Bondot, amint üldözőbe veszi az ellenséges ügynököket. Akárhol, csak itt ne. Ne kelljen néznie a vörösen villogó számokat a szögletes üveglap alatt, és arra várnia, hogy hirtelen tízesével, ötvenesével vagy százasaival ugranak meg, mint amikor a téglafallal kísérleteztek.

Gondolkodni! – veszekedett magával. – *Mi a teendő? Mi a...*

– Felébredt – jegyezte meg halkan Neary.

A két férfi tekintete a monitorra tapadt. Charlie lába az ágy fölött a padlóra lendült, és most ott ült lehajtott fejjel, arcát a tenyerébe temetve. Lehulló haja elfedte az arcát. Alig egy pillanat múlva felállt, és kifejezéstelen arccal, szinte csukott szemmel kiment a fürdőszobába – nem is ébredt fel *igazán*, vélte Hockstetter.

Neary bekapcsolta a fürdőszobában elhelyezett kamerát. A neoncső megvilágította szoba képe élesen, kontrasztosan rajzolódott ki a képernyőn. Hockstetter azt hitte, Charlie leül a végére, de ő csak állt, és bámulta a kagylót.

– Jézus Mária, ezt add össze! – motyogta Neary.

A végékagylóban lassan gőzölni kezdett a víz. Mindez alig több mint egy percig tartott (egy perc huszonnégy másodpercig Neary naplója szerint), majd Charlie a kagylóhoz lépett, leöblítette, leült az ülőkére, pisilt, ismét lehúzta a végét, megivott két pohár vizet, majd visszafeküdt az ágyba. Ezúttal látszólag könnyen aludt el, és mély álomba merült. Hockstetter a hőmérőre pillantott, és látta, hogy két fokkal alacsonyabb értéket mutat. Tovább figyelt. A hőmérséklet újabb fél fokot esett, tizennyolc és fél fokra, ami csak egy fél fokkal volt magasabb, mint a lakosztály szokásos hőmérséklete.

Nearyvel együtt kivárta az éjfélt.

– Most hazamegyek, és lefekszem. És holnapra írja meg a jelentését! Rendben?

– Azért vagyok itt – felelte Neary flegmán.

Hockstetter hazament. Másnap feljegyzést készített, amelyben kifejtette, hogy a további kísérletek révén valószínűsíthető újabb tudományos eredményeket tanácsos a potenciális veszélyek szempontjából mérlegelni, melyek véleménye szerint az elviselhetetlenségig fokozódtak.

12

Charlie alig emlékezett az éjszakára. Tudta, hogy melege volt, hogy felkelt, és hogy megszabadult a hőtől. Halványan fel tudta idézni az álmát is – a szabadság tudatába

(várta a fény – az erdő vége és a nyílt terep, ahol ő és Szellemidéző együtt vágatnak majd örökre)

a félelem és a veszteség érzése vegyült. John arca volt, az ő arca, mindig is az. Talán sejtette már korábban is. Talán kezdettől fogva

(ég az erdő, ne bántsátok a lovakat, jaj, szépen kérem, ne bántsátok a lovakat!)

tudta is.

Másnap reggel arra ébredt, hogy a félelem, a zavarodottság és a magány szinte elkerülhetetlenül gyémántkeménységű, villogó haraggá tömörül a szívében.

Jobban jár, ha nem kerül a szemem elé szerdán – gondolta. – Sokkal jobban. Ha igaz, hogy ezt csinálta, jobban jár, ha szerdán messziről elkerül minket apával.

13

Aznap késő délelőtt Rainbird jelent meg, maga előtt tolvaj tisztítószerrel, vödörrel, felmosóronggyal és szivacsokkal megrakott kocsját. Fehér köpenye begombolatlanul lógott az oldalán.

– Szia, Charlie! – szólalt meg.

Charlie egy képeskönyvet nézegetett, a díványon ülve. Felpillantott, s az első pillanatban mosoly talán, sápadt és... óvatos volt az arca. Mintha egy kicsit túl feszesen simult volna arcsontjára a bőr. Aztán elmosolyodott. De nem úgy, ahogy szokott, gondolta Rainbird.

– Szervusz, John!

– Nem vagy valami nagy formában ma, Charlie, már ne is haragudj!

– Nem aludtam jól.

– Tényleg? – Rainbird előre tudta a választ. Annak a barom Hockstetternek majdnem habzott a szája, mert Charlie álmában három-négy fokkal megemelte a hőmérsékletet. Sajnálom. Az apád miatt?

– Azt hiszem. – Charlie becsukta a könyvet, és felállt. Megyek, lefekszem egy kicsit. Ne beszéljünk, nincs kedvem ma semmihez.

– Persze, ahogy gondolod.

Figyelte, ahogy Charlie kimegy, és amikor kattanya becsukódott a hálószoba ajtaja, kiment a konyhába egy vödör vízéért. Volt valami az imént Charlie tekintetében. Abban, ahogy mosolygott. Valami, ami nem stimmel. Persze nem aludt jól. Rendben. Mindenkivel előfordul az ilyesmi, és másnap reggel az ember megmarja a feleségét, beletemetkezik az újságba meg minden. Nincs ezzel semmi gond. És mégis... valahol megkondukt egy vészharang. Hetek teltek már el azóta, hogy Charlie utoljára ehhez hasonló pillantást vetett rá. És ma délelőtt még csak nem is örült meg neki, nem is várta. Ez se tetszett. Charlie távolságot tartott, s ez kimondottan zavarta. Lehet, hogy mindez egy rossz éjszaka következménye, és hogy a gyötrő álmokat is csak valami romlott étel okozta. Meglehet, de Rainbird ennek ellenére nyugtalan volt.

Valami más is aggasztotta: Cap tegnap késő délután meglátogatta Charlie-t. Korábban sose tette.

Rainbird a földre tette a vödört, és a karimájára pattintotta a rongycsavaró szerkezetet. Vízbe mártotta a rongyot, egyet csavarintott rajta, és hosszú, kimért simításokkal elkezdte a padlót mosni. Roncsolt arca mozdulatlan nyugalomba merevedett.

Képt akarsz döfni a hátamba, Cap? Elegend lett? Vagy csak simán beszart lettél?

Ha ez az utóbbi igaz, súlyosan félreismerte Capet. Hockstetter más tésztá. Szenátusi bizottságokkal és albizottságokkal kapcsolatban a doki tapasztalata nudli. Csup-csup ügyei voltak. Igazolójelentéseket firkált. Megengedheti magának, hogy féljen. De Cap nem. Cap nyilván tudja, hogy a bizottságoknak soha nem elég a bizonyíték, különösen olyan kényes ügyekben, mint a Charlie McGee-féle. És Capnek nemcsak egyszerű anyagi támogatást kell kicsikarnia, amikor jelentést tesz a bizottság zárt ülésén, hanem a bürokraták számára a legfélelmetesebb és legsejtelmesebb kifejezést kell kiejtenie a száján: *hosszú távú anyagi támogatást* kell kérnie. És a háttérben kimondatlanul, de hangsúlyozottan ott húzódik majd a fajnemesítés gondolata. Rainbird úgy vélte, Capnek előbb vagy utóbb bele kell egyeznie, hogy Charlie egy csapat szenátor előtt produkálja, amit tud. Esetleg azt is megengedik nekik, hogy gyerekestül-családostul jöjjenek, gondolta Rainbird, miközben a padlót mosta. Végül is látványosabb, mint Floridában az idomított delfinek.

Cap nyilván tudja, hogy egyedül nem boldogul.

Akkor meg mit keresett itt tegnap este? Minek keresi magának a bajt?

Rainbird kifacsarta a rongyot, és elnézte, ahogy a mocskos, szürke lé visszacsorgott a vödörbe. A nyitott konyhaajtón át Charlie hálószobájának csukott ajtajára pillantott. Charlie elbarikádozta magát, ami nem jó jel.

Idegesítette, és nem is kicsit.

14

Ezen a kora októberi hétfői napon estefelé enyhe széllel szakadozott fekete felhők érkeztek dél felől, és el-eltakarták a teliholdat, mely elnehezülve, alacsonyan függött a látóhatár fölött. Lehulltak az első levelek, és zizegve fogócskáltak a jól ápolt gyepen, arra várva, hogy másnap a fáradhatatlan kertészek szorgos csapata összeszedje őket. Néhány belesodródott a kerti tóba, ahol apró csónakként lebegtek a vízen. Virginiába visszatért az ősz.

Andy a lakosztályában a televíziót nézte, és a fejfájását gyógyította. Az arcán az érzéketlen pontok összehúzódtak, de nem tűntek el teljesen. Csak

reménykedni tudott abban, hogy szerda délutánra elkészül. Ha minden a tervei szerint halad, minimumra csökkentheti a szükséges lökések számát. Ha Charlie megkapta az üzenetét, és az istállónál tudnak találkozni félúton... attól fogva maga *Charlie* lenne a lökés, ő lenne az erő és a fegyver. Ugyan hajlandó lenne-e bárki is vitába szállni vele, miközben egy nukleáris puskának megfelelő fegyver van a birtokában?

Cap Longmont Hills-i otthonában tartózkodott. Most is, akárcsak azon az estén, amikor Rainbird meglátogatta, egy pohárka konyakot szopogatott, a hangfalakból pedig halk zene szólt. Ezúttal Chopin. Cap a díványon ült. A szoba túloldalán, egypár Van Gogh-metszet alatt, a falnak támasztva öreg, elhanyagolt golftáskája állt. A pincéből hozta fel, ahol rendetlen összevisszaságban tornyosultak azok a sportszerek, amelyeket a Georgiával itt töltött tizenkét év alatt felhalmozott, ha éppen nem volt külföldön kiküldetésben. Azért hozta a nappaliba a golftáskát, mert az utóbbi időben állandóan a golf járt az eszében. A golf és a kígyók.

Azzal a határozott szándékkal hozta fel a táskát, hogy majd minden egyes fém- és faütőt kézbe vesz, megvizsgálhatja, megtapogatja őket, és attól talán megnyugszik. Aztán úgy tűnt, hogy az egyik fémütő... szóval, furcsa volt az egész (vagy inkább nevetséges), de az egyik fémütő mintha *meg-, mozdult* volna. Mintha nem is golftű lenne, hanem kígyó, egy mérges kígyó, amely ott vert tanyát...

Cap a falhoz lökte a táskát, és eliszkolta. Egy fél pohár konyaktól elmúltak a kezében az apró remegések. Mire felhajtja az egész pohár italt, lehet, hogy meg is győzi majd magát, hogy nem is remegett.

Épp a szájához emelte volna a poharat, de megmerevedett. Megint látta! Megmozdult... vagy csak a szeme káprázik?

Biztos a szeme káprázott. Miért pont kígyók lennének abban a rohadt golftáskában? Csak ütők vannak benne, amelyeket már régen nem vett a kezébe. Mert túl elfoglalt. Pedig milyen jól játszott. Nem volt egy Nicklaus vagy egy Tom Watson, szó sincs róla, de legalább a pályán tudta tartani a labdát. És nem nyesegetett állandóan, mint Puck. Cap sose szerette nyesni a labdát, mert az ember könnyen a pályán kívül találta magát, ahol nem nyírták a fűvet, és ott néha bizony még...

Nyugalom. Nyugodj már meg végre! Ki a kapitány, ha nem te?

Az ujjaiiba visszatért a remegés. Mi okozta? Az isten szerelmére, mi okozta ezt! Néha úgy tűnt, hogy van magyarázat, még hozzá teljesen ésszerű – valami, amit valaki mondott talán, csak hogy nem tudott... visszaemlékezni rá. Máskor pedig

(akárcsak most, Jézusom, akárcsak most!)

mintha az ideg-összeroppanás szélén állt volna. Mintha ezek az idegen, kiirthatatlan gondolatok úgy húzták volna szálakra az agyát, mint cukrász a meleg karamellt.

(ki a kapitány, ha nem te?)

Cap hirtelen a kandallóba dobta a konyakos poharát, amely bombaként szilánkokra robbant. Elszorult torkából hörgés – elfojtott sírás – szakadt föl, mintha valami rohadást lökne ki magából, amelytől mindenáron szabadulnia kell. Erőlködve átvágott a szobán (imbolygott, mint aki részeg), megragadta a golf táska fülét (valami mintha megint megmoccanat volna, odébb csúszott volna... *csusszant...* és *szisszent* volna benne), és a vállára vetette. Visszacipelte a pince árnyéklakta falai közé, de csak a kurázi hajtotta. Homlokára súlyos, áttetsző cseppekben verejték tapadt. Arcán elvegyült a félelem s az elszántság.

Nincs itt semmi, csak golfütők. Nincs itt semmi, csak golfütők – ismételte magában, és mégis úgy tette meg egyik lépést a másik után, hogy közben folyton arra számított, hogy valami hosszú barnaság, valami, aminek fekete pontszeme és éles, méregtől csöpögő fogai vannak, egyszer csak elősiklik a táskából, és belefecskendezi a nyakán ütött páros lyukon át a halált.

Megkönnyebbült, mikor visszaért a nappaliba. Egészen jól érezte magát, csak a feje sajgott a fájdalomtól.

Újra rendeződtek a gondolatai.

Majdnem.

Lerészegedett.

És reggel újra jobban érezte magát.

15

Rainbird azzal töltötte el ezt a szeles hétfő estét, hogy információt gyűjtött. Zavaró, kellemetlen adatokat. Először Nearyt kereste fel egy kis beszélgetésre, mert ő volt szolgálatban a képernyők előtt, amikor Cap az előző este meglátogatta Charlie-t.

– A videofelvételeket szeretném látni! – közölte Rainbird.

Neary nem ellenkezett. Rainbirdöt a folyosó végén elhelyezkedő apró szobába vitte, ahol rendelkezésre bocsátotta a vasárnapi felvételeket, valamint egy közelítő és képkimerevítő berendezéssel felszerelt Sony videomagnót. Örült, hogy megszabadulhatott Rainbirdtől, és nagyon remélte, hogy az indián nem keresi meg további kérésekkel. A kislány is elég kellemetlen volt, de Rainbird hullőszerű lényé talán még kellemetlenebb.

A felvételeket háromórás Scotch szalagokra rögzítették, melyeken jelzések mutatták az időt: 00.00-tól 03.00-ig és így tovább. Rainbird megtalálta a megfelelő szalagot, és négyszer végignézte Cap látogatását. Lejátszás közben mereven figyelt, és csak akkor mozdult meg, amikor visszapörgette a szalagot, miután Cap így szólt: "Most már mennem kell, Charlie, de még találkozunk. És ne idegeskedj!"

Rainbird számos aggasztó dolgot talált a szalagon.

Nem tetszett neki, hogy Cap rosszul festett. Mintha megöregedett volna, miközben Charlie-hoz beszélt, néha-néha elvesztette a fonalat, mint aki szenilis. Bizonytalan, szórakozott tekintettel meredt maga elé, ami félelmetesen emlékeztetett arra az állapotra, melyet Rainbird magában a harci fásultság kezdeti stádiumának nevezett, és amelyet egykori bajtársai találóan agyi hasmarsznak kereszteltek.

Azt hiszem... szerdára biztos el tudom intézni. Igen. Szerdára meglesz.

Ezt meg mi a fenének mondta?

Rainbird nem tudott volna jobb módszert kieszelni arra, hogy a kísérletek folytatásának összes esélyét lerombolja, mint azt, ha valaki a lányban ilyen reményeket kelt. Nyilvánvaló volt a következtetés: Cap a saját szakállára cselekedett – a Műhely legjobb hagyományai szerint intrikált.

De Rainbird ezt nem fogadta el. Cap nem úgy festett, mint aki mesterkedik valamiben, hanem inkább úgy, mint aki megbuggyant. Itt van például az a megjegyzése, hogy Charlie apja jól golfozik. Micsoda légből kapott süket duma ez? Semmi köze az előzményekhez vagy ahhoz, amiről később beszéltek. Rainbird eljátszogatott azzal a gondolattal, hogy jelbeszédéről van szó, de határozottan nevetségesnek találta. Cap jól tudta, hogy minden szalagra kerül, ami Charlie szobájában történik, és hogy az eseményeket szinte folyamatosan újra felülvizsgálják. Ennél ügyesebben is tudta volna álcázni, ha rejtjeles szöveg lett volna. De ez a golfbal kapcsolatos megjegyzés kilógott. Összefüggéstelenül és rejtelmesen.

Aztán ott volt a szalag vége.

Rainbird újra és újra lejátszotta magának. Cap megáll. *Ó, majd elfelejtettem!* És átad valamit Charlie-nak, aki kíváncsian megnézi, és a köpenye zsebébe csúsztatja.

Miközben Rainbird ujjai a Sony videomagnó gombjait nyomogatták, Cap vagy fél tucatszor elismételte a kijelentést: *Ó, majd elfelejtettem!* És féltucatszor adta át azt a valamit. Először Rainbird azt hitte, rágógumi, majd kimerevítette a képet, és felnagyította a részleteket. Arra a meggyőződésre jutott, hogy az a valami bizonyára egy üzenet.

Cap, a kurva életbe, miben sántikálsz?!

Az este hátralevő részét és kedden a kora délelőtti órákat egy számítógép társaságában töltötte, és megpróbált minden elképzelhető információt összegyűjteni Charlie McGeeről, hogy rendszerbe állítsa őket. De nem állt össze semmi. Fájt a feje, mert túlerőltette a szemét.

Éppen felállt, hogy eloltsa a lámpát, amikor hirtelen egy ötlet, egy teljesen értelmetlen képzettársítás jutott eszébe. Az egésznek semmi köze Charlie-hoz, annál inkább ahhoz a pocakos, narkomániás senkihez, aki a lány apja.

Pynchot. Az a Herman Pynchot felügyelt Andy McGeere, aki épp a múlt héten vetett véget az életének, méghozzá Rainbird szerint a lehető legszörnyűsegebb módon. Nyilván meghibbant. Becsavarodott. Elmentek neki. És Cap elviszi Andyt a temetésre – ami, ha jól meggondoljuk, legföljebb egy kicsit furcsa, de nincs benne semmi különös.

Ezután Cap furcsán kezd viselkedni – golfról beszél, és üzeneteket ad át.

Nevetséges. Andy kiégett.

Rainbird keze még mindig a kapcsolót fogta. A számítógép képernyőjének tompazöld fénye úgy világított, mint a frissen kiásott smaragd.

Ki mondja, hogy kiégett? Ő maga?

Valami más furcsaság is volt a dologban, ismerte fel hirtelen Rainbird. Pynchot feladta a kísérleteket Andyvel, és úgy döntött, hogy Mauiba küldi. Ha Andy már semmire sem képes, amivel bizonyíthatná a Hatos készítmény előnyeit, akkor értelmetlen továbbra is itt tartani... és biztonságosabb is, ha elválasztják Charlie-tól. Logikus. És egyszer csak Pynchot mégis úgy döntött, hogy beiktat egy újabb tesztsorozatot.

Végül a doktor úgy érzi, ki kell tisztítania a személaprítót... csak úgy, működés közben.

Rainbird odasétált a számítógéphez. Elgondolkodva megállt, majd nyomogatni kezdte a gombokat.

HELLO KOMPUTER/ TISZTAZANDÓ HELYZET ANDY MCGEE
14112 TOVABBI TESZTEK/ MAUI UTAZAS Q4

FELDOLGOZÁS, villant fel a képernyőn. Majd egy pillanattal később:
HELLO RAINBIRD/ ANDREW MCGEE 14112 TOVABBI TESZTEK
LEALLITVA/ ENGEDELY "STARLING"/ TERVEZETT MAUI UTAZAS
IDEJE OKTÓBER 9.15 ORA/ ENGEDELY "STARLING"/ ANDREWS
LEGI TP., DURBAN [ILLINOIS] KALAMI LEGI TP. REPTER [HAWAII]/
VEGE

Rainbird az órájára pillantott. Október 9. szerda volt. Tehát Andy holnap délután indul Mauiba. Ki mondta, hogy így legyen? Starling mondta, aki nem

volt más, mint Cap. És Rainbird csak most értesült erről.

Ujjai ismét a billentyűk fölött cikáztak.

TISZTAZANDO VALOSZINÜSEG ANDREW MCGEE 14112/
FELTETELEZETT TUDATI BEFOLYASOLAS KEPESSEGE /
HIVATKOZÁS HERMAN PYNCHOT

Meg kellett álljon, hogy kikeresse Pynchot kódját abból a kopott, izzadságfoltos füzetből, amelyet összehajtogatva a farzsebébe dugott, mielőtt lejött a számítógépterembe.

14409/Q4

FELDOLGOZAS, felelte a számítógép, de utána a képernyő olyan hosszú ideig üres maradt, hogy Rainbird már-már azt hitte, valami programozási hibát követett el, és hogy az összes erőfeszítésének eredményeként nemsokára megjelenik a "609"-es hibaüzenet.

A számítógép idővel a következő adatokat írta ki:

ANDREW MCGEE 141127 TUDATI BEFOLYASOLAS KEPESSEGE
VALOSZINÜSEG 35%/ HIVATKOZAS HERMAN PYNCHOT/ VEGE

Harmincöt százalék?

Ez hogy lehetséges?

Jól van – gondolta Rainbird. – Hagyjuk ki Pynchotot az egész szaros egyenletből, és lássuk, mi történik akkor.

Beírta.

TISZTAZANDO VALOSZINÜSEG ANDREW MCGEE 14112/
FELTETELEZETT TUDATI BEFOLYASOLAS KEPESSEGE Q4

FELDOLGOZÁS, villant fel a képernyő, és ezúttal a válasz is tizenöt másodpercen belül megérkezett:

ANDREW MCGEE 14112/ TUDATI BEFOLYASOLAS KEPESSEGE
VALOSZINÜSEG 2%/ VEGE

Rainbird hátradőlt a széken, lehunyta fél szemét, és érezte, hogy a lüktető fejfájás mellé elégedettség párosul. A fontos kérdéseket ugyan fordítva tette fel, de ez volt az az ár, amelyet meg kellett fizessen az ember intuitív csapongásáért, amelyre a számítógép képtelen, noha a program szerint közül olyan dolgokat, mint "Hello", "Viszlát", "Elnézést kérek, [kezelő neve]", "Nagyon sajnálom", valamint "A franc essen bele!".

A számítógép szerint nem volt nagy a valószínűsége, hogy Andynek megmaradt a tudati befolyásolásra való képessége... amíg hozzá nem adott egy további tényezőt: Pynchotot. Ekkor a valószínűségi mutató akkorát ugrott, mint egy bakkecske.

Rainbird kopogott a billentyűkön.

TISZTAZANDO MIERT EMELKEDIK ANDREW MCGEE 14112
TUDATI BEFOLYASOLAS KEPESSEGE [VALOSZINÜSEG] 2%-ROL
35%-RA, HA HIVATKOZÁS HERMAN PYNCHOT 14409 Q4

FELDOLGOZÁS, felelte a komputer, majd kiírta:

HERMAN PYNCHOT 14409 VELT ÖNGYILKOSSAG/
VALOSZINÜSEG SZAMITASBA VESZI/: ANDREW MCGEE 14112
ÖNGYILKOSSÁG OKA LEHETETT/ TUDATI BEFOLYASOLAS/ VEGE

Na, tessék, itt a válasz: a nyugati félteke egyik legfejlettebb
számítógépének tekervényeiben rejtőzködik, és arra vár, hogy valaki feltegye
a megfelelő kérdéseket.

Mi van, ha mint tényt táplálom be azt, amit Cappel kapcsolatban sejtek?
Rainbird eltűnődött, majd úgy döntött, megteszi. Előhúzta a kódokat
tartalmazó füzetet, és kikereste Cap számát.

UJ ADAT, írta be.

JAMES HOLLISTER KAPITANY 16040/ RESZT VETT HERMAN
PYNCHOT 14409 TEMETESEN/ ANDREW MCGEE 14112
TARSASAGABAN F4

ADAT RÖGZÍTVE, felelte a gép.

UJ ADAT, írta be Rainbird.

JAMES HOLLISTER KAPITÁNY 160407 JELENLEG SÜLYOS
MENTALIS STRESSZ JELEIT MUTATJA F4

609 – válaszolta a komputer. Nyilván fogalma sincs arról, mit jelent a
"mentális stressz".

– Kapd be! – motyogta Rainbird, és újra próbálkozott.

UJ ADAT/ JAMES HOLLISTER KAPITANY 160407 JELENLEG NEM
TARTJA BE AZ IRANYELVEKET HIVATKOZAS CHARLENE MCGEE
14111 F4

ADAT RÖGZÍTVE

– Csak rögzítsd, a kurva életbe! – mondta Rainbird. Lássuk csak, most mi
lesz?

TISZTAZANDÓ VALÓSZINÜSEG ANDREW MCGEE 141127
FELTETELEZETT TUDATI BEFOLYASOLAS KEPESSEGE/
HIVATKOZAS HERMAN PYNCHOT 144097 HIVATKOZAS JAMES
HOLLISTER KAPITANY 16040 Q4

FELDOLGOZÁS, válaszolta a számítógép, és Rainbird hátradőlve, a
képernyőt figyelve várta, hogy mi lesz. Két százalék túl alacsony. Harmincöt
százalék sem sok esély. Mégis...

A számítógépen felvillant a következő szöveg:

ANDREW MCGEE 141127 TUDATI BEFOLYASOLAS KÉPESSEGE
VALOSZINÜSEG 90%/ HIVATKOZAS HERMAN PYNCHOT 14409/

HIVATKOZÁS JAMES HOLLISTER KAPITÁNY 16040/ VEGÉ

Tehát kilencven százalék. Ilyen eséllyel fogadni is érdemes.

Rainbird további két dolgot le mert volna fogadni: 1. Cap valóban Andy üzenetét adta át Charlie-nak, és 2. az üzenetben valami szökési terv fogalmazódott meg. – Tökös gyerek vagy, faszikám – motyogta John Rainbird, nem éppen önelégültség nélkül.

Visszafordult a komputer felé, és beírta:

600 VISZLAT KOMPUTER 600

604 VISZLAT RAINBIRD 604

Rainbird kikapcsolta a billentyűzetet, és felnevetett.

17

Rainbird a lakására hajtott, és ruhástul elaludt az ágyon. Kedden kevéssel dél előtt ébredt fel, és felhívta Capet, hogy aznap délután nem megy be. Megfázott, lehet, hogy kezdődő influenzája van, és véletlenül sem akarja megfertőzni Charlie-t.

– Azért remélem, holnap el fogsz tudni utazni San Diegóba – szajkózta Cap szaporán.

– San Diegóba?

– Három aktát kell elvinned – mondta Cap. – Szigorúan titkosak. Kell egy futár. Te vagy a legmegfelelőbb. A géped holnap reggel hét órakor indul az Andrewsról.

Rainbird lázasan gondolkodott. Ebben is Andy McGee keze van. McGee tudott róla. Persze hogy tudott. Ez volt a Charlie-hoz intézett üzenetben, meg valami örült szökési terv, melyet McGee kiagyalt magának. Ez megmagyarázza azt is, hogy a lány miért viselkedett olyan furcsán tegnap. A temetés előtt vagy utána Andy jó kiadós lökést adhatott Capnek, aki most keveri a szart. A tervek szerint McGee holnap délután indul Andrewsról; most pedig Cap azt közli vele, hogy ő, Rainbird, holnap reggel utazik. McGee arra használja Capet, hogy őt félreállítsa. Meg arra...

– Halló, Rainbird? Ott vagy még?

– Itt – mondta. – Nem tudnál valaki mást küldeni, Cap? Elég pocsékul érzem magam.

– Senkiben sem bízom meg annyira, mint benned felelte Cap. – Ez az ügy dinamit. Nem szeretnénk, ha... valami álnok kigyó... megkaparintaná.

– Jól hallom? Azt mondtad, "kigyó"?

– Igen. Kigyó! – Cap majdnem üvöltött.

Biztos, hogy Cap Hollister lökést kapott McGee-től, és most valami lassú görgögeteg munkálkodik a fejében. Rainbirdnek hirtelen az az érzése – nem, inkább határozott meggyőződése – támadt, hogyha visszautasítja Cap kérését, és köti az ebet a karóhoz, Cap kipukkad... ugyanúgy, ahogy Herman Pynchot.

Kellett ez neki?

Úgy döntött, nem.

– Rendben – felelte. – Ott leszek. Tehát reggel hétkor a gépen. Majd beveszek egy zsák antibiotikumot. Hallod-e, jól kibasztál velem.

– Biztosíthatlak, hogy veled kapcsolatban távol áll tőlem a nemiség gondolata! – vágott vissza Cap, de a csipkelődés erőltetetten és üresen csengett. Remegő hangjában inkább megkönnyebbülés bujkált.

– Nem csodálom.

– Esetleg lesz időd egy-két parti golfra is, míg arra jársz.

– Nem szoktam golfozni... – Golf. Charlie-nak is ezt említette... a golf és a kígyók. Ez volt tehát a két összetevője annak a bizarr kavalkádnak, amelyet McGee indított el Cap fejében. – De majd most kipróbálok – mondta.

– Legyél az Andrewson reggel fél hétre – mondta Cap –, és keresd Dick Folsomot, Puckeridge őrnagy szárnysegédjét.

– Meglesz – mondta. Rainbirdnek esze ágában sem volt másnap az Andrews légítámaszpontra menni. – Viszlát, Cap!

Letette a kagylót, majd leült az ágyra. Felhúzta a régi, katonai surranóját, és tervezgetni kezdett.

18

HELLO KOMPUTER/ TISZTAZANDO HELYZET JOHN RAINBIRD
14222/ INDULAS ANDREWS LEGI TP. [DISTRICT OF COLUMBIA]
CELALLOMAS SAN DIEGO [KALIFORNIA]/ Q9

HELLO CAP/ HELYZET JOHN RAINBIRD 14222/ INDULAS
ANDREWS LEGI TP. [DISTRICT OF COLUMBIA] CELALLOMAS SAN
DIEGO [KALIFORNIA] INDULAS ANDREWS LEGI TP. 0700 ORA,
KELETI IDŐ SZERINT/ HELYZET RENDBEN/ VEGE

A számítógép olyan, mint egy gyerek, gondolta Rainbird, miközben az üzenetet olvasta. Egyszerűen begépelte Cap új kódszámát – Cap igencsak meglepődne, ha megtudná, hogy már ezt is megszerezte –, és a gép elfogadta, hogy ő Cap. Dallamtalanul fütyörészni kezdett. A nap már lenyugodott, és a Műhelyben minden ment álmatagon a maga megszokott útján.

UJ ADAT SZIGORUAN TITKOS

KODOT KEREK

KOD 19180

KOD 19180, igazolta vissza a gép. RÖGZITESRE KESZ/ SZIGORUAN TITKOS KEREM AZ UJ ADATOT

Rainbird csak egy szempillantásnyit habozott, majd beírta a gépbe: UJ ADAT/ JOHN RAINBIRD 14222/ ANDREWS [DISTRICT OF COLUMBIA] CELALLOMAS SAN DIEGO [KALIFORNIA]/ TÖRÖLVE/ TÖRÖLVE/ TÖRÖLVE F9 [19180]

ADAT RÖGZITVE

Ezután Rainbird a kódokat tartalmazó füzet segítségével közölte a komputerrel, hogy kiket értesítsen a törlésről: Victor Puckeridge-t és Richárd Folsomot. Az új utasítás az

éjféli telexüzenettel fog eljutni az Andrewsra, és a gép, amellyel repülnie kellene, egyszerűen nélküle fog felszállni. Senki sem fogja megtudni. Cap sem.

600 VISZLAT KOMPUTER 600

604 VISZLAT RAINBIRD 604

Rainbird felállt a gép mellől. Még ma este könnyedén pontot tehetne az egész ügy végére. De az nem lenne meggyőző. A komputer bizonyos értelemben igazolná, de a gép számította valószínűség nem sok vizet zavart. Jobb akkor közbelépni, amikor már beindult a gépezet. És élvezetesebb is.

Az egész ügy kicsit nevetséges volt. Mialatt a lányt figyelték, a férfi újra visszanyerte képességét, de az is lehet, hogy sose vesztette el, csak egész idő alatt sikeresen titkolta előlük. Valószínű, hogy a gyógyszereit sem vette be. Capet is befolyásolta, ami annyit jelent, hogy egy lépés választja csak el attól, hogy irányítása alá vonja az egész céget. Pedig eredetileg a cég ejtette fogságba őt. Igazán vicces volt; Rainbird jól tudta, hogy a végkifejlet gyakran ilyen.

Nem ismerte pontosan McGee tervét, de ki tudta találni a részleteket. Együtt mennek ki az Andrewsra, persze Charlie is velük lesz. Cap könnyedén kijuttathatja őket a Műhely területén kívülre – ha egyáltalán valaki képes erre, Cap az. Kimennek tehát az Andrewsra, de nem repülnek Hawaiiiba. Lehet, hogy Andy azt tervezi, hogy Washington D. C.-ben tűnnek el. Vagy hogy leszállnak majd a gépről Durbanben, és Capet arra programozza, hogy hívjon szolgálati autót. Ebben az esetben Shytownban fognak felszívódni – és természetesen néhány nap múlva a chicagói *Tribune* hangzatos szalagcímeiben jelentkeznek újra.

Egy pillanatra eljátszott azzal az ötlettel, hogy hagyja, hadd menjenek. Vicces lenne. Capet diliházba csuknák, ahol tovább morfondírozhatna a golfütőkről és az álnok kígyókról. Vagy önkezeléssel vetne véget életének. Na és a Műhely? Könnyű elképzelni, mi történik, ha egy hangyaboly alá egy literes

palackban nitroglicerint helyeznek el. Rainbird legfőljebb öt hónapot adott a Műhelynek azután, hogy az újságok szagot kapnak a "McGee család titokzatos kálváriájának" esetéről. Eddig sem és most sem érzett semmi elkötelezettséget a Műhely iránt. A maga ura volt, nyomorék szerencselovag, a halál rézbőrű angyala, akinek semmit sem számított az itt kialakult helyzet, annyit jelentett, mint a bolhafing. Nem a Műhelynek tartozott hűséggel.

Charlie-nak.

Nekik ketten találkozniuk kellett. Bele fog nézni Charlie szemébe, és a lány is az ő szemébe néz majd... és lehet, hogy ketten együtt távoznak el a lángok martalékeként. Nem vette számításba azt sem, hogy esetleg egy elképzelhetetlen méretű világégést akadályoz meg, ha megöli a lányt. A világnak se tartozott több hűséggel, mint a Műhelynek. A világ és a Műhely egyaránt felelősek voltak azért, hogy gyökerestül kiszakadt abból a zárt sivatagi közösségből, ahol esetleg otthont lelhetett volna, s lelki békét... vagy ahonnan elindulva ártalmatlan, tüzes vizet nyakaló Indián Joe lehetett volna belőle, aki benzinkútnál vállal munkát, vagy hamis kachina babákat árul egy szaros kis út menti bódében, valahol az autópálya mentén Flagstaff és Phoenix között.

De Charlie! Charlie!

Hosszú haláltáncot jártak az áramszünet alatt együtt töltött végtelen éjszaka óta. Ami csak sejtés volt azon a washingtoni kora hajnalon, amikor elintézte Wanlesst, immár cáfolhatatlan tényé csontosult: a lány az övé. És szerelemből táplálkozik majd a tette, nem pusztításból, mert majdnem bizonyos, hogy igaz e tény fordítottja is.

Így elfogadható volt. Sok tekintetben meg is akart halni. S ha a lány kezétől halna meg, az ő lángjaiban, azzal bűnbánatot... és talán feloldozást nyerne.

Ha találkozna az apjával, élesre töltött fegyver... töltött lángszóró válna belőle.

Ha meglesné őket, és hagyná, hogy találkozzanak? Akkor mi lenne? Ki tudja?

De ha tudná előre, élvezhetné-e még?

Aznap éjjel Rainbird Washingtonba ment, és talált magának egy mohó ügyvédet, aki késő éjjel is dolgozott. A kezébe nyomott háromszáz dollárt kis címletekben. Az ügyvéd irodájában John Rainbird elsimította apró ügyeit, hogy felkészüljön a másnapra.

A TŰZVARÁZSLÓ

1

Charlie McGee szerdán reggel hat órakor kelt fel, levetette a hálóingét, és belépett a zuhany alá. Végigszappanozta magát, megmosta a haját, majd hidegre állította a zuhanyt, és egy percig dideregve állt a vízsugár alatt. Megtörülközött, majd gondosan felöltözött: pamutbugyit, selyemkombinét, sötétkék térdzoknit és farmerruhát vett fel, végül belebújt kényelmes, kopott cipőjébe.

Nem gondolta volna, hogy az éjjel aludni tud, hiszen rettegve, ideges feszültséggel feküdt le. Aztán mégiscsak elaludt, de nem Szellemidézőről vagy az erdei lovaglásról álmodott újra, hanem az anyjáról. Ez különös volt számára, mert anyjára már nem gondolt oly gyakran, mint korábban; arca csak időnként rémlett fel előtte, mint homályos, megfakult fénykép. Az éjjel azonban oly tisztán, oly világosan tűnt fel anyja arca – nevető szeme, meleg, dús ajka, mintha csak az előző nap látta volna.

Most felöltözve, várakozással tekintett a nap elé, arcán elsimultak a természetellenes feszültség nyomai, nyugodtnak látszott. Az étkezőbe nyíló ajtó mellett egy hívógomb és egy mikrofonrács volt a fényesre polírozott krómlapon, közvetlenül a villanykapcsoló alatt. Megnyomta a gombot.

– Igen, Charlie?

A hang tulajdonosában Mike-ot ismerte fel, mást nem is tudott róla. Hétkor, tehát fél óra múlva, Mike lelép, és Louis váltja fel.

– Ma délután az istállóba akarok menni, hogy megnézzem Szellemidézőt. Szólna valakinek?

– Üzenetet hagyok Hockstetter doktornak, ha megfelel.

– Köszönöm.

Pillanatnyi szünetet tartott. A hangjukról ismerte őket, Mike-ot, Louist és Garyt. Képzletben megformálta arcvonásaikat, éppúgy, ahogy a rádióban hallott lemezlovasok képét is maga elé idézte. Az ember megkedvelte őket. Hirtelen ráébredt, hogy Mike-kal valószínűleg soha többé nem fog szót váltani.

– Van még valami, Charlie?

– Nincs, Mike. Hát... Minden jól!

– Hm... Köszönöm, Charlie. Neked is. Mike hangjában meglepetés és öröm bujkált.

Charlie bekapcsolta a tévét, s a kábelcsatornán megtalálta a szokásos reggeli rajzfilmműsort. Popeye, a tengerész spenótot szlopált a pipáján át, s éppen Plutót készült laposra verni. Úristen, mikor lesz már egy óra?

És ha Hockstetter doktor azt mondja, hogy nem mehet az istállóba?

A képernyőn metszetben tűntek fel Popeye izmai, mindegyikben vagy tizenhat turbina ereje dolgozott.

Nem, ezt nem mondhatja. Ezt nem teheti, nekem mennem kell!

Bármilyen áron, de mennem kell!

2

Andy éjszakája korántsem volt olyan könnyű és pihentető, mint lányáé. Hánykolódott, forgolódott, időnként elszenderedett, de nyomban fel is riadt, még mielőtt igazán elaludt volna, mert a rémálom első képei rögtön felrázták elméjét. Csak az maradt meg emlékezetében, hogy Charlie botladozva szédeleg a bokszok között az istálló folyosóján, fej nélkül, miközben vér helyett vöröseskék lángok lövellnek nyakából.

Úgy tervezte, hogy hétig ágyban marad, de amikor a digitális óra hat tizenötöt mutatott, képtelen volt fekvé maradni. Kipattant az ágyból, s ment a zuhany alá.

Előző este valamivel kilenc után Pynchot doktor egyik beosztottja, Nutter doktor behozta Andy úti okmányait. A magas, kopaszodó Nutter, aki úgy hatvan felé járt, fontoskodott és atyáskodott.

– Jaj, de kár magáért, igazán remélem, jól fogja érezni magát Hawaiiiban, bárcsak magával mehetnének, hehehehe! Kérem, itt írja alá!

A listán, amelyet Nutter aláírásra elébe tartott, Andy személyes tárgyai szerepeltek. (Köztük van a kulcskarika is, nyilallt át Andyn a nosztalgikus fájdalom.) Amikor megérkezik Hawaiiiba, újra leltárba kell vennie őket, s kézjegyével láttamozni egy másik ívet, hogy valóban valamennyit visszakapta. Mindazok után tehát, hogy meggyilkolták a feleségét, őt és Charlie-t végighajszolták a fél országon, majd elrabolták és fogva tartották, még írjon is alá egy papírt, amelyen személyes tárgyait sorolják fel: sötétén groteszk, karkai módszer, gondolta Andy. Hát persze, egyetlen kulcsot sem akarok elveszíteni, gondolta, miközben nevét a papirosra kanyarította, mert hiszen még szükségem lehet rájuk, hogy egy üveg üdítőt kinyissak, ugye, fiúk?

Kapott egy indigós másolatot a szerdai menetrendről is, a lap alján ott díszelgett Cap aláírása. Eszerint fél egykor indulnak, Cap jön majd érte. Együtt mennek tovább a keleti kapuig, közben érintik a C parkolót, ahol csatlakozik hozzájuk két másik autó. Innen az Andrews légitámaszpontonra

hajtanak, ahol körülbelül tizenöt órákor szállnak fel a gépre. Chicago közelében a Durban légitámaszponton leszállnak, hogy üzemanyagot vegyenek fel.

Rendben van – gondolta Andy –, oké.

Felöltözött, és pakolni kezdett a lakásban, összeszedte a ruháit, borotvakészletét, cipőit, papucsát. Két bőröndöt adott neki, s aprólékos gondossággal rakott össze mindent, a kábult ember igyekezetével összpontosított mozdulataira.

Rainbirdről Captól értesült, s nyomban az jutott eszébe, hogy talán látni fogja: micsoda gyönyörűség lenne elintézni azt a férfit, aki Charlie-ba lőtte a kábító injekciót, majd még gyalázatosabb módon árulta el – a halántékához nyomni a pisztolyát, és meghúzni a ravaszt. Aztán rájött, valójában nem is akarja már látni Rainbirdöt, nincs szüksége semmiféle meglepetésre. Arcán a zsibbadt, érzéketlen pontok helyén már csak apró tűszúrásokat érzett, ezek azonban nem múltak el, arra figyelmeztették, ha túl sokszor kellene lökést adnia, minden bizonytalansággal belepusztulna.

Egyetlen vágya az volt, hogy a dolgok simán rendeződjenek.

Kevéske holmiját túl hamar pakolta össze, így ott maradt tétlenül, üldögélt és várt. Szívét jóleső meleg járta át, amikor eszébe jutott, hogy nemsokára újra láthatja lányát.

Ő is úgy érezte, hogy az egy óra talán soha nem jön el.

3

Azon az éjszakán Rainbird egyáltalán nem aludt. Washingtonból reggel fél hat körül ért vissza, Cadillacjét a garázsba állította, majd a konyhában üldögélt, és egyik csésze kávéit itta a másik után. Telefonhívást várt az Andrewsról, s addig nem lesz nyugta, míg meg nem szólal a telefon. Elméletileg még mindig lehetséges, hogy Cap rájön, mint művelt a számítógéppel. McGee jó alaposan megkavarta Cap Hollistert, de azért könnyelműség lenne alábecsülni.

Hat óra negyvenöt lehetett, amikor megcsörrent a telefon. Rainbird az asztalra tette a csészét, felállt, bement a nappaliba, és felvette a kagylót.

– Itt Rainbird.

– Rainbird? Dick Fölsöm vagyok az Andrewsról. Puckeridge őrnagy szárnysegédje.

– Felébresztett, ember! – ripakodott rá Rainbird. – Csípjen magába egy akkora rák, mint egy narancsláda! Ez régi indián átok.

– Kimarad a csapatból – szólalt meg Fölsöm. – Gondolom, már tudta.

- Igen. Személyesen Cap hívott fel tegnap este.
- Sajnálom – mondta a szárnységéd. – A szabályzat szerint jártunk el.
- Remekül betartotta. Akkor most visszamehetek aludni?
- Aha. Irigylem.

Rainbird kötelességtudóan belekuncogott a telefonba, majd letette. Visszament a konyhába, fogta a kávéscsészét, az ablakhoz lépett, és kinézett. Nem látott semmit.

A Halotti ima sorai mintha álomból úsztak volna gondolataiba.

4

Szokásával ellentétben Cap másfél órával később, majdnem fél tizenegykor érkezett az irodájába. Mielőtt elindult otthonról, töviről hegyire átkutatta a Vegát. Az éjjel az a rögeszméje támadt, hogy a kocsiját kígyók lepték el. Húsz percig kutatott utánuk, mindenképpen meg akart győződni róla, hogy csörgő- vagy rezesfejű kígyó (esetleg valami más, még gonoszabb, még egzotikusabb szörny) nem rejtőzködik-e a csomagtartó sötét zugaiban, nem szunyókál-e a motorblokk átsugárzó melegében vagy a kesztyűtartóba tekeredve. Óvatosan egy seprűnyéllel nyomta meg a kesztyűtartó gombját, mert nem akart közel állni, ha netán valami szisszenő szörny pattanna elő, és majdnem felüvöltött, amikor egy Virginia-térkép bukott ki a szögletes mélyedésből.

A Műhely felé vezető úton megállt a Greenway golfpálya mellett, s álmatag tekintettel figyelte a játékosokat. Ha valamelyikük közel került a bozótoshoz, Cap alig tudta türtőztetni magát, hogy ki ne szálljon a kocsiából, és oda ne kiabáljon, hogy óvakodjanak a kígyóktól a magas fűben.

Végül egy kamion fülsiketítő dudálása rázta fel révületéből, bal oldali kerekeivel ugyanis az úttesten állt. Továbbhajtott.

Titkárnöje egész halom telexszel várta, Cap felmarkolta őket, de még arra sem volt hajlandó, hogy megnézzze, nincs-e köztük fontos, amelyre azonnal válaszolni kell. A titkárnö kérelmeket és üzeneteket rendezgetett az íróasztalon, amikor hirtelen kutató pillantást vetett Capre, aki egyáltalán nem törődött vele. A titkárnöje széles asztalfiókját bámulta, szórakozott arckifejezéssel.

- Elnézést... – szólalt meg a lány.

Még mindig nagyon is tudatában volt annak, hogy ő az új lány, bár jó pár hónap eltelt azóta, hogy felváltotta azt a nőt, akihez Cap olyan közel állt. Még az is lehet, hogy lefeküdt vele, tűnődött néha magában.

– Hmmm? – végre ránézett, de tekintetéből nem tűnt el az üresség. Valahogy rémítő volt... mintha egy kísértetjárta ház zsalugáteres ablakait

nézné az ember.

Egy darabig még habozott, majd végre kibökte.

– Cap, jól érzi magát? Olyan... szóval egy kicsit sápadt.

– Remekül vagyok – mondta, s egy pillanatra újra a régi volt, elosztatva a lány kételyeit. Vállát kihúzta, felemelte a fejét, szeméből eltűnt az üresség.

– Ha valaki Hawaiiiba készül, az érezze jól magát, igaz?

– Hawaiiiba? – kérdezte Gloria kételkedve. Ez újdonság volt számára.

– Hagyjuk ezeket – mondta Cap, s azzal összemarkolta az üzeneteket meg a különböző osztályokról érkezett feljegyzéseket, s egy kupacba rakta őket a telexekkel. Majd később megnézem őket. Történt valami a két McGeevel?

– Egy üzenet van itt... – kezdte a titkárnő –, épp erről akartam tájékoztatni. Mike Kellaher szerint a lány szeretne elmenni az istállóba ma délután, hogy megnézzze a lovát.

– Jó, rendben – mondta Cap.

– Aztán valamivel később újra telefonált, hogy mehet-e háromnegyed egykor.

– Hogyne, persze.

– Mr. Rainbird megy vele?

– Rainbird úton van San Diegóba – jegyezte meg Cap, szemmel látható elégedettséggel. – Majd küldök egy embert, aki elkíséri.

– Értem. Nem akar találkozni a... – elhallgatott. Cap lassan elfordította róla a tekintetét, s úgy tűnt, újra a széles fiókra mered, amely félig nyitva állt, mint mindig, rendelkezése szerint. Egy revolver lapult benne. Gloria mesterien bánt a fegyverrel, éppúgy, mint elődje, Rachel.

– Cap, biztosan-nincs semmi baj?

– Be kell zárni! – utasította Cap. – Szeretik a sötét helyeket. Bekúsznak és elbújnak.

– Kik?

– A kígyók – mondta Cap, és átvonult az irodájába.

5

Leült az asztalához, a telexek és az üzenetek rendetlen összevisszaságban heverték előtte. Tudomást sem vett róluk. Mindenről megfeledkezett, csak a kígyókon és a golfütőkön járt az esze, meg hogy mit fog csinálni háromnegyed egykor. Elmegy, és meglátogatja Andy McGee-t. Határozottan érezte, hogy Andy majd megmondja, mi a teendő. Határozottan érezte, hogy Andy mindent rendbehoz.

Délután háromnegyed egy után egész élete egy hatalmas sötét örvénybe torkollik.

Nem törődött vele. Egyfajta megkönnyebbülést érzett.

6

Háromnegyed tízkor John Rainbird észrevétlenül belopakodott Charlie lakosztálya mellett a megfigyelőhelyiségbe. A képernyők előtt Louis Tranter üldögélt, akinek hatalmas ülepe szinte lefolyt a székről. A digitális hőmérő hús fokon állt. Louis az ajtónyitásra hátrafordult, és John Rainbird láttán megfeszültek arcvonásai.

– Azt hittem, maga elutazott – mondta.

– Megváltozott a menetrend – felelte Rainbird. – És egy szót se arról, hogy itt látott!

Louis kétkedő tekintettel nézett rá.

– Maga nem látott engem! – nyomatékosította a kijelentést Rainbird. – Szarok rá, hogy délután öt után mit mond, de addig egy szót se. És ha megtudom, hogy eljárt a szája, kicsinálom. Megértette?

Louis Tranter arca falfehér lett. Kezéből kiesett a félig elmajszolt nápolyi szelet, és a ferde, acélból készült műszerfara pottyant, ahol a tévémonitorok és a mikrofonok vezérlőegységei sorakoztak. Végiggurult a lejtőn, és észrevétlenül leesett a földre, vékony morzsacsíkot hagyva maga után. Louis hirtelen étvágytalan lett. Hallotta már, hogy ez az alak nem komplett, és most a saját szemével látta igazolódni a híresztelést.

– Értettem – suttopta a sejtelmesen vigyorgó férfi felé, aki rávillantotta ép szemét.

– Akkor jó – mondta Rainbird, és megindult Louis felé. Az asszisztens visszarettent, de Rainbird rá se hederített, és az egyik képernyőt kezdte tanulmányozni, amely Charlie-t mutatta, akit kék melegítőjében csodaszépnek látott. Rainbird szerelmes pillantása felfedezte, hogy a lány aznap nem fonta be a haját, amely laza, finom zuhatagként hullt alá, eltakarva a nyakát és a vállait. Charlie nem csinált semmit, csak ült a díványon. Se könyv, se televízió. Úgy festett, mint aki buszra vár.

Charlie – gondolta odaadással –, szeretlek. Igazán.

– Mi a program mára? – kérdezte Rainbird.

– Semmi különös – felelte Louis mohón, szinte dadogva. – Háromnegyed egykor kilovagol, és azzal kész is. Holnapra újabb kísérletet ígért.

– Holnapra, mi?

– Holnapra. – Louis vastagon leszarta a kísérleteket, de úgy vélte, Rainbird megőrül majd a hír hallatán, és békén hagyja végre.

Látszólag örült is neki, mert újra elvigyorodott.

– Szóval háromnegyed egykor kint lesz az istállóban, mi?

– Kint.

– Ki viszi ki? Én ugyanis éppen San Diegóban vagyok. Louis magas fekvésű, majdnem nőies vihogást hallatott, jelezve, hogy értékeli a bölcs meglátást.

– A haverja. Don Jules.

– Az nekem nem haverom.

– Hát persze hogy nem – egyezett bele gyorsan Louis. Mo... Mondta is, hogy furcsállja az utasítást, de hát maga Cap adta ki a-parancsot...

– Furcsállta? Ugyan miért?

– Hát, azt mondták neki, hogy vigye ki a lányt és hagyja ott. Cap szerint majd a lovászfűük vigyáznak rá. De azoknak halvány gőzük sincs semmiről. Don úgy gondolta, pokoli nagy kockázatot vállal...

– Dont nem azért fizetik, hogy gondolkodjon. Nemde, dagikám? – Keményen Louis vállára csapott. Akkorát szólt, mint egy kisebb puskalövés.

– Hát persze hogy nem azért – felelte elmésen Louis. Most már izzadt is.

– Viszlát! – rikkantotta Rainbird, és az ajtóhoz lépett.

– Már elmegy? – Louis képtelen volt leplezni megkönnyebbülését.

Rainbird keze megállt a kilincsen. Visszafordult.

– Ezt meg hogy érti? – kérdezte. – Itt se voltam.

– Csak természetes, uram. Itt se volt.

Rainbird bólintott, kilépett az ajtón, és becsukta maga mögött. Louis hosszasan bámulta a csukott ajtót, majd mély megkönnyebbüléssel sóhajtott fel. Izzadt a hónalja, és fehér inge a hátára tapadt. Néhány másodperc múlva felvette a földről a nápolyi szeletet, leporolta, és beleharapott. A lány csöndben ült, és nem csinált semmit. Louis Tranter számára megfejtethetlen rejtélynek bizonyult, hogy hogy sikerült Rainbirdnek – pont *Rainbirdnek* – ezzel a lánnyal megszerettetnie magát.

7

Háromnegyed egykor, egy örökkévalósággal azután, hogy Charlie aznap reggel felkelt, röviden megszólalt a csengő, és Don Jules lépett be baseballdzsekiben és viseltes kordnadrágban. Hűvösen és szinte érdektelenül pillantott Charlie-ra.

– Indulás! – vakkantotta.

Hűvös, gyönyörű idő volt. Tizenkettő harminckor Rainbird lassan átsétált a még mindig zöldellő pázsiton az alacsony, L alakú istállóépülethez, mely sötétén vöröslött, mint a száradó vér, a szegélyezés fehéren világított a falon. Feje fölött, szép időt ígérve, hatalmas gomolyfelhők úsztak át lassan az égen. Könnyű szellő kapott az ingébe.

Ha már meg kell halni, legalább ilyen szép nap legyen hozzá.

Az épületben megkereste az istállómester irodáját, belépett, és felmutatta A sorozatú belépőkártyáját.

– Parancsol, uram? – kérdezte Drabble.

– Űritse ki az istállót! – vetette oda Rainbird. – Mindenkit. Öt perce van.

Az istállómester nem vitakozott, meg se nyikkant, legfeljebb elsápadt kicsit, de napbarnított arca ezt jól leplezte.

– A lovakat is?

– Csak az embereket. Ott hátul.

Rainbird egyenruhát viselt, olyat, amelyben a legalantasabb melót végezték Vietnamban. A hatalmas, mély nadrágzsebeket hajtóka zárta le. Az egyikből nagy revolvert húzott elő. Az istállómester bölcs tekintettel nézte, szemében nyoma sem volt meglepetésnek. Rainbird laza fogással a föld felé tartotta a fegyvert.

– Készül valami, uram?

– Meglehet – szólt Rainbird halkán. – Még nem tudni. Na, mozgás, öregfiú!

– Remélem, a lovaknak nem esik bajuk – jegyezte meg Drabble.

Rainbird elmosolyodott. "A lány is azt reméli" – gondolta. Emlékezett a szemére, amikor a lovakkal foglalkozott. Az istálló pedig tele szénahalmokkal, a padláson szénabálákkal, mindenféle száraz faanyaggal, egy pillanat alatt lángba borulhat. Mindenütt feliratok: "Tilos a dohányzás!"

Csak egyetlen szikra kell.

De ahogy múltak az évek, s egyre kevésbé törődött az életével, a tűzzel is könnyebben játszott.

Visszasétált a nagy dupla ajtókhöz, és kinézett. Egy lelket sem látott még. Megfordult, és elindult a bokszok között, a lovak édes, csípős illata nosztalgiával töltötte el.

Gondosan ellenőrizte, hogy a bokszajtók reteszei mind zárva legyenek.

Újra visszatért a dupla ajtókhöz. Két alakot vett észre, közeledtek. A

kacsaúsztató túoldalán jártak még, öt perc sétaútra tőle. Nem Cap és Andy McGee, hanem Don Jules és Charlie közeledett.

Gyere, Charlie – gondolta ellágyultan –, gyere csak hozzám, gyere!

Egy pillanatra felnézett a sötét szénapadlásra, majd a létrához lépett: két gerendából keresztléceekkel összeszögelt, egyszerű tákolmány volt. Könnyed, rugalmas léptekkel mászott felfelé.

Három perc múlva Charlie és Don Jules beléptek az istálló hűvös homályába. Egy pillanatra megálltak az ajtón belül, míg szemük hozzászokott a gyenge fényhez. Rainbird kezében tartotta a 357-es Magnumot, melyre saját gyártmányú hangtompítót szerelt: ott kuporgott a csövön, mint egy különös, fekete pók. Az igazsághoz tartozik, hogy a hangtompító korántsem volt hangtalan: nagy kézifegyvert lehetetlen teljesen elhallgattatni. Ha elsütné a fegyvert, először valami rekedt ugatást hallatna, tompa durranás lenne a második lövés, majd gyakorlatilag használhatatlanná válna. Rainbird abban reménykedett, hogy egyáltalán nem kell használnia a pisztolyt, most mégis két kézzel úgy tartotta maga elé, hogy a hangtompító egy apró kört takarjon Don Jules mellén.

Jules óvatosan körülnézett.

– Indulhat! – szólt Charlie.

– Héé! – szólalt meg Jules emelt hangon, mit sem törődve Charlie-val. Rainbird ismerte Julest. Szabályember. Szó szerint kövesd a parancsot, akkor nem ütöd meg a bokád. Ha segged jó fele forogtad, nem lönek bele. – Hé, mester vagy valaki! Itt van velem a gyerek!

– Indulhat! – mondta Charlie újra, Jules azonban tudomást sem vett róla.

– Gyerünk! – szólt Jules, és megragadta Charlie csuklóját. – Csak van itt valaki.

Némiképp sajnálkozva, Rainbird löni készült. Félt, hogy rosszabbra fordul a helyzet, így legalább szabály szerint hal meg Jules, s a seggét se éri lövés.

– Azt mondtam, indulhat! – ismételte Charlie, s Jules hirtelen elengedte a csuklóját. De nemcsak úgy egyszerűen, hanem elkapta a kezét, mintha valami forró lett volna a markában.

Rainbird feszülten figyelte az eseményeket.

Jules megfordult, és rámeredt Charlie-ra, miközben csuklóját dörzsölgette, Rainbird azonban nem tudta megállapítani, hogy megsérült-e.

– Tűnjön el! – szólt Charlie halkán.

Jules a kabátja alá nyúlt, s Rainbird újra löni készült, de mindaddig nem akart tüzelni, míg a fegyver elő nem kerül a kabátból, hogy azzal kényszerítse vissza a lányt a házba.

A fegyver éppen hogy előtűnt, amikor Jules üvöltve a földre ejtette. Két lépést tett hátra, s kikerekedett szemmel meredt a lányra.

Charlie félig elfordult, mint akinek már semmi köze Juleshoz. Az L alakú istálló hosszabbik felén, valahol közepén egy vízcsap állt ki a falból, alatta félig telt vödörrel.

Az edény lassan gőzölni kezdett.

Rainbird úgy látta, hogy Jules nem vette észre, szemei Charlie-ra meredtek.

– Tűnjön innen, rohadt disznó! – szólalt meg Charlie. Égni fog. Megsütöm.

John Rainbird némán ujjongott.

Jules csak állt, tanácstalanul nézte a lányt. Fejét lehajtva oldalt pislogott, ide-oda kapkodta tekintetét, mint egy sarokba szorított patkány. Rainbird készen állt, hogy segítsen a lánynak, ha szükséges, de reménykedett, hogy Jules eszénél van. Csak a lány ereje el ne szabaduljon...

– Tűnés, de azonnal! – szólalt meg Charlie. – Mehet vissza oda, ahonnan jött. De jól vigyázzon, mert figyelek. *Mozgás már! Tűnés!*

A lány dühödt üvöltése végre meggyőzte.

– Jó, jó, nyugi – mondta. – Oké! De vigyázz, innen nincs kiút! Csak a legrosszabb.

Eközben óvatosan megkerülte a lányt, és az ajtó felé hátrált.

– Figyelni fogom – mondta Charlie sötéten. – Meg ne forduljon, maga... maga gané.

Jules kilépett az ajtón. Még mondott valamit, de Rainbird nem értette.

– Menjen már! – üvöltötte Charlie.

A kettős ajtó küszöbén állt, háttal Rainbirdnek, apró termetén szinte átsütött az álmos, délutáni fény. Rainbird ellágyult, újra előntötte a lány iránti szeretet. Itt kell hát találkozniuk...

– Charlie – szólt le halkán.

A lány megmerevedett, egy lépést tett hátra. Nem fordult meg, de Rainbird érezte, hogy egy pillanat alatt felmérte a helyzetet, s bár csak a válla emelkedett meg, egész lényéből sugárzott a düh.

– Charlie – szólalt meg újra. – Hé, Charlie.

– Te! – suttogta a lány. Alig hallotta meg. Valahol alatta egy ló halkán felnyerített.

– Én vagyok – jegyezte meg. – Charlie, itt voltam végig. A lány most megfordult, tekintete végigsöpört az istálló

hosszabbik felén. Rainbird mindent látott, de a lány nem látta őt; a szalmabálák mögé rejtőzött a padlás második szintjén.

– Hol vagy? – szólalt meg rekedten. – Becsaptál! Te voltál! Apám szerint te tetted, ott, a Granther-tanyán!

Kezével önkéntelenül a torkához nyúlt, oda, ahol a kábító injekció tűje érte.

– *Hol vagy hát?!*

Ó, Charlie, hát ezt akarod tudni?

Nyihogás hallatszott, de nem egy csendes, elégedett ló hangja volt, riadt félelem bujkált benne, s egy másik ló is válaszolt. Két tompa puffanás is hallatszott, amint az egyik telivér a bereteszelt boksz ajtajába rúgott.

– *Hol vagy hát?!* – üvöltötte a lány újra, és Rainbird érezte, hogy hirtelen felforrósodik a levegő körülötte. Közvetlenül alatta az egyik ló – talán Szellemidéző – élesen felnyerített, hangjába női sikoly vegyült.

9

Az elektromos ajtózár kellemetlen sikoltó zajjal nyílt, és Cap Hollister belépett Andy lakosztályába, amely a bútok északi részén, a főépület közelében feküdt. Cap már nem az a férfi volt, mint egy évvel azelőtt. Már akkor is idősebb volt ugyan, de makkegészséges, eszes és szilárd akaratú, olyan ábrázattal, mint egy magabiztos vadász, aki a novemberi kacsalesen töretlen öntudattal kuporog fegyverével a fedezék mögött. Zavarodottan, tétova léptekkel járt, s haja, mely egy éve még acélszürkén csillogott, puhává vékonyult, s kifehéredett. Szája bizonytalanul meg-megrándult. A legnagyobb változás azonban tekintetében mutatkozott, gyermekes és zavart tanácstalanság tükröződött benne, időnként gyanakvó pillantásokat vetett oldalra, szemében félelem, már-már meghunyászkodás villant. Kezeit bizonytalanul lógatta oldalán, ujjai céltalanul meg-megrándultak. A visszhang felerősödött, és süvítve, őrlítő sebességgel cikázott ide-oda megkínzott agyában.

Andy McGee ott állt előtte. Ugyanazt a ruhát viselte, mint azon a napon, amikor Charlie-val a New York-i Harmadik sugárúton menekültek, sarkukban a Műhely szedánjával. Kordbársony zakója bal vállán felfeslett a varrás, barna vászonnadrágja kifakult, ülepe fényesre kopott.

A várakozás javára vált. Úgy érezte, hogy sikerült megbékélnie a helyzettel. Megérteni nem, azt nem. Érezte, hogy az sohasem lehetséges, még akkor sem, ha netán kiverekedne magát Charlie-val ebből a hihetetlenül reménytelen helyzetből, s valahogy megszökve tovább folytathatná életüket. Saját magában nem talált olyan végzetes személyiséghibát, amely ebbe az elképesztő zürzavarba sodorta volna őket, sem apai vétket, amelyért lányának kellene bűnhődnie. Aligha vethető szemére, hogy keresni akart kétszáz dollárt, vagy hogy belement egy biztonságos keretek között zajló kísérletbe, mint ahogy azért sem értheti szemrehányás, ha most szabadulni akar. *Ha innen kijutok* – gondolta –, *ezt fogom mondani nekik: "Tanítsátok gyerekeiteket, tanítsátok a csecsemőket, okítsátok ki őket, mert ezek azt állítják, tudják, mint csinálnak, s néha ez így igaz, de legtöbbször hazudnak."*

De ami tény, az tény – nemde? így vagy úgy, legalább majd futnak a

pénzüket után. Ez azonban megbocsátást vagy megértést nem keltett benne azok kánt, akik ebbe a helyzetbe sodorták. Azzal, hogy békét lelt önmagában, megfékezte az arc nélküli bürokraták iránt érzett dühét, akik nemzetbiztonsági vagy ki tudja, milyen megfontolásból ezt cselekedtek velük. Csakhogy most már nem voltak arc nélküliek: egyikük ott állt előtte, kifejezéstelen mosollyal, rángatózva. Andyben egy szikrányi együttérzés sem támadt Cap állapota miatt. *Hja, pajtás, ezt te kerested magadnak!*

– Hello, Andy, elkészült?

– Igen. Viszi az egyik táskám?

Cap üres arckifejezését álnok pillantás törte meg.

– Megnézte a csomagokat? – kérdezte rekedten. – Nincs bennük kígyó?

Andy kicsit sürgette, mert időt akart nyerni, amennyit csak lehet, hátha valami váratlan esemény történik.

– Fogja! – intett az egyik csomag felé.

Cap odament és felvette. Andy a másikat ragadta meg.

– Hol az autója?

– Mindjárt a ház előtt – válaszolt Cap –, egészen idáig jöttem.

– Lesz ellenőrzés?

Tulajdonképpen azt akarta kérdezni. – *Megpróbálnák majd megállítani?*

– Miért lenne? – kérdezte Cap őszinte meglepetéssel. Én vagyok a főnök.

Andynek ennyivel be kellett érnie.

– Akkor hát megyünk, és betesszük a táskákat a csomagtartóba...

– A csomagtartó rendben! – vágott közbe Cap. – Ma reggel megnéztem.

– ... aztán az istállóhoz hajtunk, és felvesszük a lányomat. Van kérdés?

– Nincs – válaszolta Cap.

– Remek. Gyerünk!

Kiléptek a lakásból, és a lifthez mentek. Emberek jöttek-mentek a folyosón, ki-ki a dolga után. Óvatosan Capre pillantottak, majd félrenéztek. A lifttel felmentek a bálteremig, majd Cap vezetésével végig egy hosszú folyosón.

Josie, a vörös hajú, aki aznap állt őrt az ajtónál, araikor Cap Al Steinowitzet Hastings Glenbe küldte, nagyobb és jobb feladatot kapott. Most egy fiatal, korán kopaszodó férfi ült ott, s gondterhelt tekintettel vizsgált egy számítógépprogramot, sárga filctollal a kezében. Amikor odaértek, felnézett.

– Hello, Richárd! – mondta Cap. – Nyúzod a könyveket? Richárd felnevetett:

– Inkább ők nyúznak engem.

Kíváncsian Andyre pillantott, de ő közömbösen nézett vissza rá.

Cap hüvelykujjával megnyomott egy gombot, tompa kattanás hallatszott, és egy zöld lámpa gyulladt ki a táblán Richárd előtt.

– Célállomás? – kérdezte Richárd, és filctollat golyóstollra cserélte, s írásra készen tartotta egy notesz fölött.

– Az istálló! – vágta rá Cap. – Felvesszük Andy lányát, s aztán megszökünk.

– Az Andrews légitámaszpont – szólt közbe Andy sürgetőleg. Agyába azonnal fájdalom hasított, mintha egy életlen húsvágó bárdal csapták volna fejbe.

– Tehát Andrews – bólintott Richárd, s bejegyezte a noteszába az időponttal együtt. – Uraim, minden jót!

Kint októberi napsütés és enyhe szél fogadta őket, Cap Vegája ott állt a hófehér, tört kővel borított, körbefutó autóbeparkolón.

– Adja ide a kulcsot! – szólt Andy. Cap átadta, Andy kinyitotta a csomagtartót, és elhelyezték a táskákat. Andy lecsapta a csomagtartó tetejét, és visszaadta a kulcsot. Gyerünk!

Cap egy kitérővel megkerülte a kacsausztatót, és az istállóhoz hajtott. Útközben Andy észrevett egy férfit, aki baseballmelegítőben futott vissza a ház felé, ahonnan jöttek, s valami rossz érzése támadt. Cap az istálló nyitott ajtaja elé parkolt.

A kulcs felé nyúlt, de Andy könnyedén a kezére csapott.

– Ne állítsa le a motort. Jöjjön!

Kiszállt. A feje lüktetett, a hasogató fájdalom mélyen az agyába hatolt, de még nem volt elviselhetetlen. Még nem. Cap is kiszállt, majd tétován megállt.

– Én nem akarok bemenni – mondta. Szemei vadul forogtak, ide-oda kapkodta tekintetét. – Túl sötét van ott. Kedvelik a sötétet. Elbújnak. Harapnak.

– Nincs bent kígyó – szólt Andy, és biztatólag taszított rajta egy kicsit, ami elegendőnek bizonyult, hogy Cap megmozduljon, de kételyei nem oszlottak el. Beléptek az istállóba.

Egy pillanatra vad kétségbeesés fogta el, hátha nincs ott a lány. A sötét homály elvakította a kinti fény után.

Forró és fullasztó volt a levegő, a lovak valamiért nyugtalanul nyihogtak, patáikkal döngették a bokszokat. Andy semmit sem látott.

– Charlie? – szólt emelt, sürgető hangon. – Charlie?

– Apa! – kiáltotta a lány, s apját boldogság öntötte el, de örömét nyomban rettegés váltotta fel, amikor lánya hangjában megérezte a bénító félelmet. – Apa, ne gyere be! Ne gyere...

– Azt hiszem, most már késő – szólt egy hang, valahonnan fentről.

– Charlie – szólt le a hang halkan, valahonnan felülről, de honnan? Úgy tűnt, mindenhonnan jön.

Düh öntötte el a lányt, düh, melyet csak táplált az aljas igazságtalanság, hogy a hang csak egyre szólt, minden sarokból, fordulókból, s elzárta a menekülés útját. Majd hirtelen azt érezte, hogy *valami* megindul lényé legmélyén... s ellenállhatatlanul kitörni készül. Mint amikor az a férfi idehozta, és előhúzta fegyverét, ő meg egy pillanat alatt feltüzesítette, hogy kiessen a kezéből. Milyen szerencséje volt, hogy a töltények nem robbantak fel a pisztolyban.

Érezte, hogyan gyűlik a testében a hő, s hogyan sugárzik szertesztét, amint az a pokoli akkumulátor vagy akármi bekapcsolt. Szemével végigkutatta a sötét padlásteret, de a férfit nem fedezte fel. Túl sok volt a szénabála, túl sok az árnyék.

– Én nem tenném, Charlie.

Hangja most erősebben, de mégis nyugodtan szólt, s áthatolt a düh és zűrzavar ködén.

– Jobban teszed, ha lejössz! – kiáltott Charlie hangosan. Egész testében remegett. – Jobban teszed, ha lejössz, még mielőtt mindent felgyújtok! Meg tudom tenni!

– Tisztában vagyok vele-válaszolt a hang halkan. A semmiből úszott felé, mégis mindenhonnan. – De ha megteszed, a lovak is bennégnék, Charlie. Nem hallod őket?

Hallotta. Főként most, hogy felhívták a figyelmét. Szinte őrjöngtek a félelemtől, nyerítettek, és a bereteszelt ajtókat döngették. Szellemidéző is ott volt az egyik boksiban.

Torkán akadt a lélegzete. Újra látta a tűzfolyót, mely a Mandersék udvarán végigfutott, nyomában szétrobbant csirkék hevertek.

Újra a vizesvödör felé fordult, kétségbeejtő félelem kerítette hatalmába. Még egy pillanat, és már képtelen lesz féken tartani a lényében forrongó erőt
(*vissza!*),

mely kitörni készült

(*VISSZA!!*),

hogy az égig szökjön.

(*VISSZA, VISSZA, NEM HALLOD, VISSZA!!*)

Ekkor a félig telt vödör már nem csupán gőzölgött: egy szemvillanás alatt őrjöngő forrásba jött, majd a fölötté lévő krómozott csap tövének két fordulatot tett, felpördült, mint egy propeller, és szinte lerobbant a falból kiálló csőről. Rakétaként süvített végig az istállón, és a hátsó falnak vágódott. A csőből sugárban ömlött a víz, hideg volt, a lány *érezte* hűvösségét. De néhány pillanat

múltán a víz helyett már gőz sistergett, és ködös vízpára töltötte meg a bokszok közötti folyosót. A cső mellett egy szögön feltekert műanyag cső lógott, karikái összeolvadtak.

(VISSZA!)

Végre, nagy nehezen lebírta, visszaszorította magába a pokoli erőt. Egy éve képtelen lett volna még erre, pusztító ereje elszabadult volna. Most jobban bírta... de még mi mindent kellett megfékeznie!

Csak állt és reszketett.

– Mit akarsz még? – kérdezte elfojtott hangon. – Engedj már, hadd menjünk innen!

Az egyik ló élesen felnyerített félelmében. Charlie pontosan tudta, hogy mit érez.

– Miért gondolod, hogy csak úgy elmehettek? – válaszolt Rainbird halkán. – Azt hiszem, ezt még az apád sem gondolja komolyan. Veszedelmes vagy, Charlie. Te is jól tudod. Ha elengedünk, legközelebb talán az oroszok vagy az észak-koreaiak kapnak el, de lehet, hogy valami ferde szemű kínai. Ha azt hiszed, hogy viccelek, tévedsz.

– Nem én vagyok a hibás!

– Ez igaz – szolt Rainbird elgondolkozva –, valóban nem. De hagyjuk a dumát. Engem nem érdekel a Z-faktor, Charlie. Sohasem érdekelt. Én csak miattad aggódom.

– *Hogy hazudsz!* – üvöltött Charlie. – Átvertél, elhitetted velem, hogy te más vagy...

Elhallgatott. Rainbird könnyedén átmászott egy halom szénabálán, leült a padlás peremére, lábai a levegőben lógtak. A pisztoly az ölében hevert. Arca, mint egy töredezett hold, úgy magaslott a lány fölött.

– Hazudtam neked? Nem én! Az igazságot kevertem meg, Charlie, csak annyit tettem. Azért, hogy mentsem az életed.

– Hazug disznó! – suttogetta, és elborzadt, mert rájött, hogy *hinni akar* neki. Szemébe maró könnycseppek gyűltek. Halálosan fáradt volt, és hinni akart neki, elhinni, hogy a férfi valóban kedvelte.

– Te nem egy kísérletnek voltál részese, s az öreged se. Mert mit akartak? Talán azt mondani: "ó, elnézést, tévedtünk", s aztán csak úgy elmehetsz? Charlie, te láttad, mit csináltak ezek a fickók. Láttad, amikor Hastings Glenben lepuffantották azt a Manderst. A te anyád körmeit tépték le, majd megö...

– *Hallgass!* – üvöltött kínjában, az erő újra felforrított benne, és kitörni készült.

– Nem. Ideje, hogy megtudd az igazságot, Charlie. Én segítettem. Fontossá tettem számukra. Azt hiszed, azért csináltam, mert ez a munkám?

Lófaszt! Cap, Hockstetter, Pynchot – ezek seggfejek. Meg az a fickó, Jules, aki idehozott – valamennyi seggfej.

A lány rámeredt, szinte hipnotizálta a fent lebegő arc. Nem volt rajta a fekete szemkötő, kiszikkadt, torz rés ült szemgödrében, mint egy hátborzongató emlék.

– Én nem hazudtam neked erről – mondta, és az arcához nyúlt. Ujjait puhán, szinte simogatóan húzta végig az arcán éktelenkedő mély sebhelyen, a lenyúzott bőr helyén, majd föl kiégett szemgödréhez. – Igen, megkevertem az igazságot. Szó sem volt hanoi patkánylyukról meg Kongról. Az én embereim tették. Mert seggfejek voltak, mint ezek a fickók.

Charlie nem értette, nem tudta, mit akar ezzel mondani. Szédült. Hát nem tudja, hogy ott fent ültében egy pillanat alatt szénné égethetné?

– De mindez nem számít – szólta Rainbird – csak az a lényeg, hogy mi ketten tisztázzuk ügyeinket, Charlie. Csak ennyit akarok. Őszintén beszélni veled.

Megérezte, hogy igazat mond, s hogy valami sötétebb igazság rejtőzik szavai mögött. Valami, amit nem mondott ki.

– Gyere föl, és beszéljük meg!

Igen, olyan volt, mint a hipnózis, de kicsit olyan is, mint a telepátia, és bár felsejlett előtte ez a sötét igazság, lábai mégis a padlásra vezető létra felé vitték. Rainbird valójában nem csupán beszélgetni akart, hanem véget vetni valaminek: a kételynek, a nyomorúságnak, a félelemnek. Véget vetni a kísértésnek, amely egyre nagyobb tüzet gyújt, mígnem valami szörnyű vég következik el. A maga torz, örült módján arról beszélt, hogy ő úgy barátja a lánynak, ahogyan senki más nem lehet. És igen, lényeg egyik fele erre vágyott, tudni a megkönnyebbülést hozó véget.

Így hát elindult a létra felé, kezét már a fokokra tette, amikor apja feltűnt az istállóban.

11

– Charlie?! – kiáltotta, és a varázs megtört.

A lány elengedte a létrát, szörnyű felismerés hasított belé. Az ajtó felé fordult, s ott meglátta az apját. Első gondolata (apa, hogy meghíztál!) végigcikázott az agyán, s olyan gyorsan röppent el, hogy szinte fel se fogta. Kövéren vagy soványán, mindegy: apja állt előtte. Bárhol felismerte volna, az iránta érzett szeretet elöntötte a lányt, és úgy seperte el Rainbird varázsát, mint a párákat. Rádöbbedt, bármi közel állt is Rainbirdhez, az indián az apjának a halált jelenti.

– Apa! – kiáltotta. – Ne gyere be!

Rainbird arca dühödten megrándult. A fegyver már nem az ölében hevert, az ajtóban álló alakra szegeződött.

– Azt hiszem, már késő – mondta.

Egy másik férfi állt az apja mellett. Charlie úgy vélte, ő az, akit valamennyien Capnek hívnak. Görnyedten állt, mintha eltört volna a válla.

– Jöjjön be! – szolt Rainbird, s Andy belépett. – Most álljon meg!

Andy megállt. Cap egy-két lépéssel lemaradva követte, mintha össze lettek volna kötözve. Cap idegesen ide-oda kapkodta tekintetét az istálló homályában.

– Tudom, hogy képes vagy megtenni – mondta Charlie-nak Rainbird már-már derűs hangon. – Valójában mindketten megtehetnék – fordult Andyhez. – De Mr. McGee... Andy... ugye tegezhetem?

– Ahogy óhajtja – válaszolt az apa nyugodt hangon.

– Nos, Andy, ha ellenem akarod használni az erődet, megpróbálok legalább addig elviselni, míg sikerül lelőnöm a lányodat. És természetesen, ha te próbálnád meg ugyanezt, Charlie, ki tudja, mi történne?

Charlie odarohant az apjához. Arcát apja vastag mintázatú kordzakójához szorította.

– Apa, apa – suttogta rekedten.

– Szia, bogárka! – köszöntötte Andy, és megsimogatta a haját. Megölelte, és Rainbirdre nézett. Az indián úgy ült a padlás peremén, mint matróz az árbocon, élethűbb félszemű kalózt álmodni sem lehetett volna.

– Akkor hát? – kérdezte tőle.

Rainbird rá se hederített.

– Charlie? – szólalt meg.

A lány összerezzen az apja karjaiban, de nem fordult meg.

– Charlie – hallatszott újra halkán, sürgetően. – Nézz rám, Charlie.

Lassan, vonakodva megfordult, és felnézett rá.

– Gyere fel ide, hisz az előbb már elindultál. Nem változott meg semmi. Rendezzük a dolgunkat, és akkor véget ér ez az egész.

– Szó sem lehet róla! – mondta Andy szinte kedvesen. Elmegyünk.

– Gyere föl, Charlie, különben golyót repíték apád fejébe! Elégethetsz, de fogadom, előtte meghúzom a ravaszt.

Charlie, mint sebzett vad, úgy hördült fel.

– Ne mozdulj, Charlie! – szolt Andy.

– Semmi baja nem lesz apádnak – jelentette ki az indián nyugodt, meggyőző hangon. – Elküldik Hawaiiiba, és semmi bántódása nem esik. Válassz, Charlie! Egy golyó a fejébe, vagy Kalami Beach aranypartja. Melyik legyen hát? Te döntesz.

Kék szemeit le sem véve Rainbirdről, a lány reszketve ellépett apja mellől.
– Charlie! – kiáltott fel az apja. – Ne!
– Pontot tehetünk a végére – szólt Rainbird. A pisztoly csöve rezzenetlenül meredt Andy fejére. – Ugye akarsz, Charlie? Simán tisztázhatunk mindent. Higgy nekem, Charlie! Tedd meg apádért, és tedd meg magadért!
A lány még egy lépést tett. Aztán még egyet.
– Ne! – szólt újra Andy. – Ne hallgass rá, Charlie!
De ezzel mintha okot adott volna rá, hogy továbbmenjen. A lány a létrához ért. Kezét a feje fölötti fokra tette, felnézett Rainbirdre, tekintetük összeforrt.
– *Megígéred, hogy semmi baja sem lesz?*
– Igen – felelte Rainbird, és Andy hirtelen tökéletesen megérezte a hazugság erejét... A lányomnak kell lökést adnom, gondolta néma csodálkozással.

Nem Rainbirdnek, hanem neki!

Minden erejét összeszedte, hogy megtegye. A lány már az első fokon állt, feje fölött a következőért nyúlt.

Ekkor Cap, akiről mindenki megfélekedezett, elkezdett üvölni.

12

Amikor Don Jules visszatért az épülethez, ahonnan Cap és Andy csak pár perce távozott, olyan feldúlt volt, hogy az őrségen lévő Richárd rögtön a fiókban fekvő fegyvere után kapott.

– Mi... – kezdte.

– A riasztót! A riasztót! – üvöltötte Jules.

– Van rá felhat...

– Naná, hogy van rá felhatalmazásom, te barom! A lány!

Richárd kapcsolótábláján két egyszerű kombinációs számtárcsa volt, egytől tízig számozva. Richárd izgalomban elejtette a tollat, majd a bal oldali tárcsát valamivel a hetes után állította. Jules odalépett, és a másikat túlfordította az egyesen. Mély, búgó hang szállt fel a konzolból, amely aztán a Műhely egész területén zúgva ismétlődött.

A karbantartó munkások leállították a fűnyírókat, és a fegyverraktárak felé rohantak. A létfontosságú számítógépközpontok ajtajai kattánva bezárultak. Cap titkárnője, Gloria előhúzta kézfegyverét. A Műhely összes mozgósítható alkalmazottja a hangszórókhoz rohant, utasításra vártak, s kabátjuk alatt a fegyverek után markoláztak. A külső villanykerítés feszültségét, amelyet napközben alacsony szinten tartottak, most gyilkos töltésre kapcsolták. A kettős kerítés között a kifutóban a dobermanok hisztérikusan ugattak és

ugráltak, amikor megszólalt a sziréna, mert megérezték, hogy a Műhely területén harci készültséget rendeltek el. A kapuk, amelyek a Műhelyt a külvilágtól elválasztották, automatikusan bezárultak. Egy kenyérszállító teherautó sofőrjét a szerencse mentette meg a halálos áramütéstől: miközben az élelmiszerraktárból kifelé hajtott, az egyik záródó tolókapu letépte a hátsó lökhárítóját.

A sziréna szünet nélkül üvöltött.

Jules felkapta a mikrofont Richárd asztaláról.

– Riadó, sárga fokozat! Ismétlem, riadó, sárga fokozat! Nem gyakorlat! Gyülekező az istállóknál, vigyázat, veszélyhelyzet!

Memóriájában egyre csak Charlie McGee kódjelét kereste, de sehogy sem emlékezett rá. Hát persze, mindennap változtatják a tetves kódokat!

– A lányról van szó, és használja! Ismétlem, használja!

13

Orv Jamieson a hangszóró alatt állt, az északi épület harmadik emeleti társalgójában, kezében fegyverével. Amikor meghallotta Jules felhívását, nyomban leült, és a pisztolyt tokjába süllyesztette.

"Áá! – mondta magában, miközben három társa, akikkel biliárdozott, kirohant a társalgóból. – Áá, én ugyan nem, engem hagyjanak ki! A többiek, ha akarnak, rohanjanak csak oda, mint kutyák a friss nyomon. Ők nem voltak ott a Manders-farmon, és nem látták ezt a kis harmadikost munka közben."

E pillanatban O. J.-nek csak egyetlen kívánsága volt: elásni magát egy feneketlen mély gödörben.

14

Cap Hollister nagyon keveset hallott a háromoldalú beszélgetésből, amely Charlie, az apja és Rainbird között folyt. Tanácstalanul állt, a kiadott parancsokat teljesítette, újakat még nem kapott. A szavak értelmetlenül szálltak el füle mellett, így szabadon gondolhatott a golfpályásmákra, kígyókra, vasfejű golftütőkre, óriáskígyókra, ferde fejű ütőkre és hatalmas pilonokra, amelyek akár egy kecskét is képesek egészben lenyelni. Viszolyogva nézett körül az istállóban, ahol a szerteszőrt szénahalmok a golfpályát szegő bozót illatát idézték fel benne. Amikor Cap még csak hároméves volt, a bátyját egy kígyó a szénában harapta meg, s bár az állat nem volt túl veszélyes, a testvére üvöltött, egyre csak üvöltött, ő pedig érezte a széna, a lóhere és a timótfű

szagát, miközben bátyja, aki a legerősebb, legbátrabb fiú volt a világon, torkaszakadtából üvöltött, a nagy és erős kilencéves León Hollister ezt bömbölte: "Fuss apáért!" – miközben puffadó lábát markolászta, s ahogy a hároméves Cap Hollister elszörnyedve és bögve megfordult, hogy teljesítse bátyja óhaját, a kígyó ráfolyt a lábára, az ő *saját lábára*, mint egy halált hozó zöld folyó – és az orvos később azt mondta, hogy a harapás nem veszélyes, hogy a kígyó nem sokkal előbb valami mást is megharaphatott, és kiürült a méregzacskója, de Lennie azt hitte, *haldoklik*, és mindenféle fű édes nyári illata áradt, szöcskék ugráltak, ciripeltek szakadatlanul, és dohánylét köptek ("Köpj, s akkor elengedlek!" – kiabálták azokon a régmúlt nebraskai napokon); illatok, édes hangok, a golfpálya szaga és hangok és a bátyja üvöltése meg a kígyó *száraz*, pikkelyes érintése, ő meg csak nézte, nézte a kígyó lapos, háromszögletű fejét, fekete szemeit... a kígyó végigkúszott Cap lábán, vissza a magas fű felé... vissza a bozótosba, rémlett fel benne... és ugyanilyen szagot érzett... és ő viszolyogva állt az istállóban.

Golfütők és viperák és vasütők és rézfejű kígyók...

A visszhangok ekkor egyre vadabban és vadabban vetődtek ide-oda, Cap bárgyú tekintettel nézett körül az istállóban, miközben Rainbird farkaszemet nézett a két McGee-vel. Szemét végül a félig összeolvadt műanyag csőre szegezte, amely a szétrobbant vízvezeték mellett lógott a szegen, karikába szedve, az elszálló gőz homályában.

Rettegés hasított belé, amely egy pillanat alatt egész lényét elöntötte, lélegzete elakadt, kiáltani sem tudott. Görcsbe rándult, izmai megmerevedtek.

Aztán ellazultak. Cap rángatózva, hörögve teleszívta tüdejét, és fülsiketítő üvöltés szakadt fel belőle:

– Kígyó! KÍGYÓ! Kíígyóóó!

Nem futott el. Bármennyire bénán, összetörve állt ott, Capnek esze ágában sem volt elfutni. Előrelódult, mint egy rozsdás robot, felkapott egy gereblyét, amely a falnak volt támasztva. A kígyó... összeverni, agyonütni, széttaposni! Igen... igen...

Majd ő megmenti Lennie-t!

Kezében a gereblyével dühödten nekirentott a félig összeolvadt csőnek.

A dolgok ezután villámgyorsan történtek.

A felfegyverzett ügynökök és a kertészek, legtöbbször puskával a kezében, éppen az alacsony L alakú istálló körül gyülekeztek, amikor az üvöltés felhangzott. Egy pillanattal később tompa puffanás hallatszott, majd elfojtott jalkiáltásféle. Egy másodperc múlva halkán reccsent valami, amit egy hangtompító revolver tompa durranása követett.

Az istálló körüli embergyűrű egy pillanatra megtorpant, majd újra megindult-az épület felé.

Amikor Cap felüvöltött, és a gereblyéhez ugrott, Rainbirdnek csak egy pillanatra terelődött el a figyelme, de az az egy pillanat elég is volt. Önkéntelen mozdulattal Andy fejről Cap felé rántotta a fegyvert, ahogy a dzsungelben vadászó tigris tesz éber, gyors mozdulatot, így esett meg, hogy éles ösztöne egy szemvillanásra cserbenhagyta, és lebukott a padlás keskeny pereméről, amelyen pedig olyan sokszor sétált végig.

Andy éppoly gyorsan és ösztönösen használta a lökés erejét. Amikor a pisztoly Cap felé rándult, Rainbirdre kiáltott: "Ugorj!" – és olyan erőt lövellt felé, mint még soha életében. Gyilkos fájdalom hasított fejébe, mintha gránitzilánkok csapódtak volna bele, megszedült, és érezte, hogy valami átszakad, véglegesen és helyrehozhatatlanul.

Kiégtem! – futott át agyán a kínzó döbbenet. Hátrátantorodott. Testének bal oldala végig megbénult. A bal lába már nem tartotta a súlyát.

(Bekövetkezett, kiégtem, az átkozott dolog nem bírta tovább!)

Rainbird egy erőteljes taszítással ellökte magát a padlástér szélétől. Arcára szinte komikus meglepetés ült ki. Fegyverét szorongatta még akkor is, amikor a padlóra zuhant, és törött lábbal elterült. Döbrent jalkiáltását nem tudta elfojtani, de revolverét még mindig görcsösen szorongatta.

Cap odaért a zöld csőhöz, és vadul ütni kezdte a gereblyével. Szája mozgott, de hang nem jött ki rajta, csak nyála fröcskölt apró cseppekben.

Rainbird felnézett. Haja az arcába hullott. Hátra vetette fejét, hogy látását ne akadályozza. Fél szeme vadul villogott, szája keserű vonallá húzódott. Felemelte a pisztolyt, és megcélozta Andyt.

– Ne! – üvöltötte Charlie. – Ne!

Rainbird tüzelt, a hangtompító nyílásaiból füst lövellt. A golyó fényes szilánkokat szakított ki a fából Andy bémult feje mellett. Rainbird egyik karjával a padlóra támaszkodott, és újra tüzelt. Andy feje jobbra vágódott, és a bal oldalon vér spriccelt ki a nyakából.

– Ne! – sikoltotta újra Charlie, és kezével eltakarta az arcát. – *Apa! Apa!*

Rainbird keze kicsúszott alóla; hosszú szálkák fúródtak a tenyerébe.

– Charlie – nyögte –, Charlie, nézz rám!

Az istálló körül ekkor már bezárult a kör, az emberek tanácstalanul megálltak, nem tudták, mit tegyenek.

– A lány – szólalt meg Jules –, intézzük el...

– *Ne!* – üvöltött a lány bentről, mintha csak meghallotta volna, Jules mit tervez, majd felkiáltott: *Apa! Apa!*

Újabb lövés dörrent, ezúttal sokkal hangosabban, majd vakító fény villant, az emberek eltakarták szemüket. Az istálló nyitott ajtóin hőhullám áradt a szabadba, az ott állók rohanva menekültek.

Füst gomolygott nyomában, s vörösen fellobbant a tűz.

Az elszabadult pokolban a lovak üvöltve nyerítettek.

17

Charlie az apja felé rohant, tébolyultan forgott vele a világ, de amikor meghallotta Rainbirdöt, villámgyorsan megpördült. A férfi elnyúlva feküdt a hasán, s két kézzel igyekezett fegyverét célra tartani.

A lány elképedve látta, hogy arcán mosoly ül.

– Így – hörögte –, most végre látom a szemed. Szeretlek, Charlie.

És tüzelt.

Ellenállhatatlan, örült erő szabadult ki a lányból Rainbird felé, s az útjába kerülő ólomdarabot, amely különben szétroncsolta volna az agy velejét, füstté olvasztotta szét. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha vad szél tépné Rainbird ruháját meg a mögötte álló Capét, s valójában nem is történne más. De nem csupán ruhájuk szakadt le róluk: maga a hús is felhasadt, olvadt, mint a faggyú, lefeszlett a csontokról, szénné feketült, s lángra kapott. Mintha lángszórból áradt volna egy villanás: a lány elvakultan állt, csak a bokszban őrző lovakat hallotta... és füstszagot érzett.

A lovak! A lovak! – jutott eszébe, s káprázó szemei előtt tapogatózott. Hirtelen egy pillanatra az albanyi repülőtéren érezte magát, még mint ártatlan, öt kilóval könnyebb aprócska kislány, szemetesből guberált nejlonszatyorral járt egyik telefonfülkéből a másikba, nagyokat lökött a készülékeken, s ezüst ömlött az érmevisszaadó nyílásokból...

Most újabb lövés, szinte vakon, agyával tapogatózott, kereste, mit tegyen.

Az L alakú épület hosszabbik folyosóján hullám söpört végig a bokszok ajtaján. Egyik retesz a másik után, füstölve, hőtől eltorzultan hullott a deszkapadozatra. Az erő, mintha örült ágyúból lőtték volna, úgy seperte el Capet és Rainbirdöt, száguldott tovább, az istálló hátsó fala kirobbant, füstölgő gerenda és deszka szállt szerteszt. A széthasadt épületdarabok ötvenhatvan méterre süvítettek, szálltak a levegőben szanasztét, az útjukban álló

embereket mintha kartácstűz érte volna. Egyiküket, akit Clayton Braddocknak hívtak, valósággal lefejezte a deszkafal egy darabja, amely vadul pörgött a levegőben. Mellette álló társát egy gerenda szakította szét, amely elszabadult propellerként szelte a levegőt. Egy harmadik, akinek egy füstölgő deszkaszilánk a fülét tépte le, majd tíz percig tudomást sem szerzett róla.

A támadók arcvonala felbomlott. Aki nem tudott elfutni, kúszva menekült. Csak egy ember maradt még egy pillanatig helyén, George Sedaka, az a férfi, aki Orv Jamieson társaságában New Hampshire-ben elrabolta Andy leveleit.

Sedaka csak átmenetileg tartózkodott a Műhely területén, úti célja Panama City volt. A bal oldalán álló férfi most kínjában hörögve feküdt a földön, tőle jobbra pedig a szerencsétlenül járt Clayton Braddock hevert.

Maga Sedaka valami csoda folytán nem sérült meg, pedig széthasadt deszkák és szilánkok repültek mindenfelé körülötte. Egy életveszélyesen hegyes bálahorog alig tíz centire a lábától csapódott a földre. Sötétvörösén izzott. Az istálló hátsó vége úgy nézett ki, mintha fél tucat dinamitrúd robbant volna fel benne, a helyén nyolc-kilenc méter átmérőjű, elfeketedett gödör tátongott, körülötte, keresztbe-kasul, lángoló gerendák. Amikor Charlie rendkívüli ereje kirobbant az épületből, egy hatalmas komposztdomb emésztette fel az energia jelentős részét. Most lángokban állt, és ami az istálló végéből megmaradt, szintén lángolni kezdett.

Sedaka hallotta a lovak üvöltő nyerítését, és látta a tűz vörössárga vad fényét, amint a lángok a száraz szénával teli padlás felé kúsztak. Mintha a pokolba nézett volna egy kémlelőablakon.

Sedaka egy pillanat alatt eldöntötte, hogy neki ebből tökéletesen elege van.

Valamivel kockázatosabbnak tűnt a helyzet, mint eldugott mellékutakon fegyvertelen postásokat kirabolni.

George Sedaka pisztolyát a tokjába dugta, és kereket oldott.

18

Charlie még mindig csak keresgélt, tapogatózott, képtelen volt felfogni, mi történt vele.

– *Apa!* – üvöltötte. – *Apa! Apa!*

Kísérteties homály borított mindent. Forró, fojtogató füst és vörös lángok töltötték meg a levegőt. A lovak még mindig a bokszejtőket ostromolták, most azonban a retesz nélküli ajtók mind kivágódtak, s legalább néhány lónak sikerült kifarolnia.

Charlie térdre esett, apja után tapogatózott, a lovakból csak elmosódott körvonalakat látott, amint kifelé menekülve elszárguldtak mellette. Feje fölül

szikraesőben zuhant le egy szarufa, és lángra lobbantotta a padlástérben szerteszórt szalmát. Az L alakú épület rövidebb felében egy hordó gázolaj tompán dörögve robbant szét.

Charlie vakon tapogatózott előre, a lovak patái centiméterekre zúgtak el a feje mellett, majd az egyik menekülő állat elsodorta, hanyatt lökte. Keze egy cipőre talált a földön.

– Apa? – nyöszörögte. – Apa?

Meghalt. Biztos volt benne, hogy meghalt. Minden halott volt, a világ lángokban állt; előbb anyját, most pedig az apját ölték meg. Lassan visszanyerte a látását, de még mindig homály vette körül, hullámokban lüktetett a hőség. Végigtapogatta apja lábát, az övéhez ért, majd tovább az ingét simították végig ujjai, míg valami nyirkos, ragacsos folthoz ért, amely egyre terjedt. Döbbenet nyilallt belé, keze megállt, képtelen volt ujjait megmozdítani.

– Apa – suttogta.

– Charlie?

Halk, rekedt nyögést hallott, de az apját. Kezével megtalálta lánya arcát, és gyöngéden megsimogatta.

– Gyere ide... ide, közel.

Amikor mellé ért, apja arca előúszott a szürke homályból. Bal oldala élettelen grimaszba torzult, szemét vér borította, s a lánynak az a Hastings Glen-i reggel jutott eszébe, amikor abban a motelban felébredtek.

– Apa, ez rettenetes, nézd! – nyögött fel Charlie, és sírni kezdett.

– Erre nincs idő. Figyelj! Figyelj, Charlie!

A lány fölé hajolt, könnyeitől nedves lett apja arca.

– Bekövetkezett, Charlie... Ne pazarold rám a könnyeid, mert...

– Nem, nem!

– Charlie, hallgass! – csattant fel a hangja. – Most téged akarnak megölni. Érted? Vége... a játéknak vége. Háború van. – Eltorzult szája sarkán a "van" helyett "bán" bukott ki. – Ne hagyd, Charlie! Ne engedd, hogy eltussolják! Vigyázz, azt fogják mondani, hogy csak úgy kigyulladt az istálló...

Fejét kicsit megemelte, majd visszajejtette, zihálva lélegzett. A harsogva pusztító tűz elnyomta a kívülről hallatszó fegyverropogást... majd újra a lovak vad nyerítése vegyült a zajba.

– Apa, ne beszélj... pihenj...

– Nem. Nincs idő. – Jobb karjára támaszkodva sikerült félig felemelkednie, hogy lányára nézhessen. Szája mindkét sarkából vér szivárgott. – Charlie, ha tudsz, el kell menekülnöd!

A lány blúza szélével letörölte a vért. A hátát perzselte a tűz.

– Ha tudsz, menekülj! Ha ölnöd kell, mert utadat állják, tedd meg, Charlie!

Háború van. Hadd tudják meg: ez már háború – mondta apja egyre gyengülő hangon. – Ha tudsz, menekülnöd kell, Charlie! Tedd meg nekem! Hallod?

Bólintott.

Az istálló végénél újabb szarufa szakadt le a tetőről, s mintegy pokoli kerék, narancssárga szikrákat szórva zuhant alá. Iszonyú hőség áradt feléjük, mintha kazán torkából lövelltek volna. Szikrák lobbantak a lány bőrén, marták, mint vérszomjas bogarak, majd hunyorogva kialudtak.

– Tedd meg – mondta apja erőlködve, és sűrű vért köhögött fel –, ne engedd, hogy még egyszer ilyet tehessenek! Égesd fel, Charlie. *Égess fel mindent!*

– Apa...

– Most pedig indulj! Még mielőtt minden felrobban itt.

– Nem hagyhatlak itt – szólt a lány reszketve, kétségbeesett hangon.

Apja elmosolyodott, és közelebb húzta magához a lányát, mintha sügni akarna valamit a fülébe, és megcsókolta.

– Sz... szeretlek, Ch... – mondta, és meghalt.

19

Don Jules hirtelen ráébredt, hogy órá maradt a parancsnokság. Miután a tűz kitört, tartotta helyét, ameddig csak bírta, mert biztos volt abban, hogy a kislány az ő tűzvonalon fog kitörni. Amikor ez nem következett be, és az istállóhoz közel állók először megpillantották, hogy a mögöttük lévőekkel mi történt – rájött, hogy nem várhat tovább, ha embereit tartani akarja. Elindult hát előre, s a többiek is vele mentek... de arcukon feszült várakozás tükröződött. Látszott rajtuk, hogy nem holmi pulykavadászaton vesznek részt.

Aztán gyors árnyak suhantak át a nyitott, kettős ajtón. Most fog kilépni. A fegyverek felemelkedtek; s ketten rögtön tüzeltek, még mielőtt bárki a szabadba ért volna. Aztán...

De nem a lány volt, hanem a lovak, hat, nyolc, tíz állat, bőrükön tajték habzott, szemük vadul forgott, és örült félelemmel világított.

Jules emberei a gyorsítón tartották ujjukat, s nyomban tüzet nyitottak. Néhányan még uralkodtak magukon, amikor emberek helyett a lovakat látták az istállóból kirohanni, de amint társaik tüzelni kezdtek, ők sem tudták türtőztetni magukat, s féktelen mérsárlás tört ki. Két ló térdre bukott, az egyik keservesen nyerített kínjában. Vérpára töltötte meg a fényes októberi levegőt, majd beborította a füvet.

– *Állj!* – bömbölte Jules. – *Állj, ti barmok! Ne a kibaszott lovakat löjétek!*

Akár Kanut királynak is érezhette volna magát, aki a dagálynak osztogat parancsokat. A láthatatlan ellenség félelemmel töltötte el az embereket, az üvöltő sziréna, a sárga fokozatú riadókészültség pattanásig feszítette az idegeket, a tűz vastag, fekete füstöt lövellt az égre, majd: hvuumm!, s hatalmas dörejével felrobbant a gázolajos hordó – s végre mozgó célpontokat láttak maguk előtt... és tüzeltek.

Két ló döglötten feküdt a fűvön. Egy harmadik félig az apró kövel borított autókijárón hevert, oldala vadul zihált.

Három másik ló őrjöngő félelmében balra kanyarodott, és az ott szétszóródott négy-öt embernek rontott, akik félreugrottak, miközben tovább tüzeltek, de egyikük felbukott saját lábában, a lovak eltaposták, üvöltött.

– *Hagyjátok abba* – üvöltötte Jules –, *hagyjátok abba! Elég, tüzet szüntess!* Az istenfáját, ti seggfejek! Tüzet szüntess!

De a mézszárlás tovább folyt. Az emberek, arcukon különös, üres kifejezéssel újra töltöttek. Legtöbbjük, mint maga Rainbird is, vietnami veterán volt, gyűrött arcukra sötét kifejezés ült, a régi rémképek újraéledtek, s őrjítően kergetőztek fejükben. Néhányan abba hagyták a lövöldözést, de ők csak elenyésző kisebbségnek számítottak. Az autókijáróban és a fűvön öt ló feküdt sebesülten vagy élettelenül. A többi elmenekült, köztük Szellemidézó is, farka úgy hullámozott utána, mint egy harci lobogó.

– A lány! – üvöltött fel valaki, és az istállóajtóra mutatott – *A lány!*

A figyelmeztetéssel azonban elkésett. A lovak mézszárlása még alig ért véget, az emberek figyelme megoszlott. Mire sarkon fordultak, abba az irányba, ahol Charlie állt, lehajtott fejjel, farmerruhásan, sötétkék térdzokniban, apró természetből halálos fenyegetés és vad tűz áradt feléjük, mint egy gyilkos pókháló szálai.

20

Charlie-t újra hatalmába kerítette az erő, s felszabadulást érzett.

Mint éles tórdőfés, úgy hasított belé a felismerés, hogy apja nincs többé, de a szörnyű érzés mostanra tompa fájdalommal csitult.

Mint valami elbűvölő, szörnyű játék, melynek ezer lehetősége vár felfedezésre, úgy vonzotta most is az erő hatalmába.

Tűzfolyók sepertek át a fűvön az emberek szakadozott sorfala felé.

Megöltétek a lovakat, ti disznók! – gondolta, s jóváhagyólag újra fülébe visszhangoztak apja szavai: *Ha ölnöd kell, mert utadat állják, tedd meg, Charlie! Háború van. Hadd tudják meg: ez már háború!*

Igen, döntötte el, most megtudjátok, hogy ez már háború. Néhány támadó

szétugrott, és futásnak eredt. Charlie, fejét alig mozdítva, az egyik tűzcsóvát jobbra vetette, s három férfit máris elnyelt a tűz, ruháik lángoló rongyokká szakadtak. A földre zuhantak, görcsösen hánykolódtak, üvöltöttek.

Valami elsüvített a feje mellett, csuklójába éles fájdalom hasított.

Jules volt a tettes, aki még egy fegyvert hozott magával Richárd szobájából. Szétvetett lábbal állt, s kinyújtott karral tüzelt a lányra.

Charlie ereje ellene fordult, egyetlen hatalmas lökést küldött felé.

Jules úgy repült vissza, olyan sebességgel, mint akit egy láthatatlan óriásdaru faltörő vasgolyója talált el. Tíz métert repült, de már nem emberként, csak egy lángoló tűzlabda maradt belőle.

A sor teljesen felbomlott, mindenki futásnak eredt. Úgy rohantak, mint akkor, ott a Manders-farmon.

Megérdemlitek – gondolta Charlie –, ezt érdemlitek.

Nem akart embert ölni, ez a szándéka nem változott. De ha kell, ha útját állják, elpusztítja őket.

A két ház irányába fordult, s elindult a hozzá legközelebb eső felé, amely úgy állt nem messze, egy pajta közelében, mint egy falinaptár festői képe, s szemközt, a pázsit túloldalán tökéletes mására nézett.

Durránva törtek ki az ablakok, mint megannyi puska lövés. A ház keleti falát borostyán takarta, levelei megremegetek, majd lángoló tűzerek futottak fel rajta. A festék füstölni kezdett, felhólyagosodott, majd lángra lobbant, s a tűznyelvek úgy kúsztak a tetőre, mint kapkodó, markolászó kezek.

Egy ajtó kivágódott, a tűzjelző sziréna kétségbeejtően süvöltött az épületből, s így húszan-huszonöt, titkárnők és technikusok, pánikszerűen menekültek a szabadba. A pázsiton keresztül a kerítés felé futottak, de a gyilkos magasfeszültség, a vonyító, vadul ugráló kutyák elterelték őket, s mint megrettent birkák keringtek körben. Az erő rájuk akart törni, de Charlie másfelé fordította, neki a kerítésnek, a láncszemek szétestek, megfolytak, és olvadt fém-könnyeket sírtak. A kerítés túltöltődött, zizegett, pengett, majd tompa csattanások sora hallatszott, amint a kerítésszegmensek egymás után rövidre zártak. Vakító lila szikráztak, apró tűzgolyók hullottak a drótsövény tetejéről, s a fehér porcelánvezetők úgy robbantak szét, mint sportlövészeten az agyaggalambok.

A kutyák örjöngtek. Le-föl rohangáltak a kettős kerítés között, szőrük felborzolódott, fenyegetően, kísértetiesen meredezett. Az egyik állat a szikrázó magasfeszültségnek csapódott, lábai kimeredtek, és függőlegesen vágódott fel a levegőbe. Füstölgő csomóként zuhant vissza. Két tarsa vad hisztériával támadt neki.

A ház mögött, ahol Charlie-t és apját tartották fogva, nem állott istálló, helyette egy hosszú, alacsony és tökéletesen karbantartott épületet emeltek

vörös deszkából, fehér szegéllyel. Itt tartották a Műhely gépparkját. A széles ajtó most kivágódott, s egy kormányrendszámmal ellátott páncélozott Cadillac száguldott ki rajta. A nyitott napfénytetőn át egy férfi feje és törzse jelent meg, könyökével a tetőre támaszkodott, s egy könnyű géppisztolyból tüzet nyitott Charlie-ra. A tömör gyeptől tépett fücsomók és rögök szakadtak fel előtte, és vágódtak a levegőbe.

Charlie az autó felé fordult, és szabadjára engedte pusztító erejét, amely egyre csak nőtt, roppant energiájával is hajlékony, könnyed maradt, s mint valami láthatatlan lény, önmagát táplálta egy féktelen hatalom öngerjesztő láncreakciójában. A limuzin benzintankja felrobbant, az autó hátulja lángba borult, s a kipufogócső gerelyként lőtt ki az ég felé. Még ezt megelőzően a lövöldöző férfi feje és törzse szénné égett, a szélvédő szétrobbant, s a különleges gumiabroncsok szétfolytak, mint a faggyú.

Az autó fékevesztetten, saját lánggyűrűjében száguldott tovább, karosszériája alakatlan torpedóvá olvadt. Kétszer átfordult, és újabb robbanás rázta meg.

Most a másik házból menekültek a titkárnők, futottak, mint a hangyák. Őket is tűzzel áraszthatta volna el – s énje egyik fele *ezt akarta* –, de összeszedte fogyó akarátát, s az erőt a ház felé fordította, arra az épületre, ahol akaratok ellenére tartották fogva őket, ahol John elárulta őt.

Minden energiáját szabaddá tette, az utolsó cseppig. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy semmi sem történt; gyöngye, halvány fény reszketett a levegőben, mint enyhe sugárzás a gondosan rakott tűzhely parazsa fölött... aztán az egész ház felrobbant.

Egyetlen világos emlékkép maradt meg benne (s a túlélők is ezt ismételtették vallomásaikban): a ház kéménye, látszólag érintetlenül, mint téglából épült rakéta emelkedett az égbolt felé, míg alatta a huszonöt szobás ház úgy vált semmivé, mint egy kislány papírházikója a lángszóró tűzében. Deszkaszálak, kő- és pallódarabok emelkedtek a levegőbe, és szálltak szerteszt Charlie erejének sárkányleheletében. Egy IBM írógép, amely torzán összeolvadt, s olyan lett, mint egy összecsomózott, zöld színű acél mosogatócsutak, pörögve szállt az ég felé, aztán a két kerítés közé csapódva krátert vájt a földbe. Egy forgószek, melynek ülése örült sebességgel pörgött, mintha nyílpuskából lötték volna, úgy tűnt el szem elől.

Perzselő hő áradt a pázsiton át Charlie felé.

Körülnézett, kereste, hogy még mit pusztíthat el. Mindenhol füst szállt az ég felé: a két méltóságteljes, polgárháború előtti lakóházból (felismerni már csak az egyiket lehetett), az istállóból és később a limuzin roncsaiból. A hőség még itt kinn, a szabadban is egyre fokozódott.

És az erő egyre csak kavargott, kavargott benne, szabadulni akart, kitörni

mindenképp, mert ha visszafojtaná, saját forrását pusztítaná el.

Charlie-nak fogalma sem volt, hogy milyen hihetetlen dolgok történhettek körülötte. Újra a kerítés és a Műhely területéről kivezető út felé fordult, s azt látta, hogy az emberek elvakultan, örült pánikban a kerítésnek rontanak. Egyes szakaszukon, ahol rövidzárlat következett be, át tudlak mászni. Egy sárga szoknyás fiatal nőt azonban megfogtak a kutyák, a szerencsétlen asszony iszonyú hangon üvöltött. Ekkor oly tisztán, mintha még mindig élne és mellette állna, Charlie apja kiáltását hallotta: *Elég, Charlie! Elég! Hagyd abba, amíg tudod!*

De vajon képes-e még rá?

Elfordult a kerítéstől, kétségbeesetten keresett valamit, s közben egyre csak az erőt igyekezett megfékezni, egyensúlyban tartani, amely azonban áradt céltalanul, örült tűzspirálokban szerte a fűvön.

Semmi. Semmi, kivéve...

A kerti tavat...

21

O. J. menekült s olyan kutya nem volt, amely megállíthatta.

A házból akkor szökött ki, amikor a többiek az istálló körül gyülekeztek. Rettegett, de annyira nem eseti pánikba, hogy az elektromos kerítésnek rontson, miután az automata kapuk a sínen gördülve bezáródtak. Egy vén szilfa vastag, göcsörtös törzse mögül nézte végig a pokoli pusztulást. Amikor a kerítésben az áram rövidre zárt, megvárta, míg a kislány odébb megy, és figyelmét a ház elpusztítására fordítja. Ekkor rohant a kerítés felé, jobb kezében pisztolyával.

Amikor a kerítés egyik szakaszán már nem volt feszültség, átmászott, és leereszkedett a kutyakifutóba. Kél véreb nyomban nekirontott. Bal kezével megragadta jobb csuklóját, és mindkettőt lelőtte. Fertelmes nagy dögök voltak, de a pisztoly elintézte őket: többé nem zabáltak delikát ebkosztot, hacsak a kutyamennyországbán nem ez a menü.

Egy harmadik véreb hátulról ugrott neki, széttépte nadrágja ülepét, egy jó darabot kimart bal fenekéből, és a földre döntötte. O. J. megfordult, fél kézzel hadakozott, a másikban fegyverét szorongatta. A pisztoly agyával csépelte a kutyát, majd a csővel döfött előre, amikor az állat a torka felé kapott. A cső pontosan a dobermann állkapcsai közé csúszt, és O. J. meghúzta a ravaszt. Tompa dörrenés hallatszott.

– Áfonyaszósz! – kiáltotta O. J., és tántorogva talpra állt. Hisztérikusan nevetni kezdett. A külső kapuban már nem volt feszültség, az alacsony

figyelmeztető töltés is kisült belőle. O. J. megpróbálta kinyitni. Az emberek köré tömörültek, lökdösték. Az életben maradt kutyák vicsorogva a háttérbe húzódtak, s néhány ügynök, aki megmenekült a tűzhaláltól, fegyverével hadonászott, vaktában lövöldözött rájuk. Valamelyest helyreállt a fegyelem, s így akinél fegyver volt, körbeállva védte a fegyvertelen titkárnókat, vegyészeket és technikusokat.

O. J. teljes súlyával nekiugrott a kapunak. Nem nyílt. Mint korábban minden, ez is automatikusan lezárt. O. J. körülnézett, nem nagyon tudta, mit tegyen. Egyfajta jőzanság tért vissza belé: más dolog az, ha az ember egyedül szökik, s nem látja más, most azonban túl sok tanú állta körül.

Ha ugyan az a pokolfajzat hagy egyáltalán tanút.

– Át kell másznotok! – kiáltotta, de hangját elnyelte az általános zűrzavar.
– *Másszatok, a kurva életbe!*

Senki nem mozdult, ott tömörültek a külső kerítés tövében, kifejezéstelen arcukon rettegés fénylett.

O. J. megragadott egy asszonyt, aki mellette szorongatta a kaput.

– Neee! – üvöltött a nő.

– Mássz, te hülye picca! – bömbölte O. J., és seggbe rúgta. A nő mászni kezdett. Mások is észrevették, s lassan rájöttek, mit kell tenniük. A belső kerítés még mindig füstölt, itt-ott szikrákat hányt. Egy kövér férfi, akiben O. J. az egyik szakácsot ismerte fel, körülbelül kétezer voltot markolt meg. Citerázott és rángatózott, lábai vadul szambáztak a fűben, szája elnyílt, arca megfeketedett.

Az egyik dobermann előreugrott, és egy vézna, szemüveges férfi lábából jó darab húst mart ki. Valaki a kutyára lőtt, de elhibázta, és szétlőtte a szerencsétlen fehér köpenyes fiatalember könyökét, aki a földre zuhant, fetrengve markolta a sebeit, és a Szent Szűzhöz üvöltött segítségért. Végül O. J. lőtte le a kutyát, mielőtt kitéphette volna a fiatalember torkát.

"Micsoda kibaszott helyzet – nyögött fel magában. – Úristen, micsoda kibaszott helyzet!"

Már vagy tizen-tizenöten másztak felfelé a széles kapun. Az a nő, akit O. J. "lendített mozgásba", éppen felért, megbillent, s elfojtott kiáltással bukott le a külső oldalon. Felüvöltött. A kapu magas volt, majd három métert zuhant, rosszul esett, és eltörte a karját.

Jézusom, micsoda kibaszott helyzet!

Ahogy ott csimpaszkodtak a kapun, úgy néztek ki, mint egy őrült látomásban a gyakorlótéren küszködő tengerészgyalogosok.

O. J. hátrapillantott, a gyereket kereste szemével, hogy nem ellenük fordul-e.

Mert ha igen, a tanúk törődjenek magukkal, ő már túl is van a kapun, s köd

előtte, köd utána.

Ekkor az egyik vegyész felkiáltott:

– Te szentséges úristen, hát...

Fülsiketítő sistergés nyomta el a hangját. "Mint amikor a nagyanyám tükörtojást süt, az jutott eszembe – mesélte később O. J. –, csak hogy ez a hang milliószor erősebb volt, mintha egy sereg óriás egyszerre süttött volna tojást."

A két ház között a kerti tó egyre csak nőtt, dagadt, majd hirtelen eltűnt a felszökő fehér gőzben. A közel húsz méter hosszú, legmélyebb pontján másfél méter mély tóban mindenütt forrt a víz.

O. J. egy pillanatig még látta Charlie-t, ott állt vagy húsz méterre a tótól, háttal a menekülőknél – aztán elnyelte a gőz. A sistergés egyre fokozódott. Fehér köd szállt a zöld pázsit fölé, s a fényes őszi nap torz szivárványt vetett a gyapotszerű pára fölé. A gőzfelhő gomolyogva szállt. A menekülők úgy lógtak a kerítésen, mint a legyek, fejüket hátracsavarták válluk fölött, figyeltek.

"És ha kevés a víz? – jutott O. J. eszébe. – Mi lesz, ha nincs elég, ami eloltsa a gyufáját vagy a fáklyáját, vagy a rosseb tudja, mijét? Akkor mi történik?"

Orville Jamieson úgy döntött, erre ő már nem kíváncsi. Elég a hősködésből. Pisztolját a hóna alá szíjazott tokba dugta, és szinte futva mászta meg a kaput. Főnt könnyedén átlendült rajta, s ruganyosan, guggoló helyzetben ért földet. Mellette a fiatalasszony még mindig a törött karját szorongatta, és üvöltött kínjában.

– Azt tanácsolom, takarékoskodjon a szusszal, s tűnjön innen a pokolba! – mondta neki O. J., és nyomban megfogadta a saját tanácsát.

22

Charlie csak állt a nagy fehérségben, erejét egyre nyelte a tó, ő meg birkózott, küzdött magában, hogy végre megfékezze, lebírja hatalmát, amely szinte feneketlen kútból táplálkozott. Irányítani már tudta, egyenesen áradt a tóba, mintha láthatatlan csővezeték vitte volna. De mi történik, ha az összes víz elforr, még mielőtt erejét megtöri és szerteszórja?

Elég a pusztításból. Inkább magába zárja, hogy ő pusztuljon el, de nem hagyja továbbterjedni, hogy aztán önmagát táplálja újra.

(Vissza! Vissza!)

Végre úgy érezte, hogy fogyóban van... fogy belőle a hév, az összetartó energia. Széthullik... Vastag, fehér gőz mindenütt, mosott ruha szaga. A tó bugyborékoló sistergése, a tóé, amelyet már nem látott.

(VISSZA!!!)

Megint az apja jutott eszébe a homályból, és éles fájdalom hasított belé. Halott. Meghalt. Erejét tovább gyöngítette a gondolat, s végre a sisterség is halkulni kezdett. A gőz méltóságteljesen szállt tovább. Megkopott ezüstpénz volt fölötte a nap.

Megváltoztattam a napot – gondolta összefüggéstelenül, aztán: – *Nem... mégsem... ez csak a gőz... a köd... majd elszáll...*

Am ekkor hirtelen valami mélyről fakadó bizonyosság azt sugallta, hogy *meg tudná változtatni* a napot, ha... idejében akarná.

Az erő még mindig gyült, növekedett tovább.

Ez a rombolás, ez az apokalipszis még korántsem ért véget.

A benne rejlő *lehetőség* nem merült ki.

Charlie térdre esett a fűvön, és sírni kezdett: gyászolta az apját, és gyászolta azokat, akiket megölt, még Johnt is. Talán az lett volna a legjobb, ha az következik be, amit Rainbird szánt neki, s bár apja meghalt, s fejében a pusztítás vihara dúlt, mégis élni akart, némán és ellenállhatatlanul lüktetett benne a túlélés vágya.

És így leginkább talán saját magát gyászolta.

23

Nem tudta, mennyi ideig ülhetett a fűben, fejét karján nyugtatva, s bármilyen lehetetlennek tűnt, úgy érezte, talán még el is szenderedett. Amikor magához tért, a nap fényesebben sütött, kicsit a nyugati égbolt felől. A könnyű szellő foszlányokká szaggatta és elfújta a felforrat tó gőzét.

Charlie lassan felállt és körülnézett.

Először a tavon akadt meg a szeme. Ott volt előtte... egészen közel. Víz csupán apró tócsákban maradt, sima felszínükön napfény csillant, mintha ragyogó üveggyöngyök ágyazódtak volna a tófenék lágy iszapjába. Mint rozsdás ékszerek, sáros vízinövények, tavirózsalevelek hevertek szanaszét, az iszap itt-ott már száradni kezdett, felrepedezett. Charlie néhány pénzermét pillantott meg a sárban, meg egy hosszú, rozsdás tárgyat, amely egy hatalmas kés lehetett, vagy talán egy fűnyírógép pengéje. A tó körül a fű mindenütt feketére égett.

A Műhely egész területére halálos csend telepedett, amit csak a tűz heves ropogása, pattogása tört meg. Apja arra kérte Charlie-t, értesse meg velük, hogy háború van, s amit most látott maga körül, leginkább egy elhagyott csataterre emlékeztette. Az istálló, a pajta s a tó egyik oldalán lévő ház lángokban állt. A másik épületből nem maradt más, csupán füstölgő

romhalmaz – mintha óriási gyújtóbomba vagy egy második világháborús V-2 rakéta taláta volna el.

Felégett, elfeketedett sávok szabdalták a fűvet minden irányban, groteszk spirál alakban futottak, és még mindig füstöltek. Egy ilyen földbe égett ösvény végén a páncélozott limuzin már teljesen kiégett, nem is hasonlított autóhoz, alaktalan romhalmaz maradt belőle.

A kerítés volt a legszörnyűbb.

Belső íve mentén vagy fél tucat holttest hevert szanaszét, a két drótsövény között is még két-három halott s kutyahullák szerteszét.

Mintha álomban járna, Charlie úgy indult feléjük.

Néhányan, de nem sokan, még mozogtak a pázsiton. Ketten észrevették, hogy Charlie közeledik, és eloldalogtak. A többieknek, úgy tűnt, fogalmuk sincs, ki tart feléjük, nem tudták, hogy ő tette velük mindezt. A túlélők sokkos tekintetével, révetegen, tétován jártak.

Charlie felkapaszkodott a belső kerítésre.

– Én nem tenném – szólalt meg könnyedén egy fehér köpenyes férfi. – Felfalnak a kutyák, kislány, ha átmászol.

Charlie tudomást sem vett róla. Az életben maradt kutyák ráfordultak, de nem mentek a közelébe – úgy tűnt, nekik is elégük volt. A külső kapuhoz lépett, s mászni kezdett, lassan, óvatosan, erősen kapaszkodott, cipője orrát a rombusz alakú láncszemekbe dugta. Felért, óvatosan átvette az egyik lábát, majd a másikat. Ezután ugyanolyan eltökélt mozdulatokkal lemászott, és fél év óta először lépett olyan földre, amely nem a Műhely területéhez tartozott.

Egy pillanatig csak állt, mintha sokk érte volna.

Szabad vagyok – gondolta tompán. – *Szabad!*

A távolból szirénák vijjogása hallatszott, egyre közeledtek.

A törött karú nő még mindig a fűvön ült, mintegy húsz lépésre az üres őrháztól. Olyan volt, mint egy kövér gyerek, aki túl fáradt ahhoz, hogy felkeljen. Szája elkékült, szeme alatt a rémület fehér karikái ültek.

– A karja – szólalt meg Charlie együttérzően.

A nő felnézett, s döbbenten ismerte fel Charlie-t. Négykézláb próbált menekülni, nyüszített a félelemtől.

– Ide ne gyere! – lihegte sziszegve. – A kísérletek! Azok a rohadt kísérletek! Elegendem van belőlük! Boszorkány vagy! Boszorkány!

Charlie megállt.

– A karja, vigyázzon a karjára! Kérem! Nagyon sajnálom, igazán – mondta remegő szájjal.

Döbbenet nézte a pánikba esett asszonyt: szemei örülten forogtak, eltorzult ajkán rémület ült.

– Kérem, bocsásson meg! – kiáltott Charlie. – Megölték az apámat!

– Téged is meg kellett volna ölni – lihegte az asszony –, ha annyira bánt, amit tettél, miért nem égeted el magad?

Charlie egy lépést tett felé, de az asszony odébb menekült, s újra felüvöltött, amikor sérült karjára esett.

– Ide ne gyere!

Ekkor minden sérelme, keserősége és dühe kitört Charlie-ból:

– *Én egyáltalán nem vagyok hibás! Egyáltalán nem!* – üvöltött a nőre. – *Ők okozták, nem én vagyok a felelős! És nem ölöm meg magam! Érti?!*

Az asszony riadtan motyogott magában, és arrébb menekült.

A szirénák egyre közeledtek.

Charlie feszült énjében újraeledt, kitörni készült az erő. Visszaszorította, elnyomta.

(És magamnak sem fogok ártani!)

Magára hagyta a nyomorultan dadogó asszonyt, és átment az úton. A túloldalon combig érő, ezüstfehér fűvet talált a réten; dús, októberi illat áradt.

(Most hová megyek?)

Még nem tudta.

De utol többé soha nem érhetik.

CHARLIE EGYEDÜL MARAD

1

Azon a szerdai napon a televízió esti híradója vázlatosan beszámolt ugyan az eseményekről, de az amerikaiak csak másnap reggel értesültek a részletekről. Akkorra az összes elérhető információt begyűjtötték, egyeztették, és az amerikai honpolgár elé tárták a "hírt" – pontosabban a "sztorit", mert hát a néző igazából azt várja el, hogy a hír kerek történet legyen, amelynek van eleje, közepe és valamilyen befejezése is.

Igy tehát a reggeli kávé mellé a *Ma*, a *Jó reggelt, Amerika!* és a *CBS Reggeli Hírek* című műsorokban az alábbi történetet szolgálták fel: Terrorista bombatámadás érte a virginiai Longmontban lévő szigorúan titkos tudományos "agytrösztöt". Bár a terroristák kilétét még pontosan nem sikerült megállapítani, három csoport máris jelentkezett, hogy ők követték el az akciót: a Japán Vörösök, a Fekete Szeptember Kadhafi-különítménye és egy hazai csoport, amely az igen dús fantáziára valló "Középnegyati Harcos Meteorológusok" névre hallgat.

Jóllehet azt senki sem tudja pontosan, hogy ki szervezhette a támadást, az

akció lefolyására vonatkozó jelentések meglehetősen egybehangzóak. Egy kettős ügynök, az indián származású volt vietnami katona, John Rainbird helyezte el a bombákat a terrorista csoport megbízásából. Az ügynök az egyik robbanás helyszínén, egy istállóban lelte halálát: vagy véletlenül pusztult el, vagy öngyilkosságot követett el. Más feltételezés szerint a tűz és a füst okozta halálát, miközben a lovakat akarta kihajtani a lángoló istállóból – ez a változat a hírmagyarázókat ironikus megjegyzésre ösztönözte: a hidegvérű terrorista többet törődött az állatokkal, mint az emberekkel. A tragédiában húsz ember vesztette életét, negyvenöten megsérültek, tízen súlyosan. A túlélőket a kormány "védelem alá" helyezte.

Ennyit közöltek. A Műhely nevét jóformán meg sem említették.

A történet kerek és kielégítő.

Csak éppen a végénél hibádzik valami.

2

– Nem érdekel, hogy hol van a lány! – jelentette ki a Műhely új főnöknője, négy héttel a tűzvész és Charlie szökése után. Az első tíz napban, amikor a lányt még könnyedén visszaterelhetnék volna a Műhely hálójába, teljes zűrzavar uralkodott, s később sem állt helyre a rend. Az új főnök egy összeeszkábált íróasztalnál ült, a sajtójára még három napot kell várnia.

– És az sem érdekel, hogy mire képes. Egy nyolcéves kislányról van szó, nem pedig egy emberfeletti lényről. Sokáig nem bujkálhat előlünk. Meg kell találni, és meg kell ölni!

Egy középkorú férfihoz beszélt, aki egy kisvárosi könyvtárhoz hasonlított. Mondani sem kell, hogy nem az volt.

Egy köteg precízen kinyomtatott számítógéppapírra bökött a főnöknő asztalán. Cap iratai nem élték túl a tűzvészt, de az adatok java részét a számítógép memóriabankja megőrizte.

– Ezekkel mi a helyzet?

– A Hatos készítményre vonatkozó javaslatokat meghatározatlan időre elnapolták. Természetesen politikai megfontolásból. Tizenegy öregúr, egy fiatal meg három kék hajú öreg hölgy, akiknek bizonyára részvényük van valami svájci kecskemirigy-klinikán... biztosan mind be van fosva, hogy mi lesz, ha előkerül a lány. Ők...

– Erősen kétlem, hogy az idahói, maine-i és minnesotai szenátorok be lennének fosva – mondta a könyvtáros kinézetű férfi.

A főnöknő vállat rándított.

– A Hatos készítmény érdekli őket. Nem csoda. De a helyzet valójában kétesélyes.

Hosszú, sötétbarna hajával babrált, amely dús fürtökben hullott alá.

– "Meghatározatlan időre elnapolva", azaz addig, amíg a lányt meg nem kapják, dögcedulával a lába ujján.

– Olyanok vagyunk, mint Salome – motyogta a férfi az íróasztal túloldalán –, csakhogy a tál még üres.

– Miféle faszságról beszél?!

– Ugyan, semmi. Úgy tűnik, megint a nulláról kell indulnunk.

– Nem egészen! – szólt a főnöknő vészjóslóan. – Nincs velem az apja, hogy vigyázzon rá. Magára maradt. Meg kell találnunk! De gyorsan!

– És ha addig mindent elköp?

A főnöknő hátradőlt, kezét a tarkójára kulcsolta. A könyvtáros kinézetű ember szeme gyönyörködve akadt meg a pulóver alatt feszülő gömbölyű mellein. Cap bezzeg ilyet sohasem produkált.

– Ha köpni akart, akkor már megtette. Megint előrehajolt, és a naptárra bökött.

– November ötödike van, és még mindig semmi. Pedig azt hiszem, minden ésszerű elővigyázatossági lépést megtettünk. Szemmel tartjuk az összes jelentős napilapot: a *Times*-t, a *Washington Post*-ot, a *Chicago Tribune*-t... de mindeddig semmi.

– És ha valami helyi laphoz megy? Mondjuk, a *New York Times* helyett a *Padunk Times*-hoz. Az ország összes lapját mégsem figyelhetjük.

– Ez, sajnos, igaz – bólintott a főnöknő –, de eddig semmi hír, ami azt jelenti, hogy nem szólt senkinek.

– És különben is, ki hinne el egy ilyen lehetetlen történetet egy nyolcéves lánynak?

– Hát, ha a történet végén tüzet rak, az elég nyomós indok. Akarja tudni, hogy mit mond a számítógép? – kérdezte a főnöknő mosolyogva, és a papírra bökött. – Eszerint nyolcvan százalék esélyünk van, hogy a bizottság elé vihetjük a holttestét, anélkül hogy az ujjunkat mozdítanánk... legfeljebb nem azonosítjuk.

– Öngyilkosság?

A főnöknő bólintott. Ez a lehetőség igen nagy meglepéssel töltötte el.

– Remek – mondta a könyvtáros kinézetű férfi, és felállt. Ami engem illet, nem fogom elfelejteni, hogy a számítógép Andrew McGee-ről is azt állította, hogy teljesen kiégett.

A főnöknő mosolya egy kicsit elhalványult.

– Minden jót, főnökasszony! – mondta a könyvtáros kinézetű ember, és távozott.

3

Ugyanezen a novemberi napon egy flanelinges, flanelnadrágos férfi állt a selymes fényű égbolt alatt, és fát vágott. Egy ilyen enyhe napon, a kellemes, tizenöt fokos hőmérsékletben az embernek eszébe sem jut a közelgő tél. A férfi kabátja, amit az asszony erőletett rá, az egyik kerítésoszlopon lógott. Mögötte, gondosan az öreg pajta oldalához rakva, gyönyörű, narancssárga tökök sorakoztak – egyik-másik sajnos már kezdett meglottyadni.

A férfi újabb tuskót tett a favágótönkre, fejszójét magasba emelte, és lesújtott. Tompa csattanás hallatszott, s két, kályhába való fahasáb hullott a rönk mellé. Éppen lehajolt, hogy felvegye és a többi közé dobja őket, amikor egy hang szólalt meg mögötte:

– Új tőkéd van, de a nyomok még mindig látszanak, ugye? Ott, ni!

Döbbsen fordult meg. Önkéntelenül visszahőkölt, a fejsze kiesett a kezéből és a földre hullott, oda, ahol mély, kitörölhetetlen égési nyomok feketélltek. Először azt hitte, kísérletet lát, valami hátborzongató gyerekszellemet a közeli temetőből. Sápadtan, piszkosan és lesoványodva állt az autóbekapcsolónál, beesett szemei csillogtak, ruhája rongyokban lógott rajta. Jobb karján, majdnem a könyökéig, elfertőződött horzsolás látszott. Könnyű papucscipő volt a lábán, pontosabban valamikor az lehetett.

És ekkor hirtelen ráismert a gyerekekre. Az a kislány volt, aki egy évvel korábban járt náluk: Robertának hívták, és lángszóró volt a fejében.

– Bobbi? – kérdezte. – Szent Isten, hát te vagy az, Bobbi?!

– Igen, még mindig ott vannak – ismételte, mintha semmit sem hallott volna. A férfi csak ekkor vette észre, hogy a kislány szemében könnyek csillognak.

– Bobbi... Bobbikám, mi történt veled? Hol van a papád?

– Még mindig látszanak – mondta harmadszor is, és ájultan előrezuhant. Irv Manders alig tudta elkapni. Ott térdelt a poros udvaron, karjában a gyerekekkel, és kiabálva hívta a feleségét.

4

Hofferitz doktor alkonyatkor érkezett meg, s körülbelül húsz percig volt a kislánynál a hátsó szobában. Irv és Norma Manders a konyhában ült, s jóformán hozzá sem nyúltak a vacsorájukhoz. Norma időnként a férjére nézett, nem vádlóan, csupán kérdőleg, arcára félelem ült, amely nem a szemében

tükröződött, inkább körülötte – mintha fejfájással vagy deréktáji panaszokkal küszködött volna.

Az a Tarkington nevű ember a tűzvész utáni nap érkezett, s egyenesen a kórházba ment, ahol Irvöt ápolták, és átadta neki a névjegykártyáját, amin csak ez állt: WHITNEY TARKINGTON JÓVÁTÉTELI KORMÁNYBIZTOS.

– Menjen innen, de azonnal! – mondta neki Norma. Szája fehér, vékony vonallá húzódott, szemében fájdalom tükröződött, ugyanolyan, mint most. Férje karjára mutatott, amelyet vastag kötés borított. Csövek lógtak ki belőle, Irv szemmel láthatóan szenvedett. Elmondta feleségének, hogy a második világháborún úgy ment keresztül, hogy semmi baja nem esett, leszámítva a kízó aranyérbántalmakat; haza kellett kerülnie Hastings Glenbe ahhoz, hogy golyót eressenek bele. – Menjen innen! – ismételte Norma.

De Irv, akinek több idő jutott gondolkozásra, így szólt:

– Mondja csak el, Tarkington.

Tarkington egy harmincötezer dollárra szóló csekket vett elő, amely nem a kormánytól származott, hanem egy nagy biztosítótársaság nevében állították ki, amellyel azonban Manderséknek semmilyen kapcsolatuk nem volt.

– Vigye a pénzét, minket nem lehet megvesztegetni – szólt Norma nyersen, és a hívógomb felé nyúlt Irv ágya fölött.

– Talán jobb lenne, ha végighallgatna, mielőtt olyat tesz, amit később megbánhat – válaszolt Whitney Tarkington halkan és udvariasan.

Norma Irvre nézett, aki némán bólintott. Vonakodva engedte el a csengő gombját.

Tarkington ekkor elővette aktatáskáját, és a térdére tette, kinyitotta, és egy iratköteget vett elő, amelynek címkéjén ez állt: MANDERS és BREEDLOVE. Norma szeme kitágult, gyomra felfordult, émelygett. Breedlove a leánykori neve volt. Aligha akad olyan ember, aki szívesen látná nevét egy kormánydossiéban – még rágondolni is rossz, hogy feljegyzések készülnek, s esetleg titkokra derül fény.

Tarkington vagy háromnegyed óráig beszélt, halkan és meggyőzően. Mondandóját időnként fotókópiákkal illusztrálta a Manders-Breedlove-iratokból. Norma összeszorított ajakkal futotta át a papírokat, majd átadta őket ágyban fekvő férjének.

– Ez nemzetbiztonsági ügy – jelentette ki Tarkington azon a szörnyű estén. – Ezzel tisztában kell lenniük. Nekünk sem élvezet ilyennel foglalkozni, de az tény, hogy az okot látniuk kell. Ezek olyan dolgok, amelyekről nagyon keveset tudnak.

– De azt tudom, hogy meg akartak ölni egy fegyvertelen férfit és a kislányát – válaszolta Irv.

Tarkington arcán hűvös mosoly futott át, olyan, amely csak azoknak előjoga, akik úgy tesznek, mintha tökéletesen tudnák, hogyan cselekszik egy kormány – majd így válaszolt: "Nem tudják, hogy mit láttak, s az mit jelent. Feladatom nem az, hogy valamilyen tényről győzzem meg önöket, csupán azt próbálom elérni, hogy ne beszéljenek róla. Figyeljenek ide: nem kell ebből nagy ügyet csinálni. A csekk adómentes. Fedezi a ház helyreállításának költségeit, a kórházi számlát, és még marad is bőven. Arról nem is szólva, hogy egy csomó kellemetlenséget el lehet kerülni."

Kellemetlenséget, jutott Norma eszébe, miközben Hofferitz doktor lépteit hallgatta a hátsó szobában, és a szinte érintetlen vacsoráját bámulta. Miután Tarkington elment, Irv ráemelte tekintetét, ajkán mosoly futott át, de szemében utálkozás és sértettség villant. "Tudod, Norma, az apám mindig azt mondta: a szardobáló versenyben nem az számít, mennyit dob az ember, hanem az, hogy mennyi ragad rá."

Mindketten nagy családból származtak. Irvnek három fiú- és három lánytestvére volt, Normának négy lánytestvére és egy bátyja. Meg hozzá nagybátyák, unokahúgok és fivérek s unokatestvérek bőséggel. Szülők, nagyszülők, egyéb rokonok, és, mint minden családban, fekete bárányok.

Irv egyik unokaöccse, Fred Drew, akivel csak háromszor-négyszer találkozott, Tarkington papírjai szerint marihuánát termesztett kansasi kertjében. Norma egyik nagybátyja, egy építési vállalkozó Texasban, a Mexikói-öböl partján, nyakig ült adósságban és bizonytalan üzleti vállalkozásokban. Ez a Milo Breedlove hattagú családot tartott el, s egyetlen szó elég fentről, hogy Milo egész kártyavára romokban heverjen, s mindnyájan munkanélküli, tönkrement emberek legyenek. Irv egyik unokatestvére (kétszer elbocsátották állásából, s Irv talán csak egyszer látta, még az arcára sem emlékezett) valami jelentéktelen összeget sikkasztott egy bankban, ahol körülbelül hat éve dolgozott. Az ügyre fény derült, s a bank elbocsátotta, de nem perelték be, hogy ne rontsák a bank hírnevét. Két év után jogaiba visszaállították, jelenleg tűrhetően működő szépségszalonja van a minnesotai North Forkban. Az elévülési határidő azonban még nem járt le, s a szövetségi bíróság bizonyos bankokra vonatkozó törvények alapján perbe foghatja. Norma legfiatalabb öccse, Don, az FBI-nál van nyilvántartásban, mert kapcsolatban állt egy kétes hírű csoporttal a hatvanas évek közepén, s talán részese volt a Dow Chemical Company philadelphiai irodája ellen végrehajtott gyűjtogatási akciónak. Meggyőző bizonyíték hiányában nem került bíróság elé (s maga Don mesélte el Normának, hogy amikor szimatot kapott, riadtan kivált a csoportból), de ha iratanyagáról másolatot küldenek jelenlegi munkahelyére, az minden bizonnyal az állásába kerül.

Tarkingtonból monoton hangon dőlt a szó a kicsi és zsúfolt kórteremben.

Aduját a végére hagyta. Amikor Lengyelországból Amerikába érkeztek 1888-ban, Irv dédszüleit Mandroskinak hívták, zsidó származásúak voltak, s Irv ereiben is részben zsidó vér folyik. Nagyapja keresztény nőt vett feleségül, s a szabadgondolkodók boldog életét éltek, amíg meg nem haltak. Azóta a család nem mutatott vonzódást az ősi vallás iránt. A régi vér tovább hígult, amikor Irv apja is keresztény családból házasodott; maga Irv is követte példáját, és a methodista vallású Normát vette nőül. De Lengyelországban még élnek Mandroskiak, s Lengyelország a vasfüggöny mögött van: a CIA-nak nem kerülne nagy erőfeszítésébe, hogy az események egy rövid láncolatának előidézésével szinte lehetetlenné tegye a távoli rokonok életét, akiket Irv még csak nem is látott. A vasfüggöny mögött nem kedvelik a zsidókat.

Tarkington elhallgatott. Eltette az iratokat, bekattintotta aktatáskáját, és a lába közé, a földre tette. Fényes szemekkel nézett a házaspárra, mint egy diák, aki nagy sikerű szavalattal rukkolt ki.

Irv kimerülten feküdt párnáján. Érezte magán Tarkington tekintetét, ám ez túlzottan nem zavarta, azonban Norma is őt nézte aggódó és kérdő szemekkel.

Szóval magának vannak rokonai az óhazában, he? – futott át fején a gondolat. Micsoda süket klisé, kész röhej; de valahogy mégsem támadt nevetetnékje. Hány generáció távolsága kell ahhoz, hogy már ne számítsanak rokonnak? Negyed-, hatod-, nyolcad-unokatestvér? Micsoda agyrém! Ha nem engedünk ennek az álszent disznónak, és azokat az embereket Szibériába viszik, akkor mit csinálók? Küldök nekik egy levelezőlapot, és tudatom, hogy azért gürcölnek a sóbányában, mert felvettem egy kislányt, aki az apjával stoppolt a Hastings Glenbe vezető országúton? Micsoda agyrém!

Hofferitz doktor, aki már nyolcvan felé járt, lassú léptekkel jött ki a hátsó szobából, s bütykös ujjaival hátrasimította fehér haját. Norma és Irv fellélegezve néztek rá, hogy végre kizökkentette őket a régi emlékek sorából.

– Fenn van – szólalt meg Hofferitz doktor, és felhúzta a vállát. – Nincs valami jó formában ez a szutykos apróság, de veszélyben sincs. Elgennyesedett seb van a karján meg a hátán, azt mondja, ez utóbbit akkor szerezte, amikor egy szögesdrót kerítés alatt próbált menekülni "egy disznó elől, amely nagyon mérges volt rá".

Hofferitz sóhajtvá ült le a konyhaasztal mellé, elővett egy doboz Camelt, és rágyújtott. Egész életében dohányzott, s a kollégáinak azt mondogatta, hogy tőle ugyan mehet a picsába a minisztérium tisztí főorvosa a dohányzás ártalmaira figyelmeztető összes intelmével.

– Kérsz valamit enni, Karl? – kérdezte Norma. Hofferitz a tányérjukra nézett.

– Nem, de még ha kérnék is, ahogy elnézem, nemigen kéne új fogást feltálnod – szólalt meg szárazon.

– Sokáig kell feküdnie? – kérdezte Irv.

– Be kéne vinni Albanya – jegyezte meg Hofferitz. Egy tál olajbogyó volt az asztalon, belemarkolt.

– Megfigyelésre. 38,3 a láza, a fertőzés miatt. Hagyok itt penicillint meg gyulladáscsökkentő kenőcsöt. A legfontosabb, hogy egyen-igyon és pihenjen. Sokat éhezett, és kiszáradt.

Egy olajbogyót dobott a szájába.

– Nagyon jól tetted, Norma, hogy csirkelevest adtál neki. Nyakamat rá, hogy bármi mást kihányt volna. Holnap csak tiszta folyadékot kapjon. Marhahúslevest, csirkelevest és sok vizet. És persze gint, bőven – ez a legjobb a tiszta folyadékok közül.

Hangosan nevetett a szakállas viccen, amelyet Irv és Norma már vagy százszor hallott, majd újabb olajbogyót dobott a szájába.

– Azt, ugye, tudjátok, hogy értesítenem kellene a rendőrséget?

– Ne tedd! – szólalt meg Irv és Norma egyszerre, majd egymásra néztek, olyan szembetűnő meglepetéssel, hogy Hofferitz újra felnevetett.

– Kutyaszorítóban van, ugye?

Irv feszengett. Kinyitotta a száját, aztán becsukta.

– Tán ahhoz a tavalyi dologhoz van köze, hm? Ekkor Norma nyitotta ki a száját, de még mielőtt megszólalhatott volna, Irv közbevágott:

– Azt hittem, Karl, hogy csak lőtt sebet kell jelentened.

– Igen, a törvény szerint – mondta Hofferitz, és elnyomta a cigarettáját.

– De hát tudod jól, Irv, hogy a törvénynek nemcsak betűje, szelleme is van. Itt van egy kislány, ti azt mondjátok, hogy Roberta McCauleynak hívják, én meg ezt akkor hiszem el, ha a disznótok dollárt szarik. Ő azt mondja, a háta akkor hasadt fel, amikor egy drótkerítés alatt mászott át, de hát egy kicsit furcsállom, hogy valakivel ilyesmi történjen rokonlátogatóba jövet. Ezt a hantát nehéz bevenni. Azt mondja, nem sokra emlékszik az elmúlt egy-két hétből, s ezt el is hiszem. Ki ez a lány, Irv?

Norma ijedten pillantott a férjére. Irv hátradőlt a széken, és Hofferitzre nézett.

– Hát, igen – szólalt meg végre –, benne volt abban a tavalyi dologban. Ezért hívtalak téged, Karl. Te már láttál rázós helyzetet itt meg az óhazában is. Tudod, hogy mit jelent, ha az ember bajba jut. És azt is tudod, hogy a törvény csak annyit ér, amennyit az emberek, akik mögötte állnak. Csak annyit akarok mondani: ha megtudják tőled, hogy ez a kislány itt van, olyanok fognak bajba keveredni, akik nem szolgáltak rá. Norma és én, meg egy csomó rokon... és persze a lány is. Ez minden, amit mondhatok. Huszonöt éve ismerjük egymást. Neked kell döntened, hogy mit csinálsz.

– És ha befogom a számat – kezdte Hofferitz, miközben rágyújtott még egy cigarettára –, akkor mit teszel?

Irv és Norma összenéztek. Egy pillanat múlva az asszony zavartan félrekapta a fejét, és a tányérjára szegezte tekintetét.

– Dunsztom sincs – válaszolt Irv csendesen.

– Úgy akarod őrizni, mint papagájt a kalickában? Ez kisváros, Irv. Én tarthatom a számat, de az kevés. Templomba járó emberek vagytok, a Gazdakörben is előfordultok. Az emberek jönnek-mennek. A tejipari ellenőrök is bármikor betoppanhatnak, hogy megnézzék a teheneidet. Egy szép napon megjelenik az adófelügyelő, az a kopasz disznó, hogy újraértékelje az épületeket. Mit akarsz csinálni? Tán a pincében fogsz neki szobát berendezni? Szép kis élet egy gyereknek, mondhatom.

Norma egyre nyugtalanabb lett.

– Dunsztom sincs – ismételte Irv. – Azt hiszem, még törnöm kell a fejem. Értem én, mit mondasz... de ha láttad volna azokat, akik érte jöttek...

Hofferitz éles tekintettel nézett rá, de nem szólt.

– Gondolkoznom kell rajta. De egyelőre nem beszélsz róla, ugye?

Hofferitz az utolsó olajbogyót is a szájába dobta, sóhajtott egyet, felállt, és az asztal szélére támaszkodott.

– Szóval tűrhető állapotban van. A gyógyszer majd elintézi a bacikat. Hallgatni fogok, Irv. Te meg csak törjed a fejed. Darabokra. Mert a kölyök nem papagáj.

– Hát persze, tudjuk – szólt Norma csöndesen.

– Van valami furcsa abban a gyerekben – mondta Hofferitz, és fekete táskája után nyúlt. – Valami egészen különös. Nem látható, nem tapintható... de éreztem.

– Azt elhiszem... Bizony, Karl, van benne valami furcsa. És épp ezért van bajban.

Kikísérte a doktort a meleg és esős novemberi éjszakába.

5

Miután a doktor öreg, bütykös, de csodálatosan gyöngéd kezeivel megtapogatta, megnyomkodta testrészeit, Charlie lázas, de nem kellemetlen félálomba merült. Hallotta a szomszéd szobából átszűrődő hangokat, s tudta, hogy róla beszélnek, de biztos volt benne, hogy csak beszélgetnek... de terveket nem szőnek.

Hűvös és tiszta ágyban feküdt, a fura paplan kellemes teherként nehezedett mellkasára. Emlékképek kavarohtak fejében: látta az asszonyt, aki

boszorkánynak nevezte, majd magát, ahogy elhagyta a Műhely területét. Aztán autóstoppal utazott, a kis buszt hippik töltötték meg, marihuánát szívtak és bort ittak, húgocskájuknak nevezték, s kérdegették, merre utazik.

– Északra – válaszolta, s tömörsége harsány helyeslést váltott ki a hippik között.

Ezután elmosódtak a képek, egészen az előző napig, amikor a disznó rátámadt, minden bizonnyal azért, hogy felfalja. Arra nem emlékezett, hogyan és miért jött Mandersék farmjára, tudatosan döntött-e vagy valami más ösztönözte.

Szendergett. Álma lassan mélyült, elaludt, és újra utazott: Harrisonban járt a szüleinél, s éppen felriadt ottani ágyában, arcát könnyek áztatták, félelmében felsikoltott, s anyja szaladt be hozzá, gesztenyebarna haja szemébe hullott, selymes reggeli fény csillant rajta, ő pedig kiabált: "Mama, azt álmodtam, hogy te és papa meghaltatok!" Hűvös kezével anyja megsimogatta forró homlokát, csitította: "Sss, Charlie, nyugodj meg. Reggel van, miféle butaságot álmodtál?"

6

Irv és Norma Manders nagyon keveset aludt azon az éjszakán. A televízió előtt ültek, és nézték egyik bárgyú filmet a másik után, majd a híreket, aztán a késő esti show-műsort. Norma negyedóránként felállt, csöndben kiment a nappaliból, és megnézte Charlie-t.

– Hogy van? – kérdezte Irv háromnegyed egy tájban.

– Jól. Alszik.

Irv dörmögött valamit.

– Gondolkoztál rajta, Irv?

– Itt kell tartanunk, amíg nem lesz jobban, aztán majd beszélünk vele, kikérdezzük az apjáról. De ez még odébb van.

– Ha visszajönnek...

– Miért jönnének? Befogták a szánkat. Azt hiszik, megfélemlítettek minket...

– Engem sikerült – szólta Norma csöndesen.

– Nem volt tisztességes – válaszolta Irv éppoly csöndesen –, te is jól tudod. Az a pénz... a "biztosító kártérítése"... Még most is viszolygok tőle. És te?

– Én is – válaszolta Norma, és nyugtalanul megmozdult. – De amit Hofferitz doki mondott, az igaz, Irv. Egy kislánynak emberek közt a helye... és iskolába kell járnia... és barátkoznia... és... és...

– Te is láttad, hogy akkor mit művelt – mondta Irv határozottan. – Az a

piro-mi-a-fene. Azt mondtad rá, hogy szörnyeteg.

– Azóta is sajnálom, hogy kimondtam. Az apja olyan kedves embernek látszott. Bárcsak tudnánk, hol van most!

– Halott – szólalt meg egy hang mögöttük, és Norma valósággal felordított, amikor megfordult, és meglátta Charlie-t az ajtóban, akinek tisztára mosott arca most még fakóbban világított, homloka ragyogott, akár egy lámpa. Szinte lebegve állt ott Norma egyik flanel hálóingében.

– Az apám halott. Megölték, és nekem nincs hova mennem. Ugye segítenek rajtam? Én nem tehetek róla. Megmondtam nekik is, hogy nem én vagyok a hibás... Megmondtam... de az a néni azt mondta, boszorkány vagyok... azt mondta...

Szeméből könnyek potyogtak, végigfolytak az arcán, és Charlie hangja zokogásba fulladt.

– Ó, szegénykém, gyere ide! – szólta Norma, és Charlie odafutott hozzá.

7

Hofferitz doktor másnap is eljött, és kijelentette, hogy Charlie állapota javult. Két nap múlva újra megjelent, és azt mondta, hogy Charlie sokkal jobban van. A hét végén is meglátogatta, és közölte, hogy meggyógyult.

– Irv, eldöntötted, mit csinálsz?

Irv megrázta a fejét.

8

Vasárnap reggel Norma egyedül ment templomba, az embereknek azt mondta, hogy Irvben "bujkál valami". Irv otthon maradt Charlie-val, aki még mindig gyöngé volt, de a házban már fent járkált. Az előző nap Norma egy csomó ruhát vett neki, de nem Hastings Glenben, hanem Albanyben, mert a kisvárosban egy ilyen bevásárlás nem maradt volna megjegyzés nélkül.

Irv a tűzhely mellett üldögélt, és valamit farigcsált. Egy kis idő után Charlie odament hozzá, leült, és megkérdezte:

– Nem akarja megtudni... mi történt azután, hogy a kocsijával elmentünk innen?

Irv felnézett a farigcsálásból, és elmosolyodott.

– Gondoltam, bogárkám, majd elmondod, ha akarod. Charlie mosolytalan arca nem változott, sápadtan és feszülten nézett.

– Nem fél tőlem?

– Kéne?

– Nem fél, hogy felégetem?

– Nem, bogárkám. Nem hiszem, hogy megtennéd. Hadd mondjak valamit. Már nem vagy kislány. Lehet, hogy még nagylány se, valahol a kettő között lehetsz, de már elég nagy vagy. Egy annyi idős gyerek, mint te, bármelyik gyerek, ha akar, szerez gyufát, és felgyújthatja a házat vagy akármit, de ezt nem sokan teszik meg. Mért is tennék? És mért tennéd meg te? Egy annyi idős gyerekre, mint te, nyugodtan rá lehet bízni egy rugós bicskát vagy egy doboz gyufát, ha már egy kicsit észnél van. Hát ezért nem félek.

Charlie arca ekkor kisimult, szinte leírhatatlan megkönnyebbülés áradt szét rajta.

– Elmondom neked. Elmondok mindent.

Beszélni kezdett, beszélt, még akkor is, amikor Norma egy óra múlva hazaért. Megállt az ajtóban, figyelt, majd lassan kigombolta és levette a kabátját, táskáját letette. Charlie-ból még mindig áradt a szó, gyerekhangon, de mégis felnőtt módján beszélt, és elmondott mindent, mindent.

Mire befejezte, mindketten megértették, hogy milyen próba előtt állnak, s milyen hihetetlenül nagy kockázatot vállaltak.

9

Megjött a tél, de dönteni még mindig nem tudtak. Irv és Norma ismét együtt jártak templomba, Charlie egyedül maradt otthon, de szigorúan meghagyták neki, hogy ne vegye fel a telefont, ha cseng, és azonnal menjen le a pincébe, ha autó érkezik a házhoz, amíg ők távol vannak. *Mint egy papagáj a kalickában* – Hofferitz szavai kísértetiesen csengtek Irv fülében. Vett egy csomó tankönyvet Albanyben –, s maga kezdte tanítani Charlie-t, akinek gyorsan járt az esze, s Irv nem mindig tudott lépést tartani vele. Normának egy kicsit jobban ment, de néha mindketten ott ültek a konyhaasztalnál, a földrajz- vagy a történelemkönyv fölé görnyedtek, s Norma időnként kérdő tekintettel nézett rá... de Irv nem tudta a választ.

Eljött az új év, február, március. Charlie születésnapja. Ajándékok Albanyból. Mint egy papagáj a kalickában. Charlie látszólag egyáltalán nem bánkódott, s ha Irv éjszaka nem tudott aludni, azzal érvelt magának, hogy bizonyos tekintetben talán ez a fokozatos gyógyulási folyamat a világon a lehető legjobb megoldás Charlie számára a lassan múló téli napokon. De mi jön ezután? Irvnek fogalma sem volt.

Egy kora áprilisi napon, amikor már két napja egyfolytában zuhogott az eső, és az összes gyújtósa ronggyá ázott, Irv képtelen volt meggyújtani a

konyhában a tüzet.

– Egy kicsit tessék hátralépni – szólalt meg Charlie, s mivel Irv azt hitte, a gyerek valamit meg akart nézni a tűzhelyben, ösztönösen arrébb ment. Valami tömör, forró dolog suhant el mellette a levegőben, s egy pillanat múlva a gyújtós ropogva lángolt.

– Na... azért csak tudok segíteni? – mondta egy kicsit remegő hangon. – Ugye nem baj?

– Nem, Charlie, akkor nem, ha tudsz rajta uralkodni.

– A kicsiken tudok.

– Csak Norma előtt ne csináld, jó? Mert különben moshatod a bugyiját.

Charlie elmosolyodott.

Irv egy darabig habozott, majd megszólalt:

– De nekem bármikor segíthetsz. Ha látod, hogy a rohadt gyújtóssal vacakolok, csak szólj közbe. A begyújtás nekem sohasem ment.

– Majd én segítek – szólta Charlie, és arcán szélesebbre futott a mosoly. – És vigyázni fogok.

– Még szép. Ajánlom is – válaszolta Irv, s egy pillanatra újra maga előtt látta a verandán az embereket, ahogy lángoló hajukat csapkodva próbálták eloltani.

Charlie egyre jobban érezte magát, bár még mindig gyötörték rossz álmok, és az étvágya is gyöngé maradt. "Mindig csak nyámmog" – mondogatta Norma Manders.

Rémálmaiból időnként döbbenetesen riadt fel, szinte kivetette az ágy, mint vadászpilótát a katapultszerkezet. Ez történt vele április második hetében is egy éjjel: az egyik pillanatban még aludt, de a következőben már teljesen éberem feküdt keskeny ágyán, a hátsó szobában, testét verejtek borította. A rossz álom rémisztő élesen egy pillanatra még vele maradt: a juharfákból egyenletesen csurgott az édes nedv, és Irv délután magával vitte, hogy kicseréljék a gyújtóödröket; álmában újra folyatták nedvüket, és a háta mögött valami zajt hallott, visszanezett; Rainbirdöt pillantotta meg, feléjük lopakodott, fától fáig suhant, szinte láthatatlanul; egyetlen szemében vad kegyetlenség villogott, kezében pisztolya – amellyel Charlie apját lőtte le –, és a távolság egyre fogyott közöttük. Aztán eltűnt a kép. A sors jóvoltából a rémálmokra nem sokáig emlékezett, sikolyával már csak elvéve riasztotta fel Irvöt és Normát, akik ilyenkor rémülten siettek szobájába, hogy megnézzék, mi baja.

Charlie meghallotta, hogy a konyhában beszélgetnek. Az éjjeliszekrényen kitapogatta a vekkert, és egészen a szeméhez emelte. Tíz órát mutatott. Csak másfél órája aludt.

– ...fogsz csinálni? – hallotta Norma hangját.

Csúf dolog hallgatózni, de hát mit tehetett? Tudta, hogy róla beszélgetnek.

– Nem tudom – válaszolta Irv.

– Az újságokra nem gondoltál?

Újságok, jutott Charlie eszébe, apa is újságokhoz akart menni. Azt mondta, akkor majd minden rendbe jön.

– Melyikre? – kérdezte Irv. – A *Hastings Bungle*-ra? Hogy kitegyék az élelmiszerbolt hirdetései meg az e heti diszkóműsorok plakátjai közé?

– Az apja is azt tervezte, hogy elmegy valamelyik laphoz...

– Norma, tegyük fel, hogy elviszem a gyereket New Yorkba, mondjuk, a Times-hoz. És akkor mi lesz, ha négy fickó revolvért ránt, és lövöldözni kezd a bejáratnál?

Charlie feszülten fülelt. Norma léptei hallatszottak, amint keresztülment a konyhán, majd a teáskanna teteje zörgött, és az asszony válaszát elnyelte a csapból folyóvíz csurgása.

Irv szólalt meg:

– Hát igen, könnyen megtörténhet. Te tudod, hogy mennyire szeretem ezt a gyereket... de még szörnyűbb dolog is történhet. Ha például *ellenük* támad. És mondjuk, nem tud rajta uralkodni, mint ott, ahol fogva tartották... Norma, New Yorkban majdnem nyolcmillió ember él. Hidd el, én már túl öreg vagyok ahhoz, hogy ekkora kockázatot vállaljak.

Norma visszament az asztalhoz, léptei alatt nyikorgott, meg-megreccsent az öreg ház padlója.

– Figyelj rám, Irv! – szólt Norma. Lassan, megfontoltan beszélt, mint aki már régen kigondolta mondandóját. – Még egy olyan kis újság is, mint ez a hetilap, a *Bungle*, össze van kapcsolva azokkal a ketyegőkkel, tudod, a távirókkal a hírügynökségnél. Ma már mindenhol jönnek a hírek. Például az a dél-kaliforniai kis újság, amelyik két éve Pulitzer-díjat kapott az egyik cikkéért, pedig még ezerötszáz példányban sem jelenik meg!

Irv elnevette magát, és Charlie tudta, hogy most átnyúl az asztalon, és megfogja az asszony kezét.

– Már jó ideje ezen jár az eszed, ugye?

– Tudd meg, hogy igen, de ez egyáltalán nem nevetséges! Ez komoly dolog, nagyon is komoly! Egy dobozba vagyunk zárva! Meddig tarthatjuk még itt, mielőtt rájön valaki? Ma délután például elvitted magaddal gyűjteni...

– Ugyan, Norma, én nem nevettelek ki... és néha a gyerekek is ki kell innen szabadulni...

– Azt hiszed, ezt én nem tudom? Talán nem engedtem el? Dehogynem! Egy növésben lévő gyerekek friss levegő, mozgás kell. Ha ezeket nem kapja meg, nem lesz étvágya, s ez a lány...

– Tudom, nyámmog.

– Pontosan, sápadt és nyámmogva eszik. Hát ezért engedtem el. Örültem neki, hogy elvitted. De hát mi lett volna, ha mondjuk, Johnny Gordon vagy Ray Park is ma megy ki, és odaballagnak hozzád, mint ahogy szokták, hogy megnézzék, mit csinálsz?

– Drágám, de hát nem jöttek.

Irv szavaiban azonban nyugtalanság bujkált.

– Most nem! Meg előtte sem! De Irv, ez így nem mehet tovább! Csak a szerencsének köszönhetjük, s ezt te is jól tudod.

Újra hallatszottak lépteit a konyhán át, majd a tea csurgása, ahogy a csészékbe öntötte.

– Igen... igen, tudom, hogy szerencsénk volt. De... köszönöm, drágám.

– Szívesen – mondta Norma, és újra leült. – Hiába mondd, hogy "de". Tudod, hogy csak egy ember kell hozzá, esetleg kettő. Aztán szépen elterjed. *Ki fog derülni*, Irv, hogy itt van nálunk egy kislány. Most ne azzal foglalkozz, hogy mi lesz vele, arra gondolj, akkor mi lesz, ha *őhozzájuk* is eljut a hír?

A hátsó szoba sötétjében Charlie karja végig libabőrös lett.

– Tudom, hogy mire gondolsz, Norma – szólalt meg Irv lassan. – Valamit tennünk kell, mindig csak ez jár a fejemben. Egy kis újság... nem, az nem elég biztonságos. Ha azt akarjuk, hogy ez a lány életében soha ne kerüljön veszélybe, akkor nagyon kell vigyázni, hogyan derül ki ez az egész. Ahhoz, hogy biztonságban legyen, nagyon sok embernek kell tudnia róla, és arról, hogy mire képes, *nagyon* sok embernek. Vagy nincs igazam?

Norma nyugtalanul kavargatta teáját, de nem szólt semmit.

Irv tovább folytatta:

– Okosan kell csinálni, miatta is, miattunk is. Mert a mi életünk is veszélybe kerülhet. Én már kaptam egy golyót, az elég figyelmeztetés volt. Mintha a lányom lenne, úgy szeretem, s tudom, hogy te is, de hát józannak kell lenni, Norma. Lehet, hogy megölnék minket... miatta.

Charlie arcát forróság öntötte el szégyenében... és félelmében. Nem maga miatt – őértük rettegett. Beleborzongott, hogy milyen bajt hozott a házra.

– És nemcsak rólunk vagy róla van szó. Emlékszel, hogy mit mondott az az ember... az a Tarkington. Meg a papírok, amit mutatott. A bátyádról van szó, meg Fredről és Shelleyről, a két unokaöcsémről és...

– ...és még egy csomó emberről Lengyelországban – tette hozzá Norma.

– Hát, ebben lehet, hogy csak blöffölt. Istenem, bárcsak így lenne. Szinte hihetetlen, hogy valaki idáig tud süllyedni.

– Pedig már eddig is elég mélyen voltak – jegyezte meg Norma komoran.

– Mindegy – mondta Irv –, de egy biztos: ezek a rohadt disznók ránk fognak szállni, amennyire csak tudnak. Ha felrobban a budi, repül a szar. Én csak azt mondom, Norma, ha már robban a budi, és repül a szar, akkor annak

értelme legyen. Ha lépünk, akkor jót lépünk. Én nem akarok valami vidéki hetilaphoz menni, hogy aztán kiszagolják és kitapossák a belünket. Mert képesek rá. Az biztos.

– Akkor mi marad?

– Hát ezen töröm a fejem, már mióta. Egy újság vagy egy képeslap, de olyan, amire nem gondolnak. Valami tisztességes, őszinte lap, ami persze nagy, országos. De a legfontosabb az, hogy semmi köze ne legyen a kormányhoz vagy az ő világukhoz.

– Márhogy a Műhelyhez, úgy érted – tette hozzá Norma.

– Igen, úgy értem.

Halk szürcsölés hallatszott át, Irv a teáját itta. Charlie lefeküdt az ágyba, figyelt és várt.

...mert a mi életünk is veszélybe kerülhet... én már kaptam egy golyót... mintha a lányom lenne, úgy szeretem, s tudom, hogy te is, de hát józannak kell lenni, Norma... lehet, hogy megölnék minket... miatta.

(ne, kérem, én)

(lehet, hogy megölnék minket... miatta, mint az anyját)

(ne, kérem, nagyon kérem, ne, ne mondja ezt)

(az apját is miatta ölték meg)

(kérem, hagyja abba)

Könnycseppek gördültek le oldalt fordított arcán, befolytak a fülébe, a párnahuzat is átnedvesedett.

– Hát akkor még gondolkozunk rajta – mondta végül Norma. – Biztosan van megoldás, Irv, valamilyen.

– Remélem.

– Addig is reménykedjünk, hogy senki sem tudja, hogy a lány itt van.

Norma hangja hirtelen izgatottsággal telt meg.

– Irv, talán ha egy ügyvédet fogadunk...

– Majd holnap. Kivagyok, Norma. És még senki sem tudja, hogy itt van.

De valaki már tudta. És a hír terjedni kezdett.

10

Hofferitz doktor, a megrögzött agglegény, még közel hetvenévesen is megosztotta ágyát a régóta nála szolgáló házvezetőnőjével, Shirley McKenzie-vel. A szex lassan kikopott együttlétükből: az utolsó alkalom, már amennyire Hofferitz emlékezett rá, úgy tizennégy éve lehetett, s bizony nem sok sikert hozott. De a vonzalom szoros maradt, sőt ahogy a szex elmúlt életükből, a barátság elmélyült, és megfogyatkoztak a feszült, ingerült időszakok is,

amelyek gyakran jellemzői a nemi kapcsolatoknak. Barátságuk platóivá vált, olyanná, amely őszintén és tisztán csak a legfiatalabb és a legidősebb korban hatja át az ellenkező neműek kapcsolatát.

Ennek ellenére Hofferitz jó három hónapig őrizte magában a titkot Mandersék "lakójáról". Aztán az egyik februári estén az öreg megivott három pohár bort, leült tévét nézni Shirleyvel (aki januárban töltötte be hetvenötödik esztendejét), és miután tökéletes titoktartásra eskette fel – mindent elmesélt neki.

A titkok azonban, és erről leginkább Cap mesélhetett volna Hofferitz doktornak, még az U-235-ösnél is bomlékonyabbak, és a stabilitás azzal arányosan csökken, ahogy más fülébe jut a hír. Shirley McKenzie egy hónapig őrizte a titkot, mielőtt legjobb barátnőjének, Hortense Barclaynak elmondta. Hortense körülbelül tíz napig hallgatott, aztán ő is elmondta a *legjobb* barátnőjének, Christine Traeggernek, aki szinte azonnal továbbadta férjének és három legjobb barátjának.

Kisvárosokban így terjed az igazság; azon az áprilisi estén, amikor Irv és Norma beszélgetését Charlie kihallgatta, Hastings Glen nagy része már tudta, hogy egy titokzatos kislányt fogadtak be házukba. A kíváncsiság az egekig szökött, s nem pihent a város nyelve.

A hír végül rossz fülekbe is eljutott, és hamarosan akadt egy "ismeretlen telefonáló".

A Műhely ügynökei április utolsó napján másodszor is körülvették a Manders-farmot. Ezúttal tavaszi párában a hajnali mezőn át közeledtek, fénylő tűzálló ruhában, mint megszálló szörnyek egy távoli bolygóról. Az akciót hátvédként a nemzetbiztonsági hadsereg egyik alakulata támogatta; gőzük sem volt, hogy mit csinálnak, és miért rendelték ki őket New York állam békés kisvárosába, Hastings Glenbe.

A megdöbben Irv és Norma Manderst a konyhában találták, előttük egy üzenet hevert. Irv találta meg reggel ötkor, amikor felkelt, hogy megfesse a teheneket. Egyetlen sorból állt: *Azt hiszem, tudom, mit kell tennem. Szeretettel: Charlie.*

A Műhelyt újra elkerülte – de akárhová ment, egyedül volt.

Csak az vigasztalta, hogy ezúttal nem kell olyan messze utaznia autóstoppal.

A könyvtáros huszonhat éves, szakállas fiatalember volt, hosszú hajjal. Asztala előtt egy kislány állt, zöld blúzban és farmerban. Egyik kezében

papírból készült bevásárlószatyrot tartott. Ijesztő soványságát látva a fiatal férfi azon töprengett, hogy vajon mi a nyavalyával etethette az apja és az anyja... ha egyáltalán kapott enni.

Gondosan és figyelmesen hallgatta végig a kislány kérdését. Az apja, mondta a gyerek, azt tanította neki, hogy ha valami nagyon nehéz kérdése van, akkor válaszáért a könyvtárba kell mennie, mert ott szinte minden kérdésre tudják a választ. A New York-i közkönyvtár hatalmas előcsarnoka sejtelmesen visszhangzott mögöttük, a bejáratnál a kőoroszlánok ültek végtelen őrségben.

Amikor befejezte mondandóját, a könyvtáros az ujjain vette számba a lényeges pontokat.

- Őszinte, tisztességes. A kislány bólintott.
- Nagy... azaz országos. Újabb bólintás.
- Ne legyen kapcsolata a kormánnyal. A gyerek harmadszor is bólintott.
- Megkérdezhetem, hogy miért?
- Valamit... valamit el kell mondanom neked.

A fiatal férfi gondokozott néhány pillanatig. Szólni akart, de aztán felemelte mutatóujját, és odament egy másik könyvtárhoz tanácsért. Visszajött, és két szót mondott a kislánynak.

– A címet megkaphatom?

A férfi megkereste, és nyomtatott betűkkel gondosan felírta egy papírdarabra.

– Köszönöm – mondta a lány, és indulni készült.

– Figyelj csak – szolt a férfi –, mikor ettél utoljára, te gyerek? Ne adjak pár dolcsit, hogy ebédet vegyél?

A kislány arcán csodálatosan gyöngéd, édes mosoly futott át. A fiatal könyvtáros egy pillanatra szinte beleszeretett.

– Van pénzem – mondta, és kinyitotta a zacsó száját, hogy a férfi beelásson.

A szatyor negyeddollárosokkal volt tele.

Mielőtt a férfi bármit kérdezhetett volna – hogy kalapáccsal verte-e szét a malacperselyt –, a kislány eltűnt a szeme elől.

12

A kislány lifttel ment a felhőkarcoló tizenhatodik emeletére. Az emberek, akik mellette álltak a fülkében, kíváncsian nézegették: egy vézna kislány, zöld blúzban, farmerban, egyik kezében gyűrött papírzacsó, a másikban narancs. De hát ők New York-iak voltak, és a New York-i karakter lényege az, hogy mindenki a maga dolgával törődik, s ebben másokat sem zavar.

Kiszállt a liftből, elolvasta a feliratokat, és balra indult. A folyosó végén kétszárnyú üvegajtó nyílt egy elegánsan berendezett fogadóhelyiségbe. A két szó alatt, amit a könyvtáros mondott neki, ez a jelmondat állt: "ITT A HÍR IGAZ HÍR".

Charlie még egy pillanatig az ajtón kívül várt.

– Apa, most megteszem – suttogta –, most megteszem, amit mondtál. Istenem, csak sikerüljön!

Charlie McGee belökte az üvegajtó egyik szárnyát, és belépett a *Rolling Stone* nevű hírmagazin szerkesztőségébe, ahová a könyvtáros küldte.

Az ügyfélfogadóban fiatal titkárnő ült. Világosszürke szemével néhány másodpercig némán nézte Charlie-t, az ócska, gyűrött szatyrot, a narancsot és a kislány törekeny termetét: vékony volt, szinte kórosan sovány, de korához képest magas, az arcáról higgadság és nyugalom sugárzott. *Milyen szép lány lesz belőle!* – gondolta a titkárnő.

– Miben segíthetek, kishúgom? – kérdezte mosolyogva.

– A magazinjuk egyik újságírójával szeretnék beszélni – válaszolta Charlie halkán, de tiszta, szilárd hangon. Valamit el akarok mondani. És valamit meg akarok mutatni.

– Mint a suliban, ugye?

Charlie elmosolyodott. Ugyanaz a mosoly ült az arcán, amellyel annyira elbűvölte a könyvtárost.

– Igen – válaszolta –, már régóta várok erre.

UTÓSZÓ

Jóllehet, *A tűzgyújtó* csupán regény, kitalált történet, amely, remélem, Kedves Olvasó, szerzett önnek egy-két kellemes estét, a regény összetevői azonban jórészt valós eseményeken alapszanak, akár kellemetlenek, akár felfoghatatlanok vagy egyszerűen csak lenyűgözőek.

A kellemetlenek közé tartozik az a tagadhatatlan tény, hogy az amerikai kormány vagy annak intézményei valóban juttattak – nem egy alkalommal – arról mit sem tudó alanyok szervezetébe potenciálisan veszélyes szereket.

A lenyűgöző – bár kissé nyugtalanító – tények közé tartozik az, hogy az Egyesült államokban és a Szovjetunióban egyaránt vannak olyan kutatási programok, amelyek során elkülönítik az úgynevezett "vad tehetségeket" (ezt az elnevezést, amely a pszionikus képességekre vonatkozik, Jack Vance sci-fi író alkotta)... és talán alkalmazzák is kivételes képességüket. Az Egyesült Államokban a kormány által támogatott kísérletek arra irányulnak, hogy

befolyásolni tudják a Kirilian-sugárzást, és bebizonyítsák a telekinézis létezését. A szovjet kísérletek elsősorban a "pszichikus" gyógyítást és a telepatikus kommunikációt vizsgálják. A Szovjetunióból kiszivárgott hírek arra engednek következtetni, hogy ez utóbbi területen értek el némi sikert olyan kísérletekben, ahol kommunikátorként egyetűjű ikreket alkalmaztak.

Két másik, úgynevezett vad tehetség, amelyek vizsgálatára mindkét kormány nyújt anyagi fedezetet, a levitáció... és a pirokinézis jelensége. A pirokinézisnek már jó néhány, a valós életből származó esetéről számoltak be (Charles Fort is többet felsorol *Ime!* és az *Elátkozottak könyve* című munkáiban); ezek középpontjában szinte kivétel nélkül valamilyen spontán robbanás esete áll, amely során elképzelhetetlenül magas hőfok keletkezett. Nem állítom, hogy ilyen tehetség – vagy átok – létezik, és nem ösztönzők mást sem arra, hogy higgyen létezésében. Csupán azt jelzem, hogy néhány eset egyszerre titokzatos és gondolatébresztő, de semmiképpen nem kívánom azt a sejtelmet kelteni, hogy a könyvemben megírt események sora megtörténhet vagy netán lehetséges. Ha mégis érzékeltetni kívánok valamit, az csupán annyi, hogy világunk, bármennyire fényt is árasztanak benne a fluoreszkáló, izzó- és neonlámpák, még mindig tele van különös, sötét sarkokkal és nyugtalanító zugokkal.

Végül itt is szeretném kifejezni köszönetemet Alán Williamsnek, a Viking Kiadó, és Elaine Kosternek, a NAL Kiadó szerkesztőinek, akik könyvem két kiadását előkészítették; Russel Dornnak (P. A., Bridgton, Maine), aki volt szíves a könyv orvosi és gyógyszeres kérdéseiben segíteni; feleségemnek, Tabithának, aki a tőle megszokott hasznos bírálatokkal és ötletekkel segített; és lányomnak, Naominak, aki mindig felvidít, és aki segített megérteni – már amennyire egy férfi számára ez lehetséges –, hogy milyen egy tizedik évéhez közeledő, intelligens fiatal lány. Ő nem Charlie, de segített Charlie-nak, hogy ön maga legyen.

STEPHEN KING